

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N -
S I S D I A L O G O R V M
S E L E C T O R V M

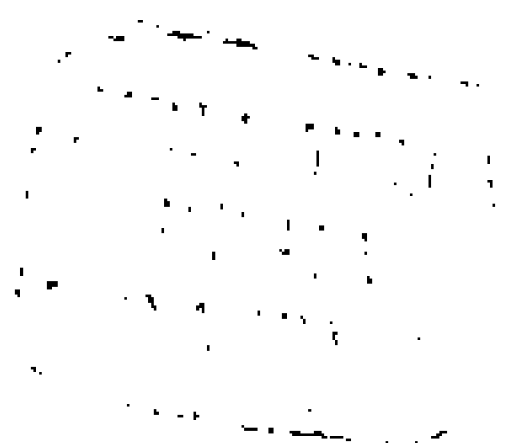
*LIBRI DVO GRÆ-
COLATINI.*

*Acceſſerunt Theognidis Megarenſis ſententiæ
Elegiacæ, itidem græcolatinæ.*

Cum gratia & privilegio Cæsareæ Maiestatis.

I N G O L S T A D I I,
E X O F F I C I N A T Y P O G R A P H I C A
A D A M I S A R T O R I I,
A n n o D o m i n i M . D . X C V I I I .

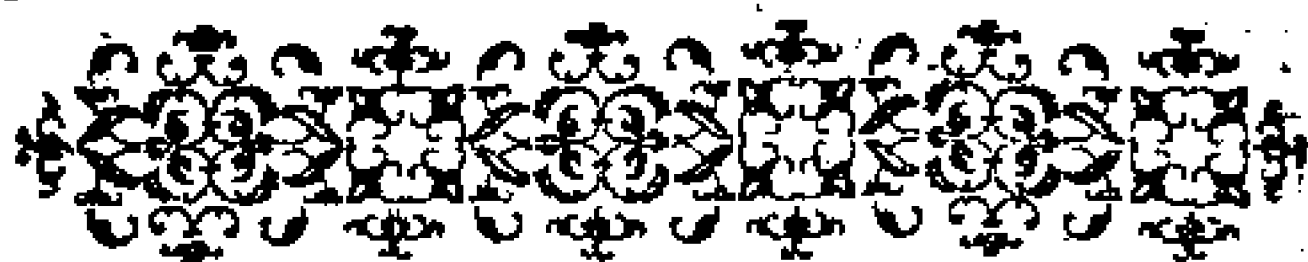

TYPOGRAPHVS LECTORI S.

D Vos hosce Luciani Dialogorum selectorum libros eo cōsilio excudendos suscepimus, vt iuuentus Græcarum literarum studiosa sine morum honestatisq; periculo illo autore posthac vteretur, cuius alioqui dictionem ad Græcum sermonem perdiscendum cū primis aptam doctissimus quisq; iudicauerit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ij, qui vel hunc, vel alios id genus autores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior virtutis ratio, neque committendum vnquam, vt illius iacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, iuuentus faciat. Vale amice le-

Qor, & nostris conatibus faue.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ὡ πάτερ, οἷα πέπνυθαι ὑπὸ τῷ καταράτῃ ξένῃ,
ὃς μεθύσας ἐξέτ' ὦφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὅπτι χειρή-
σαι. Πρσ. τίς δ' ἐὶς ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον. Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἔ-
πει δ' ἐδ' ὀλέφυνε, καὶ ἔξω ἡὼ βέλχε, Οδυσσεὺς ὀ-
νομάζεσθαι ἔφη. Πρσ. οἶδ' αὖ ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσι-
ον, ἐξ ἱλίου δ' ἀνέπλεε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, ἔ-
στι δ' ἐπ' αὐτῷ Ὀδυσσεὺς ὢν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐ-
τῷ δότ' ὅτι τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολλὰς τινὰς ὅπι-
βελεύοντας δηλονότι τῆς ποιμνίῳις. ἔπει δ' ἐθηκα
τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δ' ἐςί μοι παρμεγέθης,
καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ὅκκαυσάμενος δ' ἔφερον δ' ἑν-
δρον ἀπὸ τῷ ὄρεος, ἐφάνησαν δ' ὅτι κρύπτεν αὐτὰς
πυρρῶμενοι, ἐγὼ δ' ἐσυλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἶκος

L V C I A N I S A-
M O S A T E N S I S D I A-
L O G O R V M L I B E R
p r i m u s .

C Y C L O P I S E T
N E P T V N I .

O pater qualia passus sum ab execrabili isto hospi-
te, qui me inebriatum excecavit, somno graui-
tum aggressus. NEP. Quis verò est, qui isthac facere
ausus fuit, Polypheme? CYC. Principio quidem se-
ipsum Neminem vocabat, postquam autem effugit, at-
que extratela, ut dicitur, fuit, Vlysses nominari se a-
iebat. NEP. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilia
autem nauigabat. Sed quo pacto hac peregit, cum
alioqui non ita audax atque animosus sit? CYC. De-
prebendi in antro, è pascuis domum reuersus, mul-
tos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Postea-
quam autem apposui foribus operculum, (saxum
autem quoddam mihi est perquam magnum) at-
que ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de moni-
te mecum ferebam, visi sunt abscondere sese para-
re. Ego verò comprehensos ipsorum quosdam, ut

εἰκὸς ἴω, κατὰ φάγον ληστὰς ὄντας, ἐν ταῦθα ὁ πανηγ-
 γότατος ἔκειντο, εἴτε Οὐπῖς, εἴτε Οδυσσεὺς ἴω, δλί-
 σωσί μοι πείν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἢ δὲ μὲν καὶ
 εὐοσμον, ἢ πιβδλευτότατον δὲ καὶ ταραχωδέστα-
 τον. ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδίδόκει μοι περὶ φέρεσθαι πι-
 ὄντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο. καὶ ἔκ ἐτι
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλει δὲ ἐς ὕπνον κατε-
 σάδην. ὁ δὲ ἐπὶ ξύσας τὴν μοχλὸν, καὶ πυρώ-
 σάς γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθένδοντα. καὶ
 ἀπ' ἑκείνης τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Πασ. ὡς
 βαθυὺ ἐκοιμήθης ὦ τέκνον. ὅς ἐκ ἐξέθορες μετα-
 ξὺ τυφλόμενοι. ὁ δὲ οὐδ' Οδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; ἔγὰρ αὐτὸς οἶδ' ὅτι ἐδυωήθη ἀποκινήσας τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κι. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
 μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίόντα. καὶ καθίσας παρὰ
 τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνος
 παρὶς πὰς πρόσβατα ἐς τὴν νομίην, ἐντειλάμενοι
 τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.
 Πασ. μανθάνω, ὅπως ἑκείνοις ὅτι γέ ἐλαθεν ὑπε-
 ξελθὼν σε. ἀλλὰ τὰς ἄλλας γε κύκλωπας ἔδει ἐ-
 πιβοήσασθαι ὑπὸ αὐτόν. Κι. συνεκάλεσας, ὦ πάτερ,
 καὶ ἦκον. ὅτε δὲ εἶροντο τῷ πιβδλεύοντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐπῖς ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέν-
 τες με, ὥχοντο ἀπύοντες. ἔγωγε κατεσοφίσαστό με ὁ
 κατέρχεται, τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἰώϊασέ με,
 ὅτι

par erat, deperavi, ut qui pradones essent. Hic igitur versatissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illi quidem & fragranti, caterum ad insidias struendas presentissimo, & maximè turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum invertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille vero exacuto veſte, eodemque igne succenso, insuper etiam excacavit me dormientem. Et ex eo iam tempore cecus tibi sum Neptune. NEPTVN. Ut alitè nimis dormiisti ô fili, qui non interea exilueris, cum excacareris. Vlysses igitur ille quo pacto effugis? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum à foribus. CYCLOP. At ego amoui ipsum, quo facilius illam comprehenderem inter egrediendum. At collocato meipso ad fores, extentis manibus venebar. Solis dimissis in pascua ouibus, & arieti negotio dato, quamam ipsum agere, pro me oporteret. NEPTVN. Intellego rem, sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certè Cyclopas conveniebat te inuocare contra ipsum. CYCLOP. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilè, nomine. Et quod maximè mihi doluit,

ξ

LUCIANI

ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, εἴδ' ὁ πατήρ Φη-
σιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Πρω. θάρσει ὦ τέκνον. ἀ-
μυνῶμαι γὰρ αὐτὸν, ὥς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ πῆξωσιν
μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδιύατον, τὰ γούῳ τ' ὑπερέον-
των τ' σώζειν αὐτὸς καὶ ἀπολλύειν, ἐγὼ ἐμοὶ πείθε-
σεται. πλεῖ δ' ἐπεὶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

ΠΡΩΤΕΩΣ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ, εἴκ' ἀπίθαι-
νον, ἐν ἀλίῳ γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐπὶ Φορητῶν, καὶ ἐς
λέοντα ὅποτε ἀλλαγείης, ὅμως εἴδ' ἐτῆτο ἔξω πίσε-
ως. εἰ δ' ἐκ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
κονῶτα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ
θαυμάσης ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Μεν. εἴδ' ἔστι
καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε,
ζητείαν τινα προσάγειν ἰῶ πρᾶγματι, καὶ τὴν ὀφ-
θαλμὸς ἐξαπατᾷ τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἴδ' ἐν τοιῷ-
το γιγνόμενον. Πρω. καὶ τίς αὖτ' ἡ ἀπάτη ὅτι τῶν ἔ-
τως ἐναργῶν γήροιτο; εἴκ' ἀνέωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς εἴδ' ἔς, ἐς ὅσα μετεποίησαι ἑμαυτόν; εἰ δ' ἐκ ἀπι-
στεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντα-
σία τις πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, ἐπειδὴ αὐτὸ πῦρ
γῆρωμα, πρὸς ἐκ γὰρ μοι ὦ γηραιότατε τὴν χεῖρα.
εἴση

contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTUN. Conside fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cecitatem oculorum mederi impossibile sit, nauigantes certè tamen seruare vel perdere, penes me esse. nauigat autem adhuc.

M E N E L A I E T P R O T E I.

AT in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeò non est, marinus vtique cum sis; etiam arborum fieri, tolerabile; præterea & in leonem aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor, vt credam. PROT. Ne mireris Menelae, fieri enim soleo. MENE. Vidi & ipse, veruntamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) præstigias quasdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihil tale fias. PROTE. Et quam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformauerim? Quod si verò non credis, & res hac tibi falsa videtur, nempe apparentia quadam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, beus generose tu, manum.

εἴση γὰρ, ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι προσ-
 εστιν. Μεν. ἔκ' ἀσφαλῆς ἢ πείρα ὧ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ
 εἰς μοι Μενέλαε δοκεῖς εἶδ' ἐ πολύποιον ἐωρακέναι
 πώποτε, εἴδ' ὃ πάχει ὁ ἰχθυὺς εἶδος εἶδέναι. Με. ἀλ-
 λά τὸν μὲν πολύποιον εἶδον. ἀ' πάχει δέ, ἢ εἰς αὐτὸν
 μάθοιμοι παρὰ σ'· Πρω. ὅποια| αὖ πέτρα προσελ-
 θὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ
 τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἐαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνέμεν ὅ τινι πέ-
 τραν, ὡς αὖ λάθῃ τὰς αἰλίας, μὴ διαλλάττων, μη-
 δὲ φανερὸς ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μεν.
 Φασὶ ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὧ Πρω-
 τεῦ. Πρω. ἔκ' οἶδα, ὧ Μενέλαε. ἴνι αὖ ἄλλω πισύ-
 σθας, τοῖς σεαυτῶν ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶ-
 δλον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τρέψιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίγνεσθ'.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

Εὖγε ὦ δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ φιλόφρωνοί ἐστε, καὶ
 πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παρθένον ὅτι τὸν ἰσθμὸν ἐκο-
 μίσαιτε, ὑποδρεζάμενοι δὲ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κηταρωδὸν τῆτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Τάιναρρον
 αὐτῇ

Nimirum senties, videat ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. *MENEL.* Periculosum est experimentum hoc Proteu. *PROTE.* At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidisse vnquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire. *MENEL.* Verum Polypum ipsum quidem vidi: quae vero accidant illi, libenter ex te cognouerim. *PROT.* Cuicunque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit cirramentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. *MENEL.* Ferunt haec. Sed tuum hoc multò magis omnem opinionem excedit Proteu. *PROT.* Nescio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. *MEN.* Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa, monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

N E P T V N I E T D E L P H I N V M.

Laudo, rectè facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Inonis filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironis scopulis, vnde cum matre praecipitatus fuerat. Es nunc tu citbarædo isto Metbymnensi, cum ipso ornatu & citbara recepto, in Tenarum enatasti,
neq.

αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρα. ἔδ' ἐπειείδεις, κακῶς ὑπὸ τῶν
ναυτῶν δόπολ' ὤμενον. Δελ. μὴ θωμάσης ὦ Πόσει-
δον, εἴ τις ἀνθρώπους εὖ πειῖμεν, ἐξ ἀνθρώπων γὰρ καὶ
αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι γὰρ τῷ Διο-
νύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δῖόν
χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο,
ὅπως γέν' τὰ μετὰ τὸν Ἀρίονα τῆτον ἐγύετο ὦ δῖε Λι-
φίν; Δελ. ὁ Περικλῆς οἶμαι, ἔχαυρεν αὐτῷ, καὶ
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν εἰς τὴν τέχνην. ὁ δὲ πλε-
τίσας παρὰ τῆς τυράνης ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδε
εἰς τὴν Μήθυμναν, εἰπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ εἰπι-
θεὶς πορθμεῖς τινὲς κακῶργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λυὸν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον
τὸ Αἰγαῖον ἐγύοντο, εἰσβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦ-
ται. ὁ δὲ, ἠκροώμενος γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκά-
φει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲν σκε-
υὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐ-
μαυτῷ, ἐκόντα εἰσέλθαι ἐμαυτὸν. ἐπέτρεψαν οἱ
ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυ-
ρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως
δόποθ' ἀνέμεν. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος
αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Τάιναρρον. Ποσ. ἐπαμνῶ
τῆς φιλομυσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν δόπο-
σὶ δέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροά-
σεως.

ΠΟΣΕΙ-

neq, passus es indigne à nautis perdi illum. DELPHIN.
Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces facti sumus. NEPTVN. *Ar-*
que equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos nauali
prælio superatos ita transformauit, cum deberet capti-
mos solum in deditionem accipere, quemadmodum &
ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Ario-
ne hoc, quod accidit, sese habet? DELPH. *Periander*
ille, puto, delectabatur homine, ac sæpè illum ad se
accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus à
tyranno, concupiuit, nauigando in patriam Methym-
nam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac
conscensa ad traiciendum nauì hominum quorundam
sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auris
secum ferre, vbi ad medium fermè Ægeum peruen-
tum fuit, insidiari illi nauta ceperunt. Ille verò (nam
auscultabam omnia iuxta nauigium natando) quo-
niam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem
assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri a-
liquo carmine, volentem sinite precipitare me ipsum.
Concesserunt nauta. Tum ille assumpsit ornatum, &
cecinit omninò lene, & cecidit in mare, tanquam fla-
tim omninò moriturus. Ego verò excepto atque imposi-
to illo, enataui vnà cum ipso in Tanarum. NEPT.

Laudo studium erga Musicam tuum, dignam enim
mercedem retulisti ipsi pro eo quod
auscultaras.

NEPTV-

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

N H P H I Δ Ω N.

Τὸ μὲν σενὸν τῆτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατέχθη. Ελλήσπον-
τος ἀπ' αὐτῆ καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηΐ-
δες παραλαβῶσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς Ἰα-
φείη ὑπὸ τῶν Ὀπικωρίων. Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσει-
δον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγῃ τεθάψω.
ἐλεῖσμεν γὰρ αὐτὴν, οἴκησαι ὑπὸ τῆς μητρὸς
πεπονθῆσαν. Ποσ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθελμις. ἔθ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πρὸς κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ
αὐτῇ. ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χέρρο-
νήσῳ τεθάψεται. ἐκείνο δὲ παραμύθιον ἔστι αὐτῇ,
ὅτι μετ' ὀλίγον ἔτι αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεί-
ται ὑπὸ τῇ Αἰάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος,
ἀπ' ἅκρας τῆς Κιθαρῶν, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν
θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν Ὀπὶ τῆς ἀγκάλης. Νη.
ἀλλὰ καὶ κείνῃ σωσαι δεήσει, χαρυσάμεν τῷ Διο-
νύσῳ. τροφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ Ἰτίη ἡ Ἰνώ. Πο. ἔκ ἐχρῆ
ἔτω πονηρὴν ἔσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὦ
Ἀμφιτρίτη, ἔκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα ἰπαθῆσα
κατέπεσεν διὰ τῆς κελῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσ-
φαλῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ διώα-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας ἐπι-
βῶσα ὀχήματος παραδόξως, καὶ ἀπιδῶσα εἰς βάθος αἰ-
χανές,

N E P T V N I E T

N E R E I D V M.

F Retum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellespontus ab ipsa vocetur. Cadaver autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferte, ut ibi ab incolis sepeliatur. NEREID. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ miserabilia maximè à nouerca passa fuerit. NEPTVN. At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum hic illam alicubi sub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepeliatur. Illud autem pro solatio ei erit, quod paulò post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & precipitabitur, persequente illam Asbamante, in pelagus ex summa Citbarone, quæ in mare porrigitur, unà cum filio, quem in vlnis gestabat. NEREID. Sed & illam servare conueniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NEPTVN. Non decebat, aded prauam. Sed tamen Baccho non gratificari Amphitrite, indignum foret. NEREID. Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto ve-
bitur? NEPTVN. Merito, adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa verò, eo quod insueta eius rei erat consensu videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciendo in profundum immen-
sum

χανές, ὅκωπλεγείσαι, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσαι,
καὶ ἰλιγγιάσαι περὶ τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσεως, ἀ-
κρατῆς ἐγέρου τῶν κεράτων τῶν κελῶν, ὧν τέως ἀπεί-
ληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. ἔκουῶ ἐχρῆ-
ται μητέρα τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πειρήσει; Ποσ.
ἐχρῆται, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατω-
τέρα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Δ Εἴμαι με ὦ θάλασσα, δευρὰ πεπονθότα, κατέσ-
θεσόν με τὰ τραύματα. Θάλ. τίς τῶν ὧν Ξάνθε;
τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. ΗΦαιστος. ἀλλ' οὐκ ἐλευθέρω-
καί, ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διὰ τί δέ σοι
ἐνέβαλε τὸ πῦρ, Ξάν. Διὰ τὸν ἕν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ
γὰρ φονεύοντα τῆς Φρύγας, ἰκέτευσα, ὅσῃ ἐκ ἐπαύ-
σαιτο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραξέ μοι
τὸν ῥοιῶν, ἐλεήσας τῆς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅππῃ κλύσαι
θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐν ταῦ-
θα ὁ ΗΦαιστος, ἔτυχε γὰρ πλεονέκων πᾶν ὅσον
οἶμαι, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι
φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πηλέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπῃησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ
τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸ δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας,
μικρὸν εἶναι ὅλον ξηρὸν εἰργασίην. ἔρας δὲ οὕτω ὅπως
εἴς.

nam, perculsa animo, & pauore pariter attonita, praetera & vertigine correpta, prauehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usque sustentauerat, atque ita in mare decidit. **NER.** An non igitur matrem ipsius Nephelen decebat spem ferre cadenti? **NEPT.** Decebat sanè, sed Parca quam Nephela multò potentior est.

XANTHI ET MARIS.

S Vscipe me, ô Mare, graua enim passus sum, extingue mihi vulnera. **MAR.** Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? **XANTH.** Vulcanus, sed in carbones prorsus redactus sum miser, & efferuesco. **MAR.** Cur autem iniecit tibi ignem? **XAN.** Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inundarem atque inuoluerem illum, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortè existens) uniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis illius est, allato, processit obuiam, ac excussit equidem vlnos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cum efferuescere fecisset, parum absuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides
b vimirum

Δι' αἰεταί· τὸ τῶν σκλαυμάτων· Θάλ. θολερός αὖ
 Ξάνθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, διὰ τῶν νε-
 κρῶν, ἢ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, διὰ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως αὖ
 Ξάνθε, ὅς ὄππῃ τὸν ἐμὸν υἱὸν ἄρμησας, ἔκ αἰδέσθεις ὅτι
 Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. Ξάν. σὺκ' εἶδαι οὐκ ἐλεῆσαι γείτονας
 ὄντας τῆς Φρύγας; Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ σὺκ' εἶδαι
 ἐλεῆσαι, θέπῃ δὲ υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. ΖΕΥΣ.

Παύσαθε ὦ Ασκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες
 πρὸς ἀλλήλους ὡς περ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γάρ τοις
 θεοῖς καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίης τῶν θεῶν. Ηρακλ. ἀλλὰ
 ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τῆτονι τὸν Φαρμακέα προκατακλί-
 νεσθαι με. Ασκλη. νὴ Δία, καὶ ἀμύνων γάρ εἰμι. Ηρακλ.
 κατὰ τί ὦ ἐμβρόνιητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς σκεραύνωσεν,
 ἀμὴν θέμις ποιῶντα, νυνὶ δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανά-
 τισι μετείληφας; Ασκλη. ὄππῃ λέλησται γάρ καὶ σὺ
 ὦ Ηρακλεις ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνει-
 διζεις τὸ πῦρ. Ηρακλ. ἔκουσ' ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται
 ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοιαῦτα δὲ πεπόνηκα σκλα-
 νατάρχων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενός, καὶ
 ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρόμενός. σὺ δὲ ῥιζοτό-
 μος εἴ καὶ ἀγύρτης. νοσῆσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
 σιμός.

mirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.

MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est, cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum imperum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An nō igitur decebat misereri me Pbrygum, vicinorum aded meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis aded filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

DESinite ô Æsculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à conuiuio Deorum. HER. Ac vis, ô Iupiter medicamentarium istum priore loco accumbere, quam me? ÆSC. Quid ni, per Iouem melior quoque enim sum. HERCVL. In quo igitur, ô attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquando percussit, eo quod quæ nefas erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSCVL. Oblitus verò etiã tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quandoquidem mihi ignem obicis? HERCVL. Nequaquam equalia atq; similia sunt quæ vterq; in vita egimus, ut qui ipse quidem Iouis filius sim, tantos autem labores sustinuerim, expurgata vita, denictis bestiis & hominibus contumeliosis vindicta ac pœna affectis, Tu verò radicum incisor es & circulator, agrotantibus fortassis hominibus

συμῶν ἰππῆσιν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ καὶ
 δὲν ἰππιδεδειγμένῳ. Ἀσκλη. ὦ λέγεις. ὅτι σε τὰ
 ἐγκαύματα ἰασύμεν, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμῖν
 φλεκτῶν, ὑπὸ ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι,
 π, τὸ χιτῶν, καὶ μετὰ τὸ τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ οὐ
 καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐσέλθου ὡς σὺ, ἔτε
 ἔξαινον ἔρχεαι ἐν λυδία, πορφύρεϊσιν ἐνδεδυκώς, καὶ
 παμόμεν ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ.
 ἀλλ' ἔτι μελαγχολήσεις ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν
 γυναικα. Ἡρακλ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδωρόμενός μοι, αὐ-
 τήκα μάλα εἴσῃ, ὥς καὶ πολὺ σε ὀνήσῃ ἡ ἀθανασία, ἐ-
 πεί ἀράμενός σε, ρίψω ἱππὶ κεφαλῇ ἐκ τῆς ἔραν-
 νῆς, ὥς τε μηδὲ τὸν παχέονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σω-
 τριδέντα. Ζῴης. παύσαθε, Φημί, καὶ μὴ ἱππιπαράτ-
 τετε ἡμῶν τὴν ζυγασίαν, ἢ ἀμφοτέρους διποτέμψομαι
 ὑμᾶς τὸ συμποσίει. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ἡρακλῆς παρ-
 κατεκλίνεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρῶτον
 διποθανόντα.

Α Ρ Ε Ω Σ Κ Α Ι

Ε Ρ Μ Ο Υ.

Ἡκῆσας ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἡπέλησεν ἡμῖν ὁ Ζῴης, ὥς ὑ-
 περοπτικὰ καὶ ἀπίθανα; λέω ἐθέλῃσω, φησὶν, ἐγὼ
 μὲν ἐκ τῆς ἔραννῆς σφραν καθήσω, ὑμεῖς δὲ λέω διπο-
 κρεμασθέντες, καταπαύαν βιάζεσθαι με, μάτῳ πονή-
 σετε.

utilia medicamenta adhibendo, virile autem nihil quicquam opere prestitisti. *ÆSCVL.* Rectè dicis. quoniam & inustiones tuas curavi, quando nuper ascendisti, ad nos semiustulatus corpore virinque corrupto ac perdito, & à tunica, & post illam, etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud, tamen neque seruiui, quemadmodum tu; neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque verò etiam insaniens, occidi liberos & uxorem. *HERCVL.* Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties, quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, & cælo precipitem dabo te, ut ne ipse quidem *Paon* curauerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. *IUP.* Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quanquam etiam equum est ô Hercules, prior loco accumbere *Æsculapium*, quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET

MERCVRII.

AVDISTIN' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quàm superba, quamq; dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittā, vnde si vos suspensi me vi detrahete conemini, lu-

σέτε. ἔ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι
 ἀνελκύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν
 τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρῶ, καὶ τὰ ἄλλα
 οὐ καὶ σὺ ἀκήκας. ἐγὼ δὲ οἷμαι μὲν καθ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 μείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. οἱ μὲν
 δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆσθαι
 αὐτὸν, καὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν θάλασσαν προσλα-
 βόμεν, ἔκ ἂν πρόσθιόν. Εἰρη. Οὐ φημί ὡς ἄρες. ἔ γὰρ
 ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν δοπι-
 λαύσωμεν τῆς Φλυαρίας. Αῖρης. οἷμαι γάρ με πρὸς
 πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν
 ἔχευθαι ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε
 μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπφλῆς, ἔκ ἂν δυναίμεν
 σιωπῆσαι πρὸς σε. μέμνημαι γὰρ ἔ πρὸ πολλῶ, ἀ-
 πύτε ὁ Προφῶν, καὶ ἡ Ηρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάν-
 τες, ἐπεβέβησαν ξυνοδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παν-
 τοῖς θεοῖς δειδῶς, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ
 γε ἡ Θέτις κατελεήσασαι, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βερέων ἐκ αὐτοῦ χειρῶν ὄντα, καὶ ἐσέδετο αὐτῷ κε-
 ραυῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῆει μοι γε-
 λῶν ὅτι τῇ καλλιρρημοσιῇ αὐτῷ. Εἰρη. σιώπα, Οὐ.

Φημί. ἔ γὰρ ἀσφαλὲς ἔτε σοι λέξην,
 ἔτε ἐμοὶ ἀκείν τὰ τοι-
 αῦτα.

seritis operam. nūquam enim me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hæc alia per multa, quæ tu quoq; audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusq; superiorem, haud quaquam negaverim. verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunxerimus, id ne utiquam crediderim.

M. R. Bona verba Mars. Neq; enim sat tutum est ista loqui, ne quid sortè mali nobis conciliemus petulantia.

M. A. R. Putas verò me apud quemlibet hæc dicturum? imò apud te solum id audeo, quem linguae continentis esse sciebam. Sed quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cum hæc minitantem audirem haud queam apud te reticere. Etenim memineram, cum non ita multò antè Neptunus, Iuno ac Pallas, mota adversus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conicere, quantoperè formidavit, utq; in omnem speciem sese verterit, idq; cum tres duntaxat essent Dii. Quod si Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio non accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus esset. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;.

M. E. Tace, bona verba, neq; enim tutum est ista vel tibi dicere,

vel audire mihi.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω πολύδευκες, ἐν τέλλομά σοι, ἐπέδαν τάχιστα ἀ-
 νέλθης, σὸν γὰρ ἐστὶν οἶκος τὸ ἀναβιῶναι αὐelon. ἡ
 πρὶς ἰδῆς Μένιππον τὸν κύνα, ἔυροις δὲ αὐτὸν ἐν
 Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κραίνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρι-
 ζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντας,
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διο-
 γνήης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι,
 ἤκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ὀπιγλασόμενον. ἐκεῖ
 μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἐπὶ ὀ γέλωτος ἡ, καὶ πολὺ
 τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ
 ἔπαύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
 λιστα ἐπέδαν ὁρᾷς τὰς πλεσίους, καὶ σατυράδας, καὶ
 τυράννας, ἔτω ταπεινὰς καὶ αἰσῆμας, ἐκ μόνης τοί-
 μωγῆς διαγνωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γυνεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ.
 καὶ προσέτι, ἐμωλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρ-
 μων τε πολλῶν, καὶ εἶπε δόροι ἐν τῇ τριόδῳ ἑκάτης
 δειπνον κείμενον, ἢ ὡν ἐκ καθαρόσις, ἢ τι τοῖς τοῖς.
 Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγελάτω ταῦτα, ὦ Διόγηνες. ὅπως δὲ
 εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; Διο. γέρων
 Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέ-
 μα

DIOGENIS ET
POLLVCIS.

DIOGENES.

Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascen-
deris (tuum enim est, ni fallor, cras reuivisce-
re) ut, sicubi videris *Menippum*, canem illum, in-
uenies autem ipsum *Corinthe*, circa *Craneum*, aut
in *Lyceo* deridentem contendentes istos inter se *Philo-*
sophos, dicas illi, *Menippe*, inquires, mandat ti-
bi *Diogenes*, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti,
ut & huc ad inferos descendas, vbi multò plura, quæ ri-
deas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc ri-
sus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim om-
nino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem,
non desines constanter atque perpetuò ridere, quemad-
modum ego quoque nunc facio. Et maximè postquam
videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita bu-
miles & obscuros esse, soloque eiulatu ab aliis digno-
sci. Tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscen-
tes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ve
dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ mul-
tò lupino, & sicubi in trivio positam inueniat *Hecates*
cenam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile
quippiam. **POL.** At renuntiabo hæc, ô *Diogenes*.
Sed quo melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie
est? **DIOG.** Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, &

μω ἀναπεπταμένον, καὶ τῆς ὀπισθυχᾶς τῶν ῥα-
 κίων ποικίλον. γελαῖ δ' αἰεὶ καὶ τὰ πολλὰ τὰς ἀλα-
 ζόνας τέττας Φιλοσόφους ὀπισκώτῃ. Πολ. ῥάδιον
 εὐρεῖν δ' ἀπὸ γεγύτων. Διο. βάλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκεί-
 νας ἐντείλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; Πολυ. λέγε, καὶ
 βαρὺ γὰρ ἔδ' ἐτετο. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐ-
 τοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ πρὸ τῶν ὅλων ἐρίζουσι,
 καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποι-
 ῶσι, καὶ τοιαῦτα ἀπὸ ἑρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.
 Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαύδευτον εἶναι φήσουσι,
 κατηγοροῦντά τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώ-
 ζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διό-
 γενης, ἀπαγγελάω. Διον. τοῖς πλεονεξίοις δὲ, ὦ φίλτα-
 τον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί αἰ-
 μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε αὐ-
 τὰς λογιζόμενοι τὰς ῥάκας, καὶ τάλαντα ὅττι τάλαν-
 τοις συνεθέντες, ἔς χρῆ' ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἢ κεν
 μετ' ὀλίγον; Πολ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω
 τῷ κερυνθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ'
 ἡμῖν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπα, ἢ μέλανα
 ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅττι τὸ προσώπ' ἐπ' ἐστίν, ἢ νεῦ-
 ρα εὐτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν
 κόνις φασί, κρανία γυμνά τὴν κάλλους. Πολυ. ἔχα-
 λεπὸν ἔδ' ἐταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυράς.
 Διο.

vento cuius peruiso, præterea & diuersorum pannorum assumptis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. DIOG. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim graue hoc mihi fuerit. DIOG. In vniuersam, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi sterilia atque ieiuna interrogare, animum instituunt. POL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine iube. POL. Et hæc nunciabo illis. DIOG. Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hæc nostro nomine annuncies quædã. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm vnum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? POL. Dicentur & hæc ad illos. DIOG. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damaxeno palaestrite, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigrius oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nervi intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hæc ad formosos & robustos illos dicere.

DIOG.

Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορίαν, λέγε μή τε δακορύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμεν τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὄψονται τὰς ἐκείνων πλυστίδας ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ὀπιτίμῃσιν, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. Πολυ. μηδὲν ὧ Διόγγρας παρὶ Λακεδαιμονίων λέγε. ἐγὼ γὰρ ἀνέξομαι γε. ἀλλὰ πρὸς τὰς ἄλλας ἔφησα, ἀπαγγελῶ. Διο. εἰσόμεν τέττας, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς περ εἶπον, ἀπένευγα παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ- ΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὧ Πλάτων, Μένιππον τῆτονι τὸν κυῖα παροικουῦτα. ὥστε ἡ ἐκείνόν ποι κατέστησεν, ἡ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος. ἔπειτα δ' αὖ ἡμεῖς οἰμώζομεν καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν αὐτῶν, Μίσθας μὲν ἔποσι τῶ χερσὶς, Σαρδανάπαλιν δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν. ὀπιτῆλα, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδον καὶ κατάρματα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων, ὀπι-
ταρῶν.

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & eares perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis aequalitate hac, qua hic est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt nibilo meliores, quam sese hic esse. Lacedamonius autem tuus, hac si videtur, nomine meo obiicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedamonio, Diogenes quicquam dicas, non enim feram. Sed quae ad ceteros mandasti, ea illis renuntiabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPVM.

CR O E S V S.

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amovimus alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. **PLVT.** Quid autem vobis mali adeò facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CR OE.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscens, quae apud superos habuimus, utpote. Midas hic auri, Sardanapalus autem multa voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum coniciis exprobrat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, contra

παράγει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς. καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ
 Πλου. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆς ὁ
 Πλάτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρεῖς ὄν-
 τας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ὀπο-
 θανόντες εἰς μέμνηται, καὶ πείεχοντα τῶν αὐτῶν
 χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλου. ἀλλ' ἐχρη-
 λυπαῦται γὰρ ἐμικρῶν σερούμενοι. Με. καὶ σὺ μα-
 ραίνεις ὦ Πλούτων ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέτων σε-
 ναγμοῖς; Πλού. ἔδραμῶς, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐβελήσασα
 σασιάζειν ὑμᾶς. Με. καὶ μὲν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ
 παυσόμενου με. ἐνθα γὰρ αὐτῶν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνι-
 ῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν, Κροῖ. ταῦτα οὐχ ὕ-
 βρεις; Μένι. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρεις ἴω, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, περὶ κινεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀν-
 δράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφηρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. Μῖδ'. ὅσῃ μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δὲ
 ἐγὼ τρυφῆς. Μέ. εὖ γε οὕτω ποιεῖτε. ὁ δὲ ὕρεσθε μὲν
 ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινώσκειν σαυτὸν, πολλάκις συνεί-
 ρων, ἐπάσσομαι ὑμῖν. πρέπον γὰρ αὐτῆς
 τοιαύτης οἰμωγᾶς ἐπα-
 δόμενον.

turbat ploratus nostros, & in summa, valdè nobis molestus est. PLV. Quid hæc audio de te, Menippe?

MEN. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditissimi aded cum sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illis inderent, que apud superos sunt. Delector itaque agrè ipsis faciendo. PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. PLV. Haud quaquam, verum nolim vos discordes ac desidiosos esse mutuo. MEN. At verò, ô pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui neque unquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quos facere solebatis, quando & adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebimini, neque tum mortis quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROE.

Multis certè, ô Dii, & magnis possessionibus. MI.

Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sanè, ita facite, lugete

vos quidem, ego verò tritum illud. Nosce te ipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim huiusmodi ploratus, si crebro

illis occinatur.

ME-

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, ΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σφωμέντοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὺν οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεσθ' ὀκείτε, καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑποειλήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, ὑπὸ ἀνοίας, ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μένι. ἀλλ' οὐκ ἀν' ἐσλόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἐπερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα περὶ εὐδύοις, καὶ περὶ πᾶσιν διωσόμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' οὐ μὲν οὕτω αὐτὴν εἰδεῖν, οὐδ' αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῆς. ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰρήνη, μαντεύομαι ἢ τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εὐκαίρως οὐκ ὅστις ἐδὴ μηκέτι Λεβασθεῖα τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἡπίστ' ἐσὶ σὺ τούτοις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβασθεῖαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμέν' ἐκ τῆς ὁδοῦ, γὰρ λούως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τῆς σφίγ' ἀπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἀν' ἐδυῶμαι μὲν εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γαστρίᾳ διαφέρων. ἀλλὰ περὶ τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁκρῶς ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεῶν σιγῆτον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὥς φῆς, μήτε θεός, καὶ σιωαμφοτέρων ἐστίν, οὐκ οὐκ ποῦ σὺ τὸ θεοῦ

MENIPPI, AMPHILO- CHI, ET TROPHONII.

MENIPPVS.

VOS nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quonam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.** Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **MEN.** Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum cum viueretis eiusmodi quædam portentosa ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præsci, quasque predicere potuissetis si qua percontarentur. **TROPHO.** Menippe, nouerit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Caterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse. neque enim aliqui ista non crederes. **MEN.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque præstigiaturæ reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandæ artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. **TROPH.** Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. **MEN.** Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter

ἐκείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; Τρο. χεῖρ, ὦ Μένιππε
 ἐν Βοιωτία. Μέν. οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, πῃ ἔλ-
 γεις. ὅτι μέντοι ὅλῃ εἶνεκρός, ἀκρεβῶς ὄρω.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ

ΕΡΜΗΣ.

Λογισάμεθα, ὦ πορθημεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μὲν
 ὀφείλεις ἥδη, ὅπως μὴ αὐτίς ἐρίζωμέν τε πεισ-
 τῶν. Χά. λογισάμεθα, ὦ Ερμῆ. ἄμεινον γὰρ ὦρεται
 πειστῶν, καὶ ἀπξαγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυραν ὁ-
 τειλαμένῳ ἐκόμισαι πέντε δραχμῶν. Χά. πολλὰ
 λέγεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνέα τῶν πέντε ὠνησάμενον,
 περὶ πωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθῃ πέντε δρα-
 μὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀκέραιαν ὑπὲρ τοῦ ἰσ-
 πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτῳ
 προσίθι. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ὅτι πλάσας τοῦ σκα-
 Φιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἥλκας δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ-
 οὔ τινι ὑπέρειν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
 Χάρ. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερμ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ
 πᾶλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δὲ οὐ
 ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς; Χάρ. νυνὶ μὲν ὦ Ερμῆ ἀδυνά-
 τον. ὡς δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ αἰ-
 θρόος τινας, ἐνέσται τότε ἀποκερδίσταται ἐν τῷ πλῆ-
 θει περιλογιζόμενον τὰ πορθημῖα. Ερ. νυνὶ οὐκ ἐγὼ
 καθε-

utrumque, Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quæ nunc recessit? TROPH. Reddis oracula Menippe, in Bæotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud plane video, te totum esse mortuum.

MERCVRII, ET CHA- RONTIS.

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de te inter nos contendamus. CHA. Supputemus. M. Satiùs enim est, maturè id agere, deinde & minoris negotij. ME. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Caro dicis. MER. At per Platonem, quinque emi illam, & prætera lotum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinq, drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad resarciendum velum quinq, obolos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellum, confertos & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi cum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sede-

καθεδούμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμεναι γενέσθαι, ὥς
 ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρις, οὐκ ἔστιν ἄλλως ὥς
 μῆ. νυνὶ δὲ ὀλίγοι ὥς ὁρᾷς ἀφικουῦνται ἡμῖν. εἰρήνη
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνονται
 πρὸς τὸ ὄφλημα. πολλὰ ἀλλ' οἱ μὲν παλακοί, ὥς
 ῥονοῖσθαι οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵμα
 τ' ἀνάπλεον, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί. νυνὶ δὲ
 Φαρμάκω τις ὑπὸ τῆ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα
 τὰ σκέλη. ὥχροι γάρ ἅπαντες, καὶ ἀγρυνεῖς, ἐδιδρα
 μοιοι ἐκείνοις, οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χεῖμα
 κειν, ὅτι βλεπούσας ἀλλήλοισι, ὥς εἰκόασι. Χα
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερμ. ἐκουῖ ἐδ
 γὰρ δόξαμι αὖ ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαγνῶν
 ὀφειλόμενα παρὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότε λέγοντα
 τὸν πλεῖστον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ γὰρ
 κληῖρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. ναί, τὸ
 σικυώνιον Φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὲν ὡς Ερμ.
 ζῶ ἔασον ὅτι τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἀβεβίωκεν.
 ὅτι μετρήσας ἄλλα ποσῶτα, εἴγε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι
 πλείον.

bo, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiùs est ita esse, etiamsi ob hoc abs te prorogatur nobis debiti istius solutio. Verùm enim uerò prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quàm fortes atque animosi omnes, cruore madidi, & vulneribus pleni plerique. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab vxore, aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignaui, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuo sibi insidiis. CHA. Omnino enim expetibiles illi sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare grauius aliquid, si vel acerbius abs te exigam, ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURI.

SEnem ne nosti, istum ætate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quàm quinquaginta millia. MER. Noui, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLUT. Viuere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos ætate pergit, alteris totidem accumulatis, si modò possibile sit,

πλείω. τὰς δὲ γὰρ κόλακας αὐτῶν, χαρίζοντο τὸν νέον,
 δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπα-
 τας. Ερμ. ἄτοπον αὖ δόξειε τὸ τοῖστ' οὗτο. Πλου. ἔμ-
 νοιῶ, ἀλλὰ δικαιοῦται. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, οὐ
 χονταὶ ἀποθανεῖν ἐκείνους; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιπα-
 ρουῶται, ἔσθ' ἐν περσὴν. ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιᾶς
 ταῖον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύου-
 ῖν γὰρ τῷ φανερώ. καὶ νοσοῦνται, ἀ μὲν βυλεύοντες
 πάντες πρόδηλα· θύσῃ δὲ ὅμως ἐπιχνοῦνται, οὐ
 ραΐση. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κόλακεία τῶν ἀνδρῶν
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἐς ὧ ἀθάναται. οἱ δὲ, περὶ πῶ-
 σαν αὐτῶν μάττω ἐπιχανόντες. Ερμ. γελοῖα πείσ-
 νται, πανῆργοι ὄντες. πολλὰ καὶ κείνος εὖ μάλα δια-
 κολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντες
 οἰκῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἤδη
 κληῖρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζωὴν μα-
 καρίαν πρὸς ἑαυτὰς τιθέντες. Πλου. ἔκουῖ ὁ μὲν α-
 ποδυσάμεν τὸ γῆρας ὥσπερ ἰόλεως ἀνηβησάτω
 οἶδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίσιν τὸν ὄνειροποληθέντα
 πλεῖστον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἡδὴ κακοὶ κακῶς
 ἀποθανόντες. Ερμ. ἀμέλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσ-
 μοι γάρ σοι ἤδη αὐτὰς κατ' ἓνα ἐξῆς. ἐπὶ δὲ οἱ κα-
 εῖσι. Πλου. κατὰσπα. ὁ δὲ παραπέμψει ἕκα-
 στον, ἀντὶ γέροντα αὐτὸς περ-
 θήβης γυρόμεν.

atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc videri queat. PLVT. Haudquaquam, imo iustissimum. Quam enim ob causam illi aded optant illum mori, nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifestè vtrique illum. Ac qua agrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuò: & in summa varia quedam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidem immortalis sit, illi autem pro ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scitè lacerat illos, & spe pascit inani. & in summa semper morituro similis, multò validior est, quàm quisquam iuuenis. Illi autem hereditate inter se diuisa, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo precipientes. PLV. Proinde ipse exuta senectute, quemadmodum lolaus ille, in iuuenem redeat. Illi autem in ipsa media spe, diuitiis illis, quasi per somnum sedatis, destituti abeant iam huc, mali malè mortui. M. Alias res cura, Pluto, iam enim accersam tibi illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor, sunt. P. Deducas licet. Ille autem mittat singulos pro se, ex sene iterum in adolescentem conuersus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

Τοῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθναίνειν τρι-
 άκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα
 γέροντα Θάκριτον ζῶ ἔτι; Πλού. δίκαιότατον μὲν
 οὐκ ὦ Τερψίων, εἰ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα δ' ἔχόμενον
 ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον
 ἐπεβόλευες αὐτῷ, πειμένων τὸν κλῆρον. Τερ. ἔγωγε
 ἐχρῶ γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χεῖρα δαί τῷ πλά-
 τῳ αὐτὸν διωάμενον, ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, παραχω-
 ρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶνὰ ὦ Τερψίων νομοθε-
 τῆς, τὸν μηκέτι τῷ πλάτῳ χεῖρα δαί διωάμενον
 πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 φύσις διέταξεν. Τερ. ἔκου ἑαυτῷ αἰτιῶμαι τὴν δια-
 τάξεως. ἐχρῶ γάρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πῶς γίνεσθαι, ἢ
 πρῶτον, δεύτερον, καὶ μετὰ τῶτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλι-
 κία μετ' αὐτόν. ἀνασρέφεσθαι δὲ μηδ' αὖτως, μηδὲ
 ζῶ μὲν τὸν ὑπὲρ γηρῶν, ὁδόντας τρεῖς ἔτι λοιπὰς
 ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέτας τετράσιν ὀπτικου-
 φότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τὰς ὀφ-
 θαλμὰς μεσὸν ὄντα, ἔσθ' ἔτι ἡδὺ εἰδόμενα, ἐμψυχόν
 τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀποθνή-
 σκειν δὲ καλίστης, καὶ ἑρρώμενεσσι νέαισιν. ἄ-
 νω γὰρ ποταμῶν τῷ τόγῳ. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐ-

ζῆν

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita ob-
 biisse, triginta cum sim annorum, Thucritum ve-
 rò senem nonagenarium, & ultra, adhuc vivere?
PLUTON. Iustissimum quidem ô Terpsion. Nam &
 si ipse vivit, certè ad nullius tamen mortem affectus est:
 tu verò omni tempore illius hereditatem expectans, cum
 mori avidissimè cupiebas. **TERPS.** Nonne opus fu-
 erat, cum senex sit, nequeátque de cetero suis vti di-
 uitis, locum dare iuuenibus? **PLUTON.** Novas, ô
 Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem diuitiis vti
 nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter autem &
 Parca & natura statuisse videtur. **TERPS.** Proin-
 de hanc ob huiusmodi accuso ordinem, decebat enim
 has res successione gradúque fieri, senem primò, dein-
 de qui in ea etate sequeretur, mori: haudquaquam
 autem ordinem inuerti, aut vivere senectute decrepi-
 tum, qui tres duntaxat dentes habet, cui vix deserui-
 unt oculi, qui curvatus à quatuor famulis deducitur,
 deguttantes nares, lipposq; oculos habens, nihil denique
 voluptatis degustans, haud aliter existens, quàm ani-
 matum quoddam sepulchrum, ab ipsa iuventute deri-
 sum: & contra mori optimos atq; robustissimos adole-
 scentes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sur-
 sum

χρίω, πότε καὶ τεθνήξεταί τῶν γερόντων ἕκαστος. ἵ-
 να μὴ μάτῳ αὖ ἐνίχς ἐθέρῃ πευον. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ροιμίας, ἡ ἄμαρξα τὸν βουὺ πολλάκις ἐκφέρει.
 Πλξ. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σικνωτέρως γί-
 νεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλ-
 λοτρίοις ἑπιχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφ-
 λισκαίνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι. τὸ καὶ περ
 γμα τοῖς πολλοῖς ἡδίστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς δο-
 ξανεῖν εὐχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ παροξυανεῖν ὑ-
 μάς αὐτοῖς. καὶ νῦν γὰρ ἵνα ταύτῃ τέχνῃ ἑπινένοισι
 κατὰ γερόντων ἐρώντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἀτέκνοι εἴεν· οἱ
 ἢ ἔντεκνοι, ὑμῶν ἀνέραςτοι. καὶ τοῖς πολλοῖς ἤδη τῶν ἐρω-
 μένων σικνωέστες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἔρωτι. ὦ,
 καὶ τύχῳσι παῖσιν ἔχοντες, μισεῖν αὐτὰς πλάτ-
 τονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν. εἴτε ἐν ταῖς δι-
 αθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορή-
 σοντες, ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρατῇσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπείσονται τὰς ὀδόντας, ἀ-
 ποσμυγῆναι. Τερψ. ἀληθὴ ταῦτα φῆς. ἐμὲ γοῦν
 ὀδοντῇ πόσα κατέφαγον, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν,
 καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι καθά-
 περ ἐξ ὧν νεότητος ἀτελὴς ὑποκρῶζων, ὡς ἐγώ γε ὅ-
 σον αὐτίκα οἰόμεν. ὁπτιθήσθην αὐτὸν τῆς σοφῆς, ἐ-
 πεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλῃ τοῖς με οἱ ἀντε-

ραται

sum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando & senum quilibet obiturus esset, ne frustra quosdam colerent. Nunc verò illud accidit, quod proverbio dici solet, Quadriga bouem sepius ducit. P L V. Hec quidem o Terpsio, prudentius sunt, quam tibi profectò videntur. Verum & vos quid passi estis, quod rebus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet tantopere in adoptionem traditis? quamobrem in derisum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem plurimè sit periucundum. Nam quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus quàm gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem cogitatis, decrepitos cum amatis, praesertim si liberis sint orbat: qui verò liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui olim affectati sunt illos, liberi, sicuti profectò dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur: at illi confecti dolore, dentibus strident. T E R. Vera sunt haec quae dicis. Quantum enim meorum Ibucritus deuoravit, cum semper eum mori putarem. & quoties ad eum ingrediebar gemebat, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridebat. Vnde quamprimum eum ad sepulchrum ductum iri existimans, multa illi dona mittebam, ut ne amuli muneribus me

pra-

ρασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντί-
 δων, ἀγρυπνῶν ἐκείμην ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ δι-
 απάτῃσι. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τῷ δόποθ' αἰεὶν αἵπα γε-
 γήνηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες. ὁ δὲ ποσὸν μὲν
 δέλεαρ καταπιὼν, ἐφελήκει θάπτομένῳ πρῶτον ἐ-
 πιγελῶν. Πλού. ὦ ὅσκιε, ζῶης ὀπιμήκιστον,
 πλεονεξίας ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δι-
 πρὸτερόν γε σὺ δόποθ' αἰεὶν, ἢ περὶ μέμψεις πάντα
 τὰς κόλακας. Τερ. τὸ μὲν, ὦ πλεονεξία, καὶ ἐμοὶ ἡ-
 δισον ἢ σὴ, εἰ καὶ Χαριάδης περὶ θνήσκειται ὀσκι-
 τε. Πλού. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γάρ, καὶ
 Μέλανθ' ὅλως ἅπαντες, περὶ δύνονται αὐτοὶ
 τῷ ὑπὸ πᾶσι αὐτῶν Φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτα
 ζῶης ὀπιμήκιστον ὦ ὅσκιε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ,
 ὅτι παρὰ σὶ τῶν Δεινίων, πλεονεξίας ἱκανῶς ἐμφα-
 γῶν, ἀπεπνίγην. οἶδα. παρὴς γάρ δόποθ' ἐθνήσκοντ'
 μοι. Καλ. παρὶν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δὲ ἐμὸν, πα-
 ράδοξόν τι ἐγύετο. οἶδα γάρ καὶ σὺ πρὸ Πρυόδωρου
 τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλεονεξίον, ὃ σε τὰ πολ-
 λα ἤδ' ὀλεονομοῦντα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐφελ-

ΠΕΥΘΟΝ

præclaris vincerent Plerumque etiam præ nimia sollicitudine in somnis iacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigilia. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. **PLUT.** Euge ô Thucrite, diutissimè viuas, vnà & diuitiis abundans, & huiusmodi homines deridens, neque prius moriaris, quàm hos blanditores cunctos premittas. **TER.** Hoc quidem, ô Pluto, periucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita cederet. **PLUT.** Boni animi sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum precedent, suis ipsorum curis confecti. **TER.** Hac ego summo perè laudo, ô Thucrite diutissimè viuas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

AT tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus cùm essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, nosse, aderas enim morienti. **CAL.** Aderam Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atq; inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Ptæodorus ille senex. **ZENOPH.** Orbem illum dicis, ac diuitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? **CAL.** Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens fore, vt meo bono quam-
primum

πευον, ὑπὸ χυγόμεν· ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τῇ θύξαι
 ὄναι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ὁπίτομόν τινα ὁδὸν
 ὁπί τὸν κληρὸν ἐξεῦρον, πειάμεν· γὰρ φάρμακον,
 αὐτέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴ αὐτὸν τάχιστα ὁ Πτοιο-
 δῶρ· αἰτήσῃ πίνει, πίνει δ' ὁπίκεικώς, ζωρότερον
 ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὁπί-
 δουῶαι αὐτῷ. εἰ δὲ τῷ ποιήσῃ, ἐλδύθερον ἐπι-
 μοσάμενος ἀφῆσθαι αὐτόν. Ζη. τί οὐκ ἐγνώστῳ; πάντες
 γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοῖσι
 λυσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μαιρακίσκος· κύλικα
 ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδῶρῳ τὴν ἔχουσαν
 τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἔκδοι
 ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ δὲ τὸ
 φάρμακον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐ-
 τήκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖ·
 αὐτ' ἐκείνῳ νεκρός. ἢ τῷ γελαῖς ὡς Ζηνοφάντης; ἢ
 μὲν οὐκ ἔδειγε ἐπάρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῶ. Ζη. ἀσθεῖα,
 Καλλιόχημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, ἢ πρὸς ταῦ-
 τα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπερτάραχθαι πρὸς τὸ αἰφνί-
 διον. εἶτα σωεῖς οἶμαι τὸ γεγνημένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχό· εἰργασαί. Ζη. πλὴν ἀλλ' ἔδε-
 σεν τὴν ὁπίτομον ἐχέτω τραπεῖσαι. ἦκε γὰρ αὖ σοι.
 Διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγα
 βραδύτερ· ἴω.

primum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos viuere, compendiarium quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori persuaferam, ut simul atque Ptæodorus potum posceret, bibebat autem admodum, presentius in calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Z E. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptæodoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptæodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus iacebam, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Z E. Nam eleganter ac lepide tibi hac res evenit. Porro senex ille, quid interim. CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Z E. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari, vulgaræque via tutius certiùsque, etiamsi paulò serius.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ο νεβρὸς τὸν λήγοντα. Δά. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνη. πῶς θάνη ὁ ἱ ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέρσι. Καταλέλοιπα κατασοφιστεῖς ὁ ἄθλιος, ἐς ἐβελόμιον αὐτὸν μάλα φαγεῖν τὰ μὰ, παρελπιπών. Δα. πῶς τῶτ' ἐλπίσας Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλεῖστον ἀτεκνον ὄντα, ἐξ ἐράπευον ὅτι θανάτω. καὶ κείνος ἐκ ἀηδῶς πῶς ἐραπίαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τῶτ' εἶναι, γέδοιαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκεῖ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κείνος ζηλώσει, τὰ αὐτὰ πράξει. Δά. τί οὐκ οὐκ ἐκεῖνος; Κνη. ὅ, ἵ μ' οὐκ αὐτὸς ἐνέγραψε τῆς ἐαυτοῦ διαθήκας, ἐκ οἷοι ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τῶ τέγες μοι ὅτι περὶ τῶ, καὶ νῦν Ερμόλαος, ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ πάλαι λαβράξ, καὶ τὸ ἄγκυρον τῶ δελέαλι συγκατασπάρσας. Δαμ. ἔ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν δελέα. ὥς σοφισμα κατὰ σωτὴρ σιωτέθης.

Κνή. ἔσικα. οἰμώζω τριγυροῦ.

C N E M O N I S E T D A M N I P P I.

HOC illud est quod vulgè dici consuevit, *Hinulus leonem.* D A M. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N E. Quid stomacherogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, is quos maximè me cupiebam habere, præteritis. D A M. Sed istuc quidam evenit? C N E. Hermolam nobilem illum diuitem, cum morbus esset, imminente morte captabam, assidens atq; inserviens. Neq; ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumq; ut testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum ut ille vicissim idem faceret meo prouocatus exemplo. D A M. Ac quid tandem ille? C N E. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Caterum ego repente atq; insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. D A M. Imò non escam modò cum hamo, quin etiam te quoq; piscatorem simul abstulit. Itaq; technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. C N E. Sic apparet, idq; adeò deploro.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΠΙΜΟΤ.

Ακέσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. μικρὸν μὲν
 ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρον ἔστι
 καὶ διαρρεῖ τὰ πολλά· καὶ ἡ τροπὴ ὅτι θάπρεται
 χήσεται πενταπέν. ὑμεῖς δὲ, τοσῶτοι ἅμα ἡμεῖς
 πολλὰ ὅτι φερόμενοι ἕκαστος. ἡ οὖν μετὰ τὰ
 ἐμῶν, δὲ δια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μά-
 στα ἵπποισι νεῖν οὐκ ὀπίσσεσθε. Νεκροί. πῶς ἐν πᾶ-
 σαντες, ὅτι πλοήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμ-
 νὰ ὅτι θάνατον χεῖ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα. ὅτι τὸ
 καταλιπόντας. μόγις γὰρ ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμῶν
 τὸ πορθημεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ἑρμῆ, μελήσῃ τὸ δόπο
 μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φιλο-
 καὶ τὰ ἐπιπλοῖα, ὥστερ' ἐφίω, δόποβαλῶν. πᾶ-
 δὲ τὴν δόποθάθραν ἐσὼς, διαγίνωσκε αὐτὰς, καὶ
 ναλάμβανε, γυμνὰς ὅτι θάνατον ἀναγκάζων. Ε.
 εὖ λέγεις. καὶ ἔτω ποιήσομεν. ἔτοσι τίς ὁ πρῶτος
 Μέ. Μένιπας. ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ
 μῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνῃ ἀπερρίφθη.
 τρίβωνα δὲ ἔδωκε κόμισσαι, ὅτι ποιῶν. Ερ. ἐμῶν
 Μένιπας ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν περὶ θάνατον ἔχει πᾶ-
 ρα τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψιλῆ, ὡς ὅτι σκοπῆς ἀπα-
 τας. ὁ καλὸς δὲ ἔστι, τίς ἐστι; Χα. Χαρμόλειος

μετα

CHARONTIS ET MERCURII.

AVDITE quo loco sint res nostra. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa nauicula, & quæ vndique perfluit: quod si in alteram partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul confluunt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauiculam conscenderitis, vereor ne postea vos facta pœniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti.

MORTVI. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in litore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi verò Mercuri deinceps cura erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. **MERCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? **MENIP.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci, quod pallium non acceperim. **MERCVR.** Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud gubernatorem navis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolaus sum Me-

μεγαρικός. Ερ. δ' πόδυσθι τοιγαρὲν τὸ κάλλος, καὶ τὸ
 κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅππῃ τῶν παρῶν ἐρύθηται
 καὶ τὸ δέσμα ὅλον. ἔχ' καλῶς. Δ' ζωνέει, ὅππῃ
 νεῆδη. ὁ δ' ἐπὶ τὴν πορφυρίδα ἔποσ', καὶ τὸ Διὰ δὴ
 ὁ βλοσυρὸς, ἵς ὣν τυγχάνεις; Δά. Λάμπιχθ',
 λῶων τύραννθ'. Ερ. ἴ' ἔν' ὧ Λάμπιχε τοσῶν
 χῶν πάρει; Δά. τί ἔν' ἐχέω ὧ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἢ κλυ-
 ραννον ἀνδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν
 μάλα, ὥς τε δ' πόδυσθαι ταῦτα. Δά. ἰδέσσι ὁ πλῆθος
 ἀπέρριπται. Ερ. καὶ τὸ τυφὸν δ' ἀπόρριψον ὧ Λάμπι-
 χθ' καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρήσθ' γὰρ τὸ πορθμεῖον,
 νεμπεσύντα. Δά. σὺ κ' ἔν' ἀλλὰ τὸ Διὰ δὴμα ἔασθαι
 ἔχθ' καὶ τὴν ἐφεσρίδα. Ερ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τὰ
 ἄφες Δά. εἶεν. τί ἔτι, πάντ' αὖ γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς,
 καὶ τὴν ὠμότητ' αὖ καὶ τὴν αἰνοίαν, καὶ τὴν ὕβριν,
 καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Δά. ἰδέσσι. φίλος εἰ
 Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δ' ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς
 Δά. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γὰρ
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδῶν. Δά. ναὶ ὧ Ἑρμῇ
 ἀλλὰ παρὰ δ' ἐξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔ' γυμνὸν
 βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας πειθεσθῆναι μένον, ὥς
 πόδυσθαι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσθης τὸ σκάφος, τὸ
 περὶ πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφά-
 τας ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δά. ἰδέσσι γὰρ
 νὸς, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιθ', τοῖς ἄλλοις

νεκροῖς

garensis. *MER.* Exae igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredi nunc. Quis vero ille est purpuratus & diademate praecinctus, gravitatem quandam pra se ferens? Quis es tu? *LAM.* Lampichus sum Geloorum tyrannus. *MER.* Quid igitur cum tot sarcinis venisti? *LAM.* Anne nudum aduentare conveniebat tyrannum? *MERCVR.* Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaq; depone ista. *LAM.* Ecce abieci divitias. *MERCVR.* Sed Superbiam, ô Lampiche, & fastum etiam abiice, nam ista, si in naviculam coincidunt, vehementer gravabunt eam. *LAM.* Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. *MERCVR.* Nequaquam, imò & hac relinquito. *LAM.* Sit ita. Quid prater ea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. *MERCVR.* Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. *LAM.* Ecce nudus sum. *MERCVR.* Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodum & carnosus quis es? *DAM.* Damascius ego sum athleta. *MERCVR.* Certè videris ille esse, scio enim te sepè in palastris à me visum. *DAM.* Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. *MERCVR.* Nequaquam, ô bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaq; exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in navem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & praconia abiicito. *DAM.* En planè nudus sum, ut

νεκροῖς. Ἐρ' ἔτιως ἄμφινον ἀβαρῇ εἶναι. ὥς τε ἔμψυχοι
 καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖστον ἀποθέμεν Θ. ὦ Κράτων, καὶ τὴν
 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴ δὲ τὰ
 τάφια κόμιζε, μὴ δὲ τὰ τῶν παρ' ἡμῶν ἀξιώματα
 κατάλιπε δὲ καὶ γῆ Θ. καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτε σε ἡ πόλις
 ἀνεκήρυξεν δεργέτιν δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν
 τῶν ἐπιγραφῶν, μηδὲ αἰ. μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἐχ-
 σαν λέγει. βαρυὺς γάρ καὶ ταῦτα μνημονεύόμενα. καὶ
 εἰς ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοιμι;
 βαβαί, σὺ δὲ ὁ ἑνοσιπλος, τί βέλεις; ἢ τὸ τροπαῖον
 τὸ φέρεις; Κρα. ὦ ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίσευσά,
 πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τροπαῖον. ἐν γῇ
 γὰρ εἰρήνη, καὶ ἔδεν ὅπλων δεήσει. ὁ σεμνὸς δὲ καὶ
 ἀπό γε τῆς χήματ' Θ. καὶ βρενδυόμεν' Θ., ὁ πᾶς ὁ φ-
 ἐπηρκῶς ὅτι τῶν φρονίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαδ-
 πώγωνα καθευμέν' Θ.; Μένι. φιλόσοφος ἴσως, ὡς
 μῆ, μάλλον δὲ γόης, καὶ πρατείας μεσὺς. ὥς τε ἀπο-
 σον καὶ τῆτον, ὅψι γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶν ἡ-
 λίων κρυπτόμενα. Ἐρ. κατὰ θεὸν σὺ τὸ χῆμα πρῶτον
 τα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ, ὅσιν μὲν τὴν ἀλα-
 νίαν κόμιζει, ὅσιν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρην, καὶ κα-
 δοξίαν, καὶ ἐρωτήσας ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκατανόητους
 καὶ ἐννοίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μά-
 λα πολλὰ, καὶ λῆρον σὺν ὀλίγον, καὶ ὕβλητος, καὶ
 κρολογία. νῆ Δία καὶ χερσίων γε ταῦτα, καὶ ἡδυπάθεια

vides, & simili cum aliis mortua statua. *MER.* Sic prestat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu, ô Crato, diuitias abiice, praterca molliciem & delicias, neque seras tecum epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates. Relinque etiam genus, & gloriam, item ciuitatum, de quibus scilicet benè meritus es, publica preconia, statuarum inscriptiones, & dicas, ne tibi magnum sepulchrum construant, nam & hac grauant, si in memoriam reuocentur. *CRAT.* Inuitus certè, sed tamen abiiciam. quid enim faciam? *MER.* Papa, quid tibi vis armatus? aut quid istud trophæum tecum circumfers? *CRA.* Quia vici Mercuri, & res praeclaras gessi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. *MER.* Relinque trophæum in terra, apud inferos enim pax neque vllis armis opus est. Verum quis ille est, ipso habitu grauitatem quandam præ se ferens, elatus & contractis superciliis propter curas, longa barba, quis est ipse? *MENIP.* Philosophus quidam est ô Mercuri, imò prestigiator & nugarum plenus. Itaque & hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, sub palliolo occulta esse. *ME.* Depone tu hunc habitum primum; deinde hac quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum questionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imò quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & vo-

δε καὶ ἀναχλωΐαν, καὶ ὀργιὴν, καὶ τευφλίαν, καὶ με-
 λακίαν. ὃ δὲ λέληθε γάρ με, εἴ καὶ μάλα περικρύπτει
 αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ δόποθ' εἴη, καὶ τὸν τύφον, καὶ
 οἷός τις ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἴγε πάντα ταῦτα
 ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορ δέξαιτο αὐ-
 τὰ. δόποτί τις με τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔγωγε κελεύω
 Μέ. ἀλλὰ καὶ τὴν πάγωνά τ' ἐπὶ δόποθ' ἔστω, ὡς Ἐρμῆς
 βαρυῦτε ὄντα, καὶ λάπιον, ὡς ὄραϊς. πέντε μνῶν ἔτι
 χεῖς εἰσὶ τέλαχισον. Ερ. εὖ λέγεις. δόποθ' εἴη καὶ τὰ
 Φιλ. καὶ τίς ὁ δόποθ' ἔσται; Ερ. Μένιπός τις ὅστις
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, δόποθ' ἔσται αὐ-
 τῷ Ἰπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. Μέ. οὐκ οἶδ' ἔτι
 Ερμῆ, ἀλλὰ τρεῖς μοι αἰνῶντες. γελοιότερον γάρ τις
 τοῦ Ερμῆ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε. ἀνθρώπων ὅτι
 γὰρ νυνὶ ἀναπέφηναι, δόποθ' ἔσται αὐτῷ τὴν κιν-
 ἔραν. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ.
 μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύταις ἐπὶ ἡρῶν
 οὐκ οἶδ' ἔφ' ὅτ' ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τ' ἔτι; καὶ δὲ
 κρύεις, ὡς κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον δόποθ' ἔσται
 ἐμθηθὶς οὐκ οἶδ'. Μέ. ἐν εἰς τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάχῃ
 ἔχει. Ερ. τί, ὡς Μένιπός τις; Μέ. καὶ λακίαν, ὡς Ἐρμῆ, πο-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμώτατα αὐτῷ. Φίλο οὐκ οἶδ'
 σὺ ὡς Μένιπός τις, δόποθ' ἔσται τὴν ἐλάττωσαν, καὶ παρρη-
 σίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γυναικῶν, καὶ τὸν γέλωτα. μέ-
 νος γοῦν τῶν ἄλλων γελοῖς; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
 ἔχει

luptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias, & molliem secum habet. neque enim latent me ista, etiam si studiosè celas. Verùm abiice mendacia & superbiam, opinionem illam, quæ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acceperit?

PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes.

MENIP. Sed & barbam hanc deponat, M. gravem equidem & hirsutam, ut vides, capilli sunt trium minarum minimum. MER. Benè dicis. Deponere & illam.

PHIL. Sed quis abradet? ME. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam rescabit, utetur autem scalis naualibus, quibus superposita barba refecetur.

MENIP. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MENIP. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore, visne ut parum etiam de superciliis auferam?

MERCVR. Maxime: Nam hæc super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingredi igitur.

MENIP. Vnum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MERCVR. Quid Menippe.

MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi dum viveret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam,

leticiam, animi magnitudinem, & risum. An tu solus alios omnes ridebis? MERCVR. Nequaquam, sed

ἔχε ταῦτα, καὶ φαζὰρ καὶ πάνυ εὐφορα ὄντα,
 πρὸς τὸν κατὰ πλοῦν χρῆσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺν
 πύθεται τῶν ῥημάτων τὴν ποσῶντιν ἀπερωτολογία
 καὶ ἀντιθέσεις, καὶ περισώσεις, καὶ περὶ ὁδοῦς, καὶ βα-
 βαρισμῶς, καὶ τ' ἄλλα θάρη τῶν λόγων. Ῥη. Λύ. ἰδὲ
 ἀποτίθεμαι. Ερμ. εὖ ἔχει, ὥς τε λύε τὰ ἀπὸ γαίης τῆς
 ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνασπασ-
 ῶ, πέτασον τὸ ἱστῖον. εὐθυμεῖ ὡς πορθημεῖ τὸ πηλο-
 λιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὡς μάταιοι, καὶ μάταια
 εἶπε ὁ φιλόσοφος σὺν, ὁ ἀρτίως τὸν πῶγονα δεδι-
 ωμένον; Φιλο. ὅτι ὡς Ερμῆς ἀθανάτον ὥμιεν τὴν ψυ-
 χὴν ὑπάρχον. Με. ψεύδεται. ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖ-
 αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δεδιώσῃ πολυ-
 δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶντας νέεσθαι τῇ σοφίᾳ, ἀ-
 γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ
 Μένιππε, ἐκ ἀχθῆς ἀποθανόν; Με. πῶς, ὅς ἐσσωσε
 ὅτι τὸν θάνατον, καλέσαντο μὴ δεινός; ἄλλα με-
 ταξὺ λόγων, ἐκ κραυγῆς τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν
 πρὸ γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὡς Μένιππε. ἐκ ἀφ' ἑνὸς
 χώρου, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνεληθόντες
 ἄσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ λαμπίχῳ θανάτῳ
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
 τὰ παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν πα-
 δων θάλλεται ἀφ' ὁνοῖς τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαν-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαμνῆσιν ἐν Σικυῶνι, ὅτι τὰ φίλος λό-

retine ista, leuia enim sunt & planè facilia portatu,
 & ad nauigandum profunt. Tu verò Rhetor, abiice i-
 stam tantam verborum loquacitatem & antitheses, &
 similitudines, item periodos & Barbarismos atque alia
 sermonis pondera. RHE. En abiicio. MERCVR.
 Benè se habent res. Itaque solue funem, attollamus sca-
 las, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta
 clauum dirige. Simul hilares. quid ploratis ô vos amen-
 tes? presertim tu Philopophe, qui paulò antè tua barba
 spoliatus es. PHI. Quia existimabam immortalem
 esse animam. MENIP. Mentitur, nam alia sunt,
 qua videntur cum mœrore afficere. MERCVR.
 Qualia? MENIP. Quia non amplius tam opipa-
 ras cœnas habebit, nec manè deceptis adolescentibus sua
 sapientia, pecuniam accipiet: hæc sunt quæ illi dolent.
 PHI. Antibi molestum non est, Menippe, quod
 mortuus es? MENIP. quomodo posset esse mole-
 stum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante.
 Verùm nonne clamor quidam interim dum nos confa-
 bulamur, exauditus est? veluti quorundam in terra vo-
 ciferantiũ. ME. Certè Menippe, verùm non vno tantum
 loco exauditur clamor, sed quidam in vnum cœtum
 conuenientes, cum voluptate derident mortuum Lam-
 picum, & illius vxorem mulieres circumstrepunt,
 atque illius pueri nuper admodum geniti, multis la-
 pidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophan-
 tum Rhetorem laudant in Sicyone funebres oratio-
 nes

γας διεξιόντα Ἰπὶ Κράτωνι τέτω. καὶ νῆ Δία γε, ἡ δὲ
 μασίς μήτηρ κωκύουσα, ἐξάρχει τῶ Θρύων σὺν γα
 ναξίν Ἰπὶ τῷ Δαμασία. σὲ δὲ ἔδαις ὦ Μένιππε δα
 κρύψ, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσαι μόνῳ. Μέ. ἔσλαμα
 ἀλλ' ἀκέσῃ τῶν κυῶν μετ' ὀλίγον ὠρυμένων
 πιστὸν ἔστω' ἐμοί, καὶ τῶν κροάκων τυττομένων τοῖς
 ροῖς, ὅπότε αὖ σινελθόντες θάπλωσί με Ερ. γυνάδα
 ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἔστω εἰ καὶ ταπεινὰ πλεύκαμεν ἡμεῖς,
 μεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἑλ
 νίω προΐόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλας μα
 λευσόμεθα. Μέ. εὐπλοεῖτε ὦ Ερμῇ. προΐωμεν δὲ
 ἡμεῖς. τί οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικαιοδύωαι δεήσει,
 τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ
 πας, καὶ λίθους. σιελχθήσεταί δὲ ὁ ἑκάς τε βίῳ.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοίριχον τὸ πλῆστον, ἐγίνωσκες ὦ Διόγνηες, π
 πάνυ πλῆστον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλ
 κάδας ἔχοντα, ὃ ἀνεψιὸς Λευσέας, πλῆσι. καὶ αὐ
 τὸς ὢν, τὸ ὁμηρικὸν ὅ κεῖνο εἰώθη Ἰπὶ λέγειν, ἡ μὲν
 νάειρ ἡ ἐγὼ σε. Διο. τίνῳ ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθερά
 πτεον ἀλλήλους; Κρα. τῶ κλήρῳ ἔνεκα ἑκάτερον, ἡ
 δικιῶται ὄντες. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐπι
 γέντο.

nes recitantem, de hoc Cratone. & per Iouem Damasia mater ululans, lamentationem inceptat vnà cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillius iaces solus. MENIPPVS. Nequaquam, nam baud ita multò pòst, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas concutientes quando ad sepeliendum me conuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter nauigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

MOERICHUM diuitem, noueras ne Diogenes? illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corinthe profectum, cui tot erant naues onustae mercibus, cuius consobrinus Aristeeas, cum ipse quoque diues esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem. Crates? CRAT. Hereditatis causa, cum essent aequales, vterque alterum captabant.

θεντο. Αριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ παραπομπὰν
 δεσπότῳ ἀφίεις τῶν ἐαυτῷ πάντων. Μοίριχον δὲ
 ὁ Αριστεας, εἰ παραπέλθοι αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπ-
 το, οἱ δὲ ἐφεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι
 καλακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τε-
 μαίρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥς
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἀρ-
 μὲν Αριστεὶ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχον
 καὶ τὰ τέλαιντα, ποτὲ μὲν ὅππῃ τῆστον, νυῖ δ' ἐπ' ὅκε-
 νον ἔρρεπε. Διο. τί οὐκ ἔπερας ἐγλύετο ὦ Κράτης, ἀν-
 σαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνήσκιν περὶ μιᾶς ἡμέ-
 ρας, οἱ δὲ κληῖροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα πε-
 ῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἔδὲ πώποτε παρο-
 τευομένους ἔτω γνέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γάρ τε
 Σικυῶν εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλοῦν
 πῶτε πρὸντες ἰὼ Ἰάπυγ, ἀνέτράπησαν. Διο. εὖ ἐπεί-
 σαν. ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, ἔδεν τοῖστο ἐ-
 νοῶμεν πῶτε ἀλλήλων. ἔτε πώποτε Ὀξάμιλλοι
 Ὀθένιλλοι ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσῃμι τῆς βασι-
 λείας αὐτῷ. εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν ὀκνητὴν ποι-
 σάμεν. ἔτε οἶμα σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κλη-
 νομεῖν ἀποθανόντ' ἐμῶ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῆγον
 καὶ τὴν πῆραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρα.
 ἔδεν γάρ μοι τέτων ἔδει, ἀλλ' ἔδέ σοι ὦ Διόγμης.
 γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντιθένης, ὁ κληρονόμησας, καὶ ἐγώ

ptabant. Tamque testamenta publicauerant ambo, in quibus *Mærichus* (si prior moreretur) *Aristeam* omnium rerum suarum dominum relinquebat: *Mærichum* vicissim *Aristeas*, siquidem ipse prior è vita cederet. Hæc igitur cum essent in tabulis scripta, illi inter sese captabant & alter alterum adulationibus obsequiisque superare contendebat. Porro diuini, haud scio utrum ex astris id quod futurum sit coniectantes, an ex somniis, quemadmodum *Chaldei* faciunt, quin & *Pythius* ipse, nunc *Aristeam* victorem fore pronuntiabat, nunc *Mærichum*. ac trutina quidem interim ad hunc, interim ad illum propendebat. **DIO.** Quid igitur tandem euenit? nam audire est operæ precium. **CRA.** Eodem die mortui sunt ambo, ceterum hereditates ad *Eunomium* ac *Thrasyclem* deuenerunt, quorum uterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenim cum *Sicyon* & *Cirrhæ* versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto *Lapyge*, eversa naui perierunt. **DIO G.** Rectè factum: at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam ut moreretur *Antisthenes*, quo nimirum baculus illius (erant autem illi firmus ex oleastro factus) ad me rediret hæredem, neque tu *Crates*, opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionē venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant due. **CRA.** Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imò ne tibi quidem *Diogenes*, siquidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu *Antistheni* succedens accepisti,

de-

σὲ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν
 χῆς. Διο. τίνα ταῦτα φῆς; Κρα. σοφίαν, αὐτο-
 κειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο.
 Διά μέμνημαι. τῆτον διαλεξάμεντο τὸν πολ-
 παρ' Αντιφένους, καὶ σὺ ἐτι πλείω κατὰ λιπ-
 Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλου τῶν ποιῶτων κτη-
 των, καὶ ὁδεῖς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῶ-
 πρεσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.
 ογλήης. εἰκότως. ὃ γὰρ εἶχον ἐνθα διέξαιντο
 αὐτὰ παρ' ἡμῶν διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, κα-
 θάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥς εἴποι
 ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησί-
 ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῶ πῶ-
 μέντο σέγειν ὃ διωαμένε, οἷόν τι πάχκοι
 τῶ Δαναῶ αὐτὰ παρθένοι, ἐς τὸν τετραυπημένον
 θον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδεῖσι, καὶ
 θυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ.
 καὶ ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πολ-
 τον, οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξει καμίζοντες,
 καὶ τῆτον ἄχρι τῶ
 πορθμέως.

—o—o—o—

succedens tibi ea nimirum multò sunt potiora, multo-
 què splendidiora, quàm vel Persarum imperium.
 DIOG. Quanam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sa-
 pientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi,
 viuendi què libertatem. DIOG. Per Iouem memin-
 me in istiusmodi opum hereditatem Antistheni suc-
 cessisse, tibi què eas longè etiam maiores reliquisse. CRAT.
 Verùm reliqui mortales hoc possessionum genus asperna-
 bantur; neque quisquam nos ob spem potiunda heredi-
 tatis obsequiis captabat, sed ad aurum omnes intende-
 bant oculos. DIOG. Nec iniuria, neque enim habe-
 bant, quo facultates eiusmodi à nobis traditæ accipe-
 rent, quippe rimosi iam, viciatiquè deliciis, non aliter
 quàm vasa carie putrida. Quo fit, vt si quando quis
 in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel ve-
 ritatem, effluat illico persillet què, fundo, quod immis-
 sum est, continere non valente, cuiusmodi quiddam &
 Danaï filiabus aiunt accidere, dum in dolium pertusum
 haustam aquam important, ac iidem aurum dentibus
 & vnguibus, omnique vi seruabant. CRAT. Proinde
 nos hîc quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque
 hic venerint, obolum duntaxat secum ferent,
 ac ne hunc quidem vlteri-
 us quàm ad porti-
 torem.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙ ΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου ὦ Λίβυ, ἀμείνων γάρ
μι. Αν. ἔμενεν, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. ἔκου' ὁ Μίνως
κασάτω. Μι. τίνες δ' ἐσέ. Αλε. ἔτ' ἔμεν, Αννί
ὁ καρχηδόνι' ἔγω δὲ, Αλέξανδρ' ἔφην
πρ. Μι. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ ποῦ
ὑμῖν ἥ' ἔρις; Αλέξαν. ποῦ προεδρίας. Φησὶ γάρ
τ' ἔμ' ἀμείνων γεγυῆσθαι στρατηγὸς ἐμῶ. ἐγὼ δὲ
ὡς ἅπαντες ἴσασιν, ἔχ' ἑτά' ἑμὸν, ἀλλὰ πᾶσι
χεδὸν τῶν πρὸ ἐμῶ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια
Μι. ἔκου' ἐν μέρσι ἐκάτερ' εἰπάτω. σὺ δὲ
τοσὶ Λίβυς λέγε. Αν. ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως ὦνα
ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὡς
δὲ ταύτῃ πλεον ἔτ' ἐνέγκαιτό με. Φημὶ δὲ
μάλιστα ἐπαίνε' ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ
ὄντες, ὅμως ὅππ' ἐμὲν προεχώρησαν, οἱ αὐτῶν
ναμὶν τε πειβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀν
ἐγὼ γοῦ' μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν
πρῶτον, ὑπαρχὸς ὦν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθη
ἄριστ' ἔκριθαι. καὶ τὰς γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ
λατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
ὑπερβάς, τὰ πρὸ τὸν Ἡελιανὸν, ἅπαντας καὶ
δραμ

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS,
SCIPIO.

O LIBYCE, me decet praponi, melior equidem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX. Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos? ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iovem utrique gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? ALEX. De praestantia, dicit enim is sese meliorem quàm me ducem exercitus fuisse. ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus fermè, qui ante meam aetatem fuere, in re militari, praestantiorem me esse affirmo: MINOS. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, ô Libyce, prius loquaris. HANNIB. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Graecum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maximè laude dignos puto, qui cum parvi à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam evasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primùm invadens, cum sub fratre praefectum agerem, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus sum. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et cum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri,

e 2

multas-

δραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ
 πλὴν πεδινῶν Ἰταλίων ἐχειρωσάμην, καὶ μέγιστα
 πωραιοῦν τῆς περὶ χάσης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσού-
 τας ἀπέκλεινα μιᾷς ἡμέρας, ὥστε τὰς δακτυλίδας ἐ-
 λθὼν μεδίμνοις ἀπομέρῃσαι, καὶ τὰς ποταμὸν γεφυρώ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἕτε Ἀμμωνί-
 ος ὀνομαζόμενος, ἕτε θεὸς εἶναι περὶ ποιεῖται
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' αὐθροῦτος ἐ-
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις αὐτῶν
 ταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις δι-
 ωλεκόμενος. ἕτε Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγα-
 μένους ὑποφεύγοντας πρὶν διώκην τινα, καὶ τῶν
 μήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξαν-
 δρῳ, πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἤυξεν, καὶ
 ῥα πολὺ ἐξέτενε. χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ
 πρὶν δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον δι-
 ὄν ἐν Ἰσῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, δόποσιν
 πατρώων, περὶ κωεῖοις ἤξισ. καὶ διαίταν τὴν με-
 κλὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς
 ποσίοις τὰς φίλας, καὶ συνελάμβανεν ὅτι θανά-
 τῳ δὲ ἤρξατο ὀπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπιδὴ μετε-
 πετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόλῳ ὅτι πλευσάν-
 τῆς λιβύης, ταχέως ὑπήκυσαν. καὶ ἰδιώτῳ ἑμαυ-
 τὸν παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, λυγρὰ δὴ γινώσκον-
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ
 παῖδες παροδείας τῆς ἑλληνικῆς. καὶ ἕτε Ὀμηρον, ὡς
 ἔτ'

multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi, & vsque ad suburbia Roma grassatus sum, totque vno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hac omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem ferebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine preditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander vero regni patris successor, & id fortune quodam impetu ampliauit. Qui cum deuicto misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atque in conuiuiis amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patrie dominatus sum, quæ cum me reuocaret, hostium magna classe aduersus Lybiam nauigante, parui, continuoque me hominem priuatum dedi, & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hac egi barbarus cum essem, omnisque Græcorum disciplina expers, & neque Homerum, vt hic, edidici,

ἔτος, ἐρράψωδισιν, ἔτι ἔτι Ἀριστέλει τῷ σοφισ-
 παιδευθεῖς, μόνη ἢ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. πάν-
 τ' ἔστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημί εἶναι. εἰ
 ἔστι καλίων ἔτος, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δ-
 εδέδειο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά, ἔμην δ-
 ἴδ' ἀμείνων δόξεν αὐτὸν γυναικῶν, καὶ στρατηγικῶν ἀνδρῶν
 τῇ γνώμῃ πλεονεχῆσαι τῇ τύχῃ κεχρημένον. Μί-
 κεινεν ἔκ αὐτῶν τὸν λόγον, ἔδ' ὡς λίβυν εἰκὸς ἐ-
 πὲρ αὐτοῦ. σὺ ἢ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆσαι
 ἐγὼ μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, ἔγωγε θρασυ-
 ῖκαν ἢ γὰρ ἡ φήμη διδάξει σε, οἷόν μιν ἐγὼ βα-
 λεύς, οἷος ἢ ἔτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως ἢ ὅρα εἰ κα-
 λίων αὐτῶν διώεγκα. ὅς νεός ὢν ἔτι, παρελθὼν
 τὰ πρᾶγμα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραγμένῳ κατέχευ-
 τας φονέας τῶν πατρῶν μετῴλητον, καταφοβήσας
 Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπὲρ αὐ-
 χερσίωνηθείς. καὶ ἔκ ἡξίωσε τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν πρὸς
 ἑπὶ, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπε
 ἀλλὰ πάντων ὑπὸνῶσας τὴν γλῶσσαν, καὶ δένον ἡγησάμε-
 νος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαι. ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλε
 ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ Ἰππὶ τετραγνικῶς ἐκράτησε μεγάλην με-
 χην, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλην
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρᾶμενος, ἦλθον Ἰππὶ Ἰαγόν, ἐνθα Δα-
 ρείος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων. καὶ
 ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκρῶς Ἰπ-
 πιδῶς ἡμέρας κατέπεμψε. φησὶ γοῦν ὁ προθμεὺς, μη-
 διαρ-

dici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum usus. Hec sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si verò ea causa mihi hic preferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsitan apud Macedones est, non tamen ob id praestantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mentis sententia magis quam fortuna est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignavam, neque ut Libycum decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hac inquit? ALEXAND. Oporteret quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cum Thebas subuertissem, toti Graeciae terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quacunque transieram, subiugans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hac ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim.

διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας δὲ
 πηξάμενους τὰς πολλὰς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα
 ἔπρατον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκειν
 ξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀρβήλῃ
 διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ
 αὐτὸν ὄρον ἐποιησαίμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλέφας
 αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέρωσαίμην. καὶ Σκύθας δὲ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τανναῖον,
 κησαι μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τὰς φίλους εὖ ἐποίησα
 καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς
 θρώποις, συγγνωστοὶ ἑκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος
 πραγμάτων, καὶ τοιούτων τι πτεεύσαντες πρὸς ἐμὲ
 οὐκ ἐπὶ τελευτῇ, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον,
 δὲ ἐν φυγῇ ὢν, παρὰ Περσίαν τῷ Βιθυνῷ, καθάρως
 ἄξιον ἔγωγε, πανεργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ
 ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἔω λέγειν, ὅτε ἐκ ἰσχυρῶν ἀνδρῶν
 πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις νόμιμον δὲ, ἢ προφάσι
 ἔδεν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τευφλίαν, ἑκλει
 θαί μοι δοκεῖ οἷα ἐπαίει ἐν Κατωῦν, τὰς τῶν πολλῶν
 καὶ τῶν ὀφθαλμιάσιος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ
 κρὰ τὰ ἐσπέρια δόξας, ὅτι τὴν ἐμὴν μάλλον ὠρμη
 τί αὖ μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιματὶ λαβὼν, καὶ
 λιβύην, ἑτὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλὰ
 ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἑκείνα, ὑποπλήσονται ἡδὲ
 θεαστότῳ ὁμολογουμένῳ. εἴρηκα. σὺ ὅμως δίκαιον

rim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse. sed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse, atque hac confeci meipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ apud Tyrum & Arbelas gesta sunt omittam, usque ad Indos veni, atque Oceanum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantes cepi, ac Perum captivum abduxi. Scythas vero homines certè non spernendos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneraui, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, induciti sunt. Tandem mors me regem occupavit, hic autem Hannibal apud Prusiam Bitynia exulavit, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia & dolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiosè vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quæ sub occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam aded magni profecissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Lybiam, omnesque eam oram usque ad Gades sub potestatem redegi. Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu verò, Minor, iudica.

ζεῖκαναὶ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ αὐταὶ. Σκι. μὴ πρότις
 ἐὼς μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρόσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὧ βέλτερος; καὶ
 θεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ καὶ
 θελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαι
 μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλέξανδρος
 ἡτῶν εἶναι, τῷ δ' Ἀννίβας ἀμείνων. ὃς ἐδίωξεν νικητὴν
 αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
 ἐκ ἀνάγκης ἔτ' ἐστίν, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀνέ-
 λατται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, πρὸς
 βάλλεσθαι ἀξιώ; Μί. νὴ Διὸς γινώμονα φῆς ὡς
 πίων. ὥς τε πρῶτον μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος, καὶ
 αὐτὸν δὲ σὺ. εἴτε εἰ δοκεῖ, τρίτον Ἀννίβας, ὃς δὲ
 ἀκαταφρόνητον ὦν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ τὸ ὧ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
 μεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὧ Διόγνηες, καὶ παρα-
 ξον οἷον, εἰ ἀνθρώπων ὦν, ἀπέθανον. Διόγ. οὐκ
 ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν εἶναι υἱόν. σὺ
 Φιλίππου ἀρχηγός; Ἀλέξ. Φιλίππου δηλαδή, καὶ
 αὐτὸν ἐτεθνήκειν Ἀμμωντον ὦν. Διόγ. καὶ μὴ καὶ
 ἐκ τῆς Ολυμπιάδος τῆς μητέρος σε ὁμοία πολλοὶ
 ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ οὐ

Nam & hac è multis protulisse, satis est. SCI. Non, nisi me quoque prius audias ô Minos. MI. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? SCI. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis praeliis deuici. MI. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem prestantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum deuici, comparare me ausim. MI. Per Iouem æqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque, si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum Diogenes, tamen si mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. DIOG. Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubiè Philippo, neque enim obiissem, si Hammonne parente fuissem progenitus. DIOG. Atqui de Olympiade consimilia multa ferebantur. ALEXAN. Audieram quidem & ipse ista, quemadmodum tu,
at

νυῦ δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὑγιές ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν
 μωνίων περὶ φῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος
 ἔσθ' ἄχρηστόν σοι, ὦ Αλέξανδρε, πρὸς τὰ πρᾶγ-
 ματα ἐγγύετο. πολλοὶ γὰρ ὑπεπέπληστον, θεὸν εἶναι σε
 μύζοντες, ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίνι τῶν τσαυτῶν ἀρ-
 καταλέλοιπας. Αλέξανδ. ἔκ οἶδα, ὦ Διόγῃες. ἔ-
 φθασα Ὀπισκῆψαί ῃ περὶ αὐτῆς, ἢ τῶν μόνον
 ἀποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδω-
 πλιν ἀλλὰ τί γελαῖς ὦ Διόγῃες; Διο. τί γὰρ ἀ-
 ἀνεμνήσθῃ οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρ' ἢ σε παρελ-
 πετῶν δέχων καλακάζοντες, καὶ πρὸς αὐτῶν ἀρ-
 νοι, καὶ στρατηγὸν ὅπῃ τὰς βαρβάρους. ἐνιοὶ δὲ
 δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομέ-
 κ' ἱστύοντες ὡς Δράκοντες ὦ ἡ; ἀλλ' εἶπέ μοι, πρὸς
 Μακεδόνες ἔθαψαν. Αλέξ. ἔτι ἐν βαβυλωνίᾳ καὶ
 τρίτῳ ταύτῃ ἡμέραν. ὑπὸ χνείται δὲ Πτολεμαῖος
 ὁ ὑπασπιστῆς, ὡς ποτε ἀγάγη χολῶν ἀπὸ τῶν
 ρύθων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με-
 ψειν ἐκεῖ, ὡς γροίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
 μὴ γελάσῃς ὦ Αλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἄδ' ἔτι σε μ-
 ραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνναβῶν, ἢ Οσιριν γρῆ-
 πλιν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς φέρεται, μὴ ἐλπίσης. ἔ-
 θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων
 λίμνῃ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τῶν σομῆς παρελθόντων. ἔ-
 αμελής ὁ Αἰακὸς, ἔδ' ὁ κέρβερος ὁ καὶ αὐφρόνη

at nunc video, neq, matrem neq, Hammonios illos vates,
sani quicquam dixisse. **DIOG.** Attamen istud illo-
rum mendacium, Alexander, ad res gerendas, baud qua-
quam tibi fuit inutile, propterea quod multi pre metu
se se submiserint, credentes te Deum esse. Sed dic mihi,
cui nam tam ingens illud imperium moriens reliquisti?

ALEX. Id equidem ignoro Diogenes, celerius enim è
vita submouebam, quam ut esset ocium de illo quicquam
statuendi, prater id vnum, quod moriens Perdicca an-
nulum tradidi. Sed age quid rides Diogenes? **DIOG.**
Quid nò rideam? annon memini quid Graci fecerint,
cum nuper tibi adepto imperio adularentur, principem-
que ac ducem aduersus barbaros deligerent: nonnulli
verò in duodecim deorum numerum referrent, ac pha-
na constituerent, denique sacra facerent tanquam Dra-
conis filio? Sed illud mihi dicito, vbi te sepelierunt Ma-
cedones? **ALEX.** Etiam dum in Babylone iaceo ter-
tium iam diè, porro Ptolemæus ille satelles meus, si quan-
do detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc in-
stant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, atque
inibi sepulturum, quo videlicet vnus fiam ex diis Ægy-
ptiis. **DIOG.** Non possum non ridere Alexander, qui
quidem te videam etiam apud inferos desipientem, spe-
rantemq, fore, ut aliquando vel Annubis fias, vel Osiris.
Quin tu spes istas omittis ô diuinissime. neq, enim fas est
reueri quenquam, qui semel transmiserit paludem, atq,
intra specus biatum descenderit, propterea quod neque
indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus.

Verum

ἐκείνα δὲ ἡδέως ἀν μάθοιμοι παρὰ σὺ, πῶς φέ-
 ῳπότ' ἀν ἐννοήσης ὅσιν Ὀδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς
 πολιτῶν, ἀφῖξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑπα-
 γαγὰς, καὶ σατράπας, καὶ χερσὸν τοσούτων, καὶ ἔθνη
 σκυροῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάντρα, καὶ τὰ μεγα-
 θηρία, καὶ ἱμῶν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίσημον ἐ-
 ἐλαύνοντα, διαδεδωμένον ταυνία λευκῇ τῶν κα-
 λῶν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. ἔ' λυπεῖται
 σε ὑπὸ τῶν μνήμων ἰόντα; τί δακρύεις ὦ μάταιε
 δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστέλης ἐπαίδωσε, μη-
 αὖ βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ.
 ἀπάντων ἐκείνη ὁ κολάκων ὀπιτηνιπλότατος
 μὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστέλης εἶδεναι, ὅσα μὲν
 παρ' ἐμῶν, οἷα δὲ ἐπέσελλεν. ὥς δὲ κατεχρήτο
 πρὸ παιδείας Φιλοῦμια, θωπεύων, καὶ ἐπα-
 ἄρην μὲν εἰς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τῶν μέρους οὐκ
 θῆ, ἄρην δὲ εἰς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεόντων. κα-
 αὖ καὶ τῶν ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ αἰχμύον
 αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόχμης, ἀνθρωπῶ-
 τεχνίτης. πλεὺν ἀλλὰ τῶν γε ἀπολέλαυκα
 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ὀπί μεγίστοις
 θοῖς, ἀ' κατηρμήσω μικρῶν γε ἔμπεσθαι. ἀ-
 ἀλλ' οἶσθα ὁ δραστής; ἀκ' ἄν γάρ σοι τῆς λύπης
 θήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθα γε ἐλλέβορος ἔ' φύεται
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ὀπιπασσάμεν.

Verum illud abs te discere peruelim, quò feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, tum aut tanta vi, ad hoc populus qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum veltareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid hæc te discruciant? quoties recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna proficiantur, stabiles, ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille, cum sis assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire quàm multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sis mea illa ambitione, qua cupiebam eruditione ceteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac predicaret me, nunc ob formam, tanquam & ipsa summi boni pars quadam esset, nunc ob res gestas atq; opes. nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperes. Planè præstigijsus vir ille quidem erat, ac fraudulentus ô Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulo antè commemorasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestia istius remedium. Quandoquidem in his locis veratrum non prouenit, fac ut Lethei fluminis aquam auidis faucibus attrahens bibas, iterum—
quo

καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὖ παύσῃ
 τῆς Αρκετέλης ἀγαθοῖς ἀνιώμενΘ. καὶ γὰρ
 Κλείτον ἐκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλιόπην, καὶ ἄλλας
 λῆς ὅπῃ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διαπύσσωντο, καὶ
 ναίντο ὧν ἑδρασας αὐτὲς. ὥς τιν' ἑτέραν σὺ τὰ
 βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, σὺκ' αὖ ἔξαρνΘ. καὶ
 μὴ σὺκ' ἐμὸς υἱὸς εἶναι. ἔγωγε αὖ ἐτεθνήκεις, Αλέξανδρε ὦν. Αλέξαν. ἔσθ' αὐτὸς ἠγνόου, ὦ πάτερ.
 λίπω γὰρ τὴν Αμύτην υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην
 πνεῦμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα δίομενον
 φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐσθ' ὅκει σοι, τὸ πνεῦμα
 σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν περὶ
 Αλέξανδρ. ἔτ' ἔγωγε. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατα
 γησαν με, καὶ ἐσθ' ἐπὶ ἀνδρίσιν, οἵ μιν
 μάχεσθαι. ὥς ῥαῖον ἐκράτουν αὐτῶν. φι
 λων ἐκράτησας σὺ γὰρ ἀξιόμαχον ἀνδρῶν
 δειλοῖς αἰὲς συνωλέχθης, τοξάρια καὶ πελτα
 καὶ γέρρα οἷού' ἵνα προβεβλημένοις; Ελλήνων
 τεῖν ἔργον ἰὼ, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ Αθηνῶν
 καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τιν' Θετταλῶν

rúmque ac sepius bibas: atque eo pacto desines de bonis Aristotelicis discruciarí. Verùm enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios compluribus raptim huc seseferentes, quo te discerpant pœnasq; sumant ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conseras, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

NON igitur inficiaberis Alexander ex me prognatum te esse filium. Nam si ad Iouem Hammonem genus paternum referres, mortem non obiisses.

ALEX. Neque verò nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticini.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te exponeres?

ALEX. Non isthuc, sed barbaros in mei admirationem tractos facilius hoc prætectu nostro subdidimus imperio, cum nemo vnus viribus nostris hætenus resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset præliandum.

PHIL. Quos tu igitur tanto conatu dignos, vnquam vicisti? qui cum timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es?

ALEX. Atqui Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atq; magnifici. Arcadum insuper sustinere armaturam, equi-

f

tasum

πον, καὶ τὰς Ἠλείον ἀκονίστας, καὶ τὸ Μακεδονικόν. ἢ Θράκας, ἢ Ἰλνυριές, ἢ καὶ Παιονίαν, καὶ χερσῶνας, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Καλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνδρῶν καὶ αἰβρῶν, οὐκ οἶδα ὡς περὶ σὲ μύριοι μεταρρχαὶ ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, εἰς χεῖρας μεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ τρεῖν ἢ πέντε ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; Ἀλέξανδρ', ἀλλ' οἱ Σκύθαι, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ ἐκράτησάν τιν' ἐργον. καὶ ὅμως ἐδραστήσας αὐτὸς περὶ τοσούτοις ὠνέμεν ὅτι τὰς νίκας, ἐκράτῃς ὡς εἰς ἐπὶ Ἰππώρησας πώποτε, ἢ ὑποχόμεν ὅτι ἐπὶ Ἰππώρησας, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐνεκα, καὶ τῇ νίκῃ δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρέλαβόν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἴσως ἀκέραις ὅπως μετῆλθον. Φιλ. οἶδά τα πάντα. Κλεῖτ' ὅτι γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὅτι θορυβίῳ διελάσας μεταξὺ διφπνοῦντα ἐφόνεον, ὅτι με πρὸς τὰς σῆς πράξεις ἐπαμνεῖσαι ἐτόλμησεν, καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβάς, καὶ δύνω, ὡς Φασί, μετενέδους; καὶ ἰάρεαν ὀρθήσας, καὶ περὶ κινεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ τῶν θέρων ἀνδρῶν ἡξίεις. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον μίμῃ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγην ὅσα ἀλλὰ πράξας, λέγεις συγκατακλείων πεπαυδμένους, ὅρα, καὶ γάρ τις ποιεῖται γαμῶν, καὶ ἡ Φαιστία

ὥστε

eatum Thessalum, Eleorum iaculatores, Mantineos
 peltis instructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
 busque manum conscrere, operosum profectò atque ardu-
 um id fuisset imprimis. Caterùm Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac plurimo auro conspicuos, non sat
 compertum habes, quonam modo ante te, duce Clearcho
 decies mille viri bello adorti expugnarint, fæde in fu-
 gam actos antequam ad manus ventum fuisset. ALEX.
 At verd Scythæ pater, & Indici elephantes res sunt
 non vsque adeò abiectæ & contemptibiles. Et tamen
 neque concitatis inter ipsos intestinis odiis, neque per
 prodicionem mihi venundari passus sum victoriam. Sed
 neque deieravi unquam, aut per nugas à pollicito re-
 cessi, fidemq; solui victoriæ gratia. Adde, quod & Gra-
 cos sine sanguine in deditiōem accepi, Thebanos autem
 fortassis ipse audisti, quomodo aggressus fuerim. PHI.
 Noui hæc omnia ex Clito, quem tu inter epulas, eo quod
 nomen meum celebraret, & meas res gestas cum tuis con-
 ferre auderes, traiecto per corpus telo, tum iugularas. Tu
 verd & Macedonicam chlamydem abiiciens, candyn, Per-
 sicum amictum, recepisti (vt aiunt) & tiaram rectam.
 & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti.
 Et qui, quod maximè omnium erat ridiculum, homi-
 num abs te victorum mores imitatus es. Tempero mihi,
 ne memorem alia, quæ turpiter admiseris in leonum
 claustra inclusis doctis viris, & nuptiis talibus peractis,
 quodque Ephastionem plus quàm esset satis, ama-
 f 2 ris.

ὑπερβαπῶν. ἐπ' ἐπὶ ἤνεσσε μόνον ἀκῆσας, ὅτε αὖ
 χε τῆς τῆ Δαρείου γυναικὸς καλῆς ἔσης, καὶ τῆς
 πρὸς αὐτὴν, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθη. βασιλεὺς
 καὶ γὰρ ταῦτα. Αλέξανδρε. τὸ φιλοκίνδυνον
 ὦ πάτερ σὺκ' ἐπαμνεῖς, καὶ τὸ ἐν Οξυδράκῃς πρὸς
 καθάλασσαν εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τείχεως, καὶ τοσαῦτα
 βεῖν τραύματα; Φιλ. σὺκ' ἐπαμνῶ τῆτο, ὦ Αλέξανδρε,
 ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκει
 ποτε τὸν βασιλέα, καὶ περικινδυνεύειν τῆς σφί
 ἀλλ' ὅτι σοι τοιῶν ἤκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι
 κῶν, εἴ ποτε τραυθεῖς, καὶ βλέπειέν σε φορέοντα
 πόλεμος ἐκκομιζόμενον, αἷμα δὲ ῥέομενον, οἷμα δὲ
 Ἰπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλωσ' ἰὺ τοῖς ὀρώσι
 Ἀμμων, γόης, καὶ ψαυδόμαντις ἠλέγχετο,
 περὶ φῆται, κόλακες. ἢ τίς σὺκ' αὖ ἐγέλασεν,
 τὸν τῆ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν
 τραῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκαί
 οἶδ' πολλὰς εἶναι τὰς τιμὰς περὶ σωοίησιν ἐκείνῳ
 κερτομουῦτας, ὀρώοντας τὸν νεκρὸν τῆς θεῆς ἐκεί
 κείμενον, μυδλῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκῆτα, κατὰ τὰ
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρεῖσται
 Φης Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆτο κρατεῖν ῥαδίως,
 σε τῆς διόξεως ἀφηρεῖται τῶν κατερθέντων.
 γὰρ ἐδίδόκει ἐνδιδεῖς ὑπὸ θεῶν γίνεσθαι διοκτοῦ. Α
 ξανδρε. ἐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἀνθρώποι περὶ τοῦ
 αὐτοῦ

ris. Vnum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darij vxore, forma praestante, abstinueris, & genitricis illius, atque filiarum, curam susceperis. Regium enim id opus exitit. *ALEX.* Quomodo autem tibi non probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecerim, atque acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transilierim. *PHIL.* Non probo, *Alexander*, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoque imperatorem, & pro exercitu periculum subire, sed quia ex re tua isthac erat minimè. Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus praebebas spectatoribus quando post acceptum vulnus è praelio efferebaris, mœrensque ac eiulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam prestigiator quispiam, & mendax vates palam arguebatur, & ipsius Prophetae, adultores. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filium videt animo deficientem, & efflagitantem medicorum auxilia. Denique cum tandem iam mortem obieris, quem credas, obsecro, qui simulationem illam non carpas maledictis? Potissimum vbi Dei istius cadauer porrectum iacere, & iuxta aliorum corporum morem, iam humore putrisco affectum & turgidum aspexerit. Caterum quod ais *Alexander*, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profectò multum tibi gloria ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam diu longè inferiora agere visus es. *ALEX.* Haudquaquam de me istud sentiunt mortales,

ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον ἡγήασί με
 τοὶ τὴν Ἀορνὸν ἐκείνῳ ἐθ' ἐτέρῃς ἐκείνων λα
 τῶ, ἐγὼ μόνῳ ἐχειρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷ
 ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀρμίωνῳ λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Δ
 νύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
 λέξασθαι, ἐθ' ἐπὶ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γὰρ
 σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἤδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΓΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Οδυσσεῖα, οὐ
 ταμ ποιεῖ τὸ θανάτῃ, ὡς ἀγνῆ καὶ ἀνάξια τοῖν
 σκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικῶ. καὶ
 μέν γάρ ὅποτε ἔφης βέλεσθ' ἐπάρχεσθ' ὡς
 πύειν παρὰ ἱνι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίον
 εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
 μὲν οὖν ἀγνῆ ἵνα φρύγα δειλὸν, καὶ πέρας τῆ
 λῶς ἔχοντ' ἀφιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν. το
 λέως δ' ἐπὶ τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων
 τῶν, ταπεινὰ ἔτω ποιεῖ αὐτῶ. ἀγνοεῖσθαι, καὶ
 αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πέπραγμένα
 ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πε
 ρσόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν περιέλας τὸν μετὰ τῆ

sed cum Hercule me & Baccho conferunt, veluti emulum, pariq; cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi.

PHI. Etiamdum videris ista vt Hammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti Alexander, solitamue dediscere arrogantiam, teipsum deinde noscere, vel iam tandem sapere, vbi fato occubueris.

A C H I L L I S E T A N T I L O C H I.

A N T I L O C H V S.

QUænam sunt illa, Achilles, quæ tu Vlyssi iam primum dixisti de morte, vt minimè generosa, ac Chirone atq; Phœnice, quibus tu aliquando vsus es praeceptoribus parum digna. Audiui enim malle te agricolæ munus obeundo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operam mercede, quam omnibus vitæ functis dominari. Quæ si Phrygum quispiam vilis & ignauus, atq; immodico insuper etiam vitæ affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verum ex Peleo progenitum, & ex omni heroû numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectâ & humilem de seipso descendere opinionem, scdum sanè, atq; pudendum imprimis, deniq; iis quæ in vitâ strenuè gesseris contrarium, qui cum in Phibia regnare ad senectam vsque (citra gloriam tamen) potuisses gloriosam oppetero

ραθῆς δόξης θάνατον. Αχιλλεύς, ὦ παῖ Νέστορ,
 ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὄντων, καὶ
 βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἔγωγε ἄγνοω, τὸ δὲ σὺ
 κείνο δόξαρον προετίμων τῷ βίῳ. νῦν δὲ σιωπῶ
 ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, τι μά-
 οὶ ἀνω ραψωδῆσαι, μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμῶ
 ἔτε τὸ κάλλ' ἐκείνο ὡς Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰαχὴ νεκ-
 ρῶν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ
 μοιοι, καὶ κατ' ἐσλὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ
 οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαι-
 θεραπεύουσιν. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθονται, οἱ
 θητεύω ζῶν. Ἀντίλοχ' ὅμως τί νῦν αἶψ' ἵς παῖδοι
 χιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως δὲ
 νήσκειν ἅπαντας. ὥς τε χρῆ ἐμμένειν τῷ νόμῳ
 μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὅρα
 ἐταίρων ὅσοι πρὸς σέ, ἐσμέν οἵδε; μετὰ μικρὸν δὲ
 δυοσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παρὰ μὲν
 καὶ ἡ κοινωμία τῷ πρᾶγματ', καὶ τὸ μὴ μόνον
 τὸν πεπονθέναι. ὅρα'ς τὸν Ηρακλέα, καὶ τὸν Μενέ-
 λχον, καὶ ἄλλους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἱ οὐκ αὐτοὶ
 δεξαμένη ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψει θύ-
 σοντας ἀκλήροισι καὶ ἀδίοις ἀνδράσιν; Αχιλλεύς
 ταρμὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως
 μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν
 κατὸν. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χεῖρ' ἐστὶ καὶ
 ἡ σὺν ἡμῶν

mortem maluisti. *ACHIL.* At ô Nestoris fili, nondum etiam tûm feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriolam hanc infelicem proponebam vitæ. Atqui iam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, licet viui nos literarum monumentis studiosissimè celebrent, cùm apud manes vnus honor sit omnium. Sed neque forma illa, *Antiloche* neque vires adsunt. iacemus enim omnes in iisdem tenebris æqualiter, nec vlla re differrimus. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemini Græcorum venerandus. Hac sunt quæ me angunt & misere sollicitant, & ob quæ doleo, quod non potius loco operas & viuo. *ANTIL.* quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omninò moriendum esse. Legem igitur seruare, & decretis minimè affligi oportet. Præterea vidēsne quot è sociis circa te simus? paulò pòst & *Vlysses* adueniet. Vnde solatium tibi meritò affert ipsius rei societas. quod non solus videris in hac mala coniectus. En tibi *Herculem*, *Meleagrum*, & alios admirandos viros, qui quidem (nisi fallor) baudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, vt illis pro mercede seruiant. *ACHIL.* Sociorum hac quidem admonitio est, verùm baud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciet. Arbitror autem & vestrûm. vnumquemque ita affici. Si verò non palam confiteamini, hoc nequiores

f 5

estis,

ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Αἰτίλοχος. ἔκ. ἀλλ' οὐ
 νῆς ὡς Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνώφελές τ' ἔλεγειν ὁρᾷ
 σιωπᾶν γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοται
 μῖν, μὴ καὶ γέλῳ τε ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιοῦτοι
 εὐχόμενοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί λαιεῖς ὡς Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὁδύρη, ἐλπίς
 ἤ τι ἄλλο; Τάν. ὅτι, ὡς Μένιππε, δόλομαι
 τ' ὀψέσθαι. Μεν. ἔτις ἀργὸς εἶ ὥς μὴ ὀπικύψαι
 εἶν, ἢ καὶ νῆ Διὶ δρυσάμεναι καὶ τῇ χειρὶ; Τάν.
 οὐδὲν ὀφείλω εἰ ὀπικύψαιμι. Φεύγει γὰρ τὸ
 ἐπὶ δὲ αὐτὸ προσιόντα αἰσθῆταί με. καὶ δέδοται
 ῥύσασθαι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, ἔφθάνω
 ξασθῆναι τὸ χεῖλός, καὶ διὰ τῶν δακτύλων
 ῥυέν, καὶ οἶδ' ὅπως αὐθις δόλομαι ξηρὰν τὴν
 ῥά μιν. Μεν. τρέψιόν τι πάσχεις ὡς Τάνταλε;
 εἰπέ μοι, τί γὰρ δεῖ τ' ὀψέσθαι; ἔγὼρ σῶμα ἔχει
 ὀκείνο μὲν ἐν Λυδία παρὰ τὴν πόλιν, ὥστε καὶ πρὸς
 καὶ δὲ ψυχῶν ἐδιδότατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴν, ὥς ἀνέπ
 ψύξης, ἢ πίνεις; Τάν. τ' ἔτι αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστίν,
 ψυχῶν καὶ ψυχῶν ὥς σῶμα ἔσται. Μεν. ἀλλὰ
 το μὲν ἔγωγε πιστεύω, ἐπεὶ φησὶ τῷ δὲ ψυχῶν καὶ

estiu, quod tacitè huiusmodi toleratū. ANT. Non
 equidem Achilles, sed longè tibi prestamus, quippè
 quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba
 facere. silere enim & equo animo sustinere omnia con-
 cessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos re-
 sui exponamus.

MENIPPI ET

TANTALI.

Quid eiulas ô Tantale, aut quid tuam deploras for-
 tunam, stagno imminens? TANTA. Quoniam
 siti enecor Menippe. MENIP. Vsque adeo piger es
 atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris,
 vel caua vola hauriens? TANTA. Nihil profecero si
 procumbam, refugit enim aqua, simul atque me propius
 admoueri senserit, quod si quando haufero, origo coner
 applicare, prius effluxit, quàm summa rigem labia. At-
 que inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rur-
 sus manum meam aridam relinquat. MEN. Pro-
 digiosum quiddam de te narras Tantale, verùm dic mi-
 hi istuc ipsum, quorsum opus est bibere cum corpore ca-
 reas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Ly-
 dia sepultum est. Caterùm tu cum sis animus, quinam
 posthac aut sitire queas aut bibere? TANTA. Atq, hoc i-
 psam supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus
 sit, ita sitiatur. MENIP. Age, hoc ita habere creda-
 mus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid
 binc

θαυ. τί δ' οὐ σοι τὸ σκινὸν ἔσαι; ἡ δέ τις μὴ ἐν
 τῷ ποτὶ ἀποθανῆς; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷ
 δῖω, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὁ
 μὲν λέγεις, καὶ τῷ δ' οὐ μέρῳ τῆς κατὰ δίκην
 ὑπὸ θυμῷ πείν, μηδὲν σκινόμενον. Μέν. λησὶ
 ταύτα, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ σκινῶς δοκεῖς, αἰ
 τε γὰρ ἐλλέβορος νῆ Δία. ὅς τις τὸναντίον τοῖς
 τῶν λυγρῶντων κυνῶν δεσληγμένοις πέπονθας
 ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένῳ. Ταύ.
 τὸν ἐλλέβορον, Μένιππε, ἀνάνομα πείν, καὶ
 μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ ταύτα, ὡς ἔτι σὺ
 ἄλλος πίεται τὸ νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ. καὶ τοῖς
 περὶ ὡσπερ σὺ ἐκ κατὰ δίκης διψῶσι, τῷ ὕδατι
 τὰς ἔχ' ὑπομένοντ'.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλάτῳ ὦ Αἰακέ, πείνησά με
 ἐν ἅδῃ πάντα. Αἰ. ἔράδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα
 μὲν τοι κεφαλαίωσθ' ἡ μάνθανε, ἔτι σὺ μὲν, ὅτι
 βερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸ πορθέα τῷτον, ὅς σε διέπ
 σε, καὶ τὴν λίμνῃ, καὶ τὴν Πυρρὸν φλεγέθοντα ἤδη ἐκ
 κας ἐσιών. Μέν. οἶσθα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρὸν
 τὸν βασιλέα εἶσθ' ὅσον, καὶ τὰς Εὐμνῦς. τὰς δ' αὐθρῶν

hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? *At* equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. *TANTA.* Rectè tu quidem dicis, verùm hoc ipsum supplicij genus est, si sitire, cùm nihil sit opus. *MEN.* Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quàm veratro meo, nam diuersum quiddam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. *TANTA.* Ne veratrum quidem recusarim bibere *Menippe*, si liceat modò. *MEN.* Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quamquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna adiudicata est, ut sitiant, aqua illos non expectante.

M E N I P P I E T

A E A C I.

PER Plutonem, ò *Eace*, expone mibi, quaeso. hic quæ apud inferos sunt, omnia. *A E A.* Haud facile, *Menippe*, omnia. Verùm quæ summatim & veluti per capita indicari possunt, hæc accipe: Hic quidem, quod Cerberus sit, nosti. Deinde & portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & *Pyriphlegethontem* iam vidisti, cum ingressus es. *ME.* Nosti hæc, & præterea te quoque, quod hic in vestibulo sedes, atque aditum obseruas. Etiam regem ipsum vidi. &
Furios

μοι τὸς πάλαι δειξόν, καὶ μάλιστ' αὖτ' Ὀππιδέμεν
 τῶν. Αἰ. οὐτ' ἔστι μὲν Ἀγαμέμνων, οὐτ' ἔστι Ἀ
 λεύς, οὐτ' ἔστι Ἰδομενεὺς πηλείων. ἔπειτα Ὀ
 σεύς, εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
 ἄλλων. Μένιπ' ἔφη. βαβαὶ Ὀμηρε, οἷά σοι τῶν
 δεικνῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἀγνώστα
 μορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρ' ἔστι πολὺς, ἀμενέ
 αὖθις κάρτερα. οὐτ' ἔστι ὧς Αἰακὲς, τίς ἐστι
 Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσ' ἔφη. ὁ δ' ἔπειτα αὐτῶν
 δανάπαλ' ἔφη. ὁ δ' ἔπειτα τούτῃς, Μίδας. ἔπειτα
 ἔρριψε. Μέν. εἴτα σε ὧς κάταρμα ἢ Ἑλλάς ἔστι
 ζευγνύεται μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τὸ
 πλεῖν Ὀππιδέμεν; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν
 δανάπαλον δὲ ὧς Αἰακὲς, παύσαι μοι κατὰ
 Ὀππιδέμεν. Αἰα. μηδαμῶς. διαφύψαι γὰρ αὐτὸν
 κρανίον, γυναικείον ὄν. βούλει δὲ σοι Ὀππιδέμεν
 τοὺς σοφούς; Μένιπ'. νὴ Δία γε. Αἰα. πρῶτος
 τὸς σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ'. χαῖρε ὧς Εὐφ
 ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. νὴ, καὶ σύ γε
 νίπῃ. Μέν. ἔκ' ἐτι χρυσὸς ὁ μηρός ἐστὶ σοι; Π
 γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρ
 Μένιπ'. κυάμους ὧς γὰρ. ὥς ἐτι τὸ σοι ἐδώ
 Πυθ. δὸς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δ' ὀνόματα
 ἔστι δὲ Σόλων ὁ ἑξηκεσίδος, καὶ Θαλῆς ὁ κεν
 καὶ παρ' αὐτῶν, Πιττακός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ

Curias. Homines verò priscos, queso, ostende & maxime eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. **AEA.** Hic quidem Agamemnon est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius assidet. post hunc Vlysses, deinceps Ajax & Diomedes, & ceteri Græcorum præstantissimi. **MEN.** Papa Homere, ut tibi Rapsodiarum tuarum capita, humi proiecta iacent, ignobilia atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nuga mere, denique verè, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, **Eace**, quisnam est? **AEA.** Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem **Midas**, & deinde ille **Xerxes**. **MEN.** Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes nauibus traicere affectantem? Qualis verò & ipse Cræsus est? Ceterum, Sardanapalo, queso, huc **Eace**, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapso. **AEA.** Nequaquam. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cum sit. Ceterum vixne tibi ostendam, & doctos illos? **MEN.** Per Iouem etiam. **AEA.** Primus eni hic tibi **Pythagoras** est. **MEN.** Salve **Euphorbe**, siue **Apollo**, siue denique quodcumque voles. **PYT.** Ita sanè, & tu etique **Menippe**. **MEN.** Quid? an non amplius aureum illud femur habes? **PYTH.** Non, sed age cedo, si quid manducabile tibi habet pera ista. **MEN.** Fabas habet. quare nihil hic est, quod tu manducare queas. **PY.** Da modò. Nam hic apud manes alia dogmata atque instituta. **A.** Porro hic **Solon** est, filius **Execestidis**, præterea ille **Thales**, & iuxta ipsos **Pittacus**, & ceteri illi,

τες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὦ Αἰακέ μου
 Φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδῆ πλέως, ὥστε
 κρυφίας ἄρτῳ, ὁ ταῖς Φλυκταίναις ὄλῳ
 θηκῶς, τίς ἐστίν; Αἶα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιπω
 εφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ
 βέλτιστε, τί παθὼν σωτὸν ἐς τὰς κρατῆρας ὀ
 λβος; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιπω. Μέν.
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ, καὶ πολλή κε
 ταῦτά σε ἀπὸ θυράκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐν
 ὄντα, πλὴν ἀλλ' ἔδρην σε τὸ σόφισμα ὥνησεν
 ῥάτης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ, τί
 τε ἄρ' ἐστίν. Αἶα. μετὰ Νέστορῳ, καὶ Παλμα
 κῆνῳ ληρεῖται πολλά. Μέν. ὅμως ἐβελόμην
 αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. Αἶ. ὁρᾷς τὸν Φαί
 Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥστε πάντα
 τῆτο γνώρισμα. Αἶα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν.
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ
 πε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί
 θύωαι; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν καὶ
 καὶ ταῖς ἀρχαῖς αὐτὰ, καὶ ταῖς βασιλείαις
 σαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ
 ἀλλὰ ἐώρακας οἶμαι, οἳ ἔκειτο παρὰ σοὶ Ἀρ
 πῳ, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μὲν
 δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννης θεραπεύειν ἔκμα
 Σωκ. πῶς ἐμὲ δὲ τί φρονέουσιν; Μέν. οὐδαμῶς
 Σωκ.

ti, septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Leti hi
 unt Aeace, soli atque alacres prater ceteros. Sed hic
 ppletus cinere, tanquam subcinericius panis aliquis,
 ic crebris pustulis scatens, quisnam est? AEA. Em-
 edocles. MEN. semicoctus ab Aetna monte huc pro-
 ctus. MEN. O aripes optime, quid, obsecro, acciderat
 tibi, cur te ipsum in foramina Aetna iniiceret? EM.
 nsania quadam, Menippe. ME. Non per Iouem,
 d inanis quadam gloria affectatio, & fastus, & mul-
 e superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ip-
 s crepidis, cum dignus minimè esses. Veruntamen
 hil tibi commentum istud profuit, deprehensus enim
 & ipse mortuus. Caterum Socrates ille, Aeace, ubi
 corum tandem est? AEA. Cum Nestore ac Palame-
 e ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen
 dere ipsum, sic ubi locorum hic foret. AEA. Videt-
 e caluum illum? MEN. At omnes hic calui sunt, qua-
 e omnium aquè notatio hac fuerit. AEA. Simum istum
 ico. MEN. etiam hoc simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. SOCRAT. Méne quæris Me-
 ppe? MEN. Te ipsum. SOCRAT. Quo pacto res
 Athenis se habent? MEN. Multi iuniorum Phi-
 sophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, &
 cessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, ii-
 emque permulti. Caterum autem vidisti, opinor,
 ualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter
 uidem olens vnguenta, alter aut in Sicilia tyrannis a-
 ulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? M. Bea-

Σώκρατες ἀνθρώποι εἰ, τά γε τοιαῦτα πάντα
σε θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρά γε γνῆσθαι, καὶ πᾶσι
γνώκέναι ταῦτα. δεῖ γάρ οἱ μὲν πάληθες λέγειν
εἰδότες Σωκ καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτοὺς
οἱ δὲ, εἰρωνεῖαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν.
ἔτι εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὦ Μένιππε
Φαίδρο, καὶ ὁ τὸ Κλεινίχ. Μέν. ὦ γὰρ ὦ Σωκράτες
ὅτι καὶ ταῦθ' ἀμέλει τῷ σεαυτὸ τέχνῳ. Σωκ.
αὐτὸ ἄλλο ἥδον πρᾶττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἥδη
τάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ἴππ' τὸν Κροῖσσον
Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων
ἔοικα γοῦν ἔκ ὀλίγου γελάσσεσθαι, οἰμωζόντων
ἡμῶν. Αἶα. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς
λάθῃ διαφυγάν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις οἴμαι
νῆπτω. Μέν. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Σωκράτες.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑ

ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ὦ Κέρβερε, συγχυῆς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ
ἄνθρωπον, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷόν μ' ὁ Σωκράτης
ὅποτε κατῆι πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δ' ἐπεὶ σε θεὸν ὄντα
λακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι
ὅποτ' ἐθέλοις. Κέρβ. πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε
τάπαισιν ἐδόκει ἀτρέπῃ πρὸς σὺν πρὸς σὺν πρὸς σὺν

us, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utique
 pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum
 existimant, atque omnia cognovisse hac (decer enim o-
 pinor, verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et
 ipse dicebam hac ad illos, sed illi tum simulationē quan-
 tam, eam rem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt
 circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phadrus & Cli-
 nias filius ille. MEN. Euge Socrates, quoniam & hic ar-
 tem tuam exerces. SOC. Quid enim aliud, quod qui-
 dem suavius sit, agerem? Sed hoc propius nobiscum re-
 lumbe, si videtur. MEN. Non, per Iovem. Ad Cræ-
 tum enim & Sardanapalum redeo, prope illos habitatu-
 rus. Videor quippe mihi, non pauca habiturus ibi esse,
 quæ videam, quando plorantes illos audiam. AEA. Et
 ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis sub-
 ducat sese. Pleraque autem alia videbis Menippe, quando
 iterum conveniemus. MEN. Abeas licet, nam & hac Ae-
 ace, vidisse sufficit.

MENIPPI ET CERBERI.

HEus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cogna-
 tio quadam intercedit, cum & ipse sim canis, dic
 mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat So-
 crates, cum hac accederet? Verisimile est autem te, De-
 us cum sis, non latrare modò, verum etiam humano more
 loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset
 Menippe, visus est cōstanti atque imperterrito adire vultu,

ἔπαινον δεδέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τῷτ' ἐμὸν
 τοῖς ἔξω τῷ σομίσ ἐς ὧσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέβη
 εἰς ὡ τῷ χάσματ', καὶ εἶδε τὸν ζέφον, καὶ
 διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω, κατέσπευ-
 ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ
 ὠδύρετο, καὶ παντοῖ' ἐγλύετο. Μέν. ἐκοι-
 νῆς ὁ αὐθροπ' ἰὼ, καὶ ἐκ ἀληθείας κατέβη
 τῷ πράγματ'. Κέρβερ. ἐκ, ἀλλ' ἐπεείπερ
 καῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεθρασιώετο, ὡς δὴ ἡ-
 κων πρόσμεν', ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θ-
 σωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, πρὶ πάντων γε-
 ῖτων ἐπεῖν αὐ' ἔχοιμι, ἕως τῷ σομίσ τολμή-
 ἀνδρεῖοι, τάδ' ἐνδόθεν, ἔλεγχ' ἀκριβή-
 ντω. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξε
 βερ. μόν' ὧ Μένηππε ἀξίως τῷ γένεσ, κα-
 γνήης πρὸ σῶ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσθίει
 ὠθέμενοι. ἀλλ' ἐθέλειςτοι γελῶντες, οἰμώ-
 ρα γυφαίλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΤ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδ' ὧ κατάρχαιτε τὰ πορθμεία. Μέν. β-
 τῷτό σοι ἥδ' ἰον ὧ Χάρων. Χάρ. ἀπόδ' Φημί

erinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tan-
quam hoc ipsum vellet ille, qui procul à specus ingres-
sus stabant, ostendere. verum simul atque despectis in bi-
um, viditque profundum atque atrum antri recess-
um, simulque ego cunctantem etiam illum cuncta mor-
uens, pede correptum detraherem, infantium ritu e-
ulabat, suosque deplorabat liberos, nihilque non facie-
bat in omnem speciem sese conuertens. *MEN.* Num
igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem con-
temnebat? *CER.* Haud verè, caterum ubi vidit id
esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, quasi
perd volens id esset passurus, quod aliqui volenti no-
enti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spe-
ctoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de vi-
is istiusmodi verè possem dicere, ad fauces usque specus
intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mol-
lius neque fractius. *MEN.* Caterum ego quonam ani-
mo tibi visus sum subisse specum? *CER.* Vnus morta-
lium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum
erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neuti-
quam adacti subieritis, aut intrusi, verum tum ultionei,
tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

Redde naulum scelesse. *MEN.* Vociferare, si qui-
dem isthuc tibi voluptati est Charon. *C.* Redde, in-

ὦν σε διεπόρθμευσάμιω. Μέν. ἔκ' αὖ λάβοις
 τῆ μὴ ἔχοντ'. Χάρ. ἐστὶ δέ τις ὀβολὸν μὴ
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἔκ' οἶδα. ἐγὼ δέ, ἔκ'
 Χάρ. ἢ μὲν ἄγξω σε, νῆ τὸν πλάτωνα, ὃ μὴ
 μὴ δοδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε παύσαι
 λύσω τ' κρηνίον. Χάρ. μάττω οὐκ ἔστι περὶ
 τοσούτον πλοῦν. Μέν. ὁ Εὐμήτης ὑπὲρ ἐμῶν σὺ
 τῷ, ὅς με παρέδωκέ σοι. Εὐμ. νῆ Δία ὀναίμιω,
 λῶ γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἐκ
 σήσουρά σοι. Μέν. τέτταρ' ἔνεκα νεωλκήσεις
 μείον, παρήμενε πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, τὰ
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἐκ ἡδύς ὡς κομίζεις δὴ
 ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δὲ. τί οὐκ, ἐχέω δὴ
 δοθαιεῖν; Χάρ. μόν' οὐκ αὐχῆσεις περὶ
 πλευκέναι; Μέν. ἔ' ποθὶ καὶ ὃ θέλτισε, καὶ γὰρ
 λησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμιω, καὶ ἐκ
 μόν' τῶν ἄλλων Ἰπιβατῶν. Χάρ. ἐσθλὴν
 πρὸς τὰ πορθμῖα, τὸν ὀβολὸν δοδῆναί σε
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἐκούω ἀπὸ
 αὐθις ἐς τὸν βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ
 γὰρ Ἰπὶ τέττω παρὰ τῷ Αἰακῷ πρὸς λάβω. Μ
 ἐνόχλει οὐκ. Χάρ. δείξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.
 θέμις εἰ θέλεις, ἵς τῆς Εκάτης τὸ δαίτωνον. Χάρ.
 θεν τούτον ἡμῖν ὃ Εὐμήτῃ τὸν κυῖα ἤγαγες; οἶα δὲ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν Ἰπιβατῶν ἀπὸ

quam, quod pro traiectione debes. MEN. Haudqua-
quam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An
est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? MEN.
Sit ne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse
certè non habeo. CHA. Atqui præfocabo te per Di-
cem impurissime, ni reddas. MEN. At ego illiso bacu-
lo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam lon-
go traiectu gratis transuexero? MEN. Mercurius
meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit.
MER. Belle mecum agatur per Iouem, siquidem fu-
turum est, ut etiam defunctorum nomine persoluam.
CHA. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel hu-
ius gratia perge, ut facis, nauim trahere, quanquam
quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu nescie-
bas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam
equidem, verum non erat. Quid igitur? num ea gratia
erat mihi semper in vita manendum? CHA. Solus er-
go gloriaberis te gratis fuisse transuectum? MEN.
Haud gratis ô præclare, siquidem & sentinam exhau-
si, & remum arripui, & vectorum omnium vnus non
eiulaui. CHA. Ista nihil ad nautum, obolum reddas
oportet, neque enim fas est secus fieri. MEN. Proin-
de tu me rursus in vitam reuehas. CHA. Belle dicis,
nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaci-
am. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid
habeas in pera. MEN. Lupinum si velis, & Hecata
cœnam. CHA. Vnde nobis hunc canem adduxisti Mer-
curi? cum qualia garriebat inter nauigandum? vectores

καταγελῶν, καὶ ὁπισκώπειων, καὶ μόνῳ ἄδων
ζόντων ἐκείνων. Ερ, ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὅποιον
διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκρεβῶς, καὶ δὲ
τῷ μέλει. ἔτος ἔστιν ὁ Μένιπῳ. Χάρ, καὶ μὴ
λάβω ποτέ; Μέν. αὐτὸ λάβης ὦ βέλῃς, δὲ
αὐτὸ λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΤ ΜΑΤΣΩΛΟΥ.

Ω Καρ ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων
περιμάδων ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ
ὦ σινωπεῦ, ὅς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπασί,
δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ τινὰς Ἰωνίαν
μὲν, καὶ ἄλλας Μιλήτης ἐπέβλεψα, τὰ πολλὰ τῆς
αἰῶνος καλῶς φερόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγα
πόλεμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Λα-
κωνίᾳ μνημεῖα παρμέγεθες ἔχω ὅτι κείμενον,
ἐκ ἄλλῳ νεκρός, ἀλλ' ἐσθλὸν ἔτι καὶ κάλλῳ
σκεπτόμενον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρεβέστατον
κασμένων λίθους τῶν καλλίστων, οἷον ἐσθλὸν τῶν εὐ-
κλῆδων. εἰ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα
νεῖν; Διογ. Διόγ. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ
λαί καὶ τῷ βάρεϊ τῶν τάφων; Μαύ. νῆ Δί. ὅτι
τοῖς. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, ἔτι ἡ ἰσχύς

omnes irridens, ac disternis incessans, unusquisq; cantil-
lans, illis plorantibus. MERCVR. An ignoras Charon
quem virum transuexeris? plane liberum, cuique nihil
omnino cura sit. Hic est M. CHA. Atqui si vnquam
posthac te recepero, MER. Si receperis o praeclare, ne
possis quidem iterum recipere.

DIOGENIS ET

MAVSOLI.

Ohe tu Car, quare tam insolens es, tibi que places, ac
dignum te credis, qui vnus nobis omnibus antepo-
nere? MAY. Primum regni nomine, o tu Sinopensis,
quippe qui Caria imperauerim vniuersa, praeterea Ly-
dia quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas non-
nullas subegerim, Miletum vsq; peruenerim, plerisque Io-
niae partibus vastatis. Ad hac formosus eram ac procerus,
ac bellicis in rebus praeualidus. Postremo, quod est om-
nium maximum, in Halicarnasso monumentum ere-
ctum habeo, singulari magnitudine, quantum vide-
ret defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam
pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pul-
cherrimo e saxo, ad viuam formam absolutissimo arti-
ficio expressus, adeo vt vel phanum aliquod simile haud
facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob-
res mihi placere atque efferri? DIOG. Num ob im-
perium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem?
MAY. Per Iouem ob hac inquam. DIOG. Atqui o formose

σοι ὁκείνη, ἔτε ἡ μορφή παρέστιν. εἰ γοῦν ἵνα
 μεθεσθῇ κατὰ τὴν ὁμορφίαν πέρι, σὸν ἔχω
 ἵν' ὅθεν ἐνέκα τὸ σὸν κρενίον προσημείη αὐτῷ τῶν
 Φαλακρῶν γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τὰς οὐδὲν
 ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφ
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσπώμεθα. ὁ δὲ Τάφος
 οἱ πολυελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν
 εἰεν Ἰπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοῦμεθα πρὸς τὴν
 νῆσ, ὡς δὴ ἡ μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ
 βέλτιστε ἔχ' ὁρῶ, ἡ ἀπολαύεις αὐτὸ, πάλιν
 τῶν φῆς, ὅτι μάλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ἐν
 λικέτοις λίθοις πιεζόμενοι. Μαύ. αὐτὸν τῶν
 ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσούμεθα ἔσθαι Μαύσωλῳ
 Διογῆς. Διογ. σὸν ἰσούμεθα ὡς γυναιότατα
 Μαύσωλῳ μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένῳ
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ἀδραμονεῖν ὤετο. Διογῆς
 καταγελάσεται αὐτὸ. καὶ Τάφον ὁ μὲν ἐν Αλ
 νασῶ ἐρεῖ ἑαυτὸ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναι
 ἀδελφῆς κατεσκασμένον. ὁ Διογῆς ἀπὸ
 σώματ' εἰ καὶ ἵνα Τάφον ἔχῃ, σὸν οἶδεν. εἰ
 ἔμελεν αὐτῷ τέττα. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ
 κατὰ λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς ὑψηλῶς
 ὡς Καρῶν ἀνδραποδέσσετε τῶ σὲ μνήμα
 τῶ, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χωρίῳ
 κατεσκασμένον.

Mausolus, neq, vires iam illæ, neq, forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potius sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem viraq, pariter tum calua, tum nuda, vtriq, dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum biantibus deformati. Ceterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassensibus forsitan iactare licebit, & hospitibus gloria causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant, verum quid tunc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod plus oneris, atq, nos sustines, sub tam ingentibus faxis pressus ac laborans. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeq, pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIOG. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discrucietur, quoties earum rerum in mentem veniet, quibus in vita florere consuevit, ac Diogenes interim cum ridebit. Atq, ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab vxore Artemisia atq, socro parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore ponit, nunquid habeat sepulchrum. Neq, enim illi res ea cura est, verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamq, reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abiectissime, celsiorem, ac tutiorem in loco substruam.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδὲ δὴ Μένιπας ὅτε σὶ δικάσῃ, πότρε ὅτι
 φότερός ἐστιν. εἶπε ὦ Μένιπῶε, ἔκαλλίων σοὶ
 Μέν. ἴνες δὲ καὶ ἐσε, πότερον οἶμαι χρὴ γὰρ
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότρε
 Νιρεὺς, καὶ πότρε οὐκ ὁ Θερσίτης; εἰδέναι
 τὸ δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τὸ ἐχῶ, οἶμαι
 εἰμί σοι, καὶ εἰδέναι τηλικῶτον διαφέρεις, ἢ λῆ
 Ομηρὸς ἐκείνῳ ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντη
 μορφότατον προσέπων. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγώ
 νος, εἰδέναι χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ
 Μένιπῶε, ὅν ἵνα καὶ ὁμορφότερον ἦγῃ. Νιρ.
 τὸν Αὔλαϊας καὶ Χάροπος, ὅς καλλιστὸν ἀν
 Ἰλιον ἦλθον. Μέν. ἀλλ' ἔχῃ καὶ ὑπὸ γλῶ, ὡς οἶμαι
 λιστὸν ἦλθες. ἀλλὰ τί μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κα
 ταύτη μόνον ἄρα διακρίνοιτο διὰ τὸ Θερσίτη
 ὅτι ὁ θουπίον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ
 δρωδὲς ἔχεις. Αἰρ. καὶ μὲν ἔρχομαι ὁ πῖος Ἰω
 ππεσπράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. Μέν. οὐκ εἶρα τί μοι
 ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκείνα δὲ οὐ
 ἴσασιν. Νιρ. ὅκου ἔγὼ ἐνταῦθα ὁμορφότερός
 ὦ Μένιπῶε; Μέν. ἔτε σὺ, ἔπε ἄλλῳ ὁμορφ

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREVS.

ECce deniq, vel Menippus hic index erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma prestantior? **MEN.** Imò quinam sis, prius arbitrari iudicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. **NI.** Nireus ac Thersites. **MEN.** Vter Nireus, vter Thersites; nondum enim vel hoc satis liquet. **THE.** Iam vnum hoc vinde, quod tibi sum similis, neque tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rariq, capillu, nibilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vt pronuncies Menippe, vtrum altero formosior em aestimes. **NI.** Mirum nî Aglaia Charopeq, progenitum, qui vir pulcherrimus vnus omnibus è Graiis Priameia ad Pergama veni. **ME.** Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas assimilis, porro caluaria hoc vno insigni à Thersita caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidem istuc habeas effeminatum ac neutiquam viro decorum. **NI.** Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. **ME.** Tu quidem somnia mihi narras, at ego ea specto, qua video, quæq, tibi adsunt in præsentia, cæterum ista norunt, qui id temporis vivebāt. **NI.** Quid igitur tandem? an non ego formosior Menippe?

ἰσομμία γάρ ἐν αἰδέ, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ἔστι
μοι μὲν καὶ τὸ ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

Ἦκυσας ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ἂν ἴππυμῆσας
φανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκυσας ὦ Μένιπ-
πέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατον εἶναι διωκ-
μένον. τίς δέ σε ἔρωσ τὴ θανάτῳ ἔχειν αἰ-
τίς πολλοῖς χρήματι; Χείρων. ἐρῶ πρὸς
ἀσυνέτον ὄντα. σὺκ ἢ ἔτι ἢ δὲ δόπολαύειν
θανασίας. Μένιπ. ἔχ ἢ δὲ ἢ. ζῶντα
φῶς; Χείρ. σὺκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ἢ δὲ
ποικίλον τι καὶ ἔχ ἀπλοῦν ἢ γῆμα εἶναι.
ζῶν αἰεὶ, καὶ δόπολαύων τῶν ὁμοίων; ἢ λί-
πος, τροφῆς, αἰ ὥρα δὲ αἰ αὐτὰ, καὶ
γνώμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥστερ ἀκο-
τα θάπερον θατέρω, ἐνεπλήστω γούῳ αὐ-
τῶν ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μὲν
ὅλως, τὸ τερπνὸν ἢ. Μένιπ. οὐ λέγεις ὦ
τα ἐν αἰδέ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς πρὸς
νῦν αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. σὺκ ἀηδέως ὦ Μένιπ-
πὸν γὰρ ἰσομμία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πεῖραν
δὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν

nippe? *M.* Neg, tu neg, quisquam alias formosius hoc loco, siquidem apud inferos equalitas est, paresq, sunt omnes. *T.* Mihi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

E Quidem inaudiui Chiron, te Deus cum esses tamen optasse mortem. *C.* Vera ista audisti o Menippe, planèque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuisset immortalem esse. *M.* At quam te mortis cupiditas tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horret? *C.* Dicam apud te, virum neutiquam stultum atque imperitum. Iam mihi desierat esse iucundum immortalitate frui. *M. E.* Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq, rueri? *CH.* Erat inquam Menippe, nam quod iucundum vocant, id ego neutiquam simplex: sed variam quiddam esse arbitror. Verùm cum ego semper viverem, atque iisdem perpetuò rebus vterer, solè, luce, cibo, cum hora eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcumq, contingunt in vita, reciproco quodam orbe redierent, atq, aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neg, enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omninò in permutando posita est. *M. E.* Probè loqueris Chiron. Caterùm hac quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiorem te consulisti? *CH. I.* Haud suauiter Menippe, siquidem equalitas ipsa quoddam habet admodum populare. Nihil autem interest, vtrum

ἄλλως τε, εἰ δὲ διψῶ ὥσπερ ἄνω, εἴ τι πο-
 θῆ, ἀλλ' ἀνεπιδρεῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν.
 ὄρα ὦ Χείρων, μὴ πείπιπης σεαυτῷ, καὶ
 αὐτό σοι ὁ λόγος πείσῃ. Χείρ. πῶς τὸ πο-
 μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ
 τὸν ἐγέρτο σοι περσχορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοι-
 ος, περσχορῇ ὁμοίως αὖ γήοιτο, καὶ δεινὸν
 παβολιῶ γε ζητεῖν ἵνα, καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλ-
 ον, ὅπερ οἶμα ἀδιύατον. Χείρ. ἴου ἂν πα-
 μένιπώε; Μένιπ. ὅπερ, οἶμα, καὶ Φασισαῖ-
 ος, ἀρέσκειας καὶ ἀγαπᾷν τοὺς παρῆσι, καὶ
 αὐτῶν ἀφόρητον οἶεας.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ

ΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΑΝτίσθενες καὶ Κράτης, σχολιῶ ἀγορεύοντες
 ἔτι ὅτε ἀπῆμεν εἰς τὴν καθόδιν πειπατή-
 ούμενοι τὰς καλόντας οἰοίμεν εἶσι, καὶ
 εἰ αὐτῶν ποιεῖ; Αντ. ἀπίωμεν ὡς Διόγηνες.
 ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γήοιτο, τὰς μὲν διακρύοντα
 τῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι
 καὶ δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον αὖ-
 τοῦ τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ἐπὶ
 ἀντερείδοντας, εἰ δὲν δέον. Κράτ. ἐγὼ γοῶ

itam in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq; st-
 tendum est nobis quemadmodum apud superos, neq; e-
 riendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia care-
 mus. ME. Vide Chiron ne temetipse inuoluas, ne hoc eodem
 tibi recidat oratio. CH. Quamobrem istuc ais? ME.
 Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper is-
 dem similibusq; rebus vtendum erat, cum hic itidem si-
 milia sint omnia, eundem ad modum parient fastidium.
 Et de integro tibi quaerenda erit vitæ commutatio, atque
 in quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod
 arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum Me-
 ope? MEN. Illud nimirum, vt sapiens cum sis, quem-
 admodum opinor, & vulgò prædicant, presentibus rebus
 contentus, boniq; consulas quod adest, neq; quicquam
 huius esse putes, quod ferri non queat.

IOGENIS, ANTISTHE- NIS, ET CRATETIS.

Cum nunc agimus, Antisthenes & tu Crates:
 quare, cur non obsecro imus deambulatum, re-
 ra ad ingressum & fauces orci, vt ibi spectemus eos,
 qui descendunt, quinam sint, & quid quisque eorum
 agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc
 vnicuique fuerit, videre alios quidem ipsorum lacrymari:
 alios autem vt dimittantur, supplicare: quosdam autem
 grè descendere, & quanquam cervice urgente de-
 mpellente Mercurio, reluctari tamen, & resupinos ob-
 titi, nulla necessitate aut commodo suo. CHA. Ego ve-

διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήεν κατὰ
 ὁδόν. Διούγ. διήγησαι ὡς Κράτης. εἰκας γὰρ
 παγγέλοια εἶναι. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 κατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ Ἰππῆμοι, Ἰω-
 λωρός τε ὁ πλάσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρ-
 μήδιος ὑπαρχος, καὶ Οροίτης, ὁ δερμένιος.
 οὐκ ἴσμεν ὁδὸν, ἐπεφόνοντο γὰρ ὑπὸ
 παρὰ τὸν Κιθαῖρῶνα, ἐς Ελβύσινα οἶκον βα-
 ῖνεν, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε.
 παῖδες τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπη, ἀνεκαλὸν
 ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαῖρῶνα
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ελβυθεῖας χωρία
 μακρὰ ὄντα ὑπὸ τῶν πόλεων, διοδύων, δι-
 νες οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πε-
 σῆς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 σάκης, γηραὸς γὰρ ἦσεν, καὶ νῆ Δί' ὅσον ἄσπετον
 ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἡγανάκ-
 τισεν, καὶ ἤξιε τὸν ἵππον. αὐτῷ προσέειπε
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μισ-
 ἀμφοτέροι Δραπαρέντες ὑπὸ θρακῶς Ἰν-
 τας, ἐν τῇ Ἰππὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καπ-
 κίον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαῶν
 διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας.
 εἰς δὲ ὁ θραῦξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, δό-
 ται τὸν Ἀρσάκην κεντόν. ἔτι δὲ ὑποθίς τι

etiam exponam vobis , qua ipse vidi in via, quan-
 bus descendebam. D1. Exponas licet, Crates, vide-
 enim quadam omnino risu digna dicturus esse. CR.
 cum alij multi nobiscum descendebant, tum vero in-
 ipso maxime nobiles, Ismenodorus ille diues, ex no-
 u, & Arsaces Medorum praefectus, & Oroetes Ar-
 enius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à la-
 onibus circa Citharonem, quando Eleusinem, ut arbi-
 or, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in mani-
 praeferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat i-
 tidem vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo,
 cum Citharonem transisset, ac illa loca circa Eleu-
 as deserta, ac bellu vastata peragrasset, non am-
 quam duos seruos secum adduxisset, idque eti-
 cum phialas quinque aureas, & cymbia quatuor
 um haberet. Arsaces autem (senior enim iam e-
 , & per Iouem, pro Barbarico illo ritu, facie non
 ed inhonesta aut contemnenda) grauiter ferebat at-
 indignabatur, quod pedibus incederet, volebatque
 equum suum adduci. Nam & equus vna cum eo
 ortus fuerat, vna plaga ambobus transfossis à Thra-
 si quodam scutato, in eo praelio, quod cum rege Cap-
 adocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam
 Arsaces quidem in festo cursu in hostem ferebatur,
 onge, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus.
 brax autem expectato illo subsistens, ac scutum pra-
 tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo di-
 erit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, &
 b 2 equum

ελσαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐτὸς
 οἶόν τε, ὡς Κράτης, μιᾷ πληγῇ τῷ γυνέσθην
 ῥᾶστα ὡς Ἀντίοχενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαιωνεν, εἰκο
 χυὸ ἵνα κόντον προβεβλημένον. ὁ θράξ
 πεισθὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρῆσται τὴν προβαλὼν
 παρήλθεν αὐτὸν ἢ ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλάσας
 ταὶ τῇ σαρρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ ἱτρώσκει
 πον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι
 αὐτὸν διαπείραντα, διελάνεταί δ' ἐκαστὸς
 ἐς τὸν βυθὼνα διαμπαῖξ, ἄχρῃς ὑπὸ τῇ
 ὀρᾷς, οἶόν τι ἐγμέτο, ἔτ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ
 μᾶλλον τὸ ἔργον, ἡγωνάκτει δ' ὅμως, ὁμολογῶν
 τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίει ἵππευς καίεναί. ὁ δ' ἐκ
 τῆς ὀιδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόσει, καὶ
 ἐσάναί χαμῶ, ἔχ' ὅπως βαδίζειν ἐδιδύχα
 χῆσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐκ
 ποδῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅππ' τῶν ἀν
 ὅππ' ἀνόντες ἀκροποδῆτι, μόλις βαδίζουσι
 ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἑκείνῳ, καὶ ἐδεμιά
 νῃ ἀνίστασθ' ἤθελεν, ὁ βέλῃς Θεῖος Εὐμήης ἀρᾷ
 αὐτὸν, ἐκόμισεν ἄχρῃ πρὸς τὸ πορθμεῖον, ἐγ
 ἐγέλων. Αὐτ. καὶ γὰρ δ' ὅτε κατήειν, ἔδ' αὖ
 ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας
 τὰς, προσδραμὼν ὅππ' τὸ πορθμεῖον, προκα
 βον χῶρας, ὡς αὖ ὅππ' τηδεῖως πλάσσειμι. πρὸς

quum & insidentem illum transfuerberat. AN. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transfuerberaret? C. Facillimè Antist. Nam ille quidem cursum ferebatur, contum quendam viginti cubitalè præmentum habens, Thrax autem ubi palta obiecta, platanum excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, & equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore & vehementia cursus seipsum transadigente, eadem palta etiam Arsaces per inguina utringue ad natesque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus erit. Veruntamen indignabatur ille, quod non amiore honore, quàm ceteri habebatur, volebátque eques descendere. Orctes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere vllò modo poterat. Accidit autem hoc prorsus. Medio omnibus, ut postquam equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque agrè incedunt. Quamobrem, cum per seipsum humi deiectus iaceret, neque vllò prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam vsque portauit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porro quando huc descende-
bam, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis
plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccu-
pauit mihi locum, quo commodius nauigarem. Inter
b 3 nauig-

πολοῦ δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτῶν
 δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν
 τῆς καὶ Αντίφενες, ποιέτων ἐτύχετε ξυμοδοῦν
 ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ Δανεισῆς, ὁ ἔκ Πειραι
 Λάμπις ὁ ἀκαρναῦ, ξεναγὸς ὢν καὶ Δάμιος
 σιθ. ἔκ Κορίνθου, συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμιος
 τῶ παλαιῷ ἔκ Φαρμάκων ἀποθανών. ὁ δὲ
 πῖς ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λι
 λιθ. ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐσλήληκε
 ὑπερβολῶν, καὶ λεπὶός ἐς τὸ ἀκρεβέσαι
 μινθ. ἐγὼ δὲ, καὶ περ εἰδώς, ἀνέκρινον
 πην ἀποθανοί. εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰώνιον
 ὄν, ἐκ ἀδίκῃ μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αἰ
 λανταῖς ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ
 κονταέτης ὢν, ὅκτω καὶ δεκάετη νεανίσκου
 ὀβολὸς παρέϊχες. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναῦ, ἔσενε
 κεῖνθ, τί αἰνῶς τὰς ἄλλας, σπαντὸν δὲ ἐ
 μὲν πολέμιος ἐσὶ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ
 κινδυνῶς ἠγωνίζεσθαι πρὸς τῶν ἄλλων. ὑπὸ
 αἰχρᾶς ἠδονῆς, ἐάλωσ ὁ γυναιθ. ὁ μὲν γὰρ
 ψίας αὐτὸς, ἑαυτὸν κατηγόρει φθασας
 πλὴν αἰνοῖαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς
 περσὶ καὶ κληρονόμοις εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ
 θ. νομίζων. πλὴν ἐμοί γε ἔτι τὴν τύχην
 ἀλλὰ παρέχον τότε σενόντες, ἀλλὰ ἡδὴ μὲν

nauigandum verò, alij quidem lachrymabantur, alij
 autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admo-
 dum oblectabar. DIOG. Tu quidem Crates, & tu
 Antisthenes huiusmodi sortiti estis itinervis comites.
 Mecum autem Blepsias ille scenerator, ex Piræo, &
 Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ducta-
 uerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descen-
 debant. Quorum Damis quidem à puero veneno
 interemptus fuerat, Lampis autem seipsum iugula-
 rat. Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, &
 apparebat sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis
 maxime. Ego verò quanquam antea nôram, interro-
 abam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Da-
 mudi quidem accusanti filium, non iniusta verò, in-
 quam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coa-
 seruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos 90. na-
 tus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos sup-
 peditabas. Tu verò Acarnan, (gemebat enim & ille)
 quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui hostes
 quidem haud vnquam perhorrueris, sed te vltro peri-
 culis offerendo, ante alios in prælium descenderis; à tur-
 pi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nam
 Blepsias quidem ipse sese accusat, ob nimiam stultitiam,
 quod pecuniam videlicet custodierit heredibus nulla ne-
 cessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se putat. Verùm mihi quidem non
 vulgarem voluptatem præbuerunt, tunc lamentan-
 tes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos
 b + illuc

σομίζω ἑσμέν. ἀποβλέπειν χρεὶ, καὶ ἀπο-
 πόρρωθεν τὰς ἀφικνεύμενους. βαβαὶ πολλοὶ
 ποικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες, πολλὰ
 οὐγῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες
 κότες ὀδύρονται. τί τῶ; ἄρα τὸ φίλτρον
 ἔχει τῷ βίῳ; τῶτον οὐκ τὸν ὑπέρβηρων ἑρ-
 λομα. ἢ διακρύεις τηλικῶτα ἀποθανόντων
 νακτεῖς ὡς βέλυσσε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφικ-
 νῆν βασιλῆος ἦοθα; Πτω. ὀδύραμῶς. Διογ.
 σατράπης; Πτω. ὀδύε τῶ. Διογ. ἄρα οὐκ
 τεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὸν τρυφίῳ ἀπο-
 τεθνάναι; Πτω. ὀδύεν τοιῶτον. ἀλλ' ἐπὶ μέν
 ἀμφὶ ταῦτα συνένηκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπο-
 μα καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πεί-
 ῃ τεκνός τε, καὶ προσέτι χωλός, καὶ ἀμυα-
 ρων. Διογ. εἴτα τοιῶτα ὦν, ζῆν ἤθελες
 ναί. Ἡδὲ γὰρ ἡ τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι
 καὶ φεύκτιον. Διογ. παραπαίεις ὡς γέρον,
 ρακιδύη πρὸς τὸ χρεὼν, καὶ ταῦτα, ἡλικία
 τῶ προθμέως. τί οὐκ ἄν τις λέγῃ πρὸς τῶν νέ-
 ῳ τε οἱ τηλικῶτοι φιλόζωοι εἰσιν; ὅς ἐχρεῖται
 τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φο-
 κρον; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὸ
 ὡς ἀπόδρασιν βεβλῦοντας, ὁρῶν πρὸς τὸ
 ἑσμίον εἰλημένους.

Duc oportet, atq; à longè contemplari aduenientes. Pa-
 ra, multi certè, & varij, omnesq; lachrymantes, præter
 decens natos istos & infantes. Quin & ætate nimia con-
 secti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vita
 tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet,
 Quid ploras heus tu, tam profecta ætate mortuus? Quid
 indignari bone vir, præsertim cum senex huc aduenieris?
 Ecceubirex fuisti? **MENDICVS.** Haudquaquam.
DIO. Verùm satrapa. **M.** Neque hoc. **DI.** Num igitur
 iues fuisti, ideoq; malè te habet, quod relictis multis de-
 citis ac voluptatibus mori coactus fuoris? **MEND.**
 nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus
 sum, vitam autem difficilem egi, arundine & linea vi-
 um queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis
 carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis vi-
 dens. **DIO.** Et viuere cupiebas cum talis esses? **MEND.**
 certè quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue
 & horrendum. **DIO.** Deliras, ô senex, & iuueniliter
 ageris erga necessitatem, & hoc, cum sis equalis portito-
 rum huius. Proinde quid iam de adolescentibus dicamus,
 quando etiã decrepiti isti tantoperè viuere cupiunt? quos
 decebat ipsam mortem etiam consecrari, tanquam re-
 medium quoddam eorum malorum, quæ secum fert se-
 necitatem? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur
 tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando
 circa fauces hinc nos oberra-
 re viderit.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, εἴ
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιά τὸν Ὀδυσσεύ
 καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε καὶ
 τεύσμεν, ἔτε προσειπὲν ἡξίως αὐτὸν ἀνδρα-
 γατικώτῳ, καὶ ἐπᾶρον. ἀλλ' ὑπεροπλικῶς με-
 βαίνων, παρῆλθες. Αἴα. εἰκότως ὦ Αἰγέμεν, ὅ-
 τος γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιον κατέστη, μόνον
 ξεταρθεὶς ἐπὶ τοῖς ὄπλοις. Αἰαμ. ἡξίως δὲ
 ταγώνιος εἶναι, καὶ ἀκονιτὴ κρατεῖν ἀπὸ
 Αἴα. ναὶ, τὰ γε τοιαῦτα. οἰκεία γὰρ μοι ἦν
 πῶλῖα, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσσι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἀνδρες
 ἀμείνους ὄντες, ἀπαίπαδες τὸν ἀγῶνα, καὶ πα-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐχ-
 λάκεις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεχόφθη
 τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι, καὶ ἴππῃ
 ἔχειν τὰ ὄπλα. Αἰαμ. αἰτιῶ τοιγαροῦν
 ναῖε τὴν θέτιν, ἢ δέον σοι τὴν κληρονομίαν
 πῶλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρει
 κθινὸν κατέβητο αὐτῷ. Αἴα. ἔκ ἀλλὰ τὸν Ὀδυσ-
 σεύ αὐτεποίηθ' ἡ μόνον. Αἰαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν
 ἀνδρωτῶν, ὡρέχθῃ δόξης ἡδύς τε πρῶτον
 τε, ὑπὲρ δὲ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν.

AIACIS ET AGA- MEMNONIS.

Si tu, dum furore correptus fuisti, *Ajax*, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quaeso, *Vlysses* accusas? Ac paulò ante neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alioqui dignatus es virum com militonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu, prateristi. **AI.** Merito *Agamemnon*. Ille enim mihi furoris huius auctor exitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. **AG.** An verò dignum censebas te, qui absque aduersario, & absque pulvere, ut dicitur, superares omnes? **AI.** Quidni? in tali utiq; causa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde nos ceteri, qui multò quàm ille praestantiores eratis, derelastis certamen, & concessistis mihi certaminis praemia. Iste autem *Laërtes* filius, quem ego non semel in summo periculo seruaui, cum iam à *Troianis* propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. **AG.** Accusa igitur ô generose *The-tim*, quæ cum tibi debuisset, armorum successionem ac hereditatem, ut potè cognato, tradere, in medium alata posuit ea. **AI.** Haudquaquam, sed *Vlysses*, ut qui solus sese mihi opposuerit. **AG.** Ignoscendum ô *Ajax* est: si homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet,

μένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ
 σὶ δικασαῖς. Αἶα. οἶδ' αἰ ἐγὼ, ἥ τις με καπνίζει
 ἀλλ' ἐθέμις λέγειν τι πρὸς τῶν θεῶν. τὸν γοῦν οὐ
 σέα μὴ ἔχῃ μισεῖν ἐκ αὐτοῦ διωαίμεν, ὃ δὲ γὰρ
 ἔδ' εἰ αὐτὴ μοι Αθλῶα τὸ τοῦ Πιπτάηοι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Οὐ μὲν λησῆς ἔσθ' Σώστρατις, ἐς τὸν Που
 γέγοντα ἐμβεβλήθω. ὁ δ' ἱερόσυλος ἔσθ' ἡ
 μαίρας διασπαθήτω. ὁ δ' ἐπὶ τὴν τύραννον,
 παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθείς, ὑπὸ τῶν γυναι
 κῶν ἔσθ' αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' οἱ ἀγα
 κατὰ τὰς ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς
 ρωννήσας κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖ
 τὸν βίον. Σω. ἀκῆσον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 λέγειν. Μιν. νῦν ἀκῆσω αὐτοῖς. ἐγὼ γὰρ ἐξελή
 ὦ Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπέ
 Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικάως κολ
 ουμαι. Μιν. καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν
 ον. Σω. ὅμως ἀποκρίναί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅτι
 τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὅποσα ἐπρά
 τῶ βίῳ, πότρε ἐκὼν ἐπράττειν, ἢ ἐπεκέκλω

inet præcipuè quando & vicit te postea, & hoc, Troia-
 u ipsi iudicibus. *AI.* Noui ego quæ me damnarit, sed
 non est, de diis aliquid dicere. *Vlysses* igitur aliud
 quam odisse non possum, *Agamemnon*, non si ipsa mihi
Minerva hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI

OR. Edo hic quidem *Sostratus*, in *Pyrphlegethon-*
tem præcipitetur, sacrilegus autem ille à *Chimæra*
 serpatur, Tyrannus verdiste, *Mercuri*, iuxta *Ti-*
um in longum extentus, arrodendum & ipse bepar
 bebat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite
 celeriter in cæpum *Elysium*, insulasque beato-
 m habitate, pro iis, quæ rectè ac iustè in vita fecistis.
O. Audi ô *Minos*, num tibi iusta dicere videar.

MI. An ego denuò nunc audiam? an non conuictus
Sostrate, quod & malus fueris, & tã multos occideris?

O. Conuictus quidem fui, sed vide, num iustè ob id
 plicio afficiar. *MIN.* Atque admodum, si modò

iustum est, pro merito quenque suo pœnam de-
 dere. *SO.* Attamen responde mihi ô *Minos*,

breue enim quiddam interrogabo te. *MI.* Dic, mo-
 dò non prolixè, quo deinceps & ceteros diiudicare

possumus. *SOTRA.* Quacunque in vita egi, vtrum
 volens ea feci, an ita à *Parcis* destinatum mihi

fuit?

ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλοῦνται
 ἔκθιμι καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκῶν
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑποηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν
 ἢ αἰ, τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθῆναι
 πράκτεα. Σω. οὐκ ἄναγκασθεῖς ὑπὸ ἀν-
 νεύσειν τινα, καὶ δυνάμενται ἀντιλέγειν ἐκεί-
 νους, οἷον δήμιον ἢ δορυφόρον; ἢ
 κατὰ τὴν περὶ αὐτοῦ, ὅστις τυράννων, τίνα αἰτιάσθαι
 καὶ; Μιν. διήλθον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον
 ὁ δὲ τὸ ξίφος αὐτό. ὑποηρετεῖ γὰρ τὸ τοῦτο
 πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παραχρόντι τῷ
 αὐτοῦ. Σω. ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ὁπιδάψιν
 παραδείγματι. ὡς δὲ τις ἀποστείλῃ
 ἀπὸ τῆς, ἢ κη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίσ-
 ται χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀνα-
 Μιν. τὴν πέμψαντα ὡς Σώστρατα. διάκονον
 μίσας ὡς. Σω. ἔκθιμι ὁρᾷς, πῶς ἀδικα-
 λάζων ἡμᾶς ὑποηρετάς γενομένους, ὧν ἡ
 προσέταθι, καὶ τέτρεται τῶν τῆς διακονῆς
 ἀλλοτριῶν ἀγαθῶν; καὶ γὰρ δὴ ἐκείνο εἰπὲν
 αὐτὸν, ὡς ἀντιλέγειν δυνάμεν ὡς, τοῖς μετὰ πρῶ-
 τῆς ἀνάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὦ Σώστρατα
 ἰδοὺς αὐτὸ καὶ ἄλλα ἐκ κατὰ λόγον γινόμενα, ἐπὶ
 βῶς ἐξετάζεις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τὸ τοῦτο ἀπολαύ-

uit? *M. I.* A Parca scilicet. *S.* Proinde & boni pariter
 omnes, & nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum
 obsecundamus. *M. I.* Ita profecto, *Clotho* videlicet
 si parentes, quæ unicuique iniungit, cum primum natus
 est, quæ agenda ipsi sunt. *S.* Si quis igitur vi compulsus
 ab alio, occiderit aliquem, cum non possit illi contradi-
 cere, à quo compefcitur, ut, verbi gratia, si carnifex, aut
 stelles quispiam, alter iudici parendo, alter tyranno,
 quemnam cadis istius reum ages? *M. I.* Quem alium, nisi
 iudicem aut tyrannum? Quoniam neque ipsum gladium ac-
 cingere possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumē-
 tum quoddam, animis atque furori accommodatus illi-
 qui primo causam hanc præbuit. *S.* Rectè sanè o *Mi-*
s. laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam
 thario locupletas. Si quis autem, mittente herò, veni-
 ipse aurum vel argentum afferens, viri nam ea gratia
 beri debet, aut viri beneficium hoc acceptum referen-
 tum est? *M. I.* Ei qui misit, *Sostr.* nam ille qui attulit,
 minister tantum fuit. *S. O.* Vidēsne igitur, quàm iniu-
 facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum
 sumus eorum, quæ *Clotho* nobis imperavit, & rursus,
 in honore prosequeris eos, qui in alienis bonis velu-
 dispensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud
 dicere quisquam poterit, quod contradicere, aut impe-
 rata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omnī
 vi ac necessitate imperata fuere. *M. I.* Mul-
 tū o *Sostrate*, & alia videas licet, minimè secundum
 rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex
 hac

ἐπερωτήσεως. διότι ἔλθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ πο-
 τίς εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 πεκολάζεσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τὰς ἄλλας νε-
 ρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ

ΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΑΔΗΣ

Ω χαῖρε μέλαθρον, πρὸ πυλάθ' ἐστίας
 ἄσμενός σ' ἐσείδων, ἐς φάθ' μολών. φιλω-
 νιπώθ' ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμενουῦ ἄλλ' ἔ-
 γὼ παραβλέπω Μενίππου ὅλως. τί δ' ἔ-
 λετα τὸ ἀλλόκοτον τῶ χήματ' ἔ-
 ρα καὶ λεοντῇ; προσίτεον δὲ ὅμως αὐτὸν
 Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺ γὰρ
 ἔπέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ἡκὼ νεκρῶν κα-
 να, καὶ σκότ' ἐπύλας λιπῶν, ἐν αἰδῆς χω-
 ρα θεῶν. φιλω. Ἡράκλεις. ἐλελήθει Μένιπ-
 πῶς ἀποθανόν, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβέβ-
 Μέν. ἔκ. ἄλλ' ἔτ' ἐμπνοῦ αἰδῆς μ' ἐδέξα-
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καμνῆς καὶ παραδόξου
 ἀποδλημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπώηρε, καὶ θε-
 τῶ νῦν πλέον. φιλ. πῶσαι μακάρε τραγῶ-
 καὶ λέγε ἔτωσί πως ἀπλῶς, καταβάς ἀπ-

ac quaestione hoc boni consequeris, quandoquidem non
 modo solum, verum etiam Sophista quidam esse videri.
 ne ipsam Mercuri, neque deinceps amplius puniatur.
 iterum illud vide, ne & ceteros manes similia inter-
 rogare doceas.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA.

MENIPPVS, PHILO-
 NIDES.

Alue atrium, domusque vestibulum mea, ut te
 lubens aspiciam luci redditus. PHILON. Num hic
 Menippus est canis ille? Non hercle alius, nisi ego for-
 tid Menippos omnes hallucinor. At quid sibi vult
 huius insolentia, clava, & lyra, & leonis exu-
 it? Adeundus tamen est. Salve Menippe, unde no-
 tu aduenisti? diu est quod te in vrbe non vidimus. ME-
 NIP. Adsum reuersus mortuorum à latibulis Foribus-
 tristium tenebrarum nigra; Manes ubi inferni
 manent superis procul. PHILO. O Hercules clam no-
 tu Menippus vita functus est, reuixitque denuò. ME-
 NIP. Non, sed me adhuc viuum recepit Tartarus.
 PHILO. Quenam caussa tibi fuit noua huius atque
 incredibilis via? MENIP. Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro iuuenta, haud paululum im-
 potenter. PHILO. Siste o beate, Tragica & ab iam-
 bis

ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κατὰ πορείαν
 ἦσεν; ἄλλως γὰρ ἔχῃ δειά τις εἶδὲ ἀσπασί-
 δος. Μέν. ὦ φιλότης, χρεῖώ με κατήγαγεν ἡ
 ψυχὴ χρησόμενον γῆρας Τειρεσίاد. Φι. εἴ
 ἢ παραπαίεις. ἔ γὰρ αὖ ἔτως ἐμμέτρως ἐροῦ-
 πρὸς ἄνδρας. Φίλῃς. Μέν. μὴ θαυμάσις ὡ-
 σοι γὰρ Εὐρυπιδῇ καὶ Ὀμήρῳ συγγυμένῳ
 ὅπως ἀνεπλήσθη τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόμα-
 μέτρα ὅππῃ τὸ σῶμα ἔρχεται. ἀπὲρ εἶπέ μοι
 ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει Φι-
 δέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ὅππῃ
 γλυφῶσιν, ὁβολοποιῶσιν. Μέν. ἀθλίσι καὶ
 μονεῖς. ἔκ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἐναγχαῖ κεκέραι-
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κέχειροτόνηται τὰ ψηφί-
 τὰ τῶν πλεσίων, ἀ μὰ τὸν Κέρβερον, εἶδον
 νῆ τῆς διαφυγεῖν αὐτῆς. Φι. τί φῆς; δέδοκα
 περὶ τοῖς κάτω παρὰ τῶν ἐνθάδε; Μέν. νῆ δι-
 λα, ἀλλ' ἔθελμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἀπὸ
 διέτα δ' ὀρρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡ-
 ψεται γεαφίῳ ἀσεβείας ὅππῃ τῆς ῥαδιουργίας
 Φι. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῆς Διός, μὴ
 τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἶδομαι
 ρεῖς ταῦτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν.
 μὲν ὅππῃ ταῖς τῆς πίτταγμα, καὶ ἔπῃ ἡ ἀσ-
 πλὴν ἀλλὰ σὲ γε ἐνεκα πολμητέον. εἶδομαι
 πλ

descendens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nam
 e vestu, quæ causa tibi itineris inferni fuit, cum alio-
 neque iucunda, neque delectabilis sit via? *MENIP.* Res, dilecte grauis me infernas egit ad umbras,
 consulerem manes ut vatis Tiresiai. *PHILON.* Ille,
 qui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos
 sarcinatis versibus. *MENIP.* Nemirerum, ami-
 nuper enim cum Euripide atque Homero versatus,
 scio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mi-
 os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pacto
 humane hic se habent in terris? & quid nam in-
 e agitur? *PHILON.* Nihil noui. Sed quemad-
 dum prius actitabant, rapiunt, peierant, foeneran-
 , vsuras colligunt. *MENIP.* O miseri atque
 elices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper
 ad inferos decreta sunt, qualesq; sorte iacti sunt in ad-
 istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto pore-
 t effugere. *PHILON.* Quid ais? Noui ne aliquid
 ad inferos nostris de rebus decretum est? *MENIP.*
 louem, & quidem multa, verum prodere non licet,
 que arcana quæ sunt, reuelare, ne quis fortè nos apud
 adamantum impietatis accuset. *PHILON.* Nequa-
 amò Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones ami-
 Nam apud hominem tacendi nō ignarum, & initia-
 prater ea factis edisseres. *MENIP.* Dura profectò iu-
 & neuiquam tuta, verum tua gratia tamen auden-
 dum

παλαιοὺς τέτεις καὶ πολυχρημάτας, καὶ τὰ
 κατάκλυσον, ὥσπερ τὴν Δανάην Φυλάτῃον
 μὴ πρῶτον εἶπης ὥ' γὰρ ἐλὰ δεδογμένα, καὶ
 να διελθεῖν, ἅ μάλισ' αὐτὴ δέως ἀκασαίμεν
 αἰτῶα σοι τ' καθόδ' ἐγμέλο, τίς δὲ ὁ τ' πορείας
 εἴθ' ἐξῆς ἀπὲ εἶδες, ἅτε ἤκασας παρ' αὐτοῖς
 δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε, μὴδὲν τῶν ἀξίων θεῶν
 ἧς παραλιπῇν. Μέν. ὥσπερ γητέον καὶ τὰ
 γὰρ αὐτὸ καὶ πάθοι τις, ὅποτε Φίλῳ ἀνὴρ
 δὴ πρῶτα σοι δέειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν
 ὁρμήθειν πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ
 ἐν παροῖν ἡμῶν, ἀκείων Ομήρου καὶ Ησίοδου
 εἰσέσεις διηγεμένων, ἔμνονον τῶν ἡμιθέων
 αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατερε
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡ
 ναι καλὰ, καὶ ἔπαρέργως ἐκινέμεν πρὸς
 πρὸς δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμεν, πάλιν
 θεῶν ἤκον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς
 τῶν, μήτε μοιχεύειν, μήτε εἰσιάζειν, μήτε
 ἐν μεγάλῃ οὐκ καθεστήκειν ἀμφιβολία, ἔ
 ὅτι χρησαίμεν ἑμαυτῷ. ἔτι γὰρ τὰς θεὰς
 γάμεν μοιχεύσαι, καὶ εἰσιάσθαι πρὸς αἱ
 μὴ ὡς πρὸς καλῶν ἔργων ἐγίνωσκον, ἔτ' αὐτὸ
 θέτας τὰναντία τέτοις παραμένειν, εἰ μὴ λυο

est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos
 rum tanquam Danaen seruantes abstrusum. PHI-
 ON. Ne prius, o beate, quæ sunt decreta dixeris, quam ea
 curras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim,
 quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux,
 unde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audie-
 omnia. Verisimile est enim te, cum res pulchras
 audiendi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu di-
 videbantur, nihil omnino prætermisisse. ME-
 P. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid fa-
 urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam,
 res animum meum ad hunc descensum impu-
 it. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audirem
 Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella
 gentes, non semideorum modò, sed & ipsorum
 Deorum, adhuc verò & adulteria rerum &
 lentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem,
 fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia
 pulchrâque putabam, & studiosè erga ea affi-
 ear. Postquam verò in virilem iam ætatem perue-
 em, hic leges rursus iubentes audio Poëtis adprimè
 trarias, neque videlicet adulteria committere, ne-
 se seditiones mouere, neque rapinas exercere. Hic
 tar hesitabundus constiti, incertus omnino quo mo-
 do gererem. Neque enim Deos unquam putans
 exbaturus, aut seditiones inuicem fuisse moturos, ni-
 de his rebus perinde ac boni iudicassent. Neque rursus
 gumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere

ὑπελάμβανον. ἔπει δὲ διηπόρου, ἔδοξε πο-
 τε παρὰ τὰς καλῶς μένους τέρας φιλοσόφους, ἐ-
 σαι τε ἑμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτὸν χρῆσθαι μο-
 λυντο, ἵνα οὐδὲν ἀπλᾶν καὶ βεβαίαν ἡποδο-
 βίη: τοῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήναι αὐτοῖς, καὶ
 δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῆς κα-
 ζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστα εὐστο-
 σκοπῶν τὴν ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλεί-
 ονι τάχιστα χρυσοῦ ἀπέδοξεν ἔτοι τὸν
 βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρήναι τὸ πᾶν καὶ
 μόνον τῆτο ἐκ παντὸς μέλειναι. τῆτο γὰρ εἶναι
 δαίμον. ὁ δὲ τις ἑμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ
 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα καὶ αὐ-
 καὶ πᾶσι δυσχερεσιῦναι, καὶ λοιδορέμεναι
 ὁππῶρα ψαδῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τῆ
 τῆς ἀρετῆς ἐπι, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ὀπὶ
 τὰ βασιλῆα. ἀλλὰ κατὰ φρονεῖν χρημάτων
 λεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κλῆσιν αὐτοῦ
 αὐτὸν πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτοῦ
 νεῖο. πῶς μὲν γὰρ ἔχουσιν τί χρῆ καὶ λέγειν
 αἰς καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιού-
 λον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκράτως
 καὶ τὸ πάντων δένων ἀταπώτατον, ὅτι πῶς τῶν
 ὡταίων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶ
 πιθανὸς λόγος ἐπορίζετο, ὥς μήτε τῷ θεῷ

existimarent. Quoniam igitur in dubio etiam, vi-
 rum est mihi Philosophos istos adire, atque his me in
 manus dedere, rogareque uti me, vtcunque libe-
 ret, vterentur, vitæque viam aliquam simplicem, ad
 vitam ostenderent. Hac igitur mecum reputans ad
 hos venio, imprudens profecto, quod me ex fumo (ve-
 niunt) in flammam conicerem. Apud hos enim
 maxime diligenter observans summam reperi ignoran-
 tiam, omniæque magis incerta, adeo ut præ hi illico
 tibi vel idiotarum vita iam aurea videretur. Ali-
 us etenim soli me iussit voluptati studere, atque ad e-
 us scopum vniuersum vitæ cursum dirigere. In eo
 vitam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino labo-
 re, corpûsq; siti, vigiliis, ac squalore subigere, miserè
 propter adfectum, contumeliisq; obnoxium assidue, He-
 rodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, &
 odorem videlicet, & accliuem in verticem montis a-
 gensunt. Alius contemnere iubet pecunias, earumq;
 possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas
 res etiam diuitias esse pronunciat. De mundo verò
 quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, ato-
 mos, & inane, ac talem quandam repugnantium in-
 centem nominum turbam indies audiebam, & quod ab-
 surdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de con-
 trariis vna quisq; cum diceret, inuincibiles admodum
 & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui cali-
 dum,

αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν εἶναι
 χεῖν, καὶ ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὡς καὶ αὐτὸς ποτὶ
 εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀπὸ χυλῶς οὐκ
 τοῖς νυκτέζουσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν, ὅτι νύκτι
 δὲ, ἀνανεύων ἔμπαλιν. ἐπὶ δὲ πολλῷ ἔτι ἐκεί-
 νῳ πρότερον, τὰς γὰρ αὐτὰς τέχνας διέμακον οἱ
 ἐναντιώταται τοῖς αὐτῶν λόγοις ὅτι τὴν δεινὰν
 γοῦν κατὰ φρονεῖν παρανοουῦτας χρημάτων
 ἀπείξ' ἐχομένους αὐτῶν καὶ πρὸ τῶν δεινῶν
 νῦς καὶ ὅτι μιᾷ παιδεύοντες, καὶ πάντας ἐν
 ὑπομένοντες. τὰς τε τῶν δόξαν ἀποβάλλει
 αὐτῆς ἐνεκα πάντων ἐπὶ τὴν δεινότητος. ἡδονῆς τε
 ἀπαντας κατηγοροῦσας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ τῇ
 σφαιρημένῃ. σφαιρὶς οὐκ καὶ ταύτης τῆς
 ἐπὶ μάλλον ἐδυαχέρανον, ἥρεμα παρὰ μὲν
 αὐτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ αὐτῶν
 σωῖσαι διαβεβοημένων ἀνότητος τέ εἰμι, καὶ
 ἐπὶ ἀγνοῶν πρὸς ἐρχομαι. καὶ μοί ποτε διαχρῶ-
 τέτων ἐνεκα, ἐβόλῃ ἐς βαθυλῶνα ἐλθόντα
 θύειν τὴν θύραν μάγων, τῶν ζωοάσρων καὶ
 διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτὰς ἐπαυδαῖς τε καὶ
 πρὸν ἀνοίγειν τε τὰς ἀδύτας τὰς πύλας, καὶ κατὰ
 αὐτὰς βέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτὰς ἀ-
 πειν. ἀριστον οὐκ ἡγάμεν εἶναι, παρὰ τὴν θύ-
 ραν διαπραξάμενον τὴν κατὰ βάσιν, ἐλθόντα παρὰ

um, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contenderent, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nunquam posse, ut eam res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale soles dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuem. Præterea quod multò erat istis absurdius, vitam eorum diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisque summoperè pugnare. Eos enim qui æternam censebant pecuniam, avidissimè conspexi diligendis divitiis inbiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nummorum gratia tolerantes. Il verò qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitam suam rationem in gloriam referebant. Voluptatibus rursus omnes ferè palam incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque re frustratus, magis adhuc agrè molestèque tuli. Aliquantulum tamen inde inemet consolabar, quod unam multo & sapientibus & celeberrimis insipientemque essem, atque verè adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam, ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc autò deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturum putavi, si cum horum quopiam de descensu

i s pacis-

ρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτῶν, ἃ τι μά-
 λ' σοφῶ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίβη, καὶ ὅν αὐτῶν
 ὧ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον ταχέως
 νοῦν ἄθ' ὑ βαβυλῶν. ἐλθὼν δὲ, συγγίνους
 τῶν χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεαπεσίῳ τῷ
 πολιωμένῳ τῷ χέμει, γυῖον δὲ μάλα σεμνόν
 μένων, τ' ἔνομα δὲ ἰὺ αὐτῶν μιθροβαρζάνης.
 δὲ καὶ καθεκτεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτῶν
 τῶ βέλους μιθῶ κατηγήσασθαι μοι τῆς
 ραλαβῶν δέ με ὁ αὐτῶν, πρῶτα μὲν ἡμέρας ὅ-
 εἰκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμεν. ἔλθε, καὶ
 ὅτι τὸν ἄφρατῶν, ἔωθεν προσανατίλλου-
 λιον, ῥῆσιν ἵνα μακρὰν ἐπιλέγων, ἥς ἔσφρα-
 τήκων. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶ-
 κων, ὅτι τροχόνῃ καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο, καὶ
 ἔωκει γέ ἵνας ὅτι καλεῖσθαι δαίμονας. με-
 τὰ ἐπ' ὁδῷ τρεῖς ἄνθρωποι πρὸς τὸ πρὸς ὠπὸν
 σαι, ἐπανήει πάλιν, ἔδεναι τῶν ἀπάντων πα-
 τρων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τ' ἔχον ἄσπετον ὕδωρ. ὧν δὲ
 θεῖος ὅτι τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς πρὸς
 τήσεως πρὸς μέσας νύκτας ὅτι τὸν ἵκεται πρὸς
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ πρὸς
 δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἀμα καὶ τῷ
 δὴ ἐκείνῳ ὑποζυγούσας. εἶτα ὅλον με καὶ

faciscens, Tiresiam Egeotium consularem, ab eoque
 didicerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens) qua
 sit optima, quamque sapientissimus quisque po-
 ssimum elegerit. Ac statim quidem exiliens quam
 poteram celerrime Babylonem recta contendere. Quò
 dum venio, diuersor apud Chaldaeorum quendam ho-
 minem certe sapientem, atque arte mirabilem, comam
 quidem canum, admodumque promissa barba vene-
 rabilem, nomen autem illi fuit Mithrobarzanes.
 Trans igitur obsecransque vix exoravi, ut quavis me-
 rcede vellet, in illam me viam deduceret. Suscipiens
 vero me vir primum quidem dies nouem ac viginti
 cum luna simul incipiens abluat ad Euphratem, manè
 solem Orientem versus perducens, ac sermonem quem-
 dam longum musitans, quem non admodum exau-
 diebam. Nam (quod in certamine pracones inepti
 solent) volubile quiddam atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam visus est inuocare demo-
 nes. Post illam igitur incantationem ter mihi in-
 cultum spuent rediit rursus, oculos nusquam in-
 obuium quendam despectens. Et cibus quidem nobis
 blandes erant, potus autem lac atque mulsum, &
 Choaspi lympba, lectus vero in herba sub dio fuit. At
 postquam iam preparati satis hac dieta sumus, medio
 noctu silentio ad Tigretem me fluvium ducens, purga-
 uit simul atque abstersit, facemque lustravit ac squilla,
 tum pluribus itidem aliis, & magicum simul illud car-
 men.

γόσας, καὶ πειελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ἐν
 φαντασμαμάτων, ἐπαναγὰς εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶ-
 ναποδίζοντα καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦτος εἶχον.
 τὸς μὲν οὖν μαγικῶν ἔδυσσεν, τὰ πάλιν
 κῆαν τῇ μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τρυποισὶ φέρων ἐνε-
 τῶ πύλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπεν τῇ λύρᾳ, καὶ
 λείσατο, ὡς ἔρηται με τένομα, Μένιππος οὐ-
 λέξαν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεά ἢ Ὀρφέα.
 τίς τῶν ὧν Μένιππος; εἰ γὰρ σιωπήμι τὴν αἰή-
 ρησιν, ἐπιτῶν ὀνομάτων. Μὲν καὶ μὲν
 γε τῶν, καὶ εἰ πάντεσσι δὲ πόρρητον. ἐπεὶ γὰρ
 πρὸς ἡμῶν ζῶντες εἰς ἄδης κατεληλύθεον, καὶ
 με ἀπὸ κείνων αὐτοῖς, ῥαδίως αὖ τὴν τῶν Αἰ-
 ρῶν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν.
 γέγονον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενοι
 ῥημάτων. ἤδη δὲ οὖν ἐπέφαινε ἡμέρας
 τελευτῶντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, πρὸς ἀναγωγὴν
 μεθ' αὐτῶν. παρεσκύασον δ' αὐτῶν καὶ σκάφῃ, καὶ
 μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελευτὴν
 ἐμβολόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες ἀχνύμενοι, θαλερόν καὶ
 χέοντες. καὶ μέχρι μὲν ἔτι ἐπεφερόμεθα
 ποταμῷ. εἴτα δὲ ἐστὲν ὡς ἔλασεν ἐς τὸ ἐλθεῖν
 λίμνῃ, ἐς ἣν ὁ Ὀφρύτης ἀφανίζεται. πρὸς αὐτὴν
 δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνέμεθα εἰς ἡλιώδη ἔρημον καὶ
 λαῶδες, καὶ ἀνῆλιον, ἐς ὃν ποταμὸς, ἡγεῖται δὲ ὁ μὴ
 βαρζα

et submurmurans, dein totum me iam incantans,
 ne à spectris laderer, circumiens, reducit domum.
 ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua noctis parte
 navigationi nos preparauimus. Ipse igitur magicam
 quandam vestem induit, Medorum vesti ut pluri-
 mum similem, ac me quidem his quæ vides, ornavit,
 claua videlicet, leonis exuvii, atque insuper lyra. Ius-
 sit præterea ut nomen si quis inroget, Menippum
 eundem ne dicerem, sed Herculem, aut Vlyssen, aut
 Iphæum. PHILON. Quid ita ô Menippe? ne-
 que enim causam aut habitum, aut nomen intelligo.
 MENIP. Atqui perspicuum id quidem est, ac
 antiquam arcanum. Posteaquam enim isti ante nos
 ad inferos olim viui descenderunt, putauit, si me his
 simularet, fore ut facilius Eaci custodias fallerem;
 atque nullo prohibente transirem, utpote notior tra-
 cto admodum illo cultu emissus. Iam igitur dies ap-
 paruit, cum nos ad flumen ingressi in recessum incum-
 bimus. parata siquidem ab illo fuerant, cymba, sacri-
 cia, malsa, & in id mysterium denique quibuscun-
 que opus erat. Imponentes ergo omnia preparata, ita
 iam & ipsi ingredimur tristes, lachrymisque implemur
 abortu. Atque aliquantisper quidem in fluuio ferimur,
 deinde in syluam delati sumus, ac lacum quendam, in
 quem Euphrates conditur. Tum hoc quoque transmissis, in
 regionem quandam peruenimus solam; syluosam atque
 opacam, in quam descendentes (præiis vero Mithro-
 batæ-

βαρζάνης βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μὲν λαβή-
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ποτὶ τὸν βόθρον ἐσπεύδαμεν·
 μάγῳ δ' ἐν τούτῳ δαδα καομένῳ ἔχων, ὅσῳ
 ρεμία τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἶος τι λυ-
 κραγῶν, δαίμονας τε ὅμῃ πάντας ὀπιθεσάμε-
 νας καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν. Ἐκάτῳ καὶ αἰπυλῳ
 Φόνῳ, παρμηνύς ἅμα βαρβαρικὰ λυκα-
 μα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. ὧς οὐδ' οὐδ' οὐδ'
 να ἐσπεύδα, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τὰ δαφνο-
 γυῖο, καὶ ἡ ὑλακὴ τὰ κερβεὶς πόρρωθεν ἤκετο
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ὧς καὶ σκυθρωπόν. ἔδοξε
 ὑπ' ἐνερθεῖν ἀναξ' ἐνέρων αἰδωνός. καὶ ἐφ' ἧς
 ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ περὶ φλεγέθων
 Πλέτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅτε
 χάσμα ἴδον, τὸν μὲν Ραδάμανθυς ἔρομεν
 μικρῷ δεῖν ὑπὸ τῶν δέξας. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάσ-
 σαι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δέ μιν κρέσαντος τῆς
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῶν μέλους. ἐπεὶ δὲ
 λίμνην ἤλθομεν, μικρὰ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν,
 ἤδη πλεῖστες τὸ πρῶτον, καὶ οἰμωγῆς ἀνά-
 τραυμαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέ-
 δεῖν κεφαλῇ, ὁ δὲ ἄλλοι σιωπευόμενος. ἐμ-
 κείν' ἐκ ἴνῳ πόλεμος παρόντες. ὅμως δ' οὐδ' ὁ
 σος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς μετὰ
 κλέα εἶναι ἐσεδέξατό με καὶ διεπόρθημεν σέ τε ἄσματος

aranes) & puteum effodimus, & oves iugulamus,
 & foueam sanguine conspergimus. At magis in-
 rim accensam facem tenens, haud amplius iam
 misso murmure, sed voce quam poterat maxima
 imitans, demones simul omnes conuocat. Pœnas,
 Erinyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proser-
 nam, simulque polysyllaba quadam nomina barba-
 raque ignota commiscet. Statim ergo tremere o-
 mie, & rimas ex carmine solum ducere, ac pro-
 Cerberi larratus audiri, & iam res plane tristic-
 ac mœsta. Umbrarum ac timuit rex imis sedi-
 Orcus. Ac protinus quidem inferorum pate-
 et pleraque, lacus, Pyriphlegethon, ac Pluto-
 regia. Tum per illum descendentes hiatus, Rha-
 manthum propemodum metu reperimus extin-
 ctum. At Cerberus primum quidem latrabat, com-
 quitque sese. At cum ego lyram celerrimè corre-
 pin pulsaessem, tantu statim sopitus, obdormiit:
 unde posteaquam ad lacum venimus, tranare fere
 licuit. Iam enim onustum erat nauigium, & e-
 ratu certe plenum. Vulnerati quippe in eo nauig-
 ant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quo-
 dam membro luxatus, vsque adeo, ut multi certe
 bello quopiam adesse viderentur. At optimus Cha-
 n, cum leonis videret exuias, esse me ratus Her-
 lem, recepit, transque vexit libens, tum ex-
 untibus.

καὶ ἀποβαῖσι διεσήμενε τ' ἀτραπὸν. ἐπεὶ δὲ ἤρα
 σκότῳ προήει μὲν ὁμιθροβαρζάνης, εἰπόμενος
 κατόπιν ἐχόμενός αὐτῶ, ἕως πρὸς λημέων
 ἀφικνέμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύῳ, ἐνθα
 ριεπέτοντο ἡμᾶς τείριγγαι τ' νεκρῶν αἵ σκιά· καὶ
 γόνδ' ἐπερίοντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τε
 κασθήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν Ὀπίθρονος Ἰνός
 κασθήμενος. παρβήκησαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ αἰ
 καὶ ἐριννύες ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ ἰνῶ
 αἰλύσι μακρὰ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι
 πορνοβοσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ χόλακες, καὶ συκο
 τοιῆτος ὄμιλος τῶν πάντων κυκώων ἐν τῷ
 δὲ οἷτε πλάστοι καὶ τοκογλύφοι προσήσαν
 προβάτορες, καὶ ποδαγροί, κλοιὸν ἕκαστος ἀν
 ρακα δι' ἀλαλῶν Ὀπικείμενος. ἐφραῶντες
 ἐωρῶμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκρόμεν τῶν
 μένων. καὶ ηγόρου δὲ αὐτῶν καινοίτινες καὶ
 ῥήτορες. Φιλίνες ἔτι πρὸς διός; μὴ γὰρ οὐκ ἔ
 το εἰπεῖν. Μέν. οἶδ' ἅπαντα ταυτασὶ τὰς πρὸς
 ἀποτελεσμένας σκιάς ἀπὸ τ' σωμάτων; Φι
 ου. Μέν. αὐτὰ τίνων ἐπιδὸν ἀποθάνωμεν
 ῥῆσί τε, καὶ καταμαρτυρῆσι καὶ διελέγχουσι τα
 γμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφόδρα ἴνες, αἰ
 ξίοπισσι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ σωῆσαι, καὶ μηδέποτε
 σάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' ουὐ Μίνως Ὀπικ

tibus quoque nobis monstravit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, praeceperat quidem Menobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes pareo, quoad in pratum maximum peruenimus ad odelo confitum, ubi certe circumfusa vndique morum stridula nos sequuntur umbrae. Tum paulò cedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accedimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam subsessens. Astabant autem illi Poena, mali Genariae. Ex altera parte plurimi quidam adducti ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem steri, lenones, publicani, adulatores, sycophantae, alii hominum turba quoduis in vita patrantium. Ipsi autem diuites ac foeneratores prodibant, palliventricosi ac podagrivi, quorum quisque vinctus est ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos autem astantes, & quae sunt omnia conspiciamus, & pro defensione dicuntur, auscultamus. Accedunt autem noui quidam atque admirabiles Rhetores.

PHILO. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne quis quidem te pigeat dicere. MENIP. Umbras nunquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora.

PHILO. Omnino quidem igitur. MENIP. Nos igitur cum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sanè quadam ex his digna admodum fi-
videntur, ut potè nobiscum versata semper nostrisq;
k nusquam

ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν αὐτῶν
 ῥον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τελομένων
 μάλιστα ἐκείνων ἢ πλείονων ὅτι πλεονεξίας καὶ
 τετυφωμένων, καὶ μονονεχί καὶ περικλυταῖς
 νόμων. τῷ τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν ἀντι-
 ὑπεροψίαν μυσαττόμενον, καὶ ὅτι μὴ ἐμμενέ-
 τοι τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυφω-
 δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα παύσειν
 λέγω καὶ γῆρας, καὶ διυναθείας, γυμνοὶ καὶ τῶν
 παρρησιασθέντων, ὡς ἄν τινα ὄνειρον ἀνὰ πᾶσι
 τῷ παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥς ἐγὼ γὰρ τῶν
 περέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσασθαι αὐτῶν,
 ἡσυχῇ πως ἐπεμύνησκον, οἷος ἐγὼ παρὰ
 ἡλίκον ἐφύσατό τε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἐπὶ
 προθύρων παρρησιασθέντων, τῷ πρὸς ὁδοῦ
 μένοντες, ὠθέμενοί τε καὶ ἀποκλινόμενοι τῶν
 κετῶν. ὁ δὲ μόλις ἂν ποιεῖ ἀναλείλας αὐτοῖς
 ἴς, ἢ πείχουσας ἢ διαποίκιλος, εὐδαιμονία
 μακαρίας ἀποφαίνεν τὰς προσεπώνυμους, ἐπὶ
 ἢ τῷ δεξιᾷ προσείνων δόση κατὰ φιλεῖν. ὅτι
 ἐν ἡνιῶντο ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωι μία τις καὶ
 ριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γὰρ τρισηκελιώτῳ
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος καὶ ηγορηθέντος
 τῆς σοφίας καλὰ μαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀεὶς
 ὁ κυρτοῦ αἶμος (ἀγασσι δ' αὐτὸν ἐν ἡμῇ, καὶ διώκοντι

quam digressa corporibus. Minos igitur cunctos
 quemlibet examinans, impiorum relegabat in
 um, penas ibi sceleribus suis dignas luiturum. In
 præcipue tamen incenditur, quos opes dum viue-
 nt, ac dignitates inflauerant, quique adorari se
 se expectabant, nimirum breui perituram eorum
 perbiam fastumque detestatus, quippe qui non me-
 nissent mortales ipsi cum sint, sese bona quoque
 mortalia consequutos. At nunc splendida illa exa-
 minia, diuitias, inquam, genus, munia, nudi ac
 in demisso steterunt, tanquam somnium quoddam,
 vanam hanc felicitatem recogitantes, aded ut hæc
 conspicarer nimis quam delectatus fuerim. Et si
 eorum forte agnoueram, accedens quiete ali-
 modo submonui, qualis in vita fuerat, quan-
 tereque fuerat inflatus, tum cum plurimi mane-
 res eius obsidentes, pulsique interim exclusique à famu-
 illius expectabant egressum. At ipse vix tandem
 exorians, puniceus, aureus, aut versicolor, feli-
 ac beatos se facturum saluantes putabat, si pe-
 dexteramue porrigens, permetteret osculandam.
 verò audientes ista moleste ferebant. At Mi-
 quiddam etiam iudicauit in gratiam. Quippe
 onysium Sicilia tyrannum, multis & atrocibus cri-
 minibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum te-
 monio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens
 nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque pluri-

γιστον ἐν τῷ κάτω μικρῷ δὲ ἐν τῇ χιμαίρᾳ πο-
 θέντα, παρέλυσε τῆς καὶ ἀδίκης, λέγων πολλοὶ
 τῷ πεποιδωμένων πρὸς ἀγύρεον γυῖοι, οἱ
 ποταῖνες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς κολά-
 σιν ἐκινεῖμεθα. ἐνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ καὶ ἐλέη-
 σαι τε καὶ ἰδεῖν. μαστὶ γὰρ ὁμῶς ψόφῳ
 οἰμωγῇ τῶν ὅτι τῷ πυρὸς ὀπλιωμένων, καὶ σπέρ-
 κύφωνες, καὶ ἱροχοὶ, καὶ χιμαῖρα ἐσπάραντες, καὶ
 ρος ἐδάραπτε, ἐκολάζοντο ἅμα πάντες, ἔ-
 δῃλοι, σατράπαι, πένητες, πλάστοι, πτωχοί,
 καὶ πᾶσι τῶν τελολημένων. ἐνίς δὲ αὐτῶν
 σκεμνιδόους, ὅποσοι ἦσαν τῷ ἐναγχοῦς τελε-
 οῖ δὲ ἐνεκαλύπτοντο ἑὸν ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ
 ποιεν, μάλα δελοπρεπὲς καὶ κολακευ-
 πῶς οἷον, βαρεῖς οὔτες, καὶ ὑπερόπαι παρ-
 μέντοι πένησιν ἡμιέλεστα τῶν κακῶν ἐδέδο-
 κτο, παυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν καὶ
 ἰὰ μυθῶδες, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γη-
 ράκλειος ὅς θ' ἐκεῖτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀ-
 θόντες δὲ καὶ τέττας, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν
 ῥέστον, ὁρῶσκομέν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέας τε
 ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ
 καὶ Φῦλα διαλωμένους, τὰς μὲν παλαιὰς πη-
 ρωκῶντας, καὶ ὡς φησιν Ὀμηρος, ἀμενέως. τὰ

um ibi valet autoritas) ferme iam Chimera alligatum absoluit à pœna , asserens illum eruditorum puullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribuna discedentes , ad suppliciij locum peruenimus. Vbi acce , multa & miserranda audire simul , ac spectare iuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur , & ciuitus hominum in igne flagrantium , tum rota & tormenta , catena , Cerberus lacerat , & Chimera dilatat , cruciabanturque pariter omnes captiui , reges , confecti , pauperes , mendici , diuites , & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum , dum venimus , agnouimus , videlicet qui nuper è vita discesserant. At hi pudentes sese tum occulebant , neque subtrahabant aspectui , aut si nos aliquando aspiciabant , id seruiliter admodum abiectèque faciebant. atque hi quidem quàm olim putas , onerosi fastigique in vita ? At pauperibus malorum dimidia remittebatur , & cum interquieuisissent , denuò reuehebantur ad pœnam. Sed illa quoque quæ fabulis feruntur , assexi , Ixionem , Sisyphum , Phrygiumque grauer affectum Tantalum , genitumque terra Tityum , Dyonem , quantum ? Integrum stratus agrum occupant. Hos tandem prætereuntes , in campum venimus Acherusium , inuenimusque ibi semideos , heroissque , & aliam simul mortuorum turbam , in gentes tribusque dispositam , alios quidem vetulos quosdamque marcidos , atque (vt Homerus ait) euanidos , alios

νεαλαῖς καὶ σωθηκότας, καὶ μάλιστ' αὐτὰς
 αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὰ μὲν
 αἰγινώσκῃν ἕκαστον, ἔπειτα ἡ ἑλὴ ῥαδίον. ἀπὸ
 αὐτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσίων
 νωμένων, πολλὴ μόγις καὶ διὰ πολλῆς ἀναγωγῆς
 αὐτὰς ἐγινώσκουμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλους
 ῥοὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ἔδεν ἑλίων παρ' ἡμῶν καλῶν
 τόντες. ὥς πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν ἡ καὶ θλίβετον δὲ
 καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινότων, ἡ
 ἑμαυτὸν, ὥς ἡνι θλίβετο τὸν Θεοσίτην
 λῆξις, ἡ τὸν μετὰ τὴν ἱερὸν δὲ τῆς φαι
 σιλέως, ἡ Πυρρίαν τὸν μάχρον δὲ τῆς Ἀλφει
 ἔδεν γὰρ ἐν τῶν παλαιῶν γνωσμάτων αὐτῶν
 ῥέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἡ, ἀδελὰ καὶ
 Φα, καὶ ἔπειτα ἔδενος ἑλίων θλίβετο δὲ
 ὁρτοί ἐκείνα ὁρῶντι, ἔδοκε μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων
 ος πομπῇ ἡνι μακρὰ προσεικέναι, χορηγῶν
 θλίβετο ἑκάστα ἡ τύχη, θλίβετο καὶ πομπῆς
 πομπευταῖς χήματα προσέπλεον. τὸν μὲν
 ἔδοκε ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσκύαζε ἡ ἄρα
 θεῖσαι, καὶ δορυφόρος παρεδῶκε, καὶ τὴν κεφαλὴν
 ψάσας τῇ θλίβετο. τῷ δὲ οἰκέτῃ χήματα
 τὸν δὲ ἡνι καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἡ
 θλίβετο παρεσκύαζε. παντοδαπὴ γὰρ οἰκία
 γένετο τῇ θλίβετο. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς

però iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob il-
 lum condiendi efficaciam *Aegyptios*. Verum digno-
 scere quemlibet haud proclive fuit, aded nudatis os-
 sibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tan-
 tum eos diu intendentes agnouimus. Quippe confecti
 considebant obscuri atque ignobiles; nullumque seruan-
 tes amplius pristina formae vestigium. Cum igitur
 multi simul osseï consisterent, inuicem omninò simi-
 les, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbes
 transpicerent, dentesque nudos ostenderent, basita-
 tum certe mecum, quoniam signo *Thersitem* à *Nireo*
 formoso discernere, aut mendicum *Irum* à *Phae-*
um rege, aut *Pyrrhiam* coquum ab *Agamemnone*.
 nihil enim amplius veterum indiciorum eis perman-
 ens, sed ossa fuerunt inter se similia, incognibilia,
 nullis inscripta titulis, nullisque vnquam dignoscen-
 da. Hac igitur spectanti mihi, persimilis hominum
 illa pompa cuiuspiam longe videbatur cui praesit ac dis-
 ponat quaque fortuna, ex his qui pompam agunt,
 quersos variosque cuiusque habitus accommodans. Ali-
 um siquidem fortuna delicens, regis ornat insigni-
 bus, & tiaram imponens, & satellites addens, & ca-
 pit diademate coronans. Alium serui rursus orna-
 tu induit, hunc formosum effigiat, hunc deformem at-
 que deridiculum fingit, nam omnigenum, ut opinor,
 debet esse spectaculum. Quin habitus quorundam
 eorumque in media quoque pompa demutat neque

μετέβαλε τὰ ἐνίων χήματα, ὅκ' ἐῷσαι ἐς τὴν
 πομπὴν, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιεσ-
 μέν Κροῖσον ὑάγκασε τὴν Ἰδ οἰκίαν καὶ ἀνέ-
 σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὴν Μαυρίον, ἵνα εἰς
 ταῖς πομπεύουσι, τὸ Πολυκράτης τυραννίδος
 σε, καὶ μέλει μὲν ἴνος εἶασε χρῆσθαι τῷ χήματι
 δ' ὅτ' πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τὴν καὶ αὐτὴν
 ποδὺς τὴν σκευὴν, ὥστε ἀποδυσάμενος τὸ χήμα
 σώματος, ὥσπερ ἡ περὶ Ἰδ, γίγνεται, μηδὲν
 διαφέρων ἐνίοι δ' ὑπὸ ἀγνώμοσύνης, ἐπὶ δὲ
 τὸν κόσμον ὀπίσθασιν ἡλύχη, ἀχθονταί γε, καὶ ὡ-
 σιν, ὥσπερ οἰκείων ἱνῶν σερισκόμενοι, καὶ ὡ-
 λίσσον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες οἴκῳ καὶ τῷ
 λάκῳ ἐωρακέναι Ἰδς ἱραγικῆς ὑποκρί-
 νας χρῆσας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντα
 Πριάμῳ γιγνομένῳ, ἢ Αἰακίῳ, καὶ
 τύχοι μικρὸν ἐμπεσθῆναι μάλα σεμνῶς, ἵνα
 πρὸς ἢ Εὐρυθέως χήμα μιμησάμενος, μετὰ
 κείνης προῆλθεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος
 ρας ἔχοντος τὸ δράμα, ἀποδυσάμενος ἐκ
 τῆς χρυσῆς ἐκείνης ἐδῆται, καὶ τὸ πρὸς ὡ-
 θέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῆς ἐμβάτης, πένης
 πείρχει, ἐκ ἑτ' Αἰακίῳ ὁ Αἰετός, καὶ
 Μεναικῶς, ἀλλὰ Πῶλος καὶ Χαρίκλεις συ-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαρ-
 τυρία καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγμα ἐστίν, καὶ

perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi, quo
 odierant, sed ornatu commutato, Cræsum qui-
 em coëgit serui captiuique vestes induere, Mean-
 rium autem antè inter servos incedentem, Poly-
 atis tyrannide ornat. Et aliquantisper quidem
 cultu permittit vii, verum ubi iam pompa tem-
 us præterit, apparatus quisque restituens, & cum
 corpore simul exutus amictu, qualis antè fuit, effi-
 tur, nihilo à vicino differens. Quidam tamen
 infortiam, cum suos fortuna cultus exigit, agere
 ant atque indignantur, tanquam propriis qui-
 dam bonis privati, ac non potius alienis, quibus
 ulisper utebantur, exuti. Quin in scena que-
 e vidisse te plerumque puto histriones istos tragicos,
 i (vi fabula ratio poscit) modò Creontes, modò
 amii sunt, aut Agamemnones. Idemque (si
 s' tulerit) paulò autè tam grauer Cecropis aut
 echthei formam imitatus, paulò post servus, poë-
 iubente, progreditur. At cum fabula iam fi-
 affuerit, quisque auratas illas vestes exutus, per-
 am deponens, & descendens à crepidis, pauper
 que humilis obambulat, baud amplius Agamem-
 on ille Atreo prognatus, aut Creon Menæcei fi-
 us, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Sary-
 us filius Theogitonis Marathonius. Sic se mortu-
 um res habent, quemadmodum mihi tum spe-

μοι ὁρῶν, ἔδοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ πτεοῖς ἢ
 τελεῖς ἔτρε καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γυ-
 λας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, εἰδὲν ἡμῶν
 αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Μέ. ληρεῖς ὦ ἔτρε
 ἔθεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸ, λέγω ἢ τὸ κάρτα
 τάφος περιβόητον, ὃ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω
 ἔγωγε τραπεζῶς ἑρρίπτο ἐν παραβύσῳ πωγίλας
 τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖ, τοσού-
 τῳ λαύων τῷ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρυώτετο τῷ
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπεὶ δ' αὖν ὦ ἑταῖρε ὁ Αἰα-
 μετρήσῃ ἐκάσῳ τὸ τόπον, δίδωσι ἢ τὸ μέγιστον
 ὀν ποδός, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ ἀκείδοντα
 τῶν συνεσταλμένον. πολλῶ δ' αὖν, οἶμαι, μά-
 λας, εἰ ἔθεάσω τρεῖς παρ' ἡμῶν βασιλέας καὶ ἑκα-
 τήωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι τὰ ἐκαστοῦ
 ἐπὶ ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκειν καὶ ἑκα-
 τήωχεύοντες ὑβρίζομεντες, καὶ κατὰ κέρ-
 μένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα
 πονοῦν τὸ μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, εἰ
 ἑμαυτῷ δυνάϊος εἶμι. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γυναι-
 κιδῷ ἀκέρμενος τὰ σαφρὰ τῶν ὑποδημάτων
 δὲ καὶ ἄλλας εἰς ἰολεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μετα-
 ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. Φι.
 παρὰ δὲ τὰ πρὸς τὰ βασιλέων, καὶ μικρὰ δὲν
 τίς ὁ Σωκράτης ἐπείθετο, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις αἰ-

aut videbatur. PHILON. Dic mihi Menippe,
 qui magnificos alióſque tumulos habent super ter-
 ram, & columnas, imagines, titulos, nihilónē sunt a-
 d inferos plebeis quibuslibet vmbriſ honoratiores?
 MENIP. Nugaris tu quidem. Nam ſi vidiffes Mau-
 rium, Ceterum illum dico Pyramide celebrem, ſat ſcio,
 nunquam ridere deſiſſes, ita in antrum quoddam ab-
 ruſum deſpectim abiectus eſt in reliqua mortuorum
 turba deliteſcens. Hoc tantum commodi mihi vide-
 re ex monumento referre, quod imposito tanto pon-
 ere laborat magis, & premitur. Nam cum Aea-
 ſus, ô amice, locum cuique meretur (dat autem cui
 primum haud amplius pedem) neceſſe eſt conten-
 tum decumbere, ſeſequē ad loci modum contrahere.
 Et vehementius multò riſiſſes, opinor, ſi reges hoſce
 ſtros, ſatrapáſque vidiffes apud eos mendicantes, &
 ſalsamenta vendentes, aut primas ipſas literas
 gente inopia proſitentes, & quemadmodum contu-
 meliſ à quovis afficiantur, atque in faciem cedan-
 t, perinde atque viliffima mancipia. Itaque Phi-
 lippum Macedonem conſpicatus, continere me certē
 non potui: oſtenſus eſt mihi in angulo quodam, dē-
 tos calceos mercede reſarciens. Quin alios praterea
 multos erat videre mendicantes in triuiis, Xerxes vi-
 licet, Darios, ac Polycrates. PHILON. Ad-
 miranda narras iſta de regibus, penéque incredibilia.
 Polycrates autem quid facit ac Diogenes, & ſi quis eſt
 ſapien-

σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ αἱ περὶ αὐτὸν
λέγχων ἅπαντας, οὐδὲσι δ' αὐτῷ Πλάμῃδῃ
δυοτεὺς ἢ Νέσωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος τε
μὲν τοι ἐπεφύσθητο αὐτῷ ἢ διωδῆκες ἐκ τῆς
κοποσίης τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογῆνης
μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ ἄστυρίῳ, ἢ Μίδα
γῇ, ἢ ἄλλοις ἰσότηων πολυτελῶν. ἀκέρων δὲ
τῶν αὐτῶν, ἢ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμνῆ-
σθαι, ἢ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ πῖος κα-
νός, ἀδελμὰ τραχέα ἢ ἀπηνεῖ τῇ Φω-
μωγῇ αὐτῶν ὀπτικαλύπτων, ὥς ἀνιᾶσθαι
δρας ἢ διασκέπτεσθαι μελοικεῖν, ἢ φέροντα
γυμνῶ. φιλαυτὸν μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσ καὶ αὐτῶν τῶν
ἔργων ὑπεμνήσται. ἔγὰρ οἶδ' ὅπως περὶ
προθέμενος, παμπόλῳ ἀπεπλανήθην. τῶν
αὐτῶν γάρ με παρ' αὐτοῖς, προύθεσθαι
νεὺς ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων
οὐκ πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίσξας ἑαυτῶν
κροῖς ὅθους εἰς ἢ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν
κῆθη μὲν οὐκ ἢ ἄλλα, τελευτᾶν δὲ τὸ περὶ
σίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ
βία ἢ ἀλαζονεία, ἢ ὑπεροψία ἢ ἀδελ-
τέλος ἀνάσσεις τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέ-
γνω ψήφισμα τοιούτου.

pientum alius? MENIP. Socrates profecto etiam ibi
 versatur, omnesque redarguit, versantur autem cum
 Palamedes, Vlysses & Nestor, & si quis alius lo-
 ax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, &
 tumescunt exhausto veneno crura. At optimus Dio-
 nes Sardanapalo vicinus Assyrio, Midaq, Phrygio,
 & aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum nu-
 ero manet, quos cum eiulantes audit, veteris fortu-
 magnitudinem recogitantes, & ridet & delectatur,
 superius cubans ut plurimum cantat, aspera nimis
 & iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, a-
 ut id agre ferentes, nec Diogenem ferre valentes,
 putanda sede deliberent. PHIL. De his iam satis qui-
 d, ceterum quod nam illud decretum est, quod ini-
 dixerat aduersus diuites esse sancitum? MEN. Be-
 admones. nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere
 posuissem, ab instituto sermone procul aberravi.
 In igitur ibi versabar, magistratus concionem ad-
 auerunt his videlicet de rebus, quae in commune
 ducerent. Conspiciens ergo multos concurrere,
 amiscens meipsum mortuis, statim & ipse vnus e-
 de numero eorum, qui in concione aderant. A-
 ta sunt igitur & alia multa: postremo vero de di-
 bus negotium. In quos posteaquam plurima suis-
 sent abiecta, violentia, superbia, fastus, iniuria,
 assurgens tandem ex populo primas
 quidam huiusmodi decre-
 tum legit.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πόλῃσιν ὄντες
 ἐν τῷ βίῳ, ἀρπάζοντες καὶ διαζόμενοι, καὶ πᾶσι
 ποντῶν πενήτων καλὰ φρονουῦντες, δέδοκται
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐπιδαν δόποθάνωσι, τὰ μὲν σωμάτων
 καλᾶζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονη-
 ρῶν, ἀλλὰ καὶ ψυχὰς ἀναπεμφθεῖσας ἀνάγειν τὸν βίον
 λύεσθαι ἐς τὰς ὄντας ἀρχαί, ἀλλὰ ἐν τῷ τοιούτῳ
 σι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὧν
 μένοιν, καὶ ἀχθοφρουῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πονη-
 ρῶν νόμενοι. τοιούτῳθεν δὲ λοιπὸν ἐξ εἶναι αὐτῶν
 νεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρατίων σκελετῶν
 εὖς, Φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τέττα ἀναγνῶν
 ψηφίσματος, ἐπεψηφίσαν μὲν αἱ ἀρχαὶ
 τόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βρι-
 λάκησεν ὁ κέρβερος. ἔγω γὰρ ἐντελὴ γλῶσ-
 ρα, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τε-
 κλησία. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμεν ἐνεκα, τὰ
 προσελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διη-
 εἶπαι εἰν πρὸς σε, πῶς τινὰ ἡγάτο τὸν ἀ-
 ὅ δὲ γελάσας, ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερ-
 ὦχρον, καὶ λεπτόφωνον, ὡς τέκνον, φη-
 μὲν αἰτίαν οἶδ' ἅσθαι τῆς ἀπορίας, ὅτι πᾶσι
 σοφῶν ἐγχετο, ἔτα αὐτὰ γινωσκόντων ἐαυ-
 τὰς ἔθ' ἑμὶς λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in
 vita, rapientes ac vim inferentes, inopesque
 omni modo despectui habentes visum est Senatui po-
 puloque, ut cum functi vita fuerint, corpora qui-
 bus eorum poenas cum aliis sceleratorum corporibus
 essent, anima verò sursum remissa in vitam, in a-
 psidemigrent, donec in tali verum statu quinquies ac
 sesdecem annorum millia transegerint, asini semper
 asinis renati, onera ferentes, atque à pauperibus
 trahi. deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc
 sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria
 Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc citato de-
 creto, approbauerunt principes, sciuit plebs, adfres-
 cit Proserpina, allatrauit Cerberus. Sic enim ra-
 tiones, quae inferi statuunt, authenticæque fiunt. Qua-
 rum in concione agebantur, erant huiusmodi. Tum
 statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo,
 quæ illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi,
 ut mihi diceret, quodnam optimum vite genus pu-
 ceret. Hic verò subridens (est autem seniculus qui spi-
 ritus cecus, pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam
 perplexitatis scio à sapientibus istis profectam,
 nequaquam idem inuicem iisdem de rebus senti-
 entibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siqui-
 dem

τῷ Ραδαμάνθουσι· μηδαμῶς, ἔφην, τὸ πατὴρ
 εἰπὲ, καὶ μὴ πείδῃς με σὲ τυφλότερον πεί-
 τῷ βίῳ. ὁ δὲ, δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν
 πασάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ εἶ-
 τῶν ἰδιωτῶν ἀρχὸς βίος καὶ σωφρονέστερος
 εὐφροσύνης παυσάμενος τῷ μέλεωρο λοχέϊ
 ἀρχὰς ὀπισκοπεῖν, καὶ καταπύσεις τῶν
 τῶν συλλογισμῶν, καὶ τὰ τριαῦτα λήρον ἡ-
 τῷτο μόνον ἐξ ἀπάντορος θηράσῃ, ὅπως ἔ-
 μενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ
 ἰασηδακῶς, ὡς εἰπὼν, πύλιν ὤρτο κατ' ἀ-
 λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέλει, ἀ-
 θροβαρζάνῃ, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θά-
 μένιππε, ταχέϊαν γὰρ σοὶ καὶ ἀπεσάν-
 δείξω ἀτρεπὸν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με-
 χωρεῖον τῷ ἄλλῃ ζοφορώτερον δείξας
 πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὡς ἀ-
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκείνο, ἔφη ἐστὶ τὸ
 τροφῶνίς, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ
 ταύτῃ ἐν ἀνίθι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς ἐλλάδος
 δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῷ σομῆς ἀνεργα-
 ῖα οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδίῃ
 γίγνομαι.

Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, in-
 am, o patercule, sed dic amabo, neque me contem-
 naris, qui in vita te etiam ipso cecior oberro. Abducens
 me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi incli-
 nas, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumq;
 vita, ac prudensior. Ideo ab insipientia cessant alta
 cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vastas
 & syllogismos despuens, atque id genus omnia nu-
 tans, hoc solum in tota vita persequere, ut præ-
 sentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sol-
 licitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq;
 iucas. Hac cum dixisset, rursus in asphodelorum
 um fese corripuit. Ego igitur (nam & nunc ve-
 nerat) age, inquam, o MisbrobarZane, quid
 statumur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad
 ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe
 temq; tibi monstrabo semitam, & me proinus ab-
 ins in regionem quandam magis priore tenebri-
 m, manu procul ostendens subobscurum tenuē-
 ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit,
 boni templum est, atque illac ad inferos e Baetia
 aditur, hac ascendens atque illico eris in Græcia. E-
 gitur hoc sermone gaudens, salutato Mago, dis-
 ficile admodum per angustas antri fauces sur-
 sum repens nescio quo pacto in
 Lebadiam perveni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟ

ΤΕΣ. ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπὸ
 δεῦρὸ ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν
 εἰώθως ἐπιχώριαζεν τοῖς ἄνω πρᾶγμασι
 θύμῃσιν ὦ Ερμῇ, ἰδῆν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν τῷ θ
 πρᾶτῃσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων
 πάντες οἰμῶζοι καλῶντες παρ' ἡμᾶς. εἰς
 ἀδρακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος ἐν π
 δε καὶ αὐτὸς ὡσπερ καὶ ὁ θετῆαλὸς ἐκείνοισιν
 ρίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελ
 φῶς καὶ μοι δοκῶν δέον ἐν τετυχηκένα
 γήσῃς γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερμένος ὢν
 κασε, ὡς αὖ εἰδὼς ἅπαντα. Ερμ. εἰς ὁλ
 μεῦ. ἀπέρχομαι γὰρ ἡ διακονησόμεν
 τῶν ἀνθρωπικῶν, ὁ δὲ ἀξύνυμός τέ ἐστι, κα
 βραδύναντά με, ὅλον ὑμᾶτερον εἰσὴ εἶναι
 τῷ ζῳφῶ ἢ ὅπερ τὸν Ηφαιστον πρῶην ἐπαίησε
 με πᾶσι γὰρ ποδὸς ἀπὸ τῆς θρασυείας Βη
 ποσκάζων, γελῶτα παρέχοιμι καὶ αἰὲτος οἶν
 περισφύει ἐν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ
 τα, ἐπαῖρος καὶ ξύμπληξ καὶ σινδιάκτορος
 καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μάϊας, ἐκείνων γὰρ σε με
 ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσε, ἢ πρ

CHARON SIVE CON- TEMPLANTES. MERCURIUS.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto nauigio in
hanc lucem aduenisti, non admodum assuetus Su-
rum rebus interesse? **CHA.** Cupido me cepit, & Mer-
ti, videndi, & quanam in vita gerantur negotia, &
quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exui-
rent omnes ubi ad nos descenderint. Neg, enim ex ipsis
quam citra lachrymas traiecit. Quare exemplo
Thessali adolescentis comitatu à Dite impetrato,
unum saltem diem à naue abesse liceret, in lucem
endi, ac mihi videor in ipso planè tempore in te in-
esse. Nam peregrinus cum sim, sat scio te non gra-
ti, quin obambulando me ducas, singulâque demon-
stras, ut qui vniuersa iam habeas comperta. **MER-**
R. Non est otium ô portitor. Nam ab eo iam nunc,
potium quoddam, quod ad mortalium statum perti-
et, à Ioue summo datum, expediturus. Ille autem ad
mundiam propensior est, ut planè verear, ne tun-
tem me vel totum vestrae sortis esse permittat, ca-
ni videlicet addictum: vel quemadmodum nuper
Alcanum, ita & me correpto pede è summo dei-
celo, nimirum quo & ipse pocillatoris munere fun-
us, claudicando risus moueam. **CHA.** Despicies ergo
temerè & indecore in terra oberrantem, praesertim
picus & nauigationis socius, tum & nostrae Reip. ex
arte legatus? Atqui conuenires, ô Maia proles, illarum

εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ὅππῃ τῷ κατὰ σφῶν
 ἐκταθεῖς, ὥμεις ἔτω καρτερὰς ἔχων, ἢ εἴ τι
 νεκρὸν ἔυροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλεῖν δια-
 γῶ δὲ πρεσβύτης ὦν τὴν δικωπίαν ἐλαττω-
 μόνῃ. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλῳ
 θιον, μὴ καταλίπῃς με, περιήγησαι δὲ τὰ
 ἅπαντα, ὥς ἢ καὶ ἰδὼν ἐπαnéλθοιμι. ὥς ἦν με-
 ῖσθ' ἐν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ
 σφάλλοντα διολισσάνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἐγώ
 σοι πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς τὸ φῶς
 ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χά-
 ριν τὸ πρᾶγμα πλεονῶν αἵτιον κατὰ σφῶν
 ῥῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιήγησεως ἐν-
 λον παντάπασιν ἡμῶν ἐσόμενον. ὑπερ-
 τί γὰρ αὐτὸ καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλῳ
 τοῖς πάντεσσι μὲν εἴ σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀ-
 μήχανόν ἐστιν ὡς πορθημεῦ. πολλῶν γὰρ αὐτῷ
 τριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν ἀποκηρύττει
 καθάπερ ἀποδιδράντα ὑπὸ τῷ Δίῳ· σὲ δὲ
 τὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἐργά-
 τῳ Πλούτωνι ἀρχὴν ζημιᾶν, μὴ νεκρο-
 ῖα πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ τελευτῆς Διὶ
 νακτῆσθαι, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ
 λαμπρὰ τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τῶν ἡδὲ σκεπ-
 αὐτὸς ὦ Εὐμῆ ἐπινόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ

etiamnum meminisse, quod te vel sentinam exbauri-
 vel remum agitare ne vnquam quidem iusserim.
 in tu interim, quanquam adeò robustus es humeris,
 nauigij dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex
 bris loquacem offenderis, cum hac inter nauigandum
 petud confabularis. Ego verò quantumuis senex re-
 gium agens duplex solus remigo. At te per patrem
 secro & charissime Mercuriole, ne me deseras, sed vt
 aliquo conspectu redeam, indica quam in vita
 ventur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ip-
 sis differre videbor. Vt enim illi lubrico gressu per
 cinem titubant, ita rursus ego ad lucem tibi hallu-
 bor: quin tu hanc mihi das gratiam, & Cyllenie,
 etuo memori futuro. MER. Hac profecto res ver-
 am mihi caussa existet, adeò vt iam hinc common-
 tionis huius mercedem non sine tuberibus nobis fo-
 rospiciam: obsequendum tamen. Quid enim faci-
 bi amicorum quispiam impellat? Principio ergo
 omnia singulatim & ex amussim conspicias, frustra
 aras, & porcitor; nam hoc multorum annorum fueris
 otium: deinde me denunciari oportebit tanquam
 defugam à Ioue. Tibi verò quo minus mortis munia
 agere posses fuerit impedimento, neque non Ditis im-
 pedire detraxerit, cum videlicet longo adeò tempore vm-
 bræ adueheres nullas. Postremò & Æacus, qui por-
 co colligendo præfectus est, stomachabitur, vt qui
 toto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verùm
 via ipsa rerum capita videre possis, iam consilium
 nobis captandum, CHA. Ipse, & Mercuri, quod op-

οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένων ὦν. Ερμ. τὸ ῥηθὲν
 χάρων, ὑψηλὸν τινὲς ἡμῖν εἰσι χωρεῖν, ὡς
 κείνους πάντ' ἰδοῖς. σὺ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανον
 θεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ αὖ ἔκαμνον. ἔκπερα
 αὖ ἀκριβῶς ἀπαντὰ καθεώρας. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς
 δώλοισι αἰεὶ ξυνόντα ὀπιβατεύειν τῶν βασι-
 Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρεσθαι περὶ κατὰ
 οἶδα ὡς Ερμῇ ἄπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ περὶ
 τειδῶν πλέωμεν; ὅπου γὰρ τὸ πνεῦμα κί-
 σαι, πηγάς τῇ ὀφύῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα
 ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπὸ ἀγνοίας κελυ-
 θήνητε εἰλα, ἢ ἐνδουῶσαι ὀλίγον τοῦ ποδός
 δραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν
 παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδὼς
 τίω. κατὰ ταῦτα δὲ καὶ σὺ πράττει, ὅπου
 ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε ὦν. ἐγὼ δὲ
 ἐπιθάλας νόμος, σιωπῇ καθεδίδωμαι, καὶ
 θόμενός κελεύοντί σοι. Ερμ. ὁρθῶς λέγει
 γὰρ εἶσμαι τί ποιητέον, καὶ ξευρήσω τὴν ἐκ-
 πῆν, ἄρ' ἔν' Ὀκαύκασός ἐπιτήδειός ἢ ὁ Πά-
 ὑψηλότερός, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ολυμπος. ἔκει-
 ται ἔφαυλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ολυμπόν
 συγκαμεῖν δὲ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δὲ
 πρὸς ταῦτα. ὑπεργῆσω γὰρ ὅσα δυνατά. Ερ-
 μ. ὁ ποιητής φησι τὰς Αλωέως ὑέας, δύο καὶ

num factu fuerit videris: ego verò peregrinus cum sim
 terra, quid rerum hic agatur, nescio. *MER.* Bre-
 ver, ô Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde
 ista queas prospicere. Caterum si in cælum subuo-
 le tibi foret facultas, non laborarem, nam inde qua-
 ex specula omnia despiceres accuratè. Cum autem
 i, cui semper cum mortuorum simulachris commer-
 am est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat,
 tempus fuerit excelsum aliquem montem disqui-
 re. *CHA.* Nosti, ô Mercuri, quæ ad vos interna-
 ndum dicere consueverim? Siquidem ubi & pro-
 us ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut
 imè tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra impe-
 ra, iubetis vel velum contrahere, vel pedem pauli-
 accommodare, vel etiam ipsius venti cursum se-
 ri. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid
 um sit, non ignoro. Eodem ergo modo & tu, cum
 gubernator, quæ tibi convenire visa fuerint, facito.
 verò ut est voctorum conditio, tacitus sedebo per-
 pia tibi iubenti obsecundans. *MER.* Rectè ad-
 nes, ô Charon, ipse enim quid facto opus sit sciero,
 pecalam nobis idoneam inuenero. Num ergo Cau-
 idoneus, aut hoc altior Parnassus, aut utroque e-
 mentior Olympus ille? Atqui in Olympum mihi in-
 enti non contemnendi cuiusdam consilij in mentem
 hit. Verum ad hanc rem tuo & labore & obsequio pa-
 er erit opus. *CHA.* Tuum ergo fuerit imperare, ô Mer-
 ri. Equidem pro mea virili in omnibus parere cona-
 r. *MER.* Homerus poeta dicit, Aloei filios, cum & ipsi

ὄντας, ἐπιπαύσας ἐθελήσασί ποτε τὴν Οὐρανὸν
 θρῶν ἀνασπασάντας, ἐπιθεῖναι τῷ Ολύμπῳ
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἐξ
 νῆς καὶ πρὸς βασιν πρὸς τὸν ἔρανόν. Ἐκείνῳ
 μεφρακίῳ, ἀτασθαλίῳ γὰρ ἦσιν, δίκας ἐπὶ
 ἑ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν
 οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπιτι-
 λες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλῶν
 κριβεσέραν τὴν σκοπὴν; Χά. καὶ διυνησομε-
 μῇ δι' ὄντες ἀναθέσθαι, ἀράμενοι τὸ Πήλι-
 Οῦσαν; Ερ. διὰ τίδ' οὐκ αὖ ὧ χάρων; ἢ ἀφ'
 ἀγεννετέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἑκείνοι-
 τα, θεὸς ὑπάρχοντας; Χά. ἔκ. ἀλλὰ τὸ πρῶτον
 καὶ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν
 κέτως. ἰδιώτης γὰρ εἰ ὧ χάρων, καὶ ἡκιστὸς
 ὁ δὲ γεννάσας Ομηροῦ ἀπὸ διυοῖν εἰχλὸν
 ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν ἔρανόν, ἔτω ῥα
 θεὸς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἴσοι ταῦτα πρὸς
 Διοκῆ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδῶτι, ὅς
 αὐτὸν εἰς ὦν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἀπαντα
 δὲ ἴσως καὶ τῶ ἑμῶ ἀδελφῶ πέρι, τῶ Ἡ-
 ῶς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἑκείνον τὸν Ἀτλάντα
 ἀναπαύσσει πρὸς ὀλίγον τῶ ἄχθους, ὑποθε-
 τῶ φορτίῳ; Χά. ἀκέρω καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀλλο-
 σὺ αὖ ὧ Ἑρμῇ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῶτε. Ερ. ἀλλο-

duo essent, adhuc pueri, statuisset olim una cum radi-
 cibus Ossam euulsam Olympo superimponere: deinde
 & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto suffici-
 entem se gradum & ascensum in caelum habituros.
 Verum hi adolescentuli, cum impij essent, audacia sua
 penas dederunt: nos autem qui hac in Deorum iniu-
 riam minime molimur, cur non ipsi eadem via edi-
 ficamus montem monti adglomerando? quo videli-
 cet exactiorem & commodiorem habeamus prospe-
 ctum. CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suf-
 ferint ad loco mouendum vel Pelion, vel etiam Os-
 sam? MER. Quid ni, ô Charon? an tu nos abie-
 ctiores, magisq; imbecillos infantulis illis iudicas, ma-
 gis cum simus Dij? CHAR. Nequaquam, sed res
 incredibilem quandam magnifici operis ostentatio-
 nem continere videtur. MERCVR. Non iniu-
 ris, imperitus enim es, & in elegantia poetica mini-
 me versatus. At egregius Homerus duobus statim ver-
 sibus accessum nobis parauit in caelum, aded facile con-
 siliu montibus. Porro admiror hac tibi prodigiosa
 fieri, cum tamen Atlanta non ignores, qui vel so-
 lus caelum ipsum fert, vniuersos nos sustinens. Sed &
 a fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi
 Atlanti in officium successerit, ipseque se oneri tan-
 to super, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR.
 Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu &
 poeta videritis. MERCVR. Verissima, ô Cha-
 ron,

ὦ χάρων· ἢ ἴν' ὅτ' ἐνεκα σοφοὶ ἄνδρες, εἴδο
 το αὖ, ὥς ἀναμοχλῶμεν τὴν Ὀσσαν πρὸ
 σπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπ' ὅτ' καὶ ἀρχὴ
 μηρ' ὅτ'. Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλοι
 ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασ
 φέρε δ' ἀναβάς ἰδὼ, ἢ καὶ ταῦτα ἰκανὰ, ἢ ἐ
 μῖν ἐπὶ δεήσῃ. παπαί. κατὰ ἔτι ἐσμέν ὅ
 ρεῖα τῶν ἔραν. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων, μόνη
 καὶ Λυδία φαίνεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἐσέρας, ὅ
 Ιταλίας καὶ Σικελίας. ἀπὸ δὲ τῶν δεκτῶν
 ταῦτε τῶν ἰσθμῶν. καὶ κείθεν ἡ Κρήτη ἔ
 μετακινήσει ἡμῖν ὡς πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη ὡς
 τα ὅ Περνασὸς ὅτ' ἡ πᾶσιν. Χά. ἔγω ποιῶ
 μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ
 μηκυῶντες πέρα τῶν πηλῶν. εἴτα συγκα
 αὐτῶν πικρῶς τῆς Ομήρου οἰκοδομητικῆς
 μεν, ξυτρεῖδέντες τῶν κερνίων. Ερ. θάρρος
 λῶς γὰρ ἔξ' ἅπαντα, μετατίθη τὴν Οἴτην
 λινδεῖσθαι καὶ ὁ Περνασὸς. ἰδὲ ἐπ' ἀνεί
 δ' ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνάβαινε ἡ δὲ καὶ οὐ.
 ξον ὡς Ερμῇ τὴν χεῖρα. ἔ γὰρ ὅτ' ἡ μικρὰ
 τὴν μηχανὴν ἀναβιβάξῃς. Ερμ. εἴγε καὶ ἰ
 λεις ὦ χάρων ἅπαντα, σὺ κ' ἐνὶ δὲ ἅμφω, καὶ
 λῇ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. ἀλλ' ἔχῃς τῆς
 καὶ φείδῃς μὴ κατὰ τὸ ὀλυσσῇ παλῇν. δ' γὰρ

n, alioqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur?
 q, primum Ossam vectibus eruamus, quemadmodum
 men prescribit & ipse architectus Homerus: at super
 am Pelion arboribus densum. Vides, quàm citra nego-
 m pariter, & quàm poëticè effecerimus? Age hac mole
 scense dispiciam, num aut hac faciant satis, aut plu-
 superstruere oporteat. PAPA. quid hoc? Heremus ad-
 in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sole vix Ionia
 Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius
 Italia ac Sicilia. Porro à Septentrione ea solum,
 Istro adiacent, apparent. Illinc autem Creta: neque
 admodum apertè. Quare, sicuti videtur, & Octam
 sponere oportet, postremò omnibus superimponendus
 Parnassus. CHAR. Sic faciamus. At hoc solum vide, ne
 quo attenuando opus ipsum tenuius fragiliusq, red-
 us, ita vt tandem vnà cum ipsa mole deturbati. Ho-
 ricam illam edificandi rationem nimis amaram ex-
 amur, nimirum caluariis ex casu perfractis. MER.
 o animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu De-
 a transpone, aduoluatur & Parnassus. Eo iterum con-
 dam, benè habet, cuncta iam conspicio: & tu nunc a-
 de. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq, enim
 nam ac humilem molem me facis ascendere. MER.
 singula contueri gestis, ô Charon, discrimini te com-
 itas oportet. Non enim ita comparatū est, vt simul &
 tra periculum sis constitutus, & tamen, quæ cupis li-
 et spectare. Verum hac mea dextera nitere, ac pedesen-
 scandendo, ne in lubrico pedē figas, caue. Nunc omni
 ex

θας καὶ σύ· καὶ ἐπεῖπερ δικόρυμβος ὁ Πάρις
 ἐστὶ, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ὀπιλαβόμενοι, καὶ
 θά. σὺ δ' ἐμοὶ ἤδη ἐν κύκλῳ περὶ βλέπων ὄψα
 πρὸ ἅπαντα. Χά. ὁρῶ γὰρ πολλὰ καὶ λίμναι καὶ
 γάλλαι περὶ ῥέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοί,
 κυτὰ, καὶ Πυριφλεγέθοντες μείζοντας, καὶ
 πρὸ πάντων σμικρὰς, καὶ ἵνας Φωλεὰς αὐτὰς
 πόλεις ἐκείναι εἶσιν, ὥς Φωλεὰς εἶναι νομίζε
 οῖσθα ὡς Ἑρμῇ, ὥς ἐδίδεν ἡμῖν πέπρακται, αὐτὴν
 τὴν τὸν παρνασσὸν αὐτῇ κατεσθία, καὶ τὴν
 καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. Ἑρμ. ὅτι τί
 δίδεν ἀκρυβείας ἐγώ γε ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν ὁρῶ, ἐδίδε
 δ' ἐκ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γῇ
 ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἅπαντας
 καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐν τῇ
 δεξιᾷ γελῶντα, καὶ ἤρχε με, ὥς γὰρ γελῶν. ἀκρυβείας
 ἔδιδεν ἡμῖν ἐς ὑπερβολήν. Ἑρμ. ἵδ' ἐπεὶ τὰ
 ἐπὶ δ' αἵπνον οἶμα κληθεὶς ὑπὸ ἱνῶν τῶν
 ἐς τὴν ὑπεράγειαν μάλισσα ἤξω ἔφη. καὶ μετα
 γοντες ἀπὸ τῶν τέγους κεραιὰς ὀπιπεςσάσας,
 ὅτε κινήσαντες, ἀπέκτινεν αὐτόν. ἐγέλασαν
 ὀπιπτελέσαντες τὴν ὑπόχρεσιν· εἰκα δ' ἐκ
 ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομι καὶ
 οἶμι. Ἑρμ. ἔχ' ἀτρεῖμας. καὶ τὸ γὰρ ἐγὼ ἴα
 σαι, καὶ ὅξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφαι

parte res benè se habet, cum & tu superâris. Iam verò
noniam bicipiti vertice prominet Parnassus, vterque
terro occupato consideamus. Tu autem nunc oculis in
orbem ductis intuere vniuersa. CHA. Terram video
opplam, ac paludem quandam ingentem, quæ vndiq;
fluvium circumfluit. Tum montes ac fluuios & Coccyo,
& Phlegethonte ampliores. Ad hæc homines admodum
minuti, & horum nidulos quosdam. MER. Vrbes illæ
sunt, quos tu nidos arbitraris. CHAR. Vides, quàm
nil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sede-
rimus Parnassum vnâ cum Castalio, tum & Oe-
tæ, ceterosq; montes omnes. MER. Quid ita? CHA.
Nihil idem è sublimi exactè despicio nihil. Desiderium
meum erat non vrbes solum, neq; montes ipsos tanquam
tabula depictos intueri, verum & homines ipsos, tum
faciant, quæq; loquâtur exaudire haud secus ac pri-
us, cum tu obuius mihi factus videntem conspiceres, ac
adnam viderem, percunctareris. Nam cum ridicu-
lum quiddam audirem, mirum in modum delectabar.
MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cum quidam ab
corum quopiam ad canam, opinor, vocatus esset, in-
teritum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim
hæc diceret, tegula quadam, nescio quo deturbante,
cado in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo
minimè ut qui promissa minimè præstaret. Sed & nunc
magis audiam, magisq; videam, descendendum
mihi censeo. MER. Quiesce sis. Nam & huic mala-
medium inueniæro, atq; incantatione quadam ab Ho-

Ομήρου ἵνα καὶ πρὸς τὸ ἐπὶ δ' ἰὼ λαβὼν
 δ' ἂν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμειλίχῃ
 ἀλλὰ σιφῶς πάντα ὄρναι. Χά. λέγε μόνον.

Αχλὺ δ' αὐτοὶ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλουν
 ἐπῆεν.

ὄφρ' ὅτ' γινώσκῃς ἡμῶν θεὸν ἢ δὲ καὶ ἄνδρα
 Χά. ἦ ἔστιν; Ερμ. ἤδη ὄραῖς; Χά. ὑπερφύλαξ
 φλὸς δ' λυγρεὺς ἐκείνῳ, ὡς πρὸς ἐμέ. ἦ
 ἴππ' ἔτι πρὸς δίδασκέ με, καὶ δ' ἵππο κρινέει
 ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν Ομήρου καὶ γὰρ ἔρωμαι
 μάθης ὅδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα μετὰ τῶν Ομήρου
 καὶ πόθεν οὐ ἔχεις ἦ τῶν ἐκείνων εἰδέναι, ναὶ
 καὶ πρὸς κωπῶν; Χά. ὄραῖς, ὀνειδιστικῶς
 τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθημι δούλον αὐτῶν
 θανόντα, πολλὰ ρα ψωδῶντ' ἀκίστας, κίχας
 μνήμαι. καὶ τοὶ χεῖμων ἡμᾶς ὁ μικρὸς τότε
 βεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο αἰεὶν ὁ πάνυ αἰσιόων
 τοῖς πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σκυήσας τὰς θύλας
 καὶ ἔτρεψε τὸν πόντον, ὥσπερ ἔρριψεν ἵνα
 λῶν τὴν τρίαῖναν, καὶ πάσας τὰς θύλας
 καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν
 ἐπῶν, χειμῶν ἀφνω καὶ γνόφῳ ἐμπε
 λίγχι δ' εἶν' ἐπείετρεψεν ἡμῖν τὴν ναυῶν. ὅτε
 ναυτιάσας ἐκείνῳ ἀπήμεσε τῶν ραυ
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ χαοῦ βόλῃ
 Κύκλωπι. Ερμ. ὁ χαλεπὸν ἐν ἡμῶν ἐκ

verò accepta videndi aciem acutissimam tibi vel breuē
addidero. Ac posteaquam pronunciauero carmina ipsa,
memor sis non amplius hallucinari, verūm apertè cuncta
sciri. C H A. Dic solum. M E R.

Dimouì nubem, visum qua texerat antiè,
Ut tandem agnoscas qua sint hominesue Deū.

C H A. Quid est? M E R. Annon iam vides? C H A. Miram
modam cecus sanè Lynceus ille, si mecum componatur,
atq; deinceps hoc primum me velim doceas, mibiq; per-
stanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Ho-
mici versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, ne-
ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere? M E R. Vn-
qu, quæso, illius aliquid scire posses nauca cū sis, &
remis rem habeas? C H A. Vides, opprobria sunt
in artem. At ego cū illum vitā iam functum traui-
m, multa carmina recitantem audiui, quorum non-
a adhuc in memoria haberent. Porro tempestas nō me-
tris tum nobis incubuit. Etenim posteaquam canile-
quandam nauigantibus non admodū prosperam
salutarem fuisset auspicius, carminum vi impulsus
atunus, & nubes cepuocauit, atq; tridente velut ro-
(instrumento, quo in olla aliquid teritur & agita-
inter coquendum) iniecto, cū fluctuum procellas
itauit, tum aliis multis turbis vniuersum miscebat
re, adeo vt parum absuerit, quin tempestas, qua vna
densa caligine imminebat, nauem nobis subuertis-
tum ergo & ille nauseabundus bonā carminum par-
Scyllæ & Charybdi euomuit, sed & Cyclopi. M E R.

Non

ἐμέτεσ' ὀλίγα γένεσθαι φυλάττειν. Καὶ
μοι.

τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ἢς τε μέ-
γιστος αὐθρόπων κεφαλῇ καὶ ὤφει
Ερμ. Μίλων δ' ὁ σὺ Κρότων ἀθλη-
κροτέσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνας, ὅτι τὸν ταῦρον
καὶ φέρει διὰ τῆς σαρδίας μέσσης. Καὶ καὶ ποῖον
ἄλλοτερον αὐτὸν ὡς Ερμῆ, ἐπαίνοισιν, ὅς αὐτὸν ἀπο-
λῶνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὴν ἐνθήσεται ἐς
φίδιον, ὅπου τὰν ἡκὴ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς αἰ-
τῆς τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαίει
τῆς, μηδὲ ζυεῖς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίσ-
οιμὴν ζεταί ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένον τῶν
νῶν τετιων, καὶ τῆς κρότης νύξας μέγα φρον-
μαζόμενον πρὸς τῇ τῆς ταύρης φορᾷ. ἵ-
μεν, ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ πρηνήξει δαίμων
πόθεν σκεῖν θανάτου νύξας μνημονεύσεν αὐ-
τῇ τσαύτης; Καὶ ἔα. τῆς τὸν σὺν εἰς μακρὰν γὰρ
μῖν παρέχοντα, ὅπου αὐτὸν πλέει, μηδὲ ἐμπί-
πως ταῦρον ἐν ἄρασι διωάμενον. σὺ δ' ἐμ-
νο εἶπε, τίς τε ἄρ' ὅδ' ἀλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
ὡς εἴοικεν, διὰ γένεσθαι τῆς σαρδίας. Ερμ. κύρ-
ὁ Καμβύσης, ὅς τινι δέχεται πάλαι Μήδων
νύξας Περσῶν ἡδὴ ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀστυνείων
καὶ δ' ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρὰ

ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliqua
eruare. CHAR. At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus, conspicuusq;
Vertice sublimi atq; humeris latissimus amplis.

TER. Milo Crotoniata hic est athleta, applaudunt
eum ei Græci, quod taurum sublatum solum per mediū
est stadium. CHAR. At quanto iustiori causa, &

Mercuri, ipsum me laudibus eueberent, qui paulò pòst i-
psū tibi Milonem, quantus est, correptum in nauiculam
veniam: nempe ubi à morte inuictissimo aduersario
superatus ad nos veneris, quando nec ipse planè in-
ter qua cruris implicandi ratione sit deiectus. Tum
pòtò nobis plorabis recordatus & harum coronarum,
cuius applausus. Nunc autem quia, propterea quod
tum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mi-
hi sibi placet. Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num
à mortem etiam aliquando sibi imminere speret?

TER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore?

CHAR. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis baud
paulò pòst exhibiturum, quando videlicet nobiscum
pugnans ne culicem quidem amplius, nedum taurum,
poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille
gravis ac seueritate quadam verendus, nec tamen
ignotus, quantum ex peregrino habitu conici potest?

TER. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium,
quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit. Atque
in Assyrios nuper deuicit, & Babylonem expugnavit.
Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat,

καὶ νῦν ἔλασείον τι ὅππῃ λυσίαν ἔοικεν, ὡς καὶ
 τὸν Κροῖσον, ἄρχοι πάντων. Χά. ὁ Κροῖσος
 ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν; Ερμ. ἔκεῖσε δ' ἀποβλεψὼν
 μεγάλῃ ἀκρόπολιν τὴν τριπλῆν τεῖχος
 οἷς ἔκειναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἢ
 κλίνης χρυσοῦς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ
 λεγόμενον; βάλει ἀκέσσωμεν αὐτῶν ὅ,τι καὶ
 σι; Χά. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε εἰ
 μετὰ τὸν πλεῖστον καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσοι
 μὲν χρυσοῦς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλαν πολὺν
 εἰπέ μοι εἶναι ἢ γῆ τῶν πάντων ἀνθρώπων
 μονέστατον εἶναι. Χά. ἢ ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ε
 ἔδιδεν ἀγνῆς ὡς Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι
 δαίμονες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ
 ἡγεῖμαι δαίμονες τέρας γυνεῶς, τὰς τῆς
 παιδείας. Χά. τῆς ἀργόθεν Φησὶν εἶπαι, τὴν
 πρῶτον δ' ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ἔχοντες
 εἰλκυσαν ὅππῃ τῆς ἀπλώης ἄχρῃ πρὸς τὸ ἱερὸν
 ἔσω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἔκεινοι τῆς δαίμονος
 ὁ δ' ἄτερ δὲ τίς αὐτῶν εἴη; Σο. Τέλλῃ ὁ Ἀθῆναιος
 ὅς δ' ἔτι εἶδω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρὸς
 Κροῖ. ἐγὼ δὲ κάταρμα, ἔσσι δοκῶ δαίνεσθαι
 ναί; Σο. ἔδιδέπω οἶδα Κροῖσε, μὴ πρὸς τὴν
 ἀφίκη τῆς βίης. ὁ γὰρ θάνατος ἀκέραιος ἐστὶν
 τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρῃ πρὸς τὸ τέλος δαίνεσθαι
 ἀκαθάρτου. Χά. κάλλιστα ὦ Σόλων, ὅ,τι ἡμῶν ἐκ
 λυ

iam in animo destinans, ut Cræso superato impe-
 habeat in omnes. CHAR. At Cræsus ubi tan-
 ille? MER. Illorum oculos deflecte in magnam
 arcem, quæ triplici muro est septa. Sardis illa. An
 Cræsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum
 ne illo Atheniensi differentem? Vis auscultemus
 de te verba faciant? CHAR. Volo, ô Mercuri.
 CROES. ô hospes Atheniensis, qui iam diuitias nostras
 si, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit va-
 tum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi
 nam omnium hominum felicissimum arbitraris.
 R. Quid tandem dicet Solon? MER. Bono sis
 o, nihil abiecti, ô Charon. SOLON. Felices qui-
 admodum pauci. Verum ex his, quos ego noui, Cleo-
 & Bitonem sacerdotis filios arbitror felicissimos
 esse. CHAR. Argine sacerdotis hic dicit, qui nu-
 istquam matrem vehiculo insidentem ad sacrari-
 que ipsi iugum subeuntes adduxissent, è viuâ sta-
 excesserunt. CROES. Esto, habeant illi feli-
 primas. At quis tenebit secundas? SOL. Tel-
 beniensis, qui præterquam quod benè vixit, mor-
 tiam pro patria obire non recusauit. CROES. E-
 rō, ô scelus, non tibi videor felix esse? SOL. Non-
 , ô Cræse statui, quod nec dum ad vitæ metam per-
 ri. Rectissimus enim eius rei index ac certissi-
 mors ipsa existit, & vita ad finem vsque feliciter
 ucta. CHAR. Optimè facis, ô Solon, quod nostri
 es oblitus, quoniam cymbam ipsam bis de rebus,

λέλῃσαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς ἡμεῖς
 πρὸς τῶν τριῶν κρείσσιν. ἀλλὰ ἵνας ἐκείνης
 ἢ ἐκπέμπῃ; ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρῃ;
 πλὴν θες τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀναλίσθῃσι, μὴ
 χρυσμῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕψος
 λόμανις δι' ἐκτόπως. Χά. ἐκείνο
 χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπὸ χρυ-
 ρυθίματι. νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκέραιον
 ἐκείνο ὃ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ πρὸς
 τὸν. Χάρ. καὶ μὲν ἔχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 εἰμὴ ἄρα τῶν μόνων, ὅτι βαρύνονται οἱ φέρον-
 τες. Ερμ. ἔγ' οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῶν
 βελαῖ, καὶ λησθήεα, καὶ ἐπιπορκίαι, καὶ
 δολομαὶ, καὶ πλῆθ' μακρὸς, καὶ ἐμπορεῖαι,
 λείαι; Χά. διὰ τῶν ὃ Ερμῇ τὸ μὴ πολὺ τῶν
 διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὃ βολὸν
 παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάσθ' ἐκλέγων
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε ἔπ' ἅπαντα
 ὑπὸ αὐτῶν. τῶν δὲ ὀλίγων ἐκ πολλῶν τῶν
 οἱ μέγα λλόοντες ἀνορύτθῃσι. πλὴν, ἀλλ' ἐκ
 καὶ ἔστι, ὥσπερ ὁ μόλις δ' ἐστὶν, καὶ ἄλλα.
 νῦν ἵνα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀδελ-
 οὶ ποσὶ τὸν ἔρωτα ἐρῶσιν ὡχρῶν, καὶ βαρέως
 τῶν. Ερ. ἀλλ' ἔ' Σόλων γε ἐκείνῳ ὃ Χάρων
 αὐτῷ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. καταγελά γὰρ τῶν
 σὺ καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῶν βαρβάρων καὶ μὴ

carecenses. Sed quinam illi, quos Cræsus emittit?
 quid humeris gestant? *MERCVR.* Aureos Py-
 lateres dicat, pro oraculi mercede, cuius benefi-
 paulò post peribit. Est enim vir ille mirum in mo-
 vatibus deditus. *CHAR.* Et illud est aurum splen-
 dum scilicet, quodq; subpallidum, resulget rubore:
 ne enim, cum antè iam sæpè de eo audierim, ipsum
 nunc video. *MERCVR.* Hoc celebre illud est no-
 men, cuius gratia tantoperè pugnatur. *CHAR.* Atqui
 video quonam pretio commendetur, nisi hoc forte
 non pertinet, quod qui ferunt, eo grauantur. *MER-*
CVR. Annon intelligis quot huius gratia bella, quot
 caedes, quot latrocinia, quot periuria, quot cades, quot
 nauis, quamque longinqua nauigatio, quot merca-
 tores, quot seruitutes? *CHAR.* Propter hoc ne, ô
 Cræsus, quod parum ipsi ari prestat? Nam es noui, ut
 singulis vectoribus, quod & tu ipse non ignoras, o-
 mnia exigam. *MERCVR.* Est ita ut dicis, ô Cha-
 ronte. Verum es, quia magna est eius copia, non est in pre-
 cio. Aurum verò, & huius quidem parum, hi qui terra
 scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. At-
 que ex terra prouenit, quemadmodum plumbum, &
 cetera metalla. *CHAR.* Insignem quandam homi-
 ni stulticiam narras, qui tanto amore prosequuntur
 aurum pallidum, tum etiam grauem. *MERCVR.*
 Solon ille aurum minimè mirari videtur, ut & pla-
 to. Nam cum Cræsum ipsum, tum verò maxime
 Minis barbari iactantiam deridet, adeò ut videatur
 in 3 etiam

καὶν ἔρεσθαι τι βέλεται αὐτόν. ἑπακούσω
 Σο. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἷε γάρ τι εἰδέναι τὰ
 θῶν τέτων τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δί', ἔ γάρ
 τῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα ἔστιν ποιῆτον.
 οὐδ' μακάριον οἷε τὸν θεὸν λυποφαίνειν, εἰ
 ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πολὺν θῆκε χρυσᾶς; Κροῖ.
 ἔ; Σο. πολλὸν μοι λέγεις ὦ Κροῖσε, πενίαν
 θανῶ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυ-
 σὴ αὐτὰς, ἢ ἐπιθυμήσωσι. Κροῖ. πῶς γάρ τι
 ἀν' ἔργοις χρυσὸς ὅσ' ἐπάρῃ μιν; Σο. εἰπέ
 δηρὸν δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; Κροῖ. ἔ πάνυ
 βελτίον ἐστὶν ἄρα ἐνδεεὶς ἐστὶ. Κροῖ. πῶς ἀμεί-
 νηται χρυσίῳ; Σο. ἢ λυδοκρίνη μὴδὲν ἀμεί-
 νηται; Κροῖ. ἔρωτα ὦ Σόλων. Σολ. πο-
 μείνῃς οἱ σώζοντες Ἴωνας, ἢ οἱ σωζόμενοι
 τῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες δηλαδή. Σολ. ἀρ-
 γῶν, ὡς λογοποιεῖσιν Ἴωνες, ἐπὶ τῇ λυδοῖς, χρυ-
 σῆς οὐ ποιήσῃ τῇ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος
 ἐπὶ τῷ τόπῳ; Κροῖ. ὁ σίδηρος δηλαδή. Σο. καὶ
 τῆν περὶ σκλάβιασιν, οἷον οἱ ἄνθρωποι ὁ χρυσοῦς
 σῆς ἀχμάλωτος. Κροῖ. εὖ φημί ὦ Σο.
 Σο. μὴ γένοιτο μὲν ἐν ἔτῳ ταῦτα. φαίνεται
 μένω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ ἐν κα-
 κελύκει σιδηρᾶς πολὺν θῆκε ἀναλίσθεναι με-
 χρυσὸν ὀπίσω αὐτοῖς ἀνακαλεῖν; Σο. ἔδε σίδη-
 ρός γε δεήσειαι· ἀλλ' ἢ καὶ χαλκόν, ἢ τε χρυσοῦ

am mihi hac ipsa de re Cræsum velle periclitari. Quæ-
rem ausculteremus. SOL. Dic mihi, ô Cræse, putas ne la-
borum indigere Apollinem? CROES. Per Iouem,
num enim ipsi est donarium Delphi suspensum tam
ignificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum beatum red-
de, si inter alia multa, tuo beneficio, & aureos lateres
videat. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi pauper-
em narras in celo, ô Cræse, si Deos, cum fortè desiderent
aurum, ex Lydia aduehere oportebit. CROE. Vbi enim a-
urum proueniret tantum quantum apud nos? SOL.
si illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CROE.
admodum. SOL. Potiori ergo te indigi estis. CROE.
nam ferrum prestantius auro? SOL. Si citra stoma-
chum respondere velis, facile quidem intellexeris. CROE.
proga tu modò ô Solon. SOL. Viri prestantiores an
seruant ac defendunt, an qui seruantur ac defendun-
tur? CROE. Qui seruant profectò. SOL. Ergo si quem-
modum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus ador-
tueris, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro
erit opus? CROE. ferro sanè, ferro. SOL. Et si huius-
modi non appataueris, futurum ut egregium illud au-
rum captiuum ad Persas abeat. CROE. Bona verba, ô
Solon. SOL. Dij meliora velint, quam ut hac hoc mo-
uant. Verum tu hac via videris ferrum auro nobilius
ferri. CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecra-
bubus, aurum autem reuocare? SOL. Neque fer-
reum indigueris; Sed siue as siue aurum dicaris, a-
urum sanè futuram predam, ac possessionem suspende-
re & id quidem aut Phoenicibus, aut Egiptiis, aut

θῆς, ἄλλοις μὲν ποτὲ κτῆμα καὶ ἔρμαον ἔστι
 θεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς
 ἔνι πυράνῳ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει
 χρυσοποιῶν. Κροῖ. αἰεὶ σὺ μετὰ τῷ πλάτῳ περὶ
 μεῖς, καὶ Φθονεῖς. Ερμ. ἔ φέρει ὁ λυδὸς, ὡς
 τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων
 ἀξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρώπων
 ὑποπλήσων, τὸ δὲ παρυζάμενον ἐλευθέρως λε-
 γιμένησεται δ' ἐν μικρὸν ὑστερον τῆς Σόλωνος, ὅτε
 δεῖ αἰλόντα ὅππῃ τὴν πυράν ὑπὸ τῆς Κύρης ἀνα-
 ἤκασα γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶτον ἀναγινώσκοντες
 ἐκάστω ὅππῃ κεκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐστὶ
 Κροῖσον μὲν αἰλῶνα ὑπὸ Κύρης, Κύρον δὲ αὖτε
 ἐκείνησιν τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν.
 Σκυθίδα τὴν ὅππῃ τῆς ἵππου τῆς Λαρκῆς ἐξελ-
 χά. νῆ Δία. Ερμ. τῷ μυρρίδι ἐκείνη ἐστὶ, καὶ
 Φαλίῳ γε δόποτε μῆσα τῆς Κύρης αὐτῇ ἐς ἄσπετον
 λείπῃ πλήρη αἵματι. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ
 ἀνίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. ἔτ' ἐστὶν βασιλεὺς
 μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐστὶν
 καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευτάῳ μανεῖς δόποτε μὲν
 πηλείδας τὸν Ἀπιν. Χά. ὡ πολλὰ γέλωτ' ἐστὶν.
 τίς αὖ αὐτὰς προσβλέψεν ἔτις ὑπερφρονῶν
 τῶν ἄλλων; ἢ τίς αὖ πιστεύσεν, ὡς μετ' ὀλίγον
 μὲν αἰχμάλωτ' ἔσται, ἔτ' ἐστὶν δὲ τὴν κεφαλὴν
 ἐν ἄσπετῳ αἵματι; ἐκείν' ἐστὶν ὡς Ερμῆς.

Alphibis ipsis, aut etiam pradoni alicui tyranno.
 tu autem, artifices tuos planè nihil moratur.
 ROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides,
 oppugnas. MERCVR. Non fert delicatus hic
 tuus, ô Charon, verborum & libertatem, & verita-
 tem: quin ei peregrina, & noua quadam res vide-
 tur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem,
 que vrgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita
 post Solonis recordabitur, nimirum quando
 à Cyro captum in constructum rogam oportebit
 ascendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint de-
 ctæ, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus
 hæc erant scripta: Cræsum quidem à Cyro capti-
 um duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa
 duci. Viden' Scythicam illam sceminam candido ve-
 stem equo? CHAR. Per Iouem. MERCVR.
 Myris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detrunca-
 tum in virem cruore refertum intrudet. Sed & si-
 mi Cyri vides, adolescentem? Cambyfes ille est. Is
 re defuncto, in imperium succedet, ac vbi mille mo-
 rtarit & in Lybia, & in Æthiopia, tandem insa-
 correptus, occiso à se Api, migrabit è vita. CHAR.
 rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere,
 lineat ipsos aded sibi præ cæteris placentes? aut e-
 um cui credibile videri poterit, illum scilicet pauld
 fore captiuum? hunc autem caput in vire san-
 guine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mer-
 uri, cui pallam purpuream iam fibula necit? quem

πορφυρίδ᾽ ἐφερίδα ἐμπεπορημένος, ὃ γὰρ δὴ
 ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρ' ἀναδίδωσι τὴν
 νατεμῶν νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δε
 χεται εἶναι. Ερ. εὖ γε παρωδεῖς ὦ Χάρων, αἱ
 λυκράτιν ὁρᾷς τῶν Σαμίων τύραννον εὐδ
 οῖόμενον εἶναι; ἀτὰρ ἢ ἔτος αὐτὸς ὑπὸ τῇ
 τ' οἰκέτῃ μαμανδρίῃ περδοθεὶς ὁροῖται
 τραύτῃ, ἀνασκοπομένησεται, ἄθλι' αἰ
 τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ τα
 τῆς κλωθῆς ἐπήκασα. Χά. εὖ γε ὦ κλωθεῖς
 ἢ αὐτὸς ὦ βελτίστῃ, ἢ τὰς κεφαλὰς δούπῃ
 ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες· εἰ
 τῷ δὲ ἐπαρέσθων, ὡς αὖ ἀφ' ὑψηλοτέρῃ αἰ
 περὸν κατὰπεςόμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι το
 εῖσαις αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφίδῃ
 πορφυρίδα, μήτε πιάραν, ἢ κλίνην χρυσοῦ
 τας. Ερ. ἢ τὰ μὲν τέτων ὥδ' ἔξει. τίω δὲ τῇ
 Χάρων ὁρᾷς, ἴδ' ὡς πλεονέκας αὐτῶν, τὰς πολέμ
 τὰς δικαζομένας, τὰς γεωργῶντας, ἴδ' ὡς δανεί
 τὰς περσοποιεῖντας; Χά. ὁρᾷ ποικίλην τινὰ τῷ
 μερὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γ
 εοικῆας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον π
 ἔχει, καὶ τὸν πλεσιόν κεντεῖ. ὀλίγοι δ' ἑταῖροι
 σφῆκες ἄγασσι, ἢ φέρουσι τὸν ὑποδέεσθρον. εἰ
 ελπετόμεν' αὐτὰς ἐκ τὰ φανοῦς ἔτ' ὅτι
 τίνες εἰσὶν; Ερ. ἐλπίδες ὦ Χάρων, ἢ δαίματα, ἢ

roba adornat, cui cocus, piscis ventre dissecto, annu-
exhibet in gente mari septa, regis se nomine iactat?

MERCVR. Bellè, ô Charon, quod interim occinis.
Verùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui
se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tan-
tū ab assistente famulo Meandrio Oræta Satrapæ
in crucem suffigetur. Miser sanè qui vel tem-
pore momento ex vniuersa felicitate exciderit. nam &
nuper ex Clotho audiui. CHAR. Præclare, ô Clotho,
& ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè
trunca, quo se homines tandem agnoscant: Sed & tuo
beneficio in sublimè adeò ferantur, nimirum ut postea
tanto altiori ruina, tanto grauiori dolore decendant.
Vid quod ad me attinet, quemcunque horum nudum
in nauigio agnouero, eum maximè ridebo, quando ne-
que purpuram, neque regium capitis tegmen, neque le-
onem secum adferat aureum. MERCVR. Et ho-
mō quidem fortuna sic se habebit. Sed vidēsne va-
riam quandam multitudinem, atque ex hac alios
belligantes, alios bella gerentes, alios in foro litigan-
tes, alios terram aratro proscindentes, alios scæneran-
tes, postremò alios mendicantes? CHA. Video variam
et turbam, ac promiscuam, & vitam perturba-
tam plenam. Ad hæc ciuitates conspicio apum e-
sset similes, in quibus proprium quendam
regnumque habent singuli aculeum, quo sibi vi-
cios pungunt. Quidam autem ex ipsis velut cra-
ues aguntque feruntque imbecilliores. At agmen
illud

αι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ
 τὰ τοιαῦτα. τέτων δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κατὰ ξυνο-
 μικίαι αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεταί γε νῆ Δία, καὶ
 σῶ, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ
 καὶ φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑ-
 νωπετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων, ἐκωλήττει, ὁ
 ὑποπλήσσειν ποιεῖ. αἰδῶ δὲ ἐλπίδες ὑπὲρ κα-
 αἰωρέμεναι, ὅπότε αὖ μάλιστ' οἴηται τις
 ψεῦσαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι οἰχονίαι, κεχρη-
 τὸς ἀπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν ἰάνταλον κατὰ
 τα ὀρᾶς ὑπὸ τῆ ὕδατος. ἦν δ' ἀτενίσσης, καὶ
 μοίρας ἄνω ὀπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄν-
 ἄφ' ἧ ἡρτῆσθαι συμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λε-
 μάτων. ὀρᾶς καθάπερ ἀράχνιά τινα κατὰ
 ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων. Χά. ὀρῶ πάν-
 ἐκάστω νῆμα ὀπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ
 μὲν ἐκείνῳ, ἐκείνο δὲ ἄλλῳ. Ερ. εἰκότως ὦ Π-
 εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τέττε φονευ-
 τῷ δὲ ὑπ' ἄλλῃ. καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μ-
 ν, ὅτε αὖ ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνον δ' αὖ-
 τοῖονδε γάρ τι ὀπιπλοκή δηλοῖ. ὀρᾶς δ' οὐκ
 πλοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὐτὸς μὲν αὖ-
 θεῖς αὖτω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν κατὰ
 ἀπορράγνεται, τοῦ λίνου, ἐπειδὴ μὴ κέποι-
 πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται.
 δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέσῃ αὖ-

ad quod ex improviso illos circumuolitat, quinam
 erit? *MERCVR.* Spes, ô Charon, & metus, &
 ignorantia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, at-
 que id genus alia. Ex his autem ignorantia infima
 haec est permixta, atque per Iouem in eadem cum
 Republica degit odium, ira, emulatio, tum &
 peritia, hesitantia, auaritia. Porro metus & spes
 superuolitantes, ille quidem horrorem incutit, a-
 uendo verò tantum trepidare facit; haec autem supra
 in altum vergentes, ubi quispiam apprehende-
 re nonatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhi-
 bitis relictis, quod ipsum & Tantalum apud infe-
 rab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis,
 vides in alta, & Parcas ipsas ex penso singulos ad-
 tenuia quadam fila, quibus vniuersum mortali-
 genus subnixum dependet, vidésne quasi quos-
 dam araneorum nexus ab ipsis fuis in singulos demis-
 sos? *CHAR.* Video equidem filum ut plurimum ad-
 idum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum:
 quidem illi, illud verò alijs. *MER.* Rectè vides,
 attitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab
 huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore
 cuiuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem
 huius. Tale enim quiddam connexio illa por-
 tendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos?
 Neque hic quidem ex ipsis in altum subtractus, sub-
 iectus est, verum paulò post, ubi ponderi tanto su-
 ppendo non amplius par fuerit, filo derupto deci-
 dens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem
 qui

τὴν κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γέποις ἐξακῶ
 πλώματι. Χά. παγγέλοια ταῦτα ὦ Ερμῆ
 μὴν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις αὐτὰ κατὰ τὴν ἀξίαν
 καὶ ἀγάλασαι ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγροι
 αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἰχεῖται
 πάσας γιγνομένης ὑπὸ τῇ βελτίστῃ θανά
 γελοι δὲ αὐτῶν, καὶ ὑπερέτα μάλα πολλοὶ
 ἢ πάλαιοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόγαι, καὶ πνεύμα
 ξίφει, καὶ ληθήρια, καὶ κώνεα, καὶ δικασαί, καὶ
 νοί, καὶ τέτων ἔδ' ἐν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται
 εὐπράττωσιν. ὅταν δὲ σφαιλῶσι, πολὺ
 καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὦμοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐ
 πὶ θνητοί τε εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τέτον χρό
 δημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὄνει
 πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε αὐτὸν σοφῶ
 καὶ ἡτῆον ἡνιῶντο δὲ ποθανόντες, νῦν δὲ ἐς αἰ
 τες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴ δὲ ὅτις αἰ
 ρέτης καλῆ, καὶ ἀπάγη, πεδήσας τῷ πῶ
 φθόγῃ, ἀγανακτῶσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔπει
 δοκήσαντες δὲ ποσάσθαι αὐτῶν. ἢ τι
 αὐτὸ ποιήσκειν ἑκείνος, ὃ τὴν οἰκίαν ἀπεδοῖ
 μεν. καὶ τὰς ἐργάτας ὅτις ἀπέρχων, εἰ μὴ
 ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῶν, ὃ δὲ, ἄρτι ἐπιθίς τὸν
 ἀπίοι, ἢ κληρονόμῳ καὶ ἀλιπῶν δὲ πολαύει
 αὐτὸς μὴ δὲ δειπνήσας ἀθλιῶν ἐν αὐτῇ
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδ' ἔτι κεν

paululum tantùm à terra fuerit subductus, ta-
 si cadat, citra tamen strepitum iacebit, aded ve-
 nam vix ipsi audiant vicini. *CHAR.* Nimis
 ridicula hæc sunt, ô Mercuri. *MERCVR.*
 qui ne verbis quidem illis pro dignitate consequi-
 tur, quàm sint ridicula, maximè ardua illorum
 via, & quod nonnunquam, interea dum inuisa spo-
 ntur, intereunt ab optima scilicet morte abrepti.
 nuncij, & ministri, ut cernis, admodum sunt
 si, puta febres, tum frigida, tum seruida (latinis
 quercera dicta) tabes, inflammatio pulmo-
 tum gladij, latrocinia, cicuta, iudices quoque at-
 tyranni. Et horum nihil omninò mentem eorum
 tantisper sanè, dum eorum conatus feliciter pro-
 unt. At si quando sua se spe falsos senserint,
 illud obe frequens in ore, pariter & cheu, & eheu,
 heu mihi. Quod si iam inde ab initio secum per-
 ferent, mortales se esse, ac posteaquam paululum
 temporis in vita fuerint peregrinati, hinc reli-
 terrenis rebus omnibus, velut è somno migraturos,
 dè & prudentius, circumspectiusque vitam ducere,
 & cum emoriendum esset, minus angerentur. Nunc
 quia presenti rerum statui viros se perpetuò sperant, cum
 pter aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irresi-
 el febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur.
 propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis presen-
 ne expectant quidem. Sed enim quid non fa-
 ille, qui domum magno studio edificando operarios
 urget,

γυνή, καὶ φίλος διὰ τῆτο ἐστὼν, καὶ τὸν ὄνομα
 πρὸς τιθέμενον, εἰ ἡπίστατο ὡς ἐπλήτης γενόμενος
 παῖς τεθνήσκειται, ἄρα αὖ σοι δοκῇ χαίρειν ἐν
 γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῶς
 τῷ πατρὶ ἐκείνον ὁρᾷ, τὸν δὲ ἀθλητῆ πατρὶ
 λύμπανενικηκότος τὸν γείτονα διὰ τὸν ἑαυτοῦ
 τὰ τὸ παιδίον ὁρᾷ, ὁ δὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτοῦ
 κῆς ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ πρὸς τῶν ὁρῶν
 ρομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείρου
 χρήματα, εἴτα πρὸς ἀπολαύσαι αὐτῶν καὶ
 ὑφ' ὧν εἶπον, ὁπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπὸ
 χά. ὁρᾷ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ
 τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνοι
 ρέμενοι ἀνακλιῇσιν. Ερμ. ἦν γὰρ τὰς βασι
 τις αὐτῶν, οἷπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκῶν
 τῶ ἀβεβαίῃ, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλῃ τῇ
 πλείω τῶν ἡδύων τὰ ἀνιερὰ εὐρήσει πρὸς
 τοῖς, φόβος καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ὄψις
 καὶ ὄργαι, καὶ κολακείας. τέτοις γὰρ
 ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη
 μίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπως δὲ
 των πονηρὰ, λογίζεσθαι καὶ ὅς οἱ αὐτῶν
 αὐτῶν εἴη. Χάρ. ἐθέλω γοῦν σοι ὦ Ερμῇ εἰπῶ
 νι εἰκέναι μοι ἑλοξάν οἱ ἄνθρωποι, καὶ
 ἅπας αὐτῶν. ἡδὴ ποτὲ πομφόλυγας ἐν
 ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶν τινα καταρράττοντι αὐ

et, si intellexerit eam quidē finem habituram, ipsum
 em se, cum iam fastigium imposuerit, discessurū, de-
 ita relicta heredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne
 el quidem in ea cœnet? Iam qui stirpe virili auctus,
 uiuo excipit amicos, patris nomen, nempe suum, pu-
 imponit, si præsiceret puerum septem annos natum,
 riturum, nunquid ob prolem tibi videretur gaudio
 tam immodico? Verum in caussa est quod in eum
 dem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui pa-
 se contingit, vel athleta, vel eius, qui vicerit Olym-
 picinum aut, qui natum cremandum effert, non in-
 , neq, nouit, quo funiculo quamq, tenui sibi sit su-
 us. Quin & eorū, qui de finibus digladiantur, quan-
 turba vides, & quàm multi coaceruent pecunias,
 amen antequam ipsis frui liceat, ab imminentibus,
 dixi, tum nunciis, tum ministris auocantur. CHA.
 o isthac omnia, & mecum ipse cogito, quidnam iu-
 um eis in vita sit, aut quid tandem sit illud, quo spo-
 tantoperè stomachentur. MER. Quin etiam si ip-
 n reges, quos vel omnium felicissimos esse apparet,
 spiciat quispiam diligenter, nimirum praterquam
 instabili & ancipiti fortune ludo iactantur, inue-
 eis inharere tristia longè plura iucundis: tot timo-
 , tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adula-
 bus miseri illi inuoluuntur. Pratermitto & luctus,
 morbos, tum & affectus, qui ex aequo tum vulgo & his
 nantur, vsq, adeò ut non minoris fuerit & temporis
 negotij, horum hîc recensere mala, quam & priuato-
 . CHA. Tibi ergo, ô Mercuri, dicere volo, cui nā mor-

ρας, τὰς Φυσικαίας λέγω, ἀφ' ὧν ἐκ-
 ρεταὶ ὁ ἀφρός; ἐκείνων πότνυν αἱ μὲν πνέου-
 εῖσι, καὶ αὐτίκα ἐκκραγεῖται, ἀπέσβηται
 ὅτι πλέον διαρκῆσι, καὶ περὶ χωρῶν
 τῶν ἄλλων, αὐτὰ ὑπερφυσώμενα ἐς
 ὄγκον αἴρονται. εἴτε μὲν τοὶ κακῆνα-
 τως ἐξερράγησάν ποτε. εἰ γὰρ οἷόντε ἀν-
 νέοται. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίβη. ἀπὸ
 τοῦ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν γὰρ
 οἶδε ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχον-
 τιν ἐκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἀμα τῷ ξυ-
 παύσαντο. πάνσι δὲ ἐν ἀπορράγηται ἀνά-
 Ἑρμ. εἰδὲν χεῖρον σου τῷ Ομήρῳ εἰκασά-
 ρων, ὅς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ, καὶ
 ὡς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν
 τιμῶν, καὶ κήσεων ἀμιλλώμενοι, ἀπὸ
 κατὰ λιπόντας αὐτὰς, ληήσῃ ἓνα ὁβολ-
 τας, ἢ κεν παρ' ἡμᾶς βέλει ἐν ἐπείπῃ
 ψηλῶς ἐσμεν, ἀναβοήσας παρμέγεθες,
 σὺ αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίῃ
 ζῆν δὲ, αἰετὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶ-
 τας, λέγων: ὦ μάταί, τί ἐσπεύδατε
 ταῦτα; παύσαθε κάμνοντες. εἰ γὰρ ἐς αἰ-
 ὄνα. οὐδὲν τῶν ἐν ταῦτα σεμνῶν ἀδελφῶν
 ἀν' ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ζῆν αὐτῶν ἀποθανόν-
 ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὸν οἰκ-

res similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Distin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo strepitu scaturiente, existentes? Tum cres illos inflatio, quibus cogitur spuma. harum sanè quadam sunt & exiles, quæ statim dissolutæ euanescent. aliæ diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer mutantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem dissoluantur omnino, pereuntq;. Neque enim se-
 deri poterit. Hæc tibi hominum vita. singuli statu-
 rescunt, ita ut alij sint maiores, alij autem mino-
 postremo alij quidem momentaneam, moxq; de-
 tem sentiant inflationem, alij verò prius deficiant,
 omnino constituantur. At omnes destrui & e-
 scere necesse est. MERCVR. Nihil tu quidem
 sciùs hominum naturam similitudine expressisti.
 vel ipse Homerus, qui vniuersum mortalium ge-
 niorum foliis comparat. CHAR. At cum tam
 alis sit eorum conditio, vides tamen, ut inter se au-
 tendant pro imperiis, pro honoribus, possessioni-
 certando, cum tamen ipsos, vniuersis his post se re-
 vnico tantum obolo instructos ad nos venire oportet.
 Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam
 magna voce acclamando eos adhorter: primum
 em, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant:
 de ut mortem semper præ oculis habentes, hunc vi-
 rsum transigant, in hanc sententiam verba pro-
 nans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus moliri
 ? desistite à laboribus, neque enim perpetuò vi-
 s. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, per-

καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ χερσίον αἰετῶν εἶναι
 μεταβάλλειν τὰς σεαυτοτάς. εἰ ταῦτα, καὶ
 ποιαῦτα ἐξ ἐπικῆς ἐμβοήσῃμι αὐτοῖς, οἷον
 οἷον μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρο-
 νίας αὐτὸν γενέσθαι παρὰ πολὺ; Ερμ. ὦ μακάρι
 οἶδα ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη
 τεθείκασιν, ὥς μήδ' αὐτὸν τρυπάνῳ ἐπὶ στή-
 θῃ αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔδυσαν
 τὰ, οἷον περ Οδυσσεὺς τὰς ἐταῖρας ἔδρυσεν
 τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν αὐτῷ ἐκείνῳ
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἢ καὶ σὺ κεκραγὼς δι-
 γῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναιτο
 ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰς
 τῶν ὀλίγοι ἐπαρσελεσγμένοι τὸν κηρὸν
 ὦτα; πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες
 σεδορκάτες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατη-
 οῖά ἐστι. Χά. οὐκ ἔν ἐκείνοις γέν' ἐμβοήσῃμι
 περὶ τὸν τόπον λέγειν πρὸς αὐτὰς αἰῶσιν·
 πῶς ἀποστάντες τῶν πολλῶν, καὶ ἀγγελῶσι τῶν
 μένων, καὶ ἑσλαμῇ ἑσλαμῶς ἀρέσκοντα αὐτῶν
 λάδῃ λοίεσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες πα-
 ρὰ τῇ βίᾳ; καὶ γὰρ καὶ μισθῶνται ἐλέγχον
 τῶν τὰς ἀμαθίας. Χάρ. εὖ γε ὦ γεννάδ' αἰ-
 πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ερμῇ. Ερ. ἱκανὸν καὶ ἑτοῖον
 κατίωμεν ἡδὴ. Χάρ. ἐν ἑπὶ ἐπόθεν εἶδεναι ὦ
 καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελὴ ἔσῃ τῷ περὶ λόγῳ

perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, cum auferre quispiam poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, innum autem atque agrum, & aurum, in aliorum trahere manus, semperque dominum mutare. Hac atque eiusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annonas vite eorum magnae fore vilitati, ita, ut etiam praevaliores longè inde fieri queant. MER. ô beate, nescis tantoperè eos tum ignorantia, tum error occupauerit. Sed ut eorum aures, ne terebro quidem amplius aperire possas, tanta obturarunt cera, baud aliter ac sociorum res Vlysses, veritus ne Sirenium cantus exaudirent. Et quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intendas, ut rumparis? Nempe quod apud vos obliuio fons potest, idem hic praestat ignorantia. Quamvis sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, quae in ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscunt. CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MER. Superuacaneum fuerit, ea quæ sciunt ad eos dire. Vides quomodo à vulgi turba semoti videant, ne alij factitarint, & neutiquam conueniat ipsis in vulgo, adeò ut iam appareat ipsos fugam è visu ad nos adornare. Verùm oranibus odiosi sunt, eo quod istorum imperitiam redarguant. CHAR. Bellè, generosi vos, tamen si pauci. MER. Vel hos esse fuisse satis. Sed nunc descendamus. CHAR. Vnum ad hoc discere desiderium est, quod ubi docueris, perfectam me doctrinam dederis. Nam consueti gestio, in qua

ποιηκῶς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἡ
 ρύτῃσι, θεάσαιθαι. Ερμ. ἡρία ὦ Χάρων, καὶ
 Βας, καὶ Τάφας καλεῖσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν
 τῶν πόλεων ἐκείνῳ τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ
 λας, καὶ πυρεμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδω-
 σωματοφυλάκιά ἐστι. Χάρ. τί ἔν ἐκεῖνοι ἐ-
 τὲς λίθους, καὶ χεῖρσι μύρω; οἱ δὲ, καὶ πυρε-
 πες περὶ τῶν σωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὁρᾷς
 καί σοί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δαΐτωνα, καὶ
 ρυγμαῖα οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὥς γὰρ εἰκά-
 χεουσιν. Ερμ. σὺ κοῖδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα
 ἐν ἁδῇ. πεπιστεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀνα-
 μένας κάτωθεν, δαιπνεῖν μὲν ὥς οἰόντε πᾶσι
 νας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ
 βόθρος τὸ μελίκρατον. Χά. ἐκεῖνος ἐπιπίνει
 εἰν, ὧν τὰ κρανία ξυρόταί; καὶ τοὶ γελοῖοι
 λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατὰ γοντι αὐτῆς. οἱ
 δύναιντ' αὖ ἐτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόν-
 μενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια αὖ ὦ Ερμῇ
 σὺ κοίλα πρᾶγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατὰ
 νον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴς ἀνάγειν πομένε-
 παροι, τῆς ἀνοίας, σὺκ εἰδότες ἡλίοις ὅροις δι-
 ται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πρᾶγματ'
 παρ' ἡμῖν ἐστὶ. καὶ ὅτι κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' αὖτις
 ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου. ἐν δ' ἡ τμήῃ Ιρῶ καὶ
 Αἰαμέμωνων. Θερίτη δ' ἰσῶ Θεπίδῳ πάσι

cadavera reponant, dum in terram defodiunt. **MERCUR.** Sepulchra, conditoria & monumenta hæc vocant, ceterum tumulos illos ante vrbes vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa mortuorum sunt spectacula, cadauerumq; custodia. **CHAR.** Quid ex saxa illa coronant vnguentoq; inungunt? alij prætuli constructo rogo, ac fouea effossa, sumptuosas illic exurunt cœnas, & vinum mulsamque aquam, quantum coniecturis assequi possum) in ipsas foueas undant. **MERCUR.** Equidem ignoro, ô Portentum, quid hæc ad eos qui apud inferos agunt. Verùm persuasum est, umbras ab inferis reduces cœnare eadem, utcumque liceat, circum nidorem, ac fumum volitando, bibere autem è foueis aquam mulsam. **CHAR.** Illos adhuc bibere, vel esitare quarum caluas sunt aridissima? Atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, qui, quod quotidie ipsos deducas, probè nosti an semel terram subierint, denuò velut postliminio ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè cuncta pateret tot negotiis occupatus, si eos traiciendo deducere solum, sed reducere oporteret, si quærent bibere. O stulti, quæ est hæc amentia? Nonne, quàm latè distantibus finibus viuentium, & mortuorum res sunt seiunctæ, quòque pacto se res habent apud nos. Vbi mortuus est, æquè tumuli, qui sit honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi. Atqui honor vnus adest, & regi Agamemnoni, & Thersitæ, & similis Thetidos formosus Achilles.

μοιο. πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκύων ἀμειψι-
να. γυμνοὶ τε ξηροί τε κατ' ἀσφοδελὸν λεί-
ηράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ομηρον ἐπαντλεί-
ω εἴπερ ἀνέμνησάς με. θέλω σοι δεῖξαι τὸν τ-
λέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ὅπῃ τῇ θαλάτῃ; Σὺ
ἐκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τῆς
τῷ Ροιτείῳ. Χά. ἔμεγάλοι ὦ Ἑρμῆοι τάφοι
λεις, τὰς ἐπησίμβης ἤδη δεῖξόν μοι, ἅς κατέ-
μεν. τὴν Νῆνον, τὴν Σαρδαναπάλην, καὶ Βαβυ-
λὸν καὶ Μυκηνάας, καὶ Κλεωναίς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτῶν
γῆν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκείθε, ὥς
λῶν ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι
Φίδιον. Ερ. ἡ Νῆνος μὲν ὥς πορθμεῦ ἀπόλωλε
ἐδὲν ἴχνη. ὅτι λοιπὸν αὐτῆς, ἔδ' αὖ εἶπες
ἦν. ἡ Βαβυλῶν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυρρὴ
μέγαν περίβολον. ἔμετ' ἀπολύ καὶ αὐτὴν
μένη, ὥσπερ ἡ Νῆν. Μυκηνάας δὲ καὶ Κλε-
ωναίαν δεῖξαι σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἰλιον. δ-
γὰρ ὡοῖδ' ὅτι τὸν Ομηρον κατελθὼν ὅπῃ
ληγορέα τ' ἐτῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαί μιν
δαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι, καὶ αὐταί. δ-
σι γὰρ ὥς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ αὐτῶν
τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχα-
τάφ' ὅς ἐν Ἀργεῖ ἐκ καταλείπεται. Χά. πα-
ρ' ἐπείνων Ομηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἰλιον ἱρήν, καὶ
γῆαν. καὶ εὐκρίμεναι Κλεωναί: ἀλλὰ μεταξὺ καὶ

de iam pariter sicca nudaq, pererrant Asphodeli cam-
 fracto vertice cuncta. *MER.* Papa, quā multa
 Homero hauris. Sed quia me submonuisti, Achillis se-
 chrum tibi volo indicare. Vides illud quod prope ma-
 tum est, illic Troianum est Sigaum, è regione autem
 editus est Ajax in Rætæo. *CHAR.* Non magnifica, ne-
 insignia sunt monumenta. Verum celebriores vrbes
 tibi commonstra, de quibus infernè tam magnifica au-
 tu. Ninum scilicet Sardanapali urbem, Babylonem,
 Mycenæ quoque, tum & Cleonæ simul, & Ilium ipsum.
 Illinc oriundos multos memini traicere, adeò vt to-
 am decem annis neq, nauem subduxerimus, neq, ea
 rim refrixerit. *MER.* Ninus quidem, ô Portitor,
 est eversa, ita vt ne vestigium eius sit reliquum, neq,
 sita fuerit olim, facile dixeris. Babylon autem tibi
 est tot turribus benè munita, quæ magno illo ambitu
 septa, haud ita multò post & ipsa desideranda, quem-
 modum nunc Ninus. At Mycenæ & Cleonæ me sa-
 commonstrare pudet, omnium verò maximè Ilium.
 in vbi descenderis, sat scio, prefocâris Homerum, pro-
 ea quod tam magnificis versibus has nugas decantare
 erubuerit. Veruntamen & quondam extiterunt fe-
 s, nunc autem mortuæ sunt & ipsæ: Vrbes enim, ô
 titor, perinde ac homines emoriuntur, & quod longè
 abilius, solidi etiam fluuij, ita vt Inachi ipsius in-
 go ne monumētum quidem reliquum appareat. *CHA.*
 b, quæ laudes Homere, quamq, superba nomina: In-
 s Iliū, ac mœnibus amplum. Tum structa belli Cleonæ.

Ἰνους εἰσὶν οἱ πολεμῶντες ἑκείνοι, ἢ ὑπὲρ Ἰνῶ
 ἀήλως φονδύουσιν; Ερ. Αργείως ὁρᾷς ὧ Χαλκιδέων
 λακεδαιμονίως, ἢ τὸν ἡμιθνήτα ἑκείνον
 οὐρυάδην, τὸν Ἰππιδράφοντα, τὸ τρέπομον
 ἐνύμαϊ. Χά. ὑπὲρ Ἰνῶ δὲ αὐτοῖς ὧ Ερμῶ
 μῶ; Ερ. ὑπὲρ ἑπεδίας αὐτῆς, ἐν ᾧ μάχονται
 ὧ τῆς αἰσίας, οἷγε σφικτοῖσιν ὅλιν καὶ ὅλιν τῶ
 πόντησιν ἑκάς ὧ αὐτῶν κλίσωνται, μόγις
 αἶον. λάβοιεν τόπον παρὰ τῷ Λιακῷ. τὸ δὲ
 τῷ ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσας, πολλάκις
 θρῶν τὸ τρέπομον ἀνασπᾶσαντες τῷ δρόμῳ
 ἔτω μὲν ταῦτα ἔσαι. ἡμεῖς δὲ καταβαίντες
 κατὰ χώραν βθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀ
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐσάλλω, σὺ δὲ Ἰπ
 μεῖον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, ἢ αὐτὰς νεκρῶ
 Χά. Ὡς ἐποίησας ὧ Ερμῇ. Ἐργέτης αἰεὶ αἰ
 ψη. ὦνάμην δὲ τι διὰ σὲ τῆς δισποδημίας. οἱ
 τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πρᾶγμα ἔ
 λεις, πλίνθοι χρυσῶν, ἐκατόμβαι μάχ
 χάρων ὧ δὲ εἰς λό
 γῳ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

interim dum fabulamur, quinam illic dimicant, & pro re se mutuo cedunt? MER. Arguios vides & edemonios, ô Charon, atq; semimortuum imperatorem Otobryadem suo ipsius nomine trophæum inscriben-
 CHAR. At pro quo eis est pugna? MER. Pro eo agro, in quo pugnant. CHAR. ô hominum amen-
 o, qui haud sciunt se, etiamsi nunc quisquã eorũ to- Peloponnesum possideat, vnius tamẽ vix pedis lo-
 ab Æaco accepturos. Campum autem aliàs alij co- sepẽ etiam hoc trophæo per aratrum reuulso. MER.
 quidem hoc modo se habebunt. At nos iam hinc de- lamus, ac montibus his in suas sedes repositis, regre-
 ur, ego quidem quô sum ire iussus, tu verò ad nauẽ. idem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gre-
 necum adducens. CHAR. Probè fecisti, ô Mer- atq; in eorum album adscriberis, à quibus beneficio
 effectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua in hac peregrinatione plurimũ sum adiutus. O qua-
 infelicium hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, pralia, Charontis au-
 tem nulla habetur ratio.

F I N Í S.

LVCIA

ΛΟΥΚΙΑΝΟ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ
δύτερον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝ ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ. ΛΟ ΚΙΑΝΟΥ.

Ἄρτι μὲν ἐπιπαύμενος εἰς τὰ διδασκα
τῶν, ἤδη πρὸς ἡλικίαν πρὸς ἑξήκοντα ἔτι.
ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδασ
τοῖς πλείστοις ἐν ἑδρῷ παύσεια μὲν, καὶ
καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ διαπάνης ἐσμικροῦ
δείδω λαμπρᾶς, τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ καὶ
ταχεῖα ἵνα πρὸς ὀπίσθεον ἀπογένηται.
τέχνων ἰσχυρῶν ἀναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, καὶ
τοῦ εὐθὺς αὐτὸς ἔχον τὰ δὲ κενεὰ παρὰ
νης, καὶ μηκέτι οἰκίσθαι εἶναι, τηλικῶτα
μακρὰν ὅτι καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφεί
γνόμενον. Δούρας ἐν σκέψεως δέχῃ περὶ

V C I A N I S A-
MOSATENSIS DIA-
LOGORVM LIBER
secundus.

DE SOMNIO, SEV
VITA LVCIANI.

Esieram nuper in ludum ire, factus iam atate ad-
dolescens, cum pater vnà cum amicis consiliū
habebat, quamnam artem, potissimū mibi discendam
haberet. Plerisq; igitur videbatur humanitas, seu li-
berum studium & labore multo, & tempore lon-
ge sumptu non exiguo, denique & fortuna qua-
dam indigere. nostras autem res cum paruas esse & mo-
destum verò celere quoddam auxiliū postulare. Quod
si autem artem aliquam mechanicam didicissem, fore, ut
ex ipso statim ab ipsa arte, necessaria vita comparare
possem, neq; necesse haberē adeo atate iam prouectus, de-
pendere a paterna mensa viuere: sed non multo post etiam
in patre exbileraturum esse me, referendo domū sem-
per aliquid ab arte quesitum. Alterius itaq; consultatio-

δείξῃ τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾷστῃ ἐκμαθεῖν,
 ἐλθέμεν πρέπῃσαι, καὶ πρὸ χειρὸν ἔχου-
 ρηγίαν, καὶ διαρκῇ τὸν πόρον. ἄλλα τίνῃ αὖ-
 νεντῶ, ὡς ἕκαστῶ γνώμης ἢ ἐμπειρίας
 πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὶ μὲν γὰρ ὁ
 πρὸς θεῶν, ἄριστῶν ἐρμολύφῶν εἶνα
 καὶ λιθοξόῶν ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμοις)
 εἶπεν, ἄλλῃ τέχνῃ ἐπικρατεῖν, σὲ παρὸν
 λὰ τὸν ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παρ'
 λίθων ἐργάτῃ ἀγαθὸν εἶναι καὶ σωμαρμολύ-
 φῃ. διωύαται γὰρ καὶ τὸ, φύσιν
 οἶδ' ἔχων διεξιῶς. ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς
 εἰς παιδιᾶς, ὅπότε γὰρ ἀφεθείλω ὑπὸ
 σκάλων, ἀποξέων αὖ τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ
 καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαστον, εἰς
 δόκην τῷ πατρί. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν πα-
 τληγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαυντο εἰς τὴν
 αὐτὴν καὶ ταῦτα μὲν, καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμὸν
 εἶας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην
 κείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ἐπιτήδῳ
 καὶ ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρ'
 τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἐσφόδρα τῷ πράγματι
 μεντῶ. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιάν ἵνα σοὶ ἀπὸ
 ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδιδάξω
 νομίμῃ θεῶς τε γλύφῳ, καὶ ἀγαλματῇ.

caput propositū est, quanam ars & optima, & addi-
 ndam facillima, & homine libero maximè digna so-
 deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret,
 tum autem & sufficientem questum suppeditaret.
 inde alio aliā laudante, prout quisq; animo affectus,
 usu expertus erat, pater ad auunculum aspiciens (a-
 s enim à quoq; statuarius tum habitus optimus, &
 endo mar: xore inter precipuos laudatus) minimè ses-
 sit, est, aliam artem praevalere, te praesente. Sed hunc
 q; demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum
 ueni probum, & eorundem compositorem ac statua-
 nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut scis, pra-
 felici. Fecerat autem hanc de me cōiecturam pater,
 dicris à me aliquando è cera confictis. Quando enim
 ceptoribus domū dimittebar, abradens ceram, nunc
 nunc equos, interdum per Iouem, & homines, fin-
 pi, non omninò ineptè, ut tum videbar patri. Ob qua
 ceptoribus quidem plagas accipere solebam, ad pra-
 am autem ingenij dexteritatem, hac quoque tum
 re laudis ducebantur. Atque aded bonam ex co
 de me omnes concipiebant, ut qui breui aded artem
 secundum fingendi illam facilitatem, perdiscere
 m. Igitur simul atque idonea dies videbatur esse au-
 nde artis, ipse tradebar auunculo, non admodum,
 quem, iniquè aut grauitè ferens. Sed mihi etiam
 n quendam non insuauem ipsa res videbatur habe-
 & apud equales ad ostentationem & laudem va-
 si & Deos sculpero, & parua quadam simulacra,
 cum

καὶ αὖτε, καὶ κείνοις, οἷς περὶ
 καὶ τὸ τε πρῶτον ἐκείνο, καὶ σιώνητες ταῖς δὲ
 ἐγγυτέροις. ἐγκοπέα γάρ ἵνα μοι δῆς ὁ θεὸς
 σέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλάκας, ἐν μέσσοις
 ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δὲ τρίτῃ μου παν-
 ρότερον δὲ κατενεγκόντ' ὅτε ὑπὸ ἀπείρας
 γῆ μὲν ἢ πλάξ. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυβ-
 κειμένῳ πλοσίον λαβὼν, ἐπείσας, εἶδε πᾶ-
 ν ὡς με κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ
 τῆς τέχνης. ἀποδράς ἔν ἐκείθεν, ὅππῃ τῶν
 Φικνῶμαι συνεχὲς ἀνολογύζων, καὶ δὲ
 ὀφθαλμοὺς ὑπὸ πλεως, καὶ δὲ γῆμαι τῇ
 λῆ, καὶ τὰς μάλωπας εἰδείκνυον, καὶ
 πολλὰ ἵνα ὠμότητα, περὶ εἰς ὅλα ὑπὸ
 ταῖς ἐδράσε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κα-
 νίω. ἀγανακτισαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ
 δελφῶ λαιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε
 θον, εἰ ἐν δακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλῳ ἐν-
 μὲν δὲ τῶν, γέλασιμα, καὶ μειρακιώ-
 μένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, ὅτε ἐν εὐκατα-
 αἰσέσι ἀκέσεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φίλητος
 αὐτῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ κατ' ὁμηρον εἴπω,
 ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, ἀμβροσίῳ δὲ ὑπὸ
 γῆς ἔτῳ, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς
 ἐπιγῆν καὶ μετὰ τούτων χρόνον ἄτεχνη
 τῶν φανέντων ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς παρὰ

tum mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem.
 At tum primum quidem illud, quod & incipienti vsu
 mire solet, accidebat. Caelum enim quoddam auuncu-
 lum mihi tradens, paulatim tabulam lapideam, qua in
 medio posita erat, contingere, atque artem auspicari iubet,
 tum illud admonens. Dimidium facti qui capis habet.
 Verum durius impingente me prae imperitia, tabula
 regitur. auunculus autem indignatus, & scuticam
 quandam propè iacentem corripuens, nequaquam man-
 re, aut vti adhortantem decebat, excepit, atque iniri-
 me, ita ut mox in lachrymas proacium artis mihi
 pueretur. Ausugiens igitur inde domum redeo, con-
 tegens, ululando, & lachrymis oculos opplendo comme-
 morabam scuticam, demonstrabam vibices, nimiamque
 crudelitatem accusabam: hoc quoque addens quod
 diu quadam ista fecisset auunculus, videlicet metu-
 ne se in arte superare. Irascente itaque matre, & multa
 vi conuitia faciente, posteaquam nox superuenit, dor-
 miens, plenus adhuc lachrymarum, totamque noctem cogi-
 tandus iacens. Atque hactenus quidem, quae diximus, ri-
 dicula pueriliaque sunt: quae verò deinceps audietis, ne-
 quam contemnenda sunt, o viri, sed quae admodum
 cultandi cupidos auditores quoque requirant. Nam, ut
 a Homerum dicam, Venere mihi diuino somnia nu-
 llam per noctem, ita clara & manifesta, ut nihil ab
 veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tan-
 ti temporis intervallum, & habitus eorum, quae mihi
 apparere, in oculis haerent, & ipsa vox auribus quasi
 intonat:

ἡ Φωνὴ τῶν ἀκροθέντων ἑναυλῶ, ἔτω αὖ
 ταῦτ'. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν
 πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρω μάλα βιάως, καὶ
 μικρῶ γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλήλας
 μέμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπὶ
 παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις
 ἑτέρας εἰχόμεναι. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας
 μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοισιν, ἢ
 τῶν τῶν ἀλλοτρίων ἀνὴποιῶν. ταῦτ' ἡ μὲν
 καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τῶν κόμην, τὴν καὶ
 ἀνάπλεως, διεζωσμένη τῶν ἐσθῆτα, ἡ τῶν
 μεσση, οἷος ταῦτ' οὐδεὶς, ὅποτε ζέοι τὰς λίθους
 δὲ μάλα ὠπρόσωπον, καὶ τὸ χῆμα ὠπρόσωπον
 κόσμῳ τῶν ἀναβολῶν. τέλει δ' ἐν ἑσθῇ
 δικάζειν, ὅποτε βελοῖσιν σωεῖν αὐτὴν
 τέρας δὲ ἡ σκληρὰ σκείνη καὶ ἀνδρώδους ἐλπίς
 φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ταῦτ'
 μαθητὴν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὴς οἰκῶν
 πάπῳ σου, εἰπῶσα τένομα τῶν μητρῶν
 λιθοζόῳ ταῦτ', καὶ τῶν θείων ἀμφοτέρω, καὶ με
 κινεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δὲ
 ἑτέραν, ἑπεσθαι δὲ, καὶ σωοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτον
 ψηφονικῶς, καὶ τὰς ὤμους ἔξεις καρτερὰς, καὶ
 πάντας ἀλλότρεῖς ἔσῃ, καὶ ἔποτε ἀπὸ ὅλης
 λοδαπῆς, τῶν πατρίδα, καὶ τὰς οἰκείας κατα

tonat: adeo plana fuerunt omnia. Due mulieres manibus corripientes trahabant me in diuersum, utraq; ad se videlicet, violentè admodum & validè. Parum itaq; abstinuerunt quin me discerperent, dum inter se ambiciosè adeo contendunt. Nam modò hac superabat, & propemodum me tenebat me: modò altera eademq; me ad se trahabat. Clamabant autem amba, accusabantq; mutuo se, ut quod me suum videlicet illa possidere veller: illa vero quod hac frustra aliena sibi usurparet. Erat autem aliquidem operaria, & virili aspectu, & squalida cominus callo passim obductas habens, succincta veste, marmoreo puluere oppleta, qualis & ipse auunculus solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie modum honesta habitum decentem pra se ferens, & res ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittente meo iudicio, ut utri earum conuersandum mihi presententiam feram. Ac prior quidem dura, atq; viri illa sic cepit: Ego chore puer statuaria sum ea, quam tibi discere cepisti, familiaris adeo tibi & cognata à matribus. Nam & auus tuus (addens nomen aui patris) marmorarius fuit, & auunculus pariter & patruus eandem artem exercuere, & per nos inter praecipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, merosq; habebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque vnquam in terras alienas, atque externas te abibis, relicta patria atque domesticis tuis, neque iam ob verba, & orationem modò laudabunt te omnes.

ἔδ' ὅτ' ἢ λόγοις ἐπαμνέσονται σε πάντες. μή μοι
 δὲ τὸ σῶμα τὸ στυγερὸν, μηδὲ τῆς ἐσθλῆς
 ναρόν. ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμεν, καὶ
 αἱ σκεῖν, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλει-
 Ηραν ἐργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ
 λης ἐθαυμάσθη. προσκυῖναι γὰρ ἔτι με-
 ῶν. εἰ δὲ τούτων εἰς γυμνασίῳ, πῶς μὲν ἐκλή-
 παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γυμνασίῳ; ζηλωτὴν δὲ
 τέρα ἀποδείξεις, πείθεσθαι δὲ ἀποφύ-
 γῃ πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐκ τούτων πλείονα οἶ-
 σα, καὶ βαρβαρίζου πάμπολλα εἶπεν ἡ τε-
 λα δὲ σπασθῇ συνείρεσθαι, καὶ πείθειν με πᾶ-
 ῖν. οὐκέτι μέμνημαι. τὰ πλείεστα γὰρ ἡ
 μνήμην διέφυγον. ἐπεὶ δὲ ἐν ἐπαύσει τοῦ
 ἑτέρου ὡδὲ πως. Εγὼ δὲ, ὦ τέκνον, παιδείαν
 σιωπῆς σοι, καὶ γηωρίην, εἰ καὶ μηδὲ πᾶσι
 με πεπείρασται. ἡλικία μὲν ἐν ταῖς ἀγαθὰς πρὸς
 ξό, γυμνασίῳ, αὐτὴ προήρηκεν. ἔστι δὲ
 ἐργατίας ἔση, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τῷ
 σῶματι ἐλπίδα τῆς βίης τιθειμένῳ. ἀφανής
 ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγλήνη λαμβάνων, ταπεινός
 μέν, στυγερὸς δὲ τῷ πλούτῳ. ἔτε φίλοις
 συμ, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πλε-
 λωτός, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργατίας, καὶ τῶν ἐκ-
 λῆ δὲ ἡμῶν εἰς, αἰετὸν τὸν πλούτον ἔχοντα
 τὸν λέγει δὲ λυγρὸν θεοπρόσβον, λαγὼν

neque, verò auerferis corporis hanc fragilitatem, aut vesti-
 m sorditiem, nam his initiis profectus Phidias ille to-
 m spectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabri-
 cit: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxi-
 tes in magna admiratione fuit. Adorantur itaque
 ac illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum vnus tu
 que fores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes
 nines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patri-
 tuam omnibus spectabilem redderes. Hac atque etiam
 plura balbutiendo, & pleraq; barbarè pronuntian-
 xit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, &
 suam sententiam adducere cupiens. Sed non vl-
 nemini, plurima enim memoriam iam effugerunt.
 erum vbi tandem finem fecit, tum altera illa in-
 c sermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humani-
 um iam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem
 plenum nondum periculum mei feceris. Quan-
 gitur bona acquisiturus sis, si eam artem didiceris.
 modò enumeravit. Nihil enim aliud nisi operari-
 ris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ po-
 m habens: obscurus ipse degens modicum & mini-
 generosum quæstum faciens: deiectus animo: re-
 ac pauper redditibus. neque amicis in iudiciis au-
 oris, neque inimicis formidabilis, neque etiam in-
 xies beatus, sed hoc solum opifex videlicet quispiam,
 ex multa atque promiscua plebe vnus, præstantiorem
 semper formidans, & dicenda valentem præ oculis ha-
 as ac palps, & in summa leporis quandam vitam a-
 gens,

καὶ τὰ κρείττον' ἔργον ὦν. εἰδὲ καὶ ὁ
 Πολύκλειτος ὁ γυμνῶν, καὶ θαυμάσια πολλὰ
 σοφοῦ, τῶν μὲν τέχνῳ ἅπαντες ἐπαμνέσονται,
 ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, ἄξιατ' αἰ
 ὁ γυμνάσαι. οἱ ὁ γὰρ ἀνὴρ, βάναισθε
 ῥώναξ, καὶ ἀποχειροδύωθε νομιδήσῃ. ἡ
 πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ὀφιδείξω παλαι
 ὄρων ἔργα, καὶ πρᾶξεις θαυμάσιας, καὶ λυ
 τῶν ἀπαγγέλλεσθαι, καὶ πάντων, ὡς εἰπὲν
 ἀποφάινεσθαι, καὶ τῶν ψυχῶν, ὅπερ σοι κυ
 ἔστι, καὶ ἀκροσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κα
 σι, σοφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, ἀσεβείᾳ, πρᾶ
 εικείᾳ, σωέσθαι, καρτερίᾳ, τῶν τῶν καλῶν
 πρὸς τὰ σεμνότεστα ὁρμή. ταῦτα γὰρ ἐστὶν
 χῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. ἡ
 ἔπε παλαιὸν εἰδὲν, ἔπε νῦν γυμνάσαι δέον,
 τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμῇ καὶ ὅλως, ἀπ
 σα ἐπὶ ταῖς θεῖαις, ταῖς ἀνθρώπινα, οὐκ εἰ
 σε διδάξομαι, καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ δὲ δεινός, ὁ θε
 νός ἡ πρὸς ἀγνῶστος ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλί
 ζηλωτὸς, καὶ ὀπίφθορος ἔσῃ, ἡμώμενος, καὶ
 νος, καὶ ὀπί τῶν δέξοις ἀδοκιμῶν, καὶ ὑπο
 πλάτῳ προύχοντων ἀποβλαπόμενος. εἰδ
 τριαύτῳ ἀμπεχόμενος, (δείξασα πῶν ἐα
 νυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) δέχῃς δὲ καὶ
 ας ἀξιέμενος. καὶν πρὸς ἀποδημῆς, εἰδ

rent, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiā Phidias, vel Polycletus fueris, praeclaraq; & admiratione digna, multa opera praestiteris, artem quidem laudabūt omnes, qui ex aspicientibus tibi similis esse optārit, modò mē-tem habeat, nemo erit. Quatuor qualis enim fueris, nihil frudis quispiam artifex manibus laborans, & iisdem statum queritans censeberis. Contra autem si mihi obse-queri, principio tibi ostendam multa veterum virorum praeclara opera, & res admiratione dignas, & orationes tuas tibi renuntiando, & omnium (ut sic dicam) exper-tere reddendo, animū (quod precipuum in te est) exor-nat tibi multis ac praeclaris ornāmētis, modestia scilicet, pietate, māsuetudine, aequitate, prudentia, forti-tudine, amore honesti, & pulcherrimarū quarumcunq; bonarum desiderio. Hac enim verē sincera sunt animi orna-menta. Neq; autem latebit te vel veterum quicquam vel tuum quod in praesens geri debent, sed ea quae facienda sunt, quaeq; fieri decet, me duce prospicies: & in summa omnia quaecunq; seu diuina, seu humana sint paruo tem-pere docebo te. & qui nunc pauper atq; inops es, istius ne-cessitatis filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid consultas, haud ita multò post nimium felix nimiumq; potum omnibus videberis, dum honoribus afficeris, & opibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcunq; bonarum gloria celebraberis, illius etiam qui diuitiis ac ge-ntis antestant in te animis ac oculis conuersis. Ac vesti-mentum quidem talem gerēs demonstrans suum, gerebat au-tem admodum splendidum. Magistratibus verd & pri-mo in confessu bonorum ante alios dignus existimaberis.

ἄλλοδαπῆς ἀγνώσ, ἐδὲ ἀφανῆς ἔση·
 σοι περὶ θήσω τὰ γνωρίσματα, ὥς τε τῶν ὀρεῶν
 καὶ τοῦ, τὸν πωλησίον κινήσας, δείξει σε
 τύλῳ, ἔτ' ἐκείνῳ λέγων. αὐτὸς δὲ ἐξ αὐτοῦ
 ξιον ἢ, καὶ τὰς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην
 λαμβάνῃ, εἰς σε πάντες ἀποδιδέπονται. καὶ
 λέγων τύχης, κεχρηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούοντες
 μάζοντες, καὶ ἐδιδραμονίζοντες σε τῶν λόγων
 διωάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτρίας. ὁ
 γὰρ, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ
 πῶν, τὸ σοι περὶ ποιήσω. καὶ γὰρ ἐν αὐτῇ
 βίᾳ ἀπέλθῃς, ἔποτε πάσης σωτῆρος τοῖς περὶ
 μένοις, καὶ προσμιλῶν τοῖς δέξοις. ὁρᾷς τὴν
 θένῃ ἐκείνον, ἴν' ὅν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον
 ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνῳ, ὅς τυμπανηστρίας ὅς ἐστι
 μως αὐτὸν δὲ ἐμὲ φίλιππῳ ἐφεράπευσεν
 Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἐρμολυφῇ
 τῇ τραφεῖς, ἐπειδὴ τὰ χεῖρα σωῆκε τὴν
 καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς αὐτομόλησεν
 ἀκχεῖς ὡς παρὰ πάντων ἀδελταῖς ἀφείδῃς
 τηλικαύτης, καὶ τριέτης ἀνδρας, καὶ πρᾶξις λα
 καὶ λόγους σεμνῆς, καὶ γῆμα εὐπρεπῆς, καὶ ἡμῶν
 ξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ πρεσβείας, καὶ δύαμιν, καὶ
 καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμειν, καὶ τὸ ἐπὶ σωῆσιν
 νίζεσθαι, χιτώνιον τε πιναρὸν ἐσθήσῃ, καὶ γῆμα
 πρεπῆς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφῆσιν

si quando aliquò peregrè abiens profisceris, etiam in
 aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scili-
 cet ornamentis ego te insignem atque conspicuū reddam.
 eorum quoque qui te aspicient, quisque proximè astantem
 iter impellens & commouens digito te demonstret, at-
 que hic est ille dicat. Iam si quid studio dignum accidet,
 vel ad amicos, vel etiam ad ipsam ciuitatem perti-
 nit omnes in te oculos atque ora conuertent. Atque si tum
 quid fortè dixeris, plerique hiantes auscultabunt, ad-
 stantes & predicantes, tum ob dicendi vim, & oratio-
 nis potestatem, tum etiam patrem tuum ob felicitatem
 tuam: & quod dici vulgò solet, quod ex hominibus qui-
 bus immortales redduntur, id quoque tibi dabo: Nam
 quamquam ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines
 perferri doctis, & consuetudinem habere cum optimis.
 Pericles enim illum certè vides cuius filius fuerit, &
 tantum ego eundem reddiderim. Vides & Eschinē,
 Tympanistria cuiusdam filius erat, & tamē propter me
 cum Philippus Rex illum palpauit. Laerates autem qui
 ipse inter statuaria hanc artem enutritus fuit, simul-
 primū intelligere cœpit meliora, & relicta illa trans-
 iit ad me nimirum audis, vt nunc ab omnibus decan-
 tur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros, res
 & splendidas, orationes tam graues ac illustres, vesti-
 menta, honorem, famam, laudem, primos assensus,
 potentiam, imperia, denique & illam quā ex dicendo con-
 queris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam pradi-
 cunt felicitatem, tuniculā aliquam indues sordidam,
 bitumque assumes seruilē, vestes præterea, scalptra, & id

πίας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖς χερσὶν ἔξεις, καὶ
 κῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαίζηλος
 πάντῃ τρόπῳ ταπεινός. ἀνακύπτιον δὲ ἔδωκε
 ἀνδρῶδες, ἔδωκε ἐλευθέρῳ, ἔδωκε ὀπτινοῦ, καὶ
 μὲν ἔργα, ὅπως εὐρυθμία, καὶ εὐχρήμονα ἔσται
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε, καὶ κόσμιος
 ἤκιστα πεφροντικός, ἀλλ' ἀτιμότερον παιῶν
 λίθων. ταῦτα εἰς λεγέσης αὐτῆς, ἔπειτα
 τὸ τέλος τῶν λόγων, ὡς αὐτὸς ἐπεφηνάμην
 ἀμορφὸν ὀκείνην, καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, καὶ
 νον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθώς, καὶ
 ἔπειτα μοι, καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ ὅτι
 θὺς ὅκ' ὀλίγας δέχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρήθη
 ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκησεν, καὶ
 συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε. τέλος δὲ
 τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον
 βλήτω. εἰ δὲ παρὰ δόξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
 ματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με-
 τοιγαρεῖν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς
 νης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλ-
 ὄπιθ' ἔβηθι τέτρατ' ὀχήματ' (δείξασα
 ὑποπτερῶν ἵππων ἰνῶν, τῷ Πηγάσῳ εοικότε
 ἰσλῆς οἷα καὶ ἡλίκ' αὖ μὴ ἀκαλῆσθ' ἔμοι ἀγνο-
 μέλλες. ἔπειτα δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφ'-
 ἑσθ' εἰς δὲ εἰς ὕψ' ἔγ' ἐπεσκόπεον ἀπὸ τῆς
 ξάμεν' ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη

cetera sculpendi cadendiq; instrumenta in manib.
 deorsum inclinatus in opus, humi repens, demis-
 deniq; modis omnibus abiectus & contemptus, nun-
 am autem vel expergiscens, vel virile aut libero homi-
 dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut
 videlicet proportionibus suis consona, & benè forma-
 tibi reddantur. de te ipso autem, ut & concinnus &
 incedas, minimè curam gerens, sed te ipsis istis
 contemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hac
 non expectato orationis fine, surgens sententiam tu-
 & relicta deformi & operatrice illa transiit ad hu-
 nitatem admodum gaudens, præcipuè postquam mihi
 in mentem venit scutice, & quod plagas statim nō
 eas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro reli-
 illa principio quidem indignè ferebat, complodebāt-
 manus, & dentibus infredebatur. Postremò autem
 admodum Nioben audimus, ita hac quoq; dirigit,
 in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia pas-
 se videtur, ne miremini, somnia enim mirifica sunt,
 mira operari solent. Altera autem ad me respiciens,
 unde, inquit, ego tibi hanc iustitiam repēdam, quoniā
 istam hanc benè & rectè iudicasti. Veni igitur & a-
 de vebiculum hoc (commonstrato quodam vehi-
 quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehe-
 ur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses,
 non secutus esses. Ceterum postquam ascendi, illa
 idem agitare, atque aurigari cœpit, ego verò ubi iam
 sublime sublati fui, observabam, & contemplantur
 oriente incipiens vsque ad occidentem vrbes vide-
 licet,

δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἄπασιν
 εἰς τὴν γῆν. ἔκτε μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ πρῶτον
 ἐκέينو ἡμῶν, πάλιν τὸ δεύτερον, ὅτι καὶ τὰ
 ῥῶντες οἱ αὐθροπὸι ἐπήνευ, καὶ μετ' αὐτοῖς
 καθ' ἑς γενοίμην τῇ πῆσει, παρέπεμπον. δὲ
 μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινεῖσιν ἐκ
 πανήγαγεν αὐθροί, ἔκτε αὐτὴν τὴν ἐοδὴν
 νην ἐνδεδυκότα ἦν εἶχον ἀφιπιάμενος,
 ἐδόκην ὡς πᾶρυστος τις ἐπανήκειν. καὶ
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα, καὶ περιμένοντα
 νυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐοδὴν, καὶ μετὰ οἷον
 καὶ τι καὶ ἐπείμνησεν, οἷα μικρὰ δέειν τὰ
 βελέουσιν. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπα
 ἔμοι δοκεῖ ἐκτραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πλε
 Βον. μεταξύ δ' ἐλέγοντο, Ἡράκλεις ἐφ
 μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δίκανικόν. εἴτ' αὖ
 πικρῶς, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μή τις
 νύκτες, ἢ τάχα πρὸς τριέσπερος, ὡς περὶ οὐ
 καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆς
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκ
 ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἡδὴ γεγηρακότα
 γὰρ ἢ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶ
 κερτάς τινος ἐπέληφεν; οὐκ ὦ γὰρ. ἔ
 ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγέμενος τὸ ἐνύπνιον
 δόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ
 ἔστε γὰρ ἔχ' ἐπὶ κερταῖς τὴν ὄψιν, ἐδὲ ὡς ἐ

et, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim
 argens quiddam in terram, quanquam non amplius
 mini quidnam illud fuerit, quod tum spargebam, nisi
 solum quod ex inferiori loco aspicientes homines lau-
 ant me, & ad quoscunq; volando perueneram, cùm
 illa predicatione & gratulatione me prosequerantur,
 quasi deducebant. Porro vbi illa haec tanta mihi, &
 ipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rur-
 sum non amplius eadem veste illa indutum, quam habu-
 i ab initio auolans, sed videbar mihi tum admodum
 decoratus splendida veste redire. Deprehendens igitur &
 eum astantem, atq; expectantem me, commonstrauit
 vestem illam, & me ipsum qualis redirem, submonuitq;
 quàm parum absuerit, quin minimè digna de me ille
 amicis statuisset. Atq; hac quidè memini videre me,
 primum è pueritia egressus essem, plagarum metu,
 mihi videor tum perturbatus, sed interea cùm hac di-
 cur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc
 nuncium & iudiciale est. Deinde alius quidem hoc in-
 tellans: Hyemale (inquit) somnium est, quādo noctes
 longissimae, aut fortasse etiam trinoctiales, qualis &
 Hercules est. Quid igitur in mentem venit illi nuga-
 lia nobiscum, mentionemq; facere puerili istius so-
 mniorumq; veterum, & aetate iam obsoletorum?
 veteres sunt haec nuga. An fortè somniorum que-
 dam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Ne-
 quā ô bone. Quoniam neq; Xenophon quondā expe-
 rit somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo
 aeterna, & deinceps nostris visionem, non vt coniectatio-
 nem,

ρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξήει, καὶ ταῦτα ἐν
 μῶ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων περιε-
 λεμίων. ἀλλὰ τι καὶ χεῖσιμον εἶχεν ἡ δι-
 τάνυν καὶ γὰρ τὸ ὄνειρον ἡμῖν διηγησάμε-
 ρα ἔνεκα, ὅπως οἵνεοι πρὸς τὰ βελτίω καὶ
 καὶ παιδείας ἔχοντα, καὶ μάλιστα, εἴ τι
 ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ κα-
 κλίνει, φύσιν ὅκ' ἀγεννῇ διαφθείρω,
 θήσεται, εὖ οἶδ' ὅτι κακῆνθ' ἀκέρους τῆ
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ πρῶτον
 ἐγνωὼν οἶθ' μὲν ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα καὶ
 παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδιδίχα-
 τὴν πενίαν τὴν τότε, οἶθ' οἷον πρὸς ὑμᾶς
 λήλυθα, εἴ κ' μηδὲν ἄλλο, εἰδένος γὰρ τῶν
 Φων ἀδοξότερον.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ζ Ε Τ Σ.

ΜΗκέτι τὸν θεοῖς εἰζετε ὦ θεοὶ, μὴ δὲ κα-
 ας συσρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλους κα-
 ὄθε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι με-
 μῖν τῆ συμποσίᾳ. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδίδω-
 τέων ἐκκλησίᾳ, λεγέτω ἕκαστος ἑς τὸ Θε-
 δοκῶντα οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σύ δὲ κ' κήρυ-
 μῃ τὸ κήρυγμα, τὸ ὅκ' τῷ νόμῳ. Ερμ. ἀκέρους

nam, propositam tanquam nugari statuisset, illa narra-
 re, praesertim in bello, & summa rerum desperatione
 constitutus, circumstantibus undique hostibus, sed quod
 utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Pro-
 pter & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gra-
 vi ut adolescentes ad meliora studia conuerterentur, &
 humanitatem amplecterentur. & maxime si quis eo-
 rum pra inopia & paupertate peius de se ipso statuit, a-
 dumq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberaliter
 perdendo. Confirmabitur enim & ille san-
 & quasi conualescet, sermone hoc audito idoneo,
 sibi exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse se-
 cogitabit, è quibus vitium ad optima prouectus fue-
 rit. Humanitatemq; appetiuerim, minimè deiectus aus-
 tem animo ob eam paupertatem, in qua tunc fui. de-
 qualis & huc ad vos ascenderim, qui certe ut nihil
 aut amplius, nulla tamen statu ariorum istorum
 prior aut obscurior euasi.

DE ORVM CONCILIVM.

I V P I T E R.

Episthae murmuretis, ô Superi, neq; ad angulos cō-
 uersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indi-
 cantes multos parum dignos nostri symposij esse partici-
 perum posteaquā coactum est concilium, quisq; pro-
 in mediū suam adferat sententiā, & quae accusatio-
 gna sunt, accuset. Ceterum Mercuri preconium illud
 clara voce promulgato. MER. Arrige aures, vo-

ἀγορεύειν βέλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς καὶ
 διέσκεψις πρὸς τῶν μετοίκων καὶ ξένων. Μα-
 μῶμε' ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ὀπιτρεύσεις εἰπεῖν.
 ρυγμα ἢ δὴ ἐφίησιν. ὥς ἐδὲν ἐμᾶ διήσηται
 μὴ ποῖνυν δεινὰ ποιεῖν ὀνίξας ἡμῶν, οἷς οὐ
 θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὰς γεγνήσθαι, ἀλλ'
 τὰς ἀκαλέσθας, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσο-
 μῖν δόποφανθσιν, ἐδὲν μέγα, ἐδὲν νεανί-
 εῖργάσασθαι. ἀξιώ δὲ ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρη-
 διᾶν εἰπεῖν. ἐδὲ γάρ αὖ ἄλλως διυναί-
 πάντες μεῖσαισιν ὥς ἐλευθερός εἰμι τῷ γλῶ-
 ἐδὲν αὖ καλασιωπήσομαι τῶν ἐκαλῶς γλῶ-
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῶν
 τὸ φανερόν, ἐδὲ διεδιώς ἵνα, ἐδὲ ὑπὸ
 καλύπτων τῷ γνώμῳ, ὥς καὶ ἐπαχθεῖς
 πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τῷ φύσιν, διη-
 κατήγορος ὑπὸ αὐτῶν ἐπονομαζόμενος
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεσι, καὶ κεκήρυκται, καὶ οὐ
 διως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ἐδὲν ὑποσφλα-
 ρῶ. πολλοὶ γάρ φημι οὐκ ἀγαπῶντες,
 μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν συνεδρίων, καὶ
 ταῖς ὀπίσσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας
 τι καὶ τὰς ὑποηρέτας, καὶ διασώτας τὰς αὐ-
 γαγόνες τὸν ἔρανόν, καὶ παρενέχραψαν. καὶ
 διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσι
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. Ζ. μήδῃ

incomprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, qui-
 us permiffum est, in concione verba vult facere? ipsa
 liberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. MO-
 YS. Ego Momus, ô Iupiter, si fandi copiam mihi
 eris. IVP. Iam ipso praconio loquendi libertas tibi
 est. itaque meo permiffu nihil opus est. MOM.
 Volo itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum fa-
 ctos, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos
 nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis ho-
 mines pares esse ostenderint; qua in re nihil magnum au-
 dace se fecisse existimans. Volo verò, ô Iupiter, ut in-
 ta loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim
 r, quae sentio, effari possim. Sed me omnes ex aqua
 runt quàm libera lingua Deus sim, & quàm nihil
 m, quae parum honestè & decorè fiunt, reticere sole-
 Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propa-
 qua mihi videntur, proloquor, neque reformidans
 quam auctoritatem, neq; praerecundia senten-
 meam celans. Quapropter & onerosus multis es-
 deor, & natura sycophanticus, dum communis qui-
 omnium accusator ab illis vocor. Sed enim postea-
 nlicitum est, atq; ita iam proclamatum, & tu lu-
 cum libertate loquendi facultatem mihi concessi-
 nihil reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non
 senti, quod ipsi in deorum concilium admissi nostrè
 ubernij sint participes, quodq; pari sorte nobiscū con-
 untur, praesertim cum ex dimidio homines eos esse
 bet, suos praeterea ministros, & chori socios in cœlum
 axerunt, eosq; deos fecerunt adscriptitios. Et nunc a-
 p
 qualem

ματωδῶς ὡς Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ δι-
 λέγε, περσιθεὶς καὶ τῆνομα. νῦν γὰρ ἐς
 πέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰκάζει
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. καὶ
 ῥησιασὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μῶ, εὖ
 ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν
 γὰρ τὸ βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μετὰ
 ὥς ἐρῶ, καὶ τῆνομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊότερος
 νυσθῆμαι αὐθροῦσθαι ὦν, εἰς Ἑλλήν μόνον
 ἀλλὰ συροφόνικός τις ἐμπόρεται καὶ
 γαυριδῆς, ἐπεὶ περ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας
 μὲν αὐτὸς εἶναι καὶ λέγω, ἔτε τὴν μήτραν
 μέθω, ἔτε τὸ βασίλειον. πάντες γὰρ οἱ
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖα τὴν φύσιν, καὶ
 ἀκράτῃ εἴωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλην φρο-
 σεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πρὸς
 εἰς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ
 ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τὰς πολλὰς, καὶ
 αὐθρόπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὡς
 ῥατὰ ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ κατὰ
 κῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένον, ὀλίγον
 αφέρον ἐστίν. ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρων, σιμ-
 να, εἴ τι ὄντα τὰ πολλὰ ὀχέμεθα, λυδοὶ
 δὲ σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φιλακ-
 σαι, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις πα-
 ῖποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ

ualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificio-
 rum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam
 obui minimè persoluentes. IVP. Ne quid obscuris amba-
 bu inuoluas, ô Mome, verùm perspicuè & dilucidè, qua-
 sitis, eloquere, additis quoque nominibus. Iam enim in
 medium oratio ita tibi proiecta, vt multos pariter in su-
 sionem rapiamus, ac alium alio modo tuis dictis obno-
 tum insimulemus. Oportet verò liberū concionatorē ni-
 ob metum reticere. Mo. Euge ô Iupiter, quod me ad
 qua libertatē cohortaris. fit enim hoc abs te animo ve-
 regio & magnifico. Proinde nominatim quoq; eosdem
 bringam. Ille enim generosissimus Bacchus semihomo
 lens, neq; à materna stirpe Græcus, sed Syrophœnicis
 usdam mercatoris, nempe Cadmi nepos, posteaquam
 mortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidem sit non
 , neque mitram, neque ebrietatem, neque errantem
 incessum vitupero. Omnes enim, vt opinor, videtis
 am mollis sit & effœminatus deliciis, semi insanus,
 im à summo mane merum spirans. Ille verò to-
 curiam nobis asciuit, & toto choro aduectō pra-
 est. Deosque declarauit, & Pana, & Silenum, &
 yros, agrestes quospiam & caprarios permultos, ho-
 nes saltationi deditos, & forma monstrosos. Quo-
 hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferio-
 parte corporis capram referens, barbâque pro-
 dam nutriens parum ab hirco discrepat. Alter
 d senex, caluitio & simis naribus deformatus, plu-
 num super asinum inequitans, genere Lydus est. Ce-
 rum Satyri, acutis auribus, & ipsi calui & corni-
 ri, qualia scetè hadis nup̄r natis excrescunt cor-

παντες. ὁρᾷτε οἷος ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γενναῖος
 θαυμάζομεν, εἰ καὶ ἀφρονέσιν ἡμῶν οἱ αὐτοὶ
 ὁρῶντες, οὕτω γελοῖος θεοὺς, καὶ τρεφίχες ἐκεί-
 νων, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν πε-
 νην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶ-
 χορῳ, καὶ τὴν ἱκαρίαν τῷ γεωργῷ θυγατέρα
 πάντων γελοιότατον ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς
 νῆς, καὶ τῷτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς
 ξει ἐν τῷ ἔργῳ τὸ κυνίδιον αὐτῆς. ταῦτα οὖν
 ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκέσται
 καὶ ἄλλοι. Ζ. μὴ δὲν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε
 σκληπιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους. ὁρῶ γὰρ ἐν
 λόγῳ. ἔστι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰᾶται καὶ ἀνίστα-
 νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιόν αὐτῶν. οὐ
 κλῆς ὑὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπέστα-
 θανατίαν. ὥς μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν. Μῶ. οὐ
 καὶ διὰ σέ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καὶ
 δὲν ἄλλο ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός. καὶ
 καὶ πρὸς αὐτὸν σε τῇ παρρησίᾳ χεῖρα, καὶ
 εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι
 μῶν δ' ἐν καὶ μὲ ξενίας διώκεις; Μῶ. ἐν καὶ
 μόνον τῷτο ἀκέσται ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι
 λέγουσι, καὶ τάφον ὅππιδεικνύουσιν. ἐγὼ δὲ
 νοῖς πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγεῦσιν, ὑποβί-
 ον σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ καὶ μάλιστα ἐλπί-
 σθῆναι ἡγῶμαι, ταῦτα εἰρῶ. τὴν γὰρ τοι δεχθήναι

ua, Phryges quidam existentes. Sunt verò candatio-
 nes. Videte eiusmodi Deos nobis facit generosus ille.
 Inde miramur, si contemnunt nos homines, videntes
 sed ridiculos, & portentosos Deos. Mitto enim di-
 ce, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ari-
 nem, cuius etiam coronam stellarum choro annume-
 ram addidit: alteram Icarì agricolæ filiam, & quod
 nimum est ridiculosissimum, ô Supeti, Erigones quo-
 canem adduxit, ne tristitia afficeretur puella, si in
 non haberet catellum suum. Hac verò non viden-
 vobis esse contumeliosa, quæq; nec insania, nec risu ca-
 rent? Audite etiam alios. IVP. Cave, Mome, quidq;
 eris, aut de Esculapio, aut de Hercule. Video
 quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim
 cum alter agit medicum, & agrotos morbis leuat,
 planè multis aliis anteferendus. At Hercules si-
 meus non paucis laboribus immortalitatem adeptus
 Itaq; cave ne hosce accuses. MO. In tui quidem gra-
 tiam tacebo Iupiter, etsi multa dicenda habeam. atque
 nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in cor-
 re retinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi
 erate vti, multa haberem quæ possem oratione re-
 bendere. IVP. Atqui in me maximè tibi licet di-
 ce. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in-
 vocas? MO. Equidem in Creta non tantùm hoc
 dire licet, verùm aliud quoque de te dicunt, atque
 tam sepulchrum tuum commonstrant hospitibus. Ego
 verò neque illis fidem habeo, neque ex Achinorum nu-
 mero Eginensibus supposititium te esse affirmanti-
 bus.

ἔτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν οὐδὲν
 ῥέχες. Αὐτὸς γὰρ ἐνεπέπληκάς γε τὸν ἔρως
 ἡμιθέων. ἔγὰρ αὖ ἄλλως εἶπομι. καὶ τὸ πρῶτον
 λοιότατόν ἐστιν, ὅπότε αὖ τις ἄφνω ἀκέσθῃ, ἐκ
 κλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὃ δὲ Εὐρυθέως
 πατήρ αὐτῷ τέθυκε. καὶ παλαιάν Ηρακλῆος
 οἰκέτη ὄντα, καὶ Εὐρυθέως πέφτα, τὸν
 τε αὐτῶ. καὶ πάλιν ἐν θήβαις, Διόνυσος
 ὅς. οἱ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτῶ, ὁ Πενθεύς, ὁ Αἰτῶν
 ὁ Λεάρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακώτατοι.
 ἄφ' ἧ δὲ ἀπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας
 τοὺς τὰς θύρας, ἀπαντες μεμίμνηταί σε καὶ
 ῥένες μόνον, ἀλλ' ὅπερ ἀρχισόν, καὶ αἰθῆρα
 αἶ. ὥς τε ταῦτα μὲν ἔασιν μοι δοκῶ. μακρὸν
 γὰρ διελέγχειν γένοιτο. Ζ. μηδὲν πρὸς τῷ Γανυμήδῃ
 ὦ Μῶμε εἴπῃς. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσει
 ῥάκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος. Μῶ. οὐκ ἐγώ
 πρὸς τῷ αἰετῷ εἴπω, ὅτι καὶ ἔστι ἐν τῷ ἔρῳ
 ἔστι τῷ βασιλείᾳ σκήπτρον καθεζόμενος,
 νοσταχὶ ἔστι τὴν κεφαλὴν σε νεοττεύων, ἢ
 δοκῶν; ἢ καὶ τῷ τὸν τῷ Γανυμήδῃ ἐκεῖνα
 ἀλλ' ὁ Αἴτις γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ
 Ζεῦ πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν ἔτοι. ἢ αὖ
 ἐκείνῳ ὁ μῆσις, ὃ τὸν κἀνδρυν, καὶ τὴν
 ῥαν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ φωνῇ. ὥς ἐστὶ ἢ
 πῇ τις, ξηνίησι. ποιῶντες οἱ Σκύθαι, καὶ

Ceterum, quæ cum primis reprehensione digna sunt,
 in medium adducam. Enimvero horum delictorum
 principium & causam præbuisi. Ipse enim semideis co-
 muniæ complevisi, neque enim aliter possum dicere. Est-
 res planè absurdissima, si quis ex improviso audieris
 erulem in deorum numerum esse assumptum. Eury-
 peum autem, qui illi imperavit, fati functum esse: &
 erculus templum cerni in proximo, ministri existentis,
 rysthei vero, illius domini, sepulchrum. Et rursus ex
 thebanis Dionysus Deus factus est, eius autem consobri-
 nimirum Pentheus & Actæon & Learchus homines
 erunt omnium infeliciissimi. Ex quo vero tu Iupiter se-
 illis hanc licentia ianuam aperuisti, oēs tuum insti-
 tum imitantur. Neque tantum Dii tui sunt imitatores
 (quod turpissimū) sed etiam Deæ hac in parte tuū emu-
 tur ingenium. Itaque hæc mihi missa faciēda videntur.
 Multi enim laboris esset hæc cuncta singulatim reprehen-
 re. IVP. At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris.
 alè enim me habebit, si adolescentem verbis conturba-
 ris, affecto contumelia genere: MOM. Proinde neque de
 quila quicquam dicturus sum, quod & illa in cælo ver-
 tur regio sceptro insidens, ac tantum non super capite
 monidificans, & deus esse gestiens? aut illam quoque in
 Ganymedis gratiam præteribimus? Atqui, ô Iupiter,
 Artus ille, & Corybas, & Sebaxius vnde nobis tandem
 accersiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui
 adumento Persico amictus, & tyara redimitus est, ne-
 que Græcam vocem sonans, adeo ut si quis illi nectar
 propinet, præbentem non intelligat. Itaque & Scythæ

ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χα-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὶ
 γίνονται, ὅς αὖ ἐφελήσωσι, τὸν αὐτὸν τροφόν
 καὶ Ζάμολξιν διέλθων, παρενεγρὰ
 οἶδ' ὅπως διαλαθών. καὶ τοὶ ταῦτα πάντα
 μέτρια. σὺ δὲ ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σαρ-
 σαλμένε αἰγύπτιε, τίς εἰ ὦ βέλτιστε, ἢ τῶν
 οἷς θεὸς εἶναι ὑλακῶν; τί δὲ βεβλόμενθα
 δμεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, πρὸς
 ἡμεῖς, ἢ προφήτας ἔχει; αἰχρύνομαι δὲ ἰσ-
 τήκεας εἰπεῖν, ἢ τράγους, ἢ ἄλλα πολλὰ
 ὅτερά, ὅκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου παρὰ
 ἐς τὸν ἔργον. ἀὖ μεις ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχε-
 σθε Ὀπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνοῦμεν
 ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κερὰ κέρει
 σωσί σοι; Ζ. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φη-
 σὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δὲ ἐν ὧ Μῶμε, τῶν
 αὐτῶν, ἀνίγματά ἐστι, καὶ ἔμπανυ χρηρὰ κατὰ
 μύητον ὄντα. Μῶ. πάνυ γοῦν μυστηρίων ὦ Ζεῦ
 ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεὸς μὲν, τοὺς θεοὺς. κυνο-
 λας δὲ, τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἔα φημί
 τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γάρ ποτε τούτων Ὀπί-
 μεθα Ὀπίχολης. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε. Μ.
 Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με δότοπνίγει
 Ἀμφίλοχον. ὅς ἐναγοὺς ἀνθρώπων, καὶ μητέρα
 γὰρ ὦν, θεσπιῶδὲ ὁ γυμναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδοῦ

Geta hac videntes, nobis longum valere iussu, ipsi immortalitate donant homines, suisq; suffragiis Deos quosque libuerit constituunt, non alia ratione, quam Zalmoxis servilis conditionis homo existens, diuinitatem adeptus est, & Deorum numero adscriptus, haud scio quando nobis imposuerit. At sanè hac omnia ô Dii, adhuc diocria, & aliquo modo ferenda sunt. Caterum tu ô vino rictu hians Egyptie, qui syndone amictus es, suam esse gloriaris, ô optime, aut quomodo Deus esse tendis latrando? Quid autem sibi vult & Memphites ille versicolor, qui & adoratur, & respondet orationi, neq; non Prophetas habet? Pudet verò me ibides, censere, & simias, & hircos, atque his longè absurdiorum nescio quomodo ex Egypto in cælum vsq; conderunt. Illa itaq; ô Dii, quomodo sustinetis aequalibus cum honore, aut etiam amplius adorari? At tu, inter, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cor tibi produxerunt? I V P. Turpia profectò sunt, quæ de Egyptiis. Attamen pleraq; illorum in se mysti-
 complectuntur anigmata, quæ non prorsus à prophæ-
 eridenda sunt. M O M. Planè nobis, Iupiter, opus
 mysteriis, vt deos esse cognoscamus, & caninis capiti-
 preditos, canes esse intelligamus. I V P. Mitte de E-
 gyptiis in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium
 berabimus. Itaq; alios si qui notandi supersunt addu-
 ce. M O M. Trophonium, ô Iupiter, & quod me præso-
 lus Antiochum. ille, inquam scelesti, & matricida ho-
 nis filius vaticinatur in Cilicia, multa impudenter e-

τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὁβολοῖν ἐν
 γαρεῖν σὺν ἔτι σὺ ὦ Ἀπολλων Διοκριμαῖ· ἀν-
 πᾶς λίθῳ, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδεῖ, ὅς αἱ
 πείχουθῃ, καὶ σεφάνους ἔχη, καὶ γόητῳ αὐτῷ
 πρήση, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδαῖρος
 τῷ ἀθλητῇ ἀνδρίας, ἰᾶται τὰς πυρέττας
 λυμπία, καὶ ὁ θεαγύρας ἐν θάσῳ, καὶ Ἐκχορδαῖος
 Ἰλίου, καὶ Πρωπειλάω κατανίκρυν ἐν χερρόνῳ
 ἔσθῃ ἐν ποσὶ γεγόναμεν, ὅτι δίδωκε
 Ὀπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως, καταπι-
 σιν ἡμῶν, οὗ ποιῶντες. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν
 καὶ παρεγχεράτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόμα-
 λα ἤδη ἀκέων, ἔτε ὄντων ἱνῶν παρ' ἡμῶν
 σῆναι ὅλως διωυαμένων, πάννυ, ὦ Ζεῦ, καὶ
 τοῖς γελῶ. ἢ περὶ γάρ ἐστιν ἡ πολυφρύλλητῳ
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, αἱ
 καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 θρώπων τῶν φιλοσόφων ὀπινοηθέντα, καὶ
 αὐτοχέδιστα ὄντα, ἔτω τὰς ἀνοήτους πέπλους
 ἔδεις ἡμῖν, ἔσθ' ἐθύειν βέλεται, εἰδὼς ὅτι
 εἰας ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην
 ἔχουσιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂν ἐξ ἀρχῆς ἐ-
 πεκλώσθῃ. ἡδέως αὖ ἐν ἐροίμῳ σε ὦ Ζεῦ, εἰ-
 σθες ἢ ἀρετῇ, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένῳ. ὅτι
 καὶ σὺ ἀκέραιος ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατρι-
 οῖσθα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὡς βοῶντων αὐτῶν

ntiens, & duorum obolorum gratia præstigiis incan-
 tes homines. Quocirca non amplius tu Apollo, ob vati-
 prædicationem haberi in pretio, sed iam omnis la-
 & quavis ara responsa das oraculum petentibus, dum-
 oleo perfusa fuerit, & coronas habuerit, & homine
 ligatore abindauerit, cuiusmodi iam permulti sunt.
 etiam Polydamantis athletæ statua medetur febre
 rantibus in Olympia, & Theagenis in Thaso. Quin
 ori quoque sacra faciunt in Ilio, & è regione Protbesi-
 tempe in Cherroneso. Ex quo igitur in tantum nume-
 subinde aucti excreuimus, magis in usu fuit periuri-
 & sacrilegium, & omnino nos despectui habere ce-
 nt, rectè facientes. Et hæc quidem de nothis & suppo-
 is dicta esse volui. Caterum ego & peregrina nomina
 multa audiens eorum, qui neque degunt apud nos, neque
 modo possunt esse, admodum, ô Iupiter, propter hæc
 ro. Vbi enim gentium est multis modis iactata illa vir-
 & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & va-
 rerum vocabula ab inertibus hominibus philosophia
 o semet venditantibus excogitata. Quæ quanquam
 um commenta sunt, sic tamen simplicium animos
 aserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare digne-
 certò persuasum habens, quod etiam si infinitas he-
 mbras nobis obtulerit, fortunam tamen nibilo secus
 cturam, quæ à fati decreta sunt, & quæ sub initi-
 cuique nascentium Parca fatalibus fuis adneuerint.
 libenter itaque te Iupiter interrogarem, ubinam gen-
 ti tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum?
 Quod

ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσασθαι
 γον. ὁρῶ γάρ τες πολλὰς ἀχθόμενους μοι λυγροὺς
 σφίτοντας, ὅκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο
 ῥησὶα τῶν λόγων. πέρας γάρ ἐἴθελες ἀνα-
 φισμὰ ἢ περὶ τέτων ἀναγνώσκειν ἢ δι-
 γραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. ἔ πάντα γὰρ ἀνα-
 γνίσσω. καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ὀπιχέειν
 ὀπιπλεῖον ἂν γίγνηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Α Γ Α Θ Η Τ Τ Χ Η

Εκκλησίας ἐνόμα ἀγομένης, ἐβδόμη ἡμέρᾳ
 Ζεὺς ἐπρυτάνευσεν, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν
 τῶν Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς πρυτανείας
 ὁ ὑπὸ τῷ γνώμῳ εἶπεν. Ἐπεὶ δὲ πολλοὶ
 τῶν ἑμῶν Ελλήνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι
 μὲν ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας
 ἡμετέρας, οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ θεοὶ δόξα
 πεπλήκασι μὲν τὸν ἔρανόν, ὡς μεσὸν εἶναι
 πόσιον ὄχλου τεραχάδους πολυγλώσσων
 συγκλύδων, ὀπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία
 νέκταρ, ὥς μιν ἡμεῖς τῷ κοτύλλῳ εἶναι
 πλεῖστον τῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν
 παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε, καὶ ἀληθεῖς θεοὶ
 εὐδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πά-

Id enim & tu talia subinde in philosophorum disputationibus audies, mihi dubium non est, nisi fortasse ipsam surdus sis, ut eosdem vociferantes inaudire neas. Multa equidem adhuc dicenda supersunt, sed si verborum faciam. Video enim quosdam ob dicta dolenter perturbari, & iam sibilare, maxime vero qui orationis libertate tacti sunt. Itaque pro conclusionem oratione, si ita sedet animo tuo Iupiter, decretum eadem de illis legam iam conscriptum. I V P. Recita, enim omnia absurde aut de nihilo reprehendisti. Et multa ex illis inhibenda & coercenda sunt, ne inensum excrescant.

DECRETVM.

BONA FORTVNA.

Concilio legitime coacto, septimo idus N. Iupiter Rectorem agebat, Neptunus praeside, Apollo praefectum, Mercurius scribe officioungebatur noctu, & Somnus dixerat praesentiam. Quoniam multi ex peregrinis non Graci tantum verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes Reipub. communi nobiscum participatione nocturni subditum, haud scio quo nam modo etiam Diis esse contentes caelum compleuerunt, ita ut symposion tumultu turbis plenum sit, obstrepentibus passim diuersis linum multitudinis vndique accersita. Defecit autem ambrosiae neque nectaris copia, adeo ut mna iam commendanda sit hec propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, quae procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis motis semes ipsi primis dignantur accubitus praeter omnes

ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλεις, δεδόχθω τῇ
 τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῇ
 ποιεῖ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλέσθαι δὲ ἐν
 νας τελείας θεῶς ἐπὶ αὐτῶν, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς
 βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνῳ, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. τάς τε δὲ τῶν
 νας, αὐτὰς μὲν καθεζέσθαι ὁμῶς πάντας τῇ
 ὄρχῳ, τὴν Στύγα. τὸν Ἑρμῆα δὲ, κηρύττειν
 γαγγεῖν ἀπάντας, ὅσοι ἀξιῶσι συλλελεῖν εἰς
 οὐκ. τὰς δὲ, ἡκεῖν, μάρτυρας ἐπαγομένους
 καὶ ἀποδείξαις τὰ γῆρας. τὸν τευθεῖν δὲ, οἱ
 εἰπώσαν κατ' ἓνα, οἱ δὲ, ἐπιγνώμονες ἐξ
 ἡ θεῶς εἶναι ἀποφανῆνται, ἡ καταπέμψαι
 τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας, τὰς αὐτῶν
 ἡ δὲ αὐτῶν ἀδοκίμων, καὶ ἀπαρ
 ἐπιγνώμωνων ἐκκρεθέντων ἐπιβαίνων τῶν
 τὸν Ἑρμῆα ἐμπεσεῖν τῶν ἐργάζεσθαι δὲ
 ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μὴ
 σκληπὸν χρησμοδεῖν, μήτε τὸν ἀπόλλων
 νον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν ἡ ἐπιλεξάμενον, μάντι
 ρωδὸν, ἡ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις
 μὴ ἀναπλάττειν καὶ ὀνόματα, μὴ δὲ
 ὧν οὐκ ἴσασιν. ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἡ θυσιῶν
 σάν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγᾶλμα
 τεθῆναι δὲ ἡ Διὸς, ἡ Ἥρας, ἡ Ἀπόλλωνος, ἡ
 λων ἱνός, ἐκείνοις δὲ, ἑαυτὸν χῶσθαι τὴν πόλιν

neminem morem patrium: adhuc in terris quoque ante alios
 honorari contendunt, visum est, senatui populoque, ut ad
 aethera solstitia cogatur in Olympo concilium, septem
 regem ad cognoscendum apppositi eligantur Dii perfecti.
 Quis quidem ex curia veteri qua Saturno regnante consti-
 tuta est: quatuor autem ex duodecim, quorum in numero
 fuerit Iupiter. Caterum qui electi erunt arbitri, ipsi
 cognoscendum causas sessum eant, dicto prius iura-
 mento legitimo, nimirum Stryge. At Mercurius proclamato
 tonio universos in concionem congreget, quicumque in
 hoc concilium legitime admitti postulant. Veniant au-
 tem illi adductis iuratis testibus, & certi generis indicibus.
 Inde illi in unum locum conveniant, verum arbitri ac-
 cuse expendentes, aut Deos illos declarabunt, aut ad
 sepulchra, & maiorum tumulos ablegabunt. Si verò
 obprobrium ex obscuris & reprobatis comprehensus fuerit,
 semel ab arbitris condemnatus in caelum ascenderit,
 per praeceptum in tartarum corruat. Præterea quisque ex-
 ceptis suis commerciis, neque Minerva rei medica intentæ
 neque Esculapius dandis oraculis vacet, aut serviat,
 neque Apollo tanta soli sibi obeunda vendices, sed una
 sapientiam electa, aut vatem, aut citharædum, aut me-
 tricam agat. Porro Philosophis dicetur, ne nova sub-
 fingendo comminiscantur nomina, neque de ius-
 tum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque
 hominum honorem, aut cultum templa, aut sacra consti-
 tuta sunt, illorum imagines subvertantur, earumque
 nomina aut Iovis, aut Iunonis, aut Apollinis, aut alterius
 cuiuspiam

σήλω ὀπισῆσαι ἀντὶ βομῆ. ἡ δὲ ἵς παρα-
 κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὀπὶ τὰς ὀπιγ-
 ἐλθεῖν, ἐρήμω αὐτῆς καταδραστησάντων.
 μὲν ἡμῶν τὸ ψήφισμα δικαιοτάτον ὡς Μωμε-
 δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. μάλλον δὲ
 γνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ
 νήσονται. ἀλλὰ νυνὶ μὲν, ἀπίτε. ὁπότεν δὲ
 Ερμῆς, ἤκετε, καμίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τα-
 ματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς
 καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγλύετο,
 λῶ, καὶ φράττας. ὥς ὅστις αὐτὸν μὴ παρὰ χρο-
 μελήσῃ τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νεώνις μέγα
 ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἀνθρώποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομ-
 οῦσι.

ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑ

Θ Ρ Ω Π Ο Σ.

ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐταρεῖε, καὶ ἐφίλο-
 ροπητᾶ, καὶ ὀρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδ-
 εῖ ἡ σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητι ποιητᾶ καλεῖται
 λισα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. τότε γὰρ
 πολυώνυμοι γινόμενοι ὑπερείδεις τὰ πρὸς
 μέτρα, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τῆς ῥυθ-
 σοι νυνὶ ἡ ἐρισμάρα γ' ἀσραπὴ, καὶ ἡ βα-
 ρύ βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ οὐ-
 λείος κεραιώεις; ἀπαντὰ γὰρ ταῦτα λῆρ' ἔχει
 πέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀπ' ἡνῶς, ἔξω τῆς

iuspiam erigatur, illis autem vrbs congesta terra sepul-
 crum accumulet, & aræ loco statuam reponat. Quod si
 quis præconio dicto audiens esse noluerit, arbitrorumq; ex-
 pen & censuram subire recusarit, ille indicta causa
 condemnetur. Iustissimum equidem decretum est istud, ô
 Rome, & qui suffragatur huic, manum protēdat. Atqui
 ius ita fiat. Complures enim noui futuros, qui sua non
 se adiecturi suffragia. Verū in presens abite. Caterum
 concionē accersiti à Mercurio, venite adferentes vnus-
 quisq; cognitiones claras, & manifestas comprobationes,
 patris & matris nomen, & vnde oriundus sit, tum quo-
 modo diuinitatem adeptus sit. adhæc tribum quoq; & cu-
 res. Verum enim uerò, qui præsto non fuerit, parū cura
 arbitris, tametsi ille in terris ingens delubrum habu-
 erit, ac homines eundem Deum esse existinauerint.

TIMON SIVE MI- SANTHROPVS.

Iupiter Phili & hospitalis, sodalitæ, domesticæ, ful-
 gurator, iusiurandicæ, nubicogæ, grandistrepe, & si
 aliud tibi cognomen attoniti Poëtæ tribuunt, ma-
 gis cum hærent in versu. Nam tum illis tu multi-
 pinis factus, carminis ruinam fulcis, metriq; explēs
 sum. Vbi tibi nunc magnicrepum fulgur, graui fre-
 quens tonitru? Vbi ardens, candens ac terrificum ful-
 gur? Nam hæc omnia iam palam apparet nugæ esse,
 quicquidq; Poëticum, nec omnino quicquam præter no-
 tum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminuit

ἔγχε τῶν ὀνομάτων, τὸ δ' ἐαοίδιμόν σε, καὶ
 λον ὅπλον, καὶ πρὸ χειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως πε-
 πέσθῃ, καὶ ψυχρὸν ἐστὶ, μηδ' ἐὸ λίγον σπινθήρ.
 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττειν, θάψῃ
 ὅπιορ κῆν τις ὅπιο χειρύντων ἔωλον θύει
 φοβηθείη αὖ, ἢ τῶν τῷ παντολαμάτρῳ
 φλόγα· ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπαναλείνασθαι δοκεῖ
 ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῆς μὴ οἰεσθῆναι,
 τῷ οἶεσθαι ἀπολαύειν ἔτι τρύματ' ὅτι, ὅτι αὖ
 ὀθήσονται τῆς ἀσβόλης. ὥστε ἤδη διὰ τῶν ἀσπί-
 μωνεὺς ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, ἐπ' αὐτῶν τοι αὖ
 ὦν πρὸς ἔτω ψυχρὸν τῶν ὀργῶν Δία, θά-
 σσῃ καὶ μεγαλυνώμεν. πῶς γὰρ ὅπως
 περ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς ἔτι τῶν
 χουώτων αἰετοὶς, ἔτι τῶν ἀδικούντων ὅτι
 λημῶν δ' ἐκ ἀμβλυώπεις πρὸς τὰ γινόμενα
 ὥτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παρηθηκο-
 νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὦν, καὶ ἀκμαῖος τῶν
 πολλὰ καὶ τῶν ἀδικούντων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ
 τε ἤγες τότε πρὸς αὐτὸς ἐκ χειρὸς, ἀλλ'
 γὰρ πάντως ὁ κερκυμὸς καὶ, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσεί-
 βροντῇ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ συνεχὲς αὖ
 ἀκροβολισμὸν προσηκοντίζετο, οἱ σείσμοι δ'
 νηδὸν, καὶ ἡ γῆ σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα περὶ
 ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥα
 βίαοι, ποταμοὶ ἐκείνη σελῶν. ὥστε τηλικαύτως

trientia, expromptaque nescio quomodo penitus ex-
 nta sunt, frigentq̃, adeò vt ne minimam quidem
 antillulam iracundiae aduersus nocentes reliquam ob-
 zeant. Itaque citius quiuis ex his, qui peieraturi sunt,
 tinctum ellychnium metuerit quàm flammam ful-
 nis cuncta necantis: adeò titionem quempiam in-
 ere videris eis, vt ignem quidem aut fumum ab illo
 ficientem nihil quicquam formident, verùm hoc
 um vulneris inferri posse iudicent, vt fuligine com-
 entur. Quibus rebus factum est, vt iam Salmoneus
 sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re,
 ppe aduersus Iouem vsque adeò frigidum, vir ad fa-
 ra feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim
 at, vbi tu perinde ac sub manâragora stertis, qui
 ue peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia
 mittunt, respectum agas? Cecutis autem lip-
 adine, & hallucinatis ad ea quæ fiunt, auresque
 tibi obsurduerunt, instar horum, qui etate de-
 sunt. Quandoquidem cum iuuenis adhuc esses, a-
 ue animo vehemensque ad iracundiam, permulta
 homines maleficos ac violentos faciebas. Neque
 vnquam tibi cum illis erant inducia. Sed perpe-
 fulmen erat in negotio, perpetuò obuiabatur
 . obstridebat tonitru, fulgur continenter incu-
 um in morem densissimè ex edito loco deuciantium
 quebatur, terra quassationes, cribri instar frequen-
 , ad hac nix cumulatim, neque non grando saxo-
 in morem. Atque vt tibi molestè differam, im-

καρῆ χρόνῃ ναυαγία ὅπῃ τῷ Δόκαλίῳ
 τῷ, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καὶ ἀδευκότητος
 ἐν ἡμισώπῳ πείσῳ θάλασσῃ, προσκείμενον
 ῥεῖ, ζώπυρόν ἡ τῷ ἀνθρώπινῃ σπέρματι
 λάτῃον εἰς ὅπῃ γονίῳ κακίας μείζον
 ἀκόλῃ τῆς ῥαθυμίας τὰ πῆχιστα κομίζῃ
 τῶν, ἔτε θύοντ' ἔτι σοί ἡν' ἔτε σε φανῇ
 μή τις ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων. ἢ ἔτ'
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος ἡ δὲ χα
 τελῶν. ἢ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γὰρ
 ἀποφάινῃσι, παρωσάμενοι τῆς ἡμέτης. εἰ
 σάκῃς ἡδὲ σὺ τὸν νεῶν σε συλήκασιν. οἱ δὲ
 τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ὅπῃ βεβλήκασιν. ἢ
 βρεμέτης ὠκνησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κῆ
 γείτονας ὅπῃ καλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαι
 συλλάβουεν, ἔτι συσκαζομένους πρὸς τῷ
 ἀλλ' ὁ γινῶναι, ἢ γιγαντλέτωρ, καὶ ἡ
 ὀκάθησο, τὰς πλοκάμους πείκειρόμεν
 τῶν, δεκάπηχυν κεραιῶν ἔχων ἐν τῇ δε
 ρίνῃ ὡς θωμάσῃ, τὸ λῶϊκα πῶσεται
 λῶς παρηρώμενας; ἢ πότε καλᾶσθαι τῷ
 δικίαν; πόσοι φαέγοντες ἢ Δόκαλίῳνες ἡ
 ἔτως ὑπέρβαντ' ὅσον τῷ βίῃ; ἵνα γὰρ
 εἰσας, τὰ μὰ εἶπω, ῥοῖς τῆς ἀθλιότητος, εἰ
 ρας, ἢ πλοσίσας ὅκ' πενεσάτων ἀποφῆνας
 τοῖς δειομένοις ὅπῃ κρήσας, μᾶλλον δὲ αἰ

& rapide & violenti, ac flumen quotidie exun-
 ns. Hinc tantum repente Deucalionis atate naufra-
 gium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix v-
 la scaphula seruaretur, quæ in montem Lycerem ap-
 uit, humani generis, quasi scintillas quasdam ser-
 uas, unde sceleratius etiam genus in posterum propa-
 getur. Nimirum igitur dignum socordia premium ab-
 reponas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec
 quas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is qui-
 rem admodum frugiferam facere videatur, sed pri-
 quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum,
 eorum generosissime, te reddunt magistratu abdi-
 ces. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sa-
 gio compilârint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis
 nus admoliti sunt. Atque interea tu altisfrenus
 igitabaris, vel excitare canes, vel vicinos aduoca-
 ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc
 nantes fugam. Sed generosus, Gigantumq; extin-
 & Titanum victor sedebas, cum tibi casaries ab illis
 umtonderetur, decem cubitale fulmen dextra te-
 ni. Horum igitur, ô præclare, quis tandem erit si-
 que tu adeo securè despicis? Aut quando de tantis
 deficiis pœnas sumes? quot Phaëthontes aut Deuca-
 les satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam
 uminiquitatem? Etenim ut de communibus file-
 , de iis quæ mihi acciderant dicam, cum tam mul-
 Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis
 ites reddiderim, cunctisq; quotquot opus haberent,

Δερζεσίαν τῶν φίλων ἐκχέουσιν τὸν πλεῖστον
 πένης ἀλλὰ ταῦτα ἐγρόμενοι, οὐκ ἔτι εἰς τὴν γῆν
 πρὸς αὐτῶν, ὅτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ἑταίροι
 οὐκ οὐκ, καὶ προσκυῶντες, καὶ κτῆ ἐμὲ νύκτωρ
 ἀνιηρημένοι, ἀλλ' ἵνα πρὸς τὴν οὐδὴ βαδίζων ἐπὶ
 ἡμῶν, ὥσπερ τινὰ σήλιον παλαῖον νεκρὸν
 ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμμένον παρέρχονται
 ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ὅτε
 τρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θάλασσαν
 αὐτῶν ἐπὶ λαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σώσαντες
 Δερζέτιον αὐτῶν γεγνημένον. ὥστε ὑπὸ τῷ
 ὅτι ταύτην τὴν ἐξαπὸν τραπόμενοι, εἰς
 νῆα διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπὸ μὲν
 βολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ, καὶ
 λοσοφῶν ἐν ταῦτα. τῆτο γὰρ μοι δοκεῖ καὶ
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς πρὸς τὴν ἀξίαν
 τούτας. ἀνιαιρότερον γὰρ τῆτο γε. ἤδη ποτὲ
 νύκτωρ, καὶ Πέας ἤν, τὸν βαθυὺν τῆτον ὕπνον
 μενῶν, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Επιμενίδην γὰρ
 μενῶν, καὶ ἀναρρίπτει τὸν κεραινὸν, ἢ ἐκ
 ἐναυσάμεν, μεγάλῃ ποιήσας τὴν φλόγην
 δείξαμόλινα χολῶν ἀνθρώδους καὶ νεανικῆς Διὸς
 ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν ποιεῖσθαι καὶ τῆς
 ταφῆς μυθολογούμενα. Ζεὺς ἔτος ἐστίν, ὡς Ἐρμῆς
 κραγὼς ἐκ τῆς Αἰθιῆς, πρὸς τὸν Γμητῖον ἐπὶ
 πωρεῖα, πινάρους ὅλ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπὸ

appeditarim, imò semel vniuersas opes in amicos iu-
 andos effuderim, simul atque his rebus ad inopiam de-
 eni, iam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere di-
 uantur me, qui dudum reuerabantur, adorabant,
 necque de nutu pendebant. Quod si quando per viam
 egrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero,
 erinde ut euersam hominis iam olim defuncti statu-
 am, ac temporis longitudine collapsam pratercunt,
 quasi ne norint quidem. Alij verò & procul conspecto
 te, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese
 auspicatum, abominandumque visuros spectaculum,
 sem non ita pridem seruatorem, & adiutorem suum
 predicabant. Itaque prementibus malis ad extre-
 ra redactus consilia, rhenone arrepto, terram exer-
 o, quaternis conductus obolis, atque hic cum soli-
 dine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lu-
 i mihi videor facturus, quod posthac non intuebor
 erosque prater meritum secundis fortune successibus
 entes. Nam illud vel maximè vrit. Iam igitur
 ndem aliquando Saturni Rheaque proles, excusso
 rofundo isto, grauique somno (nam Epimenidem
 uoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine, aut
 Oeta redacceso, ingenti reddita flamma iram ali-
 quam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera
 ant que à Cretenfibus de te, tuaque sepultura ferun-
 tur. IVPIT. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans
 ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus
 totus, ac squalidus, pelleque amictus: fodit autem,

ρῶ; σκάπῃ δὲ, οἶμαι, Ὀπικευφῶς, λαλῶ
 θρωπῶ, καὶ θρασὺς, ἥπερ φιλόσοφος ἐστὶ
 αὐτῶς ἀσεβὴς τὰς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν
 ἢ φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Εὐκλείδου
 τὸν κολυπῆα; ἔτις ἐστὶν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καὶ
 τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλῃς, ὁ τὰς ὅλας ἐ-
 βας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθεμεν εὐρυτάτην τὴν
 Ζεὺς. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνῳ,
 ὅ, πρὸς ὃν οἱ τοσούτοι φίλοι, ἢ παθῶν οὐκ
 εἰν, αὐχμηρὸς, ἀθλιῶς, καὶ σκαπανεύς, καὶ μὴ
 ὡς εἴκεν, ἔτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δὲ
 Εὐμ. ἔτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρεψεν
 φιλάνθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δεομένους ἀπα-
 γῶ. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνείκα, καὶ δὲ ἡθελαι, καὶ
 σία πρὸς τὰς φίλους, ὅς ἐσσι, κόραξι, καὶ λυ-
 ριζόμενῳ, ἀλλ' ἔτι γυνῶν τοσούτων ὁ κα-
 μων κειρόμενῳ τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτῶν
 πύργους ὡς, ἔτι δὲ ἀνείκας τῆς πρὸς αὐτὸν,
 τὰς τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκέρ-
 πειτραζόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὶ αὐτῷ ἐκμυζή-
 καὶ τῶν δὲ μάλα Ὀπικευφῶς ὥχοντο, αὐτὸν αὖ-
 τὰς ρίζας ἔτι τετμημένον ἀπολιπόντες, ἐδ-
 ρίζοντες ἔτι, ἐδὲ πρὸς ἐλέποντες. πέθον γὰρ
 κερουῦτες, ἢ Ὀπικευφῶντες ἐν τῷ μέρει; Διὰ
 δικελίτης καὶ διφθερείας, ὡς ὅρα, ἀπολιπόν-
 αἰχμῶν τὸ ἀσυμμάτῳ γεωργεῖ, μελαγχολῶν

arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim alio-
 ui adeò impia, nefariaq; in nos fuerat dicturus. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echekratidis filiū
 polyttensem? Hic nimirum est, qui nos saepe numero in
 eris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus,
 e qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia
 a consueuimus agitare. I V P. Hem quam ista re-
 m commutatio? hiccine honestus ille, diues, quē tam
 uentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc
 habitu? squalidus, erumnosus, fossor conductitius, uti
 uicio cum tam grauem ligonem gerat? MER. Ad
 modum illum quodammodo probitas euerit, atq; hu-
 mitas, & in omnes quicumq; egerent misericordia. At
 cra Recordia potius facilitasque, nullūque in su-
 uendis amicis delectus, quippe qui neuiquam in-
 uerit, sese coruis lapisque largiri. Quin cum à
 turibus tam multis misero iecur eroderetur, ami-
 esse eos. & socios indicabat, quasi beneuolentia
 a sese afficerentur, cum illos epule magis caperent.
 go posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosif-
 que: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque
 modum diligenter exuissent, aufugerunt, exuc-
 n & radicitus defectum destituentes, adeò ut postea
 agnoscant quidem, aut aspiciāt, tantum abest, ut sint
 i suppetant, vicissimq; imperiant. Has ob res fossor,
 sago, ut vides, opertus pelliceo urbem præ pudore fugi-
 s, mercede terram exercet, aduersus ingratos a-

κακῶς, ὅτι οἱ πλεστοῦντες παρ' αὐτῶν, μάλο
 ροπήκῳς παρέρχονται, ἔδ' ἔτ' ἔνομα εἰ Τίμων
 το εἰδότες. Ζεὺς. ἢ μὲν ἔ' παροπίεσθ' ἀνὴρ
 λητέσθ'. εἰκότα γὰρ ἡγανάκει δι' εὐτυχῶν. ἐπ
 μοια ποιήσομεν τοῖς κατ' ἀράτοις κόλαξιν ἐπ
 πλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα ταύρων τα κα
 πότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἐπ
 τῆς ῥισὶ τῶν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πάλιν ἔ
 λίας τε καὶ θορύβε πολλῶν ἐπιπορευώτων
 ζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τῶν ἱεροσυλουῶτων (πολλοὶ γὰρ ἔ' τοι καὶ δυσέ
 τοι, καὶ ἔδ' ἔπ' ὀλίγον κατὰ μῦσαι ἡμῖν ἐφω
 λυῶ ἤδη χρόνον ἔσθ' ἀπέβλεψα εἰς τῶν ἀφ
 μάλιστ' ἔ' φιλοσοφία καὶ λόγων ἔ' ἐμ
 λασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλ
 κραγόντων, ἔδ' ἔπακθεῖν ἐπὶ τ' εὐχῶν. ὥς τε ἡ
 σάμενον χρητὰ ὧτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῶν
 αὐτῶν, ἀρετῶν τε καὶ ἀσώματ' α, καὶ λήρη
 τῇ φωνῇ ξυμειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τῶν
 ληθλιῶσαι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς ἔ' φαῦλοι
 μως δὲ τὸν Πλάτωνα ὡς Ἑρμῇ παραβαλὼν, ἀπ
 αὐτὸν κατὰ τάχ' ἐ. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτ' ἐ
 Θεσαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ μενέτωσαν ἄμφω π
 Τίμωνι, μηδ' ἐ' ἀπαλλ' ἀπ' ἐσθ' ἔτω ῥαδὶ
 ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητ' αὐτοῖς ἐκδιδ
 τὰς τῆς οἰκίας, πρὶν δ' ἐ' τῶν κολάκων ἐκείνων

rabile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate di-
 ti, admodum fastuose nunc praterant, ac ne nomen
 idem, an Timon vocetur, nouerint. I V P. Atque pro-
 pterò vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est, &
 re optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat.
 Quare sceleratos istos adiutores ipsi quoque fuerimus
 citati, si eum virum neglexerimus, qui tot taurus, &
 pras pinguißimas nobis in aris adoleuerit, quarum ni-
 si etiamdum mihi in naribus residet. Ceterum pro-
 pter negotia & turbam maximam peierantium, tum
 non iure agentium, neque non aliena rapientium,
 cetera ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi,
 quorum quidem cum multi sunt, tum obseruari: diffi-
 ces, adeò ut ne minimum quidem nos cõnuere sinant)
 ego iam ad Atticam regionem oculos non conuer-
 tere, maxime posteaquam philosophia & de verbis
 gladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnan-
 tes inter se istis vociferantibusque ne exaudire qui-
 dam mortalium vota liceat. Vnde mihi necessum est,
 ut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, con-
 que qui virtutem quandam, & incorporea qua-
 dam, merasque nugas ingenti vociferatione conne-
 unt. Hac in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexe-
 rim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod
 reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter
 istum abeas. Porro Plutus vnà secum ducat & The-
 surum, & virique apud Timonem perseuerent, neque
 adeò facile demigrent, etiamsi quam maxime illos pra-
 conitate rursus ex adibus exegerit. Ceterum de pal-
 ponibus

ἀχαρισίας, ἡ δὲ ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ
 μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσωσιν, ἐπὶ δ' αὖ τὸ
 ἔπισκευάσω. κατεαγμέναι γὰρ αὐτὰ καὶ λυ-
 μέναι εἰσὶ δύο αἰκτίνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλο-
 ρον ἠκόντισα πρῶτον ἐπὶ τῷ σιφιστῇ Ἀναξά-
 ος ἐπέθετε τὰς ὀμιλητάς, μηδὲ ὅλως εἰναι πρὸς
 τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν δὴ μαρτυρεῖται. ὡς
 αὐτὰ τῷ χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραινὸς εἰς
 κειον παρασκύψας, ἐκείνόν τε κατέφλεξε, καὶ
 εὐλίγῃ δαίνουσαν εἰς τὴν πέτραν. τὴν
 νῆ ἐν ποσάτω καὶ αὐτὴ τιμωρ ἄεσται αὐταῖς.
 πλὴν τοῦτο τὸν Τίμων αὐτῶν. Εὐμ. οἶον ἡ
 κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; εἰ
 καμολογῶσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὄχοις
 χρήσιμον. ἰδίᾳ γὰρ αὐτίκα μάλα πλεῖστοι
 νεσάτῃ κατασθίσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ πα-
 σάμεντο ἐν τῇ ὄχῃ, καὶ ἔπι τρεῖς τὸν Δία
 ὡπῇ ἔσκαπεν ἔπι κεκυφῶς, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
 λόμεντο. Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ εἴ μὴ ἀπέλθω
 παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί ὧ ἄρκε Πλῆτε, καὶ
 μὲν κελεύσαντο; Πλῆ. ὅτι νῆ Δία ὕβριζε
 καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ τῶν
 τρεῶν αὐτῷ φίλον ὄντα, καὶ μόνον ἐχὶ δικράτι
 ξέωθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν
 ἀπορρίπτοιόντες. αὐτὸς οὖν ἀπέλθω, παρα-

ponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt,
 si, in posterum consultabo, penasque daturi sunt,
 simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in-
 o retusa cuspide duo è radiis maximi, cum nuper a-
 idius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui su-
 familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui
 ij vocaremur. Ac illum quidem errore non serie-
 am, propterea quod Pericles obtenta manu eum pro-
 xerit. Caterum fulmen in Castoris ac Pollucis tem-
 um detortum tum illud exussit, tum ipsum parum
 fuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam
 terim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si
 monem conspexerint egregie locupletem factum.
 MERCVR. Quantum habet momenti altum vo-
 ferari, & obstreperum audacemque esse? Idque
 on iis modò, qui causas agunt, verum etiam qui vo-
 faciunt conducibile. En mox è pauperrimo diues e-
 aserit Timon, qui se imprecando clamosum & im-
 robum prastiteris, louemque reddiderit attentum.
 verò silentio fodisset nutans, etiam nunc foderet ne-
 ctus. PLVTVS. At ego Iupiter haud quaquam
 istum rediturus sum. IVP. Quid ita non reditu-
 us optime Plute, praesertim à me iussus? PLVT. Quo-
 am per Iouem iniuria me affecit eiiciens, & in mul-
 ta fragmenta dissecans, idque cum illi paternus essem
 micus, ac me penè dixerim, furca ex adibus expu-
 sit, nec aliter quàm ij, qui è manibus ignem abiiciunt.
 Nam rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatori-
 bus

κόλαξ· παραδοθήσόμενθ' ἐπ' ἐκείνης ὥς
 πε μετὰς αἰδοθησομένης τῆς δωρεᾶς, τὰς πα-
 τας, οἷς τίμιθ' ἐγὼ καὶ πειπόθητος. ἔπειτα δὲ
 τῇ πενίᾳ ζυγέσωσαν, ἡὲν περιμῶσιν ἡμῶν, κα-
 ραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκειλας, ἀγα-
 αῖθλιοι, τέτταρας ὀβολὰς ἀποφέροντες, οἱ
 λάνθες δωρεὰς ἀμελητὴ παρ' ἑμένοι. Ζ. ἔδοξεν
 ἔτι τὸν ὁ Τίμων ἐργάσεται πείσει, πάνυ γὰρ αὐ-
 κελλὰ πεπαυδαγώγηκεν, εἰ μὴ πάντ' ἀπασιν αἰ-
 ῖος ἐστὶ τῷ ὅσφιν, ὡς χρῆσθαι ἀντὶ τῆς πενί-
 αιρεῖσθαι. ἔμην τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι
 κείνους, ὅς νυν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιάσθαι, διότι σοι τὸ
 ἀναπείσας, ἢ φίλ' περὶν εἶναι ἐλευθέρως, ἔτι
 ὡν, ἔτε ζήλοισιν. ἄλλοτε δὲ ἔξ' ἀνελίον ἡγαν-
 τὰ τὰ τῶν πλοσίων, κατὰ κεκλεῖσθαι λέγων παρ' ἑ-
 μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, καὶ
 παρακύνψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα
 ἀπὸ δούρεος πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν
 σκοτῷ, καὶ διὰ τὸ ὥχρος ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ φ-
 ἀνάπλεως, συνεστακώς τὰς δακτύλους αἰ-
 ῖος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπὸ
 καιρῶν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα
 δεινὸν ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ
 θάπερ τῷ Δανάῳ παρ' ἑνεύεσθαι, ἵνα αἰ-
 καὶ παμπονήροις παυδαγωγοῖς ἀνατρεφόμε-

us donandus? Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui
 unus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus e-
 quidem in precio sim, & maiorem in modum exo-
 ratus. At hi stupidi cum inopia commercium ha-
 bent, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sa-
 pelliceo, ligonéque, sat habeant, cum quatuor lu-
 antur obolos, decem talenta contemptim dono da-
 solui. IUPITER. Nihil istiusmodi posthac in te
 sturum est Timon, quippe quem ligo abundè satis
 tripustit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt il-
 lia, te videlicet potius praoptandum quam ino-
 m. At tu mihi querulus admodum videris esse,
 nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis fori-
 liberè permiserit vagari, neque includens, neque
 corypus in te. Porro aliàs diuersa de causa in diui-
 stomachabare, cum diceres, te ab illis repagulis,
 uis ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse con-
 sum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi lice-
 Id igitur apud me deplorabas, affirmans prae-
 te nimis tenebris, eoque pallidus nobis videbaris,
 curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colli-
 di, coaceruandique vsu contractis, contortisque:
 sed si quando daretur oportunitas, aufugiturum
 que ab illis te minitabar. In summa, rem su-
 modum acerbam iudicabas in arco ferreoque tha-
 lo, Danaes exemplo, virginem afferuari, atque
 celestissimis educari pedagogis, senore & com-
 puta-

ἰόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφα-
 τες, ἐρῶντας, μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δεῖν
 ἔθολμῶντας, εἰ δὲ ἐπὶ ἀδείας, θεωμένους τῷ
 εἰς γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγοῦν-
 τηριεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέ-
 καντὶ δὲ πόλαυσιν οἰομένους, εἰ τὸ αὐτὸς δὲ πο-
 χεῖν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετὰ δίδοναι τῆς δόξης
 καθάπερ τὴν ἐν τῇ Φάτνῃ κῶα, μήτε αὐ-
 τῶν κερβῶν, μήτε τῷ ἵπῳ τεινῶντι
 πῶσαν. καὶ προσέτι καὶ κατεγέλας αὐτῶν
 νῶν, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐ-
 τυπουύτων, ἀγνοουύτων δὲ ὡς κατὰ κράτος
 ἢ οἰκονόμῳ, ἢ παιδότητι, ὑπαισιῶν λατρε-
 παροινήσας τὸν καθοδαίμονα, καὶ ἀνέρας δὲ
 πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόσμορον λυχνίδιον,
 λέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἑάσεις το-
 πῶς οὐκ ἔκ ἀδίκον, πάλαι μὲν σὺ ταῦτα
 νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὀφθαλμοῖς;
 μὲν εἴ γε τὰ ληθῆ ἔξετάζοις, ἀμφοσὶ δὲ
 ποιεῖν. τὸ τε γὰρ Τίμων ὁ τὸ πᾶν τὸ ἀν-
 μελές, καὶ οὐκ ὀνοίκον, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως
 κοίτη. τὸς τε αὖ κατὰ κλειστον ἐν θύραις, καὶ σ-
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γένου-
 πιμελής, καὶ ὑπερόγκῳ, ὀπιμελεσμένους,
 σκεπτομένους αὐτὰς, ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγει

putatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod te
preter modum adamarent, neque cum liceret, frui au-
erent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo securè
erentur, sed vigiles observarent, ad signum ac seram-
ulis nunquam conniuentibus, neque vsquam dimotis
emper intuentes, abundè magnum fructum arbitantes,
in quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod ne-
mini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in-
sesepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum fa-
licum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui
cerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissi-
mum) etsi quidem sibi subtraherent, vererenturque
tingere, non intelligerent autem fore, ut aut scele-
rissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum ma-
agogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem
namabilem herum, quem postea sinat, ad obscu-
rum, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum el-
oniolum vsuris inuigilare. Annon igitur ini-
mum, cum hac quondam incusaueris, nunc in Timone
per sa bis criminari? PLUT. Atqui si rem verè per-
deris, vtrumque me iure facere iudicabis. Nam &
bonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud be-
volentia, studiūque quod ad nos pertinet, meritò
atur. At è diuerso, qui me ostiis ac tenebris inclu-
seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, sagi-
orque, ac nimia mole turgidus euaderem, cum in-
im neque ipsi contingerent, neque in lucem produ-
cerent.

μηδὲ ὀφθαίλω πρὸς τινῶν, ἀνοήτους ἐνόμι-
 χ' ὑβριστὰς, ἔδ' ἐν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις
 μοῖς κατασπώντας, οὐκ εἰδότες ὡς μεῖα μέ-
 ασιν ἄλλω πρὶ τῶν ὀδαιμόνων με καταλιπο-
 οῦν ἑκείνους, ἔτε τοὺς πάνυ περ χείρας εἰς
 ἡς ἐπαυῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον
 σντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους
 παν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀπὸ
 κτιζόμενῶν, καὶ λαφυσόμενῶν, καὶ ἐξα-
 νῶ. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δρα-
 πεδημένῶν. Ζ. τί οὐκ ἀγανακτεῖς κατ' αὐ-
 τὰς ἀμφω καλῶ τὴν δίκην. οἱ μὲν ὡσπερ
 τάλῶ ἀποτοὶ καὶ ἄγευσοι καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα
 χηνότες μόνον τῷ χρευσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ οἱ
 πρὸ τῆς Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθι ἤδη, σωφρονεσθὲν
 πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντυζόμενῶν. Πλοῦ. ἑκ-
 ποτε πώποτε, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπλή-
 ῳ εἰσρυλῶ αἶ με κατὰ σπυρίων ἐξαυτλή-
 σαμβολόμενῶν τὴν ὀπίρροιν, μὴ ὑπέρβα-
 απεσὼν ὀπικλύσω αὐτόν. ὥς ἐς τὸν τῶν
 πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτῳ ἐπι-
 τὰς κύτας μὴ σέγοντῶν, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶ-
 δὲν ἐκχυθισομένους τὰ ὀπίρρέοντῶν, ἔτως αὖ

erent, ne vel aspicerer à quopiam, hos dementes & contumeliosos in me iudicabam, quippe qui me nihil comminutum tot in vinculis cogerent situ carieque putrescere, haud intelligentes, quo mox demigrent. Neque aliū cuiquam, cui fortuna faueris, relicturi. Neque hos igitur probo, neque illos, qui nimium facile sibi manus admouent, sed qui (quod est optimum) mediocritate viuunt, vii nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Quare & ipse sæpè indignor, cum à nonnullis ignominiosè cedor calcibus, laniorumque, atque exhaurior, à nonnullis contra perinde ac ignaticus fugitiuus compedibus vincior. IUPITER. Quid igitur indignaris contra illos? quando eadem utrique pœnas egregias luunt. alteri quidem in Tantalii in morem, neque bibere sinuntur, neque edere, sed ore sicco duntaxat inhiant auro: alii verò dum illis ceu Phrygæo cibos Harpyiæ ipsis è lacibus eripiunt. Sed abi iam, Timone multò libac vsurus cordatiore. PLUTUS. An ille aliquando desinet me ceu foraminoso cophino, priusquam opinò influxerim, data opera exhaurire, quasi coartur occupare, quo minus influam, veritus ne si confusus infundar, ipsum vndis obruam? Quo fit, ut in anaidum dolium aquam mihi videar allaturus, fructuque infusus, vase non continente liquorem, non prius propemodum effuso quod influit quàm influx-

τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλῶδες τῷ πίθῳ, καὶ ἀπὸ
 ἔξοδος. Ζ. ἔκουῦ εἰ μὴ ἐμφράζηται τὸ κεχλῶδες
 καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλημένον, ἐκχυθέντος
 χαῖσθ, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτῆς
 δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἀπὸ τῆς
 πλῆττιζετε αὐτόν. σὺ δ' ἐμέμνησο ὦ Ἑρμῆ
 πρὸς ἡμᾶς ἀγνῶτος κύκλωπας ἐκ τῆς αὐτῆς
 τὸν κεραιὸν ἀκονήσαντες ὀπιοκευάσωνται, αὐ
 τεθνηγμένους αὐτῷ δεησόμεθα. Ερ. προΐωμεν ὦ Π
 τῷτο ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γυνάδ' ἀ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλῆ. ἔκ αἰ τῷτο
 ἀλλ' ὅποτ' ἐν μὲν ἀπὶ πᾶσι παρὰ ἴνα πεμφθῆς
 Διὸς, ἔκ οἱδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμ
 ῶς μόλις τελεῖν ὀπί τὸ τέρμα, προσηρόσαι
 τῷ πειμένονίος. ὅποτ' ἐν δὲ ἀπαλλάττεσθαι
 ὄψθ' πολυτῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἐπ
 αὐλῳ, καὶ γὰρ ὕδ' ἀνακηρύττομαι νενικηκ
 ηδῆσας τὸ σταδίον, ἔδ' ἐιδόντων ἐνίοτε τῷ θεῷ
 ἔκ ἀληθῆ παῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αἰ
 χοίμῃ σοι, χθὲς μὲν ἔδ' ὀβολὸν ὥς περὶ αὐτῶν
 ἐρχηκότες, ἄφνω δὲ τήμερον πλῆσις καὶ π
 ἐπὶ λευκῷ ζεύγας ἐξελαύνοντας, οἷς ἔδ' ἐπὶ
 ξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες
 χονταί, ἔδ' αὐτοὶ πτερυόντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄνα
 τῷσιν. Πλῆτ. ἐπερεῖον τῷτ' εἶν' ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἔχ

influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac
 liber exitus. I V P. Prinde ni biatum istum obituraue-
 rit, perpetuamque persillationem sistere studuerit, te
 propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & li-
 onem in face dolij. sed interim abite, atque illum di-
 stem reddite. At tu, Mercuri, fac meminero, ut
 ediens Cyclopa ex Aetna tecum adducas, quo fulmen
 spide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato
 us fuerit. MERCVR. Eamus Plute. Quid hoc?
 um claudicas? Equidem ignorabam o praeclare, te
 in cacum modò, verum etiam claudum esse. PLVT.
 siqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum
 quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum
 scio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pe-
 ita ut agrè ad metam pertingere queam, sene non-
 inquam interim facto, qui me operebatur. Porro
 in discedendum est, elatum videbis multò auibus
 priorem. Vnde sit, ut vix iam amoto repagulo, ego
 praconis voce victor pronuncier, saltu stadium
 mensus, ne videntibus quidem aliquoties specta-
 ribus. MERCVR. At ista quidem haud vera
 ras, imo ego tibi permultos commemorare queam,
 bus heri ne obolus quidem erat, quo ressim eme-
 it, statim verò hodie diuites & sumptuoso in albo
 ru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem sup-
 litarit. Il tamen purpurati, aurumque manibus ge-
 ntes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, cre-
 re possunt, quin per somnium diuites sint. PLVT.

μαυτῆ ποσὶ βαδίζω τότε, ἔδ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὅτε
 ἀποσέλῃ με παρ' αὐτῆς, ἅτε πλετοδότης καὶ
 λόδωρ. ὅτε καὶ αὐτὸς ὦν· δηλοῖ γοῦν, καὶ τῷ ὄντι
 πειδαν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου,
 ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημειώσαντες
 ἐπιμελῶς, φορηθὸν ἀράμενοι μέλακομίζουσαν
 νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ περὶ τῆς οἰκίας πρόσκειται
 τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνην σκεπόμενος, πρὸς
 τῷ τῆς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ὅτι
 ῥᾶ πεισμένους κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδὸν
 σπετομένην, τετριγότες οἱ νεοπτοί. ἐπεὶ δὲ
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ
 δέλτῳ ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετὰ
 νὸς δλεσπότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ καὶ
 οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γυναιῶν ἀπολαύσει
 κείνῳ μὲν, ὅς τις αὐτῇ, ποτὲ ἀρπασάμενος
 δέλτῳ θείει φέρων, αὐτὴ τῆς τέως Πυρρίδος, ἢ
 νος, ἢ Τιβίδος, Μεγακλῆς ἢ Μεγάθυρος, ἢ Πυρρίδος
 μετονομασθεῖς, τῆς μάτῳ κεχηνότας ἐκ
 ἀλλήλων ἀποβλέποντας κατὰ λιπῶν, ἀλλήλους
 τὰς τὸ πένθος, οἱ αὐτῆς ὁ θιὼν ἐκ μὲν
 συγγένους διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καὶ
 ὁδὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ
 δερμῶν αὐθροπῶν, ἐπὶ τὴν πέδιλιν πεφθε-
 ρεῖ παρῶν ἄλλος μασίξειέ τις, ὅρθηον ἐφιστάμενος
 τὴν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνοῦν

Iste haec alia res est. Mercuri, neque enim tum meis
 ipsis ingredior pedibus, nec à Ioue, sed à Dite ad i-
 pos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor
 est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine de-
 clarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium de-
 nigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter
 designantes sarcinæ in morem sublatum transportant.
 Interea defunctus ille alicubi in adium tenebricosa par-
 tiacet, vetere linteo in genua iniecto tectus, de quo
 res digladiantur. Porro qui me sperauerant obtine-
 re, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quàm hi-
 ndinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi si-
 culum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, a-
 ntaque tabella, iamque nouus dominus pronuncia-
 tus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue ser-
 uus, ingens scilicet præmium ferens generosus quisquis
 tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis
 creptum, fugiens adportat commutato nomine, ut
 si modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam
 Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus ap-
 paretur. Caterùm illos ne quicquam hiantes, seque-
 rentium intuentes relinquit, ac verum luctum agen-
 tes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagena sinu sit
 lapsus, qui non parum magnam escam deuorarit.
 At hic repente totus in me irruens, homo vitæ mun-
 doris, atque elegantioris rudis, pingui, illotæque cu-
 tæ, qui compedes etiam dum horrescit, & si quis prae-
 tensi lero increpet, arrectis stat auribus, quique pristi-

Φορητός ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰς πε-
 ρὺς ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδέλους μασιγοῖ, δα-
 μενος, εἰ καὶ αὐτὰ τὰ τοιαῦτα ἔξῃσιν, ἄχρῃς αὖ-
 τροφοίας ὀπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδίδ-
 ομνύουσιν, ἢ μὲν ὁμορφότερον μὲν Νιρέως ἐ-
 τὸν, εὐχρύτερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, σὺν
 δὲ τῷ Οδυσσεύς, πλεονεχέστερον δὲ σὺν Ἀμα-
 ῖν καὶ Δεκάδῃ, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἀθλῖος ἐκχέ-
 ολίγον ἐκ πολλῶν ὀπιθορκιῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ
 γῶν σὺν λεγμένα. Ερ. αὐτὰ περὶ σχεδὸν φη-
 γνόμενα. ἐπὶ τῶν δὲ οὐκ αὐτόπῃς βαδίζεις, καὶ
 τυφλὸς ὡς εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγ-
 νῶν ἐφ' ἧς αὖ σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κέρναις εἰνα-
 τεῖν ἀξίως; Πλῆτ. οἷοι γὰρ εὐρίσκειν μεοῖσι τοῖς
 Ερμ. μὰ τὸν Δία ἔπ' ἀνὺ. ἔγ' γὰρ Ἀρεταίῃσιν
 πῶν, Ἰπποκρίτῃ καὶ Καλλιᾷ προσήεις, καὶ πολλοῖς
 Ἀθηναίων, ἔδ' ἐβόλῃς ἀξίοις. πῶν
 πρᾶτῃς καταπεμφθεῖς; Πλῆτ. ἄνω καὶ κα-
 τῶν περὶ πῶν, ἄχρῃς αὖ λάθω τινὲς ἐμπέ-
 ῳς τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγόν-
 τὸν Ερμῆα, ὅπῃ τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους
 νῶν. Ερμ. ἔκουῶ ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενος
 τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλεονεχίζειν ὅσους αὖ οἴηται
 τεῖν ἀξίως; Πλῆτ. καὶ μάλα δίκαιώς ὡς γὰρ θεός,
 Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπεν ἀναζητήσοντα δύσ-

um, perinde vti templum adoret, non est deinceps tor-
 mandus iis, quibus cum viuit, verum & ingenuos af-
 ficit contumelia, & conseruos flagris cadit, experiens,
 ut & sibi huiusmodi liceant, donec aut equorum alen-
 dum studio captus, aut adulatoribus sese permittens,
 ierantibus Nireo formosiorum esse, Cecrope Codroque
 merosiorum, callidiorum Vlysse, vnum autem vel sede-
 re pariter Cræsis opulentiorum, momento temporis se-
 rel profundat infelix, quàm minutatim multis ex
 iuriis, rapinis, flagitiis fuerant collecta. **MERCVR.**
 & ferme sic habent, vti narras: verum ubi tuis ipsius
 pederis pedibus, qui tandem cæcus cum sis, viam in-
 ire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupi-
 te miseris, dignos illi visos qui diuitiis abundant?
PLVT. Enimvero credis me reperire istos ad quos mit-
 ti? **MERCVR.** Per Iouem handquaquam. Ne-
 que enim alioqui Aristide præterito, ad Hipponicum
 Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homi-
 nes obolo quidem aestimandos. Caterum quid facis,
 quando quidem es emissus? **PLVT.** Sursum ac deor-
 sum circumcursans oberro, donec imprudens in quem-
 dam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui for-
 tassis me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri
 lucro præter spem subiecto venerans atque adorans.
MERCVR. Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem
 dat ex ipsius animi sententia, ditari ab te hos, quos
 dignos existimaret, qui ditescerent? **PLVT.** Et
 ne quidem optimo fallitur & bone, quippe qui cum me

ἔτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἔκα-
 περ ἔσθ' Ὀλυγκεύς αὖ ἐξ ὕροι ῥαδίως, ἀμα-
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαρὶν ἄτε τ' μὲν ἀγαθῶν ὄλ-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι π-
 χόντων, ῥᾶον ἐς τὰς τρίτας ἐμπίπῃω περὶ
 γλυκύομαι πρὸς αὐτ'. Ερ. εἴτα πῶς ἐπιδά-
 πης αὐτὰς, ῥαδίως φεύγῃς, σὺκ εἰδὼς τὴν
 Πλῆτ. ὀξύδερκῆς τότ' πῶς καὶ ἀρτίπας
 πρὸς μόνον τὸν καμρόν τῆς φυγῆς. Ερμ. εἴ
 τῷ δ' ἀποκρῖναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται
 πρὸς σέλι ὡχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν π-
 ρατὰς ἔχοις, ὥς πάντας ἀποβλέπῃν εἰς σ-
 χόντας μὲν δαδαιμονεῖν οἶεσθαι· εἰ δὲ ἀποτο-
 ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ ἵνας σὺκ ὀλί-
 γ' ἔτω σὺ δ' υσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βα-
 πόντων φέροντες, ἐρρίψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν
 βάτων, ὑπερορῶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σὺ, σ-
 δὲ τὴν δέχλιν ἐώρας αὐτὰς. πῶς ἄλλ' αὖ
 οἶδα, ὅτι ὁμολογήσας, εἴ τι ζυγίης σωτῆ-
 ῖν αὐτὰς ἐρωμένῳ τοιῷτ' ὀπιμεμνηνέτα
 οἶει γὰρ τοιῷτον, οἷός εἰμι ὀρῶσθαι αὐτοῖς χ-
 φλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρὸς σιν; Ερμ. ἀλλ'
 Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ
 τυφλοὶ ὡς ἄρ' ἐγώ, ἀλλ' ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπά-
 νειά κατέχουσι τὰ πάντα, ὅστις κιάζουσιν αὐτοῖς

cum esse non ignoret, emittat vestigatum rem vs-
 que aded repertu difficilem, & iam olim è vita sub-
 am, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, qua
 uirum aded obscura sit ac minuta. Itaque cum rarè
 ut boni, improbi porrò in ciuitatibus omnia obtine-
 at, oberrans facile in huiusmodi mortales incurro, ac
 quibus illorum illigor. MERCVR. At quì sit, ut
 toties eos deseris, celeriter aufugias, cum via sis igna-
 ta? PLVT. Tum demum acutum cerno, pedibusq;
 flecto, ubi ad fugam tempus inuitat. MERCVR.
 Illud quoque mihi responde, qui sit, ut cum sis ocu-
 latus (dicendum enim est) præterea pallidus, postre-
 mus claudus, tam multos habeas amantes, aded ut om-
 nes respiciant in te, & si poriantur, felices videantur;
 frustrentur, non sustineant viuere? Ex his equidem
 paucos noui, qui sic perditè te amarint, ut se aë-
 scopulo piscosi in æqueris alta, precipites abiece-
 rint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo
 modo respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fate-
 ris, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui e-
 modi amore sunt dementati. PLVT. At enim cre-
 dine, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum
 cecum, aut si quid aliud adest mihi vitij? MER-
 CUR. Quid ni, ô Plute? nisi fortè & ipsi omnes ca-
 vent. PLVT. Haud caci quidem, ô optime, verùm
 vitia errorq;ue, quæ nunc occupant omnia, illis of-
 fundunt tenebras: ad hac ipse quoque ne per omnia de-
 formis

οὐδὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντράπασιν ἄμορφος εἶναι
 σωπῆον πείθεμεν. ὅτι ἐρασμιώτατον, δια-
 λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνου-
 δὲ αὐτὸν πρὸς ὥπλον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος
 ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἰ γὰρ τις οὐ-
 λον ἀπογυμνώσας, ἐπέδραξέ με, δῆλον ὡς καὶ
 σκον αὐτὸν ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα
 τὰς ἀνερᾶςων καὶ ἀμόρφων πρᾶγματων. Εἰ
 ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεῖστον γινόμενοι, καὶ τὸ πρὸς
 αὐτὸ πείθεμενοι, εἰ ἐξαπατῶνται; καὶ ἡ ἡ-
 πα αὐτῶς, θᾶττον αὐτὸν τὴν κεφαλῇ ἢ τὸν
 ὄνον πρὸς οἶνον; ἔτι γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰς
 ἡπίχριστος ἢ ἄμορφία εἶναι, ἐνδοθεν τὰ πά-
 τας. Πλ. ἔκ ὀλίγα ὡς Ερμῆ, καὶ πρὸς ἑαυτὸν μὴ
 νίξεται. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπὶ δ' ἂν τις ἐντυχα-
 τον ἀναπελάσας τὴν θύραν εἰς δέχεταιί με, καὶ
 σέρχεται μετ' ἐμῶ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοή-
 λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη,
 αἴτια μυρία. ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων κατα-
 τὴν ψυχῇ, θαυμάζειτε τὰ ἑ θαυμάσια, καὶ
 τῶν φθικτῶν, καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πα-
 εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορέει
 αὐτὸν. καὶ πάντα πρὸς ἑαυτὸν ἂν, ἢ ἐμὲ πρὸς
 μείνεν ἂν. Ερ. ὡς δὲ λέϊος εἰ ὡς Πλεῖστε, καὶ ὀλί-
 δυσκάρη, καὶ διαφθιμὸς, ἔδεμίαν αὐτὸν

mis sim , persona vehementer amabili testus inau-
 ta , gemmisque picturata , ac versicoloribus ami-
 u , eis occurro : illi rati sese natiui vultus venusta-
 aspicere , amore capiuntur , & pereunt non poti-
 tes. Quod si quis me toto corpore renudatum illis o-
 derit , dubio procul futurum sit , ut se ipsi dam-
 nt , qui tantoperè cecutierint , adamantes res neusi-
 am amandas ac fœdas. *MERCVR.* Quid ergo
 teaquam eò peruentum est , ut iam diuites euaserint ,
 que personam sibi circumposuerint , rursus fallun-
 ? Aded ut si quis illis detrahare conetur , penè ca-
 potius , quàm personam abiiciant ? Neque enim
 simile est etiam tum illos ignorare , fucatam esse
 nam , cum intus cuncta inspexerint. *PLVT.* Ad
 non parum multa res , ô Mercuri , mihi sunt adiu-
 tio. *MERCVR.* Quanam ? *PLVT.* Simul-
 ne qui me primùm nactus est , apertis foribus exce-
 e clanculum vnà mecum introit elatio , recordia,
 entia , mollities , violentia , dolus , atque alia iterum
 merabilia : à quibus omnibus posteaquam est a-
 us occupatus , iam admiratur quæ neutiquam
 admiranda , & appetit ea quæ sunt fugienda , &
 unctorum illorum patrem ingressorum malorum
 uit , illorum satellisio vallatum , quiduis potius pas-
 , quàm uti me compellatur reiicere. *MER-*
R. Ut leuis ac lubricus es Plute , retentu diffici-
 c fugax , neque vllam prabens ansam certam
 quo

παρεχόμεν. Βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχαί-
 ρεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις σὺν τῇ
 ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τε καὶ ὀλαβῆς
 τὰ ἀγκιστρα ἔκπεφυκότα ἐξ ἀπαντὸς τῆς
 ἔχουσα ὡς πλησιάζοντας ὄφθους ἔχουσα καὶ
 ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη οὐ
 ταῖς ἡμαῖς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε. Πλῆ-
 ρε ὅτι τὸν θησαυρὸν σὺκ' ἐπηγαγόμεθα, ἔπει-
 λισα. Πλῆ. θάρρει τέττα γένεκα, ἐν τῇ γῇ
 ταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμαῖς, ὅπισκ' ἔ-
 μένεν ὅπισκ' αἰσάμενον τὴν θύραν, αὐοίγον
 ἢ μὴ ἐμὲ ἀκῆσθαι βοήσαντος. Ερ. ἔκ' ἐν
 μεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔτι ἐχόμενος
 μύθος, ἄχρ' αὖν πρὸς τὴν ἐχθαλὴν ἀφίκα-
 ῖται ποιεῖς ὦ Ερμῇ χερσὶ γαγῶν, ἐπεὶ ἔγωγε
 με, ὑπερβόλῳ Τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσέμε-
 σῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτος ἐστὶ, καθάπερ
 πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἔτ' οὐ σκάπτει τὸν
 νὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ πενία
 πόνος ἔκείνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ
 καὶ ὁ τριῖτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ τῶν
 πάντων, πολὺ ἀμείνεις τῶν σῶν δορυφόρων
 ἐν σὺκ' ἀπαλαττόμεθα ὦ Ερμῇ τὴν ταχέως
 ἀνὰ ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἀν-
 τηλικῆτα στρατοπέδῳ πείεσθαι μένον. Ερ. ἀλλ'

us pressus tenere, sed nescio quomodo anguilla-
um, ac serpentum in morem inter digitos elaberis.
At è diuerso paupertas viscosa, pressu facilis, toto-
re corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetige-
rit, illico hareant, ne facile queant auelli. Verùm
terea dum nugamur, rem haud parvam omisimus.

PLUTVS. Quam? MERCVRIVS. Nempe
Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis
est opus. PLUTVS. Ist hac quidem ex parte bo-
nis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad
ascendere soleo, iussoque intus manere foribus oc-
cis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem
perierit. MERCVRIVS. Iam igitur Atti-
adeamus. Et me sequere chlamydi adharens, do-
extremam viam attigerimus. PLUTVS. Re-
facis Mercuri, cum me per viam ducis. Ete-
si me desereres, forsitan oberrans in Hyperbolum,
Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu fer-
ro impacli? MERCVRIVS. Timon hic
qui proximè montanum & petricosum fodit sa-
pientia, adest & Paupertas, & Labor ille, tum
Fortitudo, atque id genus alio-
rum turba quorum omnium agmen fames cogit, lon-
gestantius quàm tui sint satellites. PLUTVS.
In igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri?
ne enim vllam operaprecium fecerimus cum ho-
minum eiusmodi vallato exercitu. MERCVRIVS.
Secus

τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔν. Πενία. ποῖ τὸν ἄ-
 γος ὧ δὲ γὰρ φόντα, χεραγωγῶν. Ερμ. ὅπῃ τέτοιον
 Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τῷ Διός. Πεν. νυῦ ὁ ἴ-
 σος ὅπῃ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα
 τῆς τευφῆς παραλαβῆσαι, ἰατροὶ παραδῶσαι
 Φία καὶ τῷ πόνῳ, γυναικὸν ἀνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον
 δέξαι; ἔτως ἄρα δίκαια φρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία
 καὶ δαδίκηται, ὅς θ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφ' ὧν
 ὄψε με ἀκρεβῶς πρὸς δρετὴν ἐξερχασμένον
 θίς ὁ Πλέτρς παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρι καὶ τύφῳ
 ρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθικὸν καὶ ἀγνῆ καὶ
 τ' ἀποφήνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γυν-
 νον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὧ Πενία τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχ-
 καὶ ὑμεῖς δὲ ὧ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκρο-
 τέ μοι. ἔστος δὲ τάχα εἴσετα, οἷαν μεῖσαν ἀποκ-
 ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων
 νῶν ὑγιανὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῃ δὲ τῇ γῇ
 διέτέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν δα-
 πων, τὰ δὲ περὶ τὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν
 τρία ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται ἡμεῖς οὐ
 σίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐσὲ ὧ κατ' ἄρα τοι; ἢ ἄρ-
 μενοι δεῦρο ἦκετε, ἀνδρα ἐργάτῃ καὶ μιᾷ φορᾷ
 χλήσοντες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπὲτε μιᾶς οἱ πα-
 τες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς
 λοῖς καὶ τοῖς λίθοις συντρέψω. Ερ. μηδαμῶς ὧ

Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur.

PAUPER. Quò hunc nunc Agricida manu abducit?

MERCVR. Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue munus ire iussi.

PAUPER. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego malè habentem ob delicias suscepi commendans, quod sapientia & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi?

Aded ne despicienda, iniuriæq; idonea vobis Paupertas iudicor, vti nunc, quæ mihi vnica erat possessio eripiatu, iam ex-

actissima cura ad virtutem excultum, vt Plutus hic v-

elenuò susceperit per contumeliam & arrogantiam,

manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat du-

um, mollem & ignauum ac vecordem, rursus mihi

restituatur, vbi iam nihili factus erit & relictus?

MERCVR. Sic ô Paupertas Ioui placitum est.

PAUPER. Quidem abeo: At vos Labor & Sapientia, reliquique

sequimini me. Porro hic breui cognoscat, qualis in-

uenierim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bo-

na & rerum optimarum doctrix, qua cum donec ha-

bit commercium, sano corpore, valentiq; animo per-

trauit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens,

inutua autem & vulgaria ista aliena, ita vt sunt.

Timans.

MERCVR. Discedunt illi, nos ad eum

eamus.

TIM. Quinam eslis ô scelesti? Aut quid

huc venistis homini operario mercenarioque

potium exhibituri? verum haudquaquam lati abibi-

scelesti vt estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & sa-

μὴ βάλης, ἔγὼ δὲ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, αἶψα
 γὰρ μὲν Ερμῆς εἰμι, ἔτ' ὦ δὲ ὁ Πλῆτ' ὦ. ἐπεμύνη
 Ζεὺς, ἐπακέσας τῶν ὀχῶν. ὥς ἀγαθὴ τύχη δὲ
 τὸν ὄλβον, δότος δὲ τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οὐκ
 θεῆδ' ἤδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ. πάντας γὰρ
 καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπος μισῶ. Ἰστὺν δὲ τὸν τυφλόν
 ὅς τις αὐτῇ, καὶ ὅστις ἔψην μοι δοκῶ τῇ δίκηλῃ. Π.
 ἀπώμεν ὦ Ερμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μελαγχολῶν
 ὁ ἀνθρώπος. ἔμετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τὰ κακὰ
 θῶ προσλαβών. Ερ. μηδὲν σκαῖον ὦ. Τίμων, αἰ
 πάνυ τὸ ἀσχεῖον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, πρὸς
 τῷ χεῖρε λάμβανέ τι τὸ ἀγαθὸν τύχῃ, καὶ
 πάλιν, καὶ ἴσθι. Αθροῖσ' αὖ τὰ πρῶτα, καὶ ἴσθι
 ἀχαιῶν σκείνων μόν' ὦ αὐτὸς δαίμων
 ἔδεν ὑμῶν δέεσθαι. μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἵκα
 πλῆτ' ὦ ἡ δίκηλα, τὰ δ' ἄλλα δαίμονες
 μοι, μηδενός μοι πλεονάζοντος. Ερ. ἔτως ὦ
 θρώπως, τὸν δὲ φέρω διὰ μῦθον ἀπ' ἡμέας
 τε. καὶ μὴ εἰκὸς ἴω μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, καὶ
 ἔσθ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδὲ
 ἔσθ' ὅστις μελεσμένων σ' ἔτ' θεῶν. Τί. ἀλλὰ οὐκ
 Ερμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ὀπιμείας,
 δὲ τὸν Πλῆτον ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. Ερ. τί δὴ; Τίμ. οὐ
 πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἶψ' ὦ ἔτος κατῆλθε
 λαξί τε παρθένος, καὶ ὅστις ἐλθὼς ἐπαγαγὼν, καὶ

petitos comminuam. *MERCVR.* Nequaquam, Timon, ne ferito, neque enim series mortales, verum sum Mercurius, hic Plutus. Misit nos Iupiter, votis exauditis. Quare, quod benè vertat, opes accedens à laboribus. *TIM.* Atqui vos iam pleritis, etiamsi dii sitis, ut dicitis. Siquidem odi par omnes tum deos tum homines. Sed hunc cecum, quis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminere. *PLUT.* Abeamus per Iouem. *Mercuri.* Quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter minere, ne malo quopiam accepto discedam. *MERCVR.* Ne quod ferociter Timon, quin exue potius penitentiam ferocitatem, asperitatemq., ac manibus obexcipe bonam fortunam, rursus diues, eslo rursus Atheniensium princeps, & despice ingratos istos se posse feliciter agens. *TIM.* Nihil mihi vobis est opus, turbate, sat opum mihi ligo, praterea fortunatissim sum, si nemo propius ad me accesserit. *MERCVR.* Deone, queso, inhumauit? Hac ego seuà Iouire atque immania dicta: Atqui par erat forsitan hostes tibi haberi inuisos, ut qui tam multa indigna incommisissent, deos odio te prosequi nequaquam erat tantaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. *TIM.* tibi *Mercuri*, Ioui què quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiam, ceterum hunc Plutum nequaquam recepero. *MERCVR.* Quid ita? *TIM.* Noniam pridem innumerabilium malorum hic mihi fuit auctor, cum me assentatoribus proderet, insidia-

ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία διαφθείρας, καὶ Ἰππο-
 δοτοφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ἔτα-
 σως καὶ προσδοικῶς. ἡ βελίση δὲ πένια πόνοις
 ἀνδρικωτάτοις καὶ αὐγυμνάσουσα, καὶ μετ' ἀλγῶν
 παρρησίας προσμιλῶσα, τότε ἀναγκαῖα καὶ
 παρῆχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονέ-
 σθαι, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπάρτησαι-
 βίς, καὶ δείξασα ὅς τις ἴσῃ ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς
 κόλαξ θωπύων, ἔτε συκοφαντῆς φοβῶνται
 μετὰ παροξυνθεῖς, ὅτι ἐκκλησιασθῆ-
 φορήσας, ἔτι τὸν Ἰπποβελύσας. αὐ-
 διώαιτ' αὖ. ἐρρωμένον τριγάρ ἐν ὑπὸ τῶν
 τετονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενον
 ῥῶν τῶν ἐν ἀσφ' κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχον-
 Φιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς παλίνδρομον
 ὦ Ερμῆ, τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῃ. ἐμὸς
 ἱκανὸν ἴσῃ, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώ-
 ηται. Ερμ. μηδαμῶς ὦ γὰρ. ἔγὼ γὰρ πάντες ἐ-
 τήδαιοι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα καὶ
 μερακιώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ἔπειτα
 εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῷ Δίῳ. Πλεῖστ. τί
 Τίμων δικαμολογήσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπὰ
 λέγοντι; Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ
 προσιμίων, ὥσπερ οἱ Ἰππίτριπτοι ῥήτορες, αὐ-
 γὰρ σε ὀλίγοι λέγονται, διὰ τὸν Ερμῆα τετυπῆ-
 ἐχθρῷ μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔτω πολλὰ

et in me inuitaret, conflare odium, illecebris cor-
 mperet. inuidia obnoxium redderet, denique cum me
 perfidè ac proditoriè destitueret. Contra paupertas
 ma, me laboribus viro dignissimis exercens mecumq;
 & liberè conuiuens, & quæ opus erant, suppedita-
 laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, esse-
 q; ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, de-
 monstrans quanam essent opes verae meae, nempe quas
 ne adulator assentans, neque sycophanta minitans,
 ne plebs irritata, neque concionator suffragiorum
 er, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere.
 ne iam validus effectus ob laborem, dum hunc a-
 m grauius exerceo, neque quicquam eorum quæ
 in ciuitate malorum aspicio, abundè magnum &
 cientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu,
 Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, v-
 tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat
 erit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate
 erant. **MERCVR.** Nequaquam ô bone, neque
 omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu
 anda pueriliaquæ ista missa fac, ac Plutum excipe,
 sunt reiicienda munera, quæ à Ioue profiscun-
PLVT. Vin' Timon ut contra te partes defendam
 er, an grauius feres si quid dixero? **TIM.** Dico,
 cultis tamen, neque cum procemiis, quemadmodum
 mississimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te hu-
 mercurij gratia paucis dicentem. **PLVT.** Atque
 eris mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs

σε κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴη σε ὡς Φοι-
 κηκα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων ἀλλόθεν σοὶ
 εἴω, ἡμῆς καὶ παρορίας καὶ σεφάνων, καὶ
 ληστρυφῆς. πείβλεπῆθ' ὅτι καὶ αἰοίδιμοι
 μὲ ἦδα, καὶ πεισάδατος. εἰ δὲ ἡ χαλεπή
 κολάκων πέπονθας, ἀναιδίας ἐγὼ σοι. μάλα
 τὸς ἡδίκημα τῶν ὑπὸ σε, δίοίμ' ἔτιωσ' αἰ-
 πέβαλλες ἀνδράσι κατ' αἰθέρις, ἐπαμνῆσι καὶ
 τεύχεσι, καὶ πάντα τρόπον ὅτι βλάψῃ μοι
 τελευτῶν ἐφῆδα, ὡς παρδένωκά σε, τῶν
 αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπὸ
 ὑπὸ σε, καὶ ὅτι κεφαλῇ ἐξωθεῖς τῆς οὐ-
 γαρῆν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδ' ὅ, ταύτῃ
 φέρων ἡ ἡμιώτα σοι Πενία περὶ τέφκει.
 τυς ὁ Ερμῆς ἔρσι, πῶς ἐκέτευον τὸν Δία με-
 παρὰ σε, ἔτιω δυσμενῶς μοι παρσενίω γὰρ
 ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὧ πλῆτε, οἷος ἤδη γε γρήταρ
 ῥῶν ξυνδράττειδε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκάπεις,
 σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ.
 σεταὶ γὰρ ἐμδοήσαντί σοι. Τίμ. πῆσέον ὧ
 αὐθις πλῆστητέον. τί γὰρ αὖ καὶ πάροις τις
 οἱ θεοὶ διάζοιντο; πολλὸν ὄρα γε, εἰς οἷά με πῆ-
 ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἀχρεὶ νῦν ὄ-
 στα δάγνων, χρυσὸν ἄφνω τσῆτον λήψας
 αἰδκήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας αἰαδῶ

te accusato. Attamen vide, num qua in te te quemad-
modum ais, laferim? qui quidem dulcissimarum qua-
cunq; rerum tibi extiterim autor, opifexq;, autori-
tatis, primarij loci, coronarum, aliarum item volupta-
tum. mea opera conspicuus eras, celebris & obseruandus.
Atterum si quid molesti ab adulatoribus accidit, non
tibi potes impusare, quin ipse magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propterea quod me tam ignominiose
illis illis execrandis suppeditariis; qui te mirabantur, ac
estigiis dementabant, mihiq; modis omnibus insidi-
struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te à me
peditum, desertumq; fuisse, istud criminis in te possum
torquere, cum ipse sim modis omnibus à te reiectus, præ-
terq; exactus ex adibus. Vnde pro molli cblamyde sa-
m pelliceum istud charissima tibi paupertas circum-
fuit. Itaque testis est mihi hic *Mercurius*, quan-
to pere Iouem orauerim, ne ad te venirem, adeò hostili-
ter mihi aduersatum. *MERCVR.* At nunc vides
ute, in cuiusmodi hominem sit commutatus. Proin-
audacter cum illo consuetudinem iunge. Tu verò so-
lita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem ad-
dito. Audiet enim si tu accersueris. *TIM.* Paren-
tem est *Mercuri*, rursusq; ditescendum. Quid enim
utias cum dū compellant? tamen vide, in quas tur-
pitudine me miserum coniicias, qui quidem cum ad hunc vs-
que diem felicissimè vixerim, tantum auri repente
accepturus, nihil commertus mali, tantumq; cu-

Ερμ. ὑπόσθηθι ὦ Τίμων δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν
 καὶ οὐκ οἶσόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοισιν
 γῶσιν ὑπὸ τῷ Φθόνῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν
 τὸν ἔργον ἀναπλήσομαι. Πλῆτ. ὁ μὲν ἀπέλθω
 ὡς δίκαι. περμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν φίλων
 δι' αὐτὰ πείμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν ἀπελθόντα,
 ἀπελθόντα, μάλλον δὲ παῖε. σέ φημι θησαυρὸν
 ὑπὸ ἀκροῦ Τίμωνι τέτρω, καὶ πάρα χε σεαυτοῦ
 λείδω. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων
 ὑμῖν ὑποσθήσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκαια καὶ φίλοι
 ὁππότερον σεαυτῶν καὶ μὴ κάρησιν ἐκ τῆς βάθους
 σωρὸν ἐς τὰ μφαιὰς προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ καὶ
 καὶ Φίλοι κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδαῖε, πόθεν
 τοσούτον ἤπερ ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδωκα γὰρ, μηδὲ
 καὶ ὄρω ἀνεχόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίου ἐστὶν ἔργον
 σημον, ὑπερύθρον, βαρὺ, καὶ τῶν πρὸς οὐρανὸν
 ἔστιν. ὦ χρυσέ, διεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. ἀλλὰ
 γὰρ πῦρ ἄτε Διὸς πέπλος καὶ νύκτωρ καὶ μεθυστικόν
 ἐλθὲ ὦ Φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα
 σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εἶδον
 πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωντα πλῆτον, ὦ γὰρ
 σιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσθι. ὦ δίκαια καὶ φίλοι
 γέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτρω ἀναθεῖναι καὶ
 τὸς δὲ ἡδὴ πᾶσαν πειράμενος τῶν ἐχθρῶν, πῶς
 κερδομησάμεν ὦ ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς μὲν ἐμοί

arum suscepturus. *MERCURIUS.* Sustine Timon, mea gratia, tamen si graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi pra'inuidiarum-
 antur. Ego porro superata *Ætna* in cælum reuol-
 uero. *PLUTVS.* Abiit ille quidem, sicut appa-
 ret, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu
 vero hic operire, siquidem digressus *Thesaurum* ad te
 transmittam, sed feri fortius, tibi loquor auri *The-*
saure. Timoni huic audiens esto, offerque temet eruen-
 am. Fode, Timon, alius impingens. Caterum ego
 vobis digredior. *TIMON.* Age iam, o ligo, nunc
 tibi tuas vires explica, neque defatigare, dum ex ab-
 o *Thesaurum* in apertum euocaris. Hem prodigio-
 m autor Iupiter, amici Corybantes, ac lucifer
Mercuri, vnde nam auri tantum? Num somnium
 est? Metuone carbones repercurus sim experre-
 us. Atqui aurum profecto est insigne, fuluum,
 laue, & aspectu multo iucundissimum. Pulcherri-
 m *Aurum* faustitas mortalibus. Quippe quod ignis
 morem ardes, noctesque & dies renides. Ades o
 bi charissimum & desideratissimum. o *Mida*,
 seque, ac munera *Delpbico* in templo dicata, vt ni-
 eratis si cum Timone, cumque Timonis opibus
 feramini, cui ne *Persarum* quidem Rex par est.
 ligo, sagum charissimum, vos quidem Pani huic repo-
 ne commodum. At ego quam maximè semotum mer-
 tus agrum, turriculaq; seruandi auri gratia constructa,

ἐνδιατῶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ ἄφρον ἄποθανόντα
 δοκῶ. δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω
 ὁπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἄ
 καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἐπαῖρος
 βωμὸς, ὑβλῶ πλὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακ
 ὅππικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία καὶ κατὰ
 ἐθῶν. μονήρης δὲ ἢ διάτα, καθάπερ τοῖς λύ
 φίλοις εἰς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ
 βεβλοῖ, καὶ τὸ προσμιλῆσαί τινι αὐτῶν μίαν
 εἶναι ἰδὼ μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλα
 αὐτῶν λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδ' ἐν ἡμῖν δια
 σταν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν
 σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἐρημία δὲ ὄρεται
 αὐτῆς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημό
 πατεῖς αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ, ὀνόμα
 νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα, πλεεύνων
 μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἅπαντων, καὶ ἢ
 μόνος καθ' ἑαυτόν, κολακείας καὶ ἐπαίνων
 ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖται
 ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμοῖος, ὀκσεῖων τῶν ἄλλων
 παρ' ἑαυτὸν δεξιῶσθαι δεδέχθω, ὡς δὲ καὶ
 ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν
 σάνθρωπος ἢ οἶσον. τὰς τρεῖς δὲ γνωρίσματα
 σκολία καὶ τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ
 θρωπία· εἰ δὲ τιναῖδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον

ni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi
 defuncto, parare est sententia. Hæc igitur decreta
 into, placitæque in reliquum vitæ, seiunctio, igno-
 rantia, fastidium erga mortales omnes. Porro ami-
 cos, hospes, sodalis, aut ara misericordiæ mera nu-
 mer. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare
 mentibus, iniquitas, ac morum subuersio: at vitæ so-
 larioria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Ti-
 mon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machi-
 natores. Cùm horum quopiam congregari, piaculum,
 sed ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit
 e dies. In summa, non alio nobis habentur loco
 am signa saxeæ, aræque, neque fœcilem ab illis
 ssum recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitu-
 terminus esto. Ceterum tribules, cognati, popu-
 les, postremò patria ipsa, frigida quadam & ste-
 lia nomina, & insipientium virorum precia: solus
 timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum
 lectetur, liber ab assentationibus, & onerosis lau-
 dibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibi ipsi vicinus,
 si particeps, excutiens sese ab aliis. At semul de-
 tum esto, ut vnus seipsum comiter accipiat, si mo-
 endum sit, aut necesse habeat sibi ipsi coronam admo-
 re. Nullumque nomen sit dulcius quàm Misanthro-
 , id est, hominum osoris. Morum autem nota,
 difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumani-
 tas. Quod si quem conspexero incendio conflagrantē, ob-
 testan-

σβεννύει ἰκετεύοντα, πίτη καὶ ἐλαίῳ καὶ
 σιγῇ καὶ λῶϊνα τῶ χερσῶν. ὁ ποταμὸς παρ
 ρη, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀνπλαθείας θείας
 θεῖν καὶ τὸν ὀπί κεφαλῇ πίπλοντα, ὥς μηδεὶς
 ψαυθῆναι. ἔτω γὰρ αὐτῷ ἴστω δὲ ποταμὸς
 σηγήσεται τὸν νόμον Τίμων Εὐχερατίδης καὶ
 ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἰ
 ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς
 ἀλλὰ πρὸ πολλῶ αὐτὸ ἐποιεῖσθαι ἀπασιν ἡρώ
 ταῦτα γινέσθω, διότι ὑπερπλεῖται, ἀγχοῖται
 τὸ πρᾶγμα γινώσκουσιν αὐτοῖς. ἔτι τί τῶτο; Φε
 ρεις, πάντα χόθεν σωθέεσσι, κεκονιμένοι καὶ πτω
 χεις, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὅσφραϊνόμενοι τῶ χρυσίῳ
 οὐκ ὀπί τὸν πάγον τῶτον ἀναβάς ἀπελαύνει
 τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος
 τὸ τῶτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμο
 τες, ὥς πλεονάντων παρορώμενοι τῶτο οἴκο
 μνον, ὥς δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑπερσάντων
 ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἐστίν; Γναθωνίδης
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔργον ἀντήσαντί μοι ὀρέξας τῆ
 χον, πίθας ὅλβας παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκ
 ῶ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώζεται γὰρ καὶ
 ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὥς οὐκ ἀμελήσει
 μων. ἀγαθὲ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων καὶ
 φώτατε καὶ ἡδίστε καὶ συμποτικώτατε. Τί, νή

estantem quo restinguam, pice oleoque restinguere:
 rursum si quem flumen undis abstulerit, isque manus
 erigens imploret, ut retineatur, hunc quoque de-
 verso propellere, ne possit emergere. hunc ad modum
 et pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
 ratides Colytensis, & concionis subscripsit suffragiis
 nemille Timon. Age hac decreta sunt, & pro vi-
 ti immoremur eis. Caterum magno emerim, ut id
 omnibus innotescat, quod opibus abundo. nam illa
 illos praefocauerit. Sed quid illud? Hem quae tre-
 matio? undique concurrunt, puluerulenti atque
 peli, haud scio, vnde aurum odorati. Virum
 hoc consenso colle saxi eos abigo è sublimi de-
 pulans, an hac tantum in re legem violabimus, va-
 mel cum illis congrediamur, ut magis angantur, fa-
 titi, repulsique? Ita satius esse duco. Itaque sub-
 lamus, quo illos excipiamus. Age prospiciam,
 unus eorum iste quis est? Nempe Gnatonides
 ulator, qui mihi nuper cenam petenti fanem por-
 tit, cum apud me saepenumero solida dolia vo-
 merit. Sed bene est quod ad me venit, nam pri-
 us omnium vapulabit. GNAT. Annon di-
 Timonem virum bonum non neglecturos esse Deos?
 que Timon formosissime, iucundissime, conuiua-
 bellissime. TIMON. Scilicet & tu Gnaton-
 ides, vulturum omnium voracissime, & hominum per-
 ditif-

ὦ Γναθωνίδη, γυπαῶν ἀπάντ' βορῶτα τε, καὶ ἀνθρώπων
 ἐπιτριπτότατε. Γν. αἰεὶ φιλοσκώμμων σὺ γέ γε, ἀλλὰ
 τὸ συμπόσιον; ὡς καὶ νόν τί σοι ἄσματος νεοδιδό-
 διθυράμβων ἤκω κομίζων. Τί, καὶ μὴν ἐλεγεῖαι, καὶ
 μάλα πείπαθ' ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί
 πάς; ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰσχυρὸν
 καλῶς σε τραύματος εἰς Ἀρφον πάγον. Τί, καὶ
 αἰ γὰρ μικρὸν ἐπιβραδυνῆς, φόνος τάχα προσέ-
 με. Γν. μηδ' αἰμῶς, ἀλλὰ σὺ γέ πάντως τὸ τραύ-
 σαι, μικρὸν ἐπιπάσας ἔχ' ἡρώσις, δένῃς γὰρ ἴσως
 ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τί, ἐπὶ μένεις; Γν. ἀπῆμι, σὺ δὲ
 ρήσῃς ἔτιω σκαῖος ἐκ χρεῖς ἔχ' ὄμιλος. Τί, πρὸς
 σιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαιλῆς; Φιλιάδης καὶ
 ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. ἔτος δ' ἔτι πᾶρ ἐμὲ ἀγ-
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα με-
 ἐπαίνε, ὅποτε ἄσπῃ ἀμε πάντων σιωπῶντων
 περεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος ὠδινώτερον ἐπὶ
 κύκνων, ἐπὶ δὲ νοσοῦντα πρῶτον εἶδε με καὶ προ-
 ἔπικρυψας δεόμενος, πλεοναὶς ὁ γυναιὸς προσ-
 Φιλ. ὦ τῆς ἀναγκασίας, νῦν Τίμωνα γνωρί-
 Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν
 πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι
 θες καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται. ὅμως μετειαί-
 μῃ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ
 τὰς μισαρεὺς τέρας κόλακας φυλάξῃ, τὰς δὲ

tissime. GNAT. Semper tibi grata dicacitas. Sed
 hi compotamus? Nam nouam tibi adfero cantile-
 m, ex his, quos nuper didici, dirbyrambis. TI-
 MON. Atqui elegos canes admodum miserabiles;
 hoc doctus ligone. GNAT. Quid istuc? feris, &
 mon? Attestor, & Hercules, hei hei in ius te vo-
 lapud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIMON.
 Atqui si cunctare paulisper, mox cadis me reum
 s. GNAT. Nequaquam, quin tu planè vulnerè
 dere, paululo auri insperso. Mirum enim in-
 dum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON.
 manes? GNAT. Abeo. At tibi malè sit,
 quidem ex viro commodo tam seuus factus sis. TI-
 MON. Quis hic est qui accedit, recaluafter ille?
 iades, assentatorum omnium flagitiosissimus. His
 à me solidum acceperit fundum, tum filia in do-
 talenta duo, laudationis pramium, cura me-
 mentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in-
 um extulisset, deierans me vel o'loribus magis cano-
 , ubi agrotantem antea vidit me, & adieram ora-
 us vt mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir
 egit. PHIL. O impudentiam, nunc demum Timo-
 agnoscitis? nunc Gnatonides amicus & conuiua?
 nuero habet ille digna se, quandoquidem immemor
 atq; ingratus. At nos qui iam olim conuictores sumus,
 sales ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire
 amur. Salue here, fac vt istos adultores sacrile-
 gos

τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ χοράκων ἐδίει δὴ
 ρονίας. ἐκ' ἐλ' πιευτέα τῶν νιῶ ἐδενί. πάντες
 ρισοὶ καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἵταλαντόν σοι κομίζων, ὡς
 πρὸς τὰ καλεπείγοντα χρεῖας, καθ' ὁδὸν ἤδη π
 ἤκῃσαι, ὡς πλῆστοίης ὑπερμεγέθητινὰ πλεῖ
 ποιγαρουῶ ταῦτά σε νῆθ' ἐλήσων. καὶ τοι σύ γε ἄτα
 ῶν, ἐδενί σως δεήσητῶν παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς σε
 σορι τὸ δέον παραινέσθαις αὖ. Τί. ἔσαι ταῦτά
 ἄδη. πλεῖν ἄλλα πρὸς σιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφ
 μοῖ τῇ δίκηλῃ. Φι. αὐθροποὶ, κατέαγα τὴ κρ
 ῖν ἀχαρίστ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνθ' ἐτέχην ἀπ
 ἰδ' ἱερίτος ἔτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψ
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἰκα
 ἔτ' ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῷ ἱταλάντα μιᾶς ἡμέ
 πισας τῇ πόλει, κατὰ δέ δίκασον γὰρ, καὶ ἐδέδετο
 διδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσαίμην αὐτόν, ἐπὶ δ
 ἔλαχε τῇ Ερεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεῶν
 γὰρ πρὸς ἡλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον, ἐκ' ἐφ
 πολίτῃ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ με
 λος τὴ γῆρας, τὸ ἔρφσμα τῶν Αθηναίων, τὸ
 μα τῆς ἐλλ' ἀδός. καὶ μὲν πάλαι σε ὁ δῆμος ζ
 μένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι περικείμεναι
 δὲ ἄκῃσιν τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα
 Τίμων ὁ Εχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἀνὴρ ἑμὸν
 καὶ γὰρ θός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ' ἄλλος ἐν τῇ Ε

os observes, qui nusquam adsunt nisi in mensa, praetera à coruis nihil differunt. Neque posthac huius generis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cum tibi talentum adducerem, non posses ad ea quae velles uti, in via accepi, te minus quasdam opes esse nactum. Proinde accessit tibi de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum ad prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIMON. Ita fiet Philiaides, sed accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Minus, confregit cranium hic ingratus, propterea quod cum ea quae in rem illius erant, admonui. TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas extrahens, aitque se mihi cognatum esse. Hic una die meo sedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac victus. at cum soluendo non esset, ego miserum illum redemi. Porro cum illi fortè obuenisset, ut Echeidei tribui distribueret aerarium, atque ego auferens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se ciuem esse me. ДЕМ. Salve Timon, praecipuum generis tui subsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Graciae. Profectò iam dudum te populus frequens, utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echeocrati filius, Colyttensis, vir non modò probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Gracia nemo, nunquam

παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα σφῶν
 πόλις, νενίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν ὅλῳ
 μιᾷς ἡμέρας, ἔτελείω ἄρματι, καὶ σωωρίδι πύ-
 ξι. ἀλλ' εἰδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πῶποτε εἰς Ὀλυμπί-
 ῳ οὐκ ἐθεωρήσας ὑπερον. τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ πε-
 ρὶ ἀμφοῖν. καὶ ἠρίσεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως
 πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων
 ρας. τί. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχθρ' ὄπλη, εἰδὲ πο-
 φην ἐν τῷ κατὰ λόγῳ. Δη. μέτρια τὰ πρὸς σω-
 ράς, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτῷ εἴημεν ἀμνημονοῦ-
 δὲ καὶ ψήφισματά γεράφω, καὶ συμβουλεύων καὶ
 γῶν, εἰ μικρὰ ὠφέλησε τῷ πόλιν. ἐπὶ τέτοι-
 δέδοκται τῇ βελῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλικίᾳ καὶ
 λὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσου-
 σῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τῷ Ἀθλῶν ἐν τῇ ἀκροπο-
 ραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκλῖνας ἐπὶ τῇ κε-
 ῖσε φανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἐπὶ τῇ
 κηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυσίᾳ
 γῶδοις καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τῇ
 Διονύσια. εἶπε τῷ γνώμῳ Δημέας ὁ ῥήτωρ
 νῆς αὐτῷ, ἀγχισεύς, καὶ μαθητῆς αὐτῷ ὢν. καὶ
 τῶς ἀριστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα
 λοι. τὰ μὲν οὐκ οὐκ οὐκ τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοι
 εἰδὲ ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρά σε, ὃν ἐπὶ τῷ σφῶν
 ἡ Τίμωνα ὠνόμακα. Τίμ. πῶς ὦ Δημέα, ὅς ἐστι

quam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicis autem in Olympicis pugil & luctacur- que die eodem, ad hac solenni quadriga, equestri- ce certamine. TIMON. At ego ne spectator qui- vnquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? clabis posthac, sed ista communia addi satius est. In anno superiore apud Acharnenses pro Republi- fortissimè se gessit, & Peloponnesium duas acies con- tit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam ma gesserim, neque vnquam militia dederim no- . DEM. Modestè equidem de teipso loque- nos tamen ingrati futuri sumus, nisi memineri- . Præterea scribendis plebiscitis, & in consulta- tibus, & in administrandis bellis non mediocrem v- ratem attulit Reipublicæ. His de causis omnibus vi- est, curiæ, plebi, magistratibus tributim, plebeiis gullatim, communiter vniuersis, aureum statuere monem iuxta Palladem in arce, fulmen dextrate- tem, radiis tempora ambientibus, utque septem- eis coronis coronetur, & promulgari coronas ho- Dionysii tragediæ nouis. Agi enim per eum oport- hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas ora- propterea quod cognatus illius propinquus, ac di- pulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præ- quicquid volueris. Hoc igitur tibi suffragium, utinam & filium meum ad te pariter adduxis- , quem tuo nomine Timonem appellauit. TI- ON. Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem du- xeris

γάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ
 διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ τὸ γυνηθισόμενον, ἔ
 ἔσαι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα,
 σὲς ἔτι ὦ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ
 λαμβάνων. Δη. οἶμοι, τί τῆτο; τυραννίδι Τίμ
 χειρεῖς, καὶ τύπῃς τὰς ἐλευθέρους, ἔκαθαρώς
 ρΘ, ἔδ' ἄσος ὢν; ἀλλὰ δώσῃς ἐν τάχει τὴν δι
 τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί
 ἐμπέπρησαι ὦ μιὰρὲ ἢ ἀκρόπολις, ὥς τε δῆλ
 κροφάντων. Δη. ἀλλὰ καὶ πλατεῖς, ἴον, ὅποθ' ὁ
 ορύξας. Τίμ. ἔδιώρυκται ἔδ' ἔτΘ, ὥς τε
 σα καὶ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον
 πάντα ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. ἔκῃν καὶ ἄλλω κα
 Δη. οἶμοι τὸ μέγα φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι
 γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πα
 μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκόψας ἀν
 δὲ μιὰρον ἀνθρώπιον μὴ ὀπιτρέψας. μάτῳ
 εἶην καὶ νενικηκὼς ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. ἀλλ
 το; ἔθρασυκλῆς ὁ φιλόσοφΘ ἔτος ἐστίν, ἔ
 ἄλλος. ἐκπέτρεσσας γοῦν τὸν πῶγωνα, καὶ
 ἀνατείνας, καὶ θρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἐρ
 τανῶδες βλέπων, ἀνασεσθήμενός τινι ὀπι
 πῶ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ
 γραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος
 δισμα, σωφρονικός τὴν ἀναβολὴν, ἔωθε

eris vnquam, quantum nobis scire licuit. DEME.
 Si ducam, nouo ineunte anno, si Deus permiserit,
 quodque erit natum (erit autem masculus) Timo-
 nem nuncupabo. TIMON. An vxorem tu sis ductu-
 rum equidem haud scio, tanta à me plaga accepta.
 DEME. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem
 non occupas, pulsásque eos qui sunt ingenui, ipse
 ingenuus planè, nec ciuis? verum propediem pœ-
 nis daturus, cum aliis nominibus, tum quod incenderis
 eam. TIM. Atqui non conflagrauit arx sceles-
 te, unde apertè calumniaris. DEME. Sed & diues es,
 Arcum (arcis Athenien.) perfodiens. TIM. Neque hoc
 possum est, vnde ne hac quidem probabiliter abs te
 sentur. DEM. Verum effodietur posthac, sed tu in-
 omnia quæ in ea condita, possides. TIM. Alte-
 ra itaque plagam accipe. DEME. Hei scapulis me-
 TIM. Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illi-
 gem. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si, cum
 gemis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, vnum
 ustum hominem non protriuerò. Tum frustra vi-
 am in Olympiis, & pugil & palastrites. Sed quid
 ? an non philosophus Thrasyclus hic est? Profectò
 is est, promissa barba, erectisq; superciliis, & ma-
 nam quiddam secum murmurans accedit, Titani-
 on obtuens, casariem per scapulas fluentem venti-
 lis, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos
 uixis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ-
 ferens, incessu moderatus, amictu mode-
 ra, mane mirum quàm multa de virtute dis-
 ferit.

ὅσα πρὸς ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαίροντ' ἐν
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαυγῶν. ἐπεὶ δὲ λυσάμενοι
 κοιτοῦ ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύ-
 ρεξιεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα
 περὶ τὴν λήθης ὑδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπὶ
 τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περὶ παύσας αὐ-
 τίνος τὰ ὄψα, καὶ τὴν πολλοῖον παραγκωνίζομε-
 νης τὸ γλυκὺ ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορέμε-
 κεκυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν
 προσδοκῶν, ἀκριβοῦς δὲ τρύβλια τῷ λιχνεῖ
 μήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μητιώτ' ἀκαλῆς
 ψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλακωῦτα ὅλον, ἢ τὸν
 νος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτι περὶ λιχνείας καὶ
 ὄφελος. μέθυσος καὶ πάροινος, ἐκ ἄχθεις ὡς
 εὖς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς περὶ
 γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα
 φροσιώνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν,
 ἀκράτ' ἐκ πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γὰρ
 ἔμελος ὅτι τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι
 φέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας. πολλὴν ἀλλὰ καὶ
 δὲν τῶν πρῶτῶν παραχωρήσεν αὐτῷ ψεύ-
 κα, ἢ θρασυτήτος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ
 ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιπορκεῖ προχέροτα, καὶ
 προηγείται, καὶ ἡ ἀναμειχυσία παρομαρτεῖ
 πάνσοφον τὸ χεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβοῦς

zute differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans, at ubi lotus devenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem porrexit (meriore autem maxime gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculariis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præterit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mentis interim condimentis oppleto, dum canum ritu insurgit, prono incumbens corpore, perinde atque in latinis virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut paululum quidem reliquiarum sinat adherere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acciperis, vel si totam placentam, aut suam solus omnem accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modò, saltationemque, verum ad conuicium usque & iracundiam. Adhuc multus inter pocula sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrietateque: atque ista quidem loquitur, cum iam à me male affectus & balbutit ridiculè. Deinde accedit somitus. Postremò sublatum eum de conuiuio effeunt aliqui. quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mendacio vel confidentia, vel auaritia. Quin inter assentatores primas tenet, perat promptissime, anteis impostura, comitatur imudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varièque absolutum.

λως ἐνέλες. οἰμῶξ ἐ) τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰ
 σὺς ὦν. τί ἔστι; πιπρῆ, χρόνιος ἡμῖν Θρασύκλεις
 ἐκ τῆ παῦλα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς ἔτοις ἀφ' ἧς
 σπερ οἱ τὸν πλεῖστον σὺ ληθιπότες, ἀργυρίων
 δειπνῶν πολυέλων ἐλπίδι σωθεδραμήκασιν
 πλὴν καλακείαν ἐπιδεδυμένοι πρὸς ἀνδράσι
 πλοῖκον, καὶ τὸ ὄντ' κοινωτικόν. οἶδα γὰρ ὡς μέ
 μοι δειπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ ἡδίστον θύμονα
 μου, ἢ εἴ ποτε ρυφώην ὀλίγον τ' ἀλῶν. πόλον δὲ
 κρεῖν. ὁ δὲ λείβων ἔτος, ἥς βάλει πορφύρε
 νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν ὑμιώτερον ἰών
 γαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὺ δὲ αὐτὸ χρῶ
 λην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ
 τάλον κτήμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλακίς ἀν
 κέσων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γάρ μοι περ
 λιστ' ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν
 ναγκαῖον ἀνδρὶ ἀνγαθῷ ὄντι, καὶ τὸ φιλοσοφῶ
 τον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος ὦ γὰρ
 ἔσπον ἐς βυθῶνας ἐπεμβαῖς ὀλίγον πρὸ τῆ κυ
 γῆς, ἐμὲ ὁρῶντος μόνα. εἰ δὲ μὴ ἔστι βέλτε, συ
 λρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸ ἐκ
 καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδίδας ἀπασ
 σμένοις. ὦ μὲν, πέντε δραχμας, ὦ δὲ μνάιν, ὦ δὲ
 τον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοι
 ρεαυδίκαιος. ἐμοὶ δὲ, καί τοι ἐκ ἐμαυτοῦ χάρις

utrum, proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? pape, tandem nobis Thrasycles?

THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiarum, conviniarum adducti spe concurrant, multaque ostentatione delinunt te, hominem videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obolus suavisimum, cape aut nasturtium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Atheniensium saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quantum eripere potius. Nam aurum nihilo magis apud me in pretio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua mihi gratia huc me contuli, ut ne te subverterit pestis ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quae multis saepenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare precipitabis, ut potè quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophia possit opes perspicere. Ne tamen in altum o bone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulò ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore ex adibus eiicito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habent: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si verò tu philosophus fueris, duplam aut triplam portionem meriti dignus es. Quanquam hoc quidem mihi non mea ip-

fuit

ἀλλ' ὅπως μείαδ' ὧ τῶν ἐπαύρων τοῖς δεομένοις
 εἰ ταύτῃ τῇ πῆραν ἐμπλήσας παράχοις, δὲ
 δύο μεδίμνης χωρῆσαν αἰγυνηλικῆς. ὀλιγάκις
 μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφῶντα, καὶ μὴ
 τῷ πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐποινῶ ταῦτά σε ὡς
 κλέεις. περὶ γὰρ τῆς πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν
 λῦν ἐμπλήσω κενδύλων, ὅππῃ μετρήσας τῇ
 θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παύσμεθα
 τρεῖς ἐν ἐλπίδι τῇ πόλει. Τί. ἢ ἀναπαύ-
 ραθὲ θρασυκλέεις; μῶν παρακέρυσμαί σε
 ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρα
 τί τῶ; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖ
 λάχης καὶ Γνίφων, ὅλως τὸ σῶταγμα τῶν
 μένων. ὥς τε τί σ' ὅππῃ τῷ πέτρῃ ταύτῃ
 θῶν, τῷ μὲν δίκελαν ὀλίγον ἀναπαύω, πε-
 πονηκῆαν; αὐτὸς δὲ ὅλῃ πλείους λίθους ξυρ-
 σας, ὅππῃ χαλαρῶ πόρροθεν αὐτῆς; Βλεψ. μ-
 λε ὦ Τίμων, ἀπὶ μεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ὅσον
 μωπὶ γὰρ ὑμεῖς, εἰ δὲ ἀνδραγα-
 μάτων.

suu gratia peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem
 sat est si modò peram hanc largitione tua expleueris, ne
 uos quidem modios *Aegineticos* capientem. Nam pau-
 lis contentum, modestumq; conuenit esse eum qui pbilo-
 sophatur, neq; quicquam vltra peram cogitare. *TIMON.*
 Equidem ista, quæ dicis, probo *Thrasicles*. ergo si vide-
 ur, priusquam peram expleam, age tibi caput opplebo
 suberibus, posteaquam ligone sum mensus. *THRA.* O
 libertas, ô leges, pulsamur ab impurissimo libera in ci-
 uitate? *TIMON.* Quid stomacharis ô bone *Thrasicles*?
 Num te defraudauit? Atqui adiciam vltra mensu-
 ram *Chenices* quatuor? sed quid hoc negotij? Complu-
 res simul adueniunt, *Blepsias* ille, & *Laches*, & *Gni-*
phon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt. Itaque
 quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem
 paulisper interquiescere sino, dudum fatigatum? Ipse
 però plurimis congestis saxis, procul eos lapidum gran-
 dine peto. *BLEP.* Ne iace. ô *Timon*, abimus enim.
TIMON. At vos quidem nec citra sangui-
 nem, nec absque vulne-
 ribus.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ
ΕΝΤΩΝ.

Επὶ ἄρχοντες Ἀριστάρχης Φαληρέως
ψιῶν ἐβδόμη ἰσαμένε, γραφὴ
Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπὶ Φωνή
ας ὑπὸ ἀρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφῆρε
πάντων τῶν ἐν διωλῶ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὡς Φωνήεντα δικασαί, ὀλίγα
ὑπὸ τετρεῖς Ταῦ, καταχρωμένε τοῖς ἐμοῖς
πύροντες ἐνθα μὴ δεῖ, ἐβαρέως ἔφερον
Εἰω. καὶ παρήκον ἐνια τῶν λεγομένων
τριότης ἡμεῖς με φυλάσσοντα πρὸς
πὰς ἄλλας συλλαβὰς. ἐπεὶ οὐκ ἐς τοσούτοις
ονεξίας, καὶ αἰσίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχα
κίς οὐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσδια
ναγκαίως αὐτὸ δ' ἄνω νυῦ παρὰ τοῖς ἀμ
εἰδόσιν ὑμῖν. οὐκ ἐμικρόν με ἐπὶ τῇ
θλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆς. τοῖς γὰρ
πρασυμένοις αἰετὶ μείζον προσπιθὲν, ἀρδῶ
οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγα δὲ
αὐτὸν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασι
ἔσται, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ οὐδὲ φόβος. δικαιο
ὑμᾶς, εἰ δικάζετε νυῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ
ματα τῆς πείρας ἔχειν ἵνα φυλακίῃ. εἰ γὰρ

I V D I C I V M V O -

C A L I V M.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Sigma aduersus Tau, constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapina, spoliata se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici Tau proferri solent.

HActenus quidem, ô Iudices Vocales, non admodum graui iniuria adfectus ab hoc Taũ, quod meis rebus abutebatur, & inde auferbat, vnde minimè inueniebat, quod quidem damnum non grauitè tuum, nonnulla etiam quae dicebantur, audiuisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nostis moderare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, vt non modò non sit contentum iis, quae esse saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim infert, ipsa me necessitas cogit, vt accusem apud vos quicquamque nostrum nouistis. Non autem exiguis meo propter istam miseriam me inuasit. Nam cum maioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me domestica sede expellet, ita vt parum iam absit, cum ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser meum. Est itaque equum non modò vos iudices, sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere.

Nam

σαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τῆς
 ἀλλοτριᾶν βιάζεσθαι, καὶ τῆς ὀπιτρεψέμεν
 χωρὶς ἔσθ' ἐν καθόλου πιχράφεται, ἔχ' ὅρῳ πῶ
 πον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη
 δεχάς ἔχουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμῶν ποτε εἰς τὴν
 ἀμελείας τε καὶ παροργίσεως ἤξουν, ὥστε ὀπι
 τινὰ μὴ δίκαια. ἔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶ
 νισ, ἐμοὶ παραλειπείον ἐστὶ ἀδικημένῳ. ὥς ἐ
 τῶν ἄλλων ἀνέκθ' ἔπυσαν τότε αἱ τόλμαι, συ
 ξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ αὖ ἐπολέμα
 νῦν τὸ λάμβδα, τῷ ρῶ. Διὰ μφισθητῶν
 κισήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔτε τὸ γὰρ
 κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρὰ
 χετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γραφῶν
 πέπαιτο δὲ αὖ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχ
 τὸ μόγις ἀφαιρέμενον αὐτῶν, καὶ μάλιστα παρ
 πλον. καὶ τὰ λοιπὰ αὖ δὲ ἡρέμει συγχύσεως
 ὅσαι παρανόμα. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ'
 τύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἀ
 λυόντος ἐστὶ τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ἡμῶν
 μιν τέτταρς διὰ τυπώσας, εἴτε Κάσμιθ' αὖ
 τῆς, εἴτε Παλαμήδους ὁ Ναυπλῆς, καὶ Σιμ
 δὲ ἐνίοι προσάπλυσιν τὴν προμήθεαν ταύτην
 τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεθ
 διώρυσαν, τί πρῶτον ἔσται ἢ δὲ ἄπρον, ἀλλὰ

Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in a-
 lum violenter irrumperere, idquæ vos, sine quibus ni-
 il omninò scribitur, permiseritis, non video quomo-
 sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio con-
 titi sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos vnquam
 tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut
 feratis, quæ cum equo & iure pugnant. Et ut vos
 tamen omiseritis, tamen mihi qui iniuria affectus
 m, negligendum non erit. Atque vitinam alia-
 quoque literarum audacia ab initio statim, cum
 perunt contra leges delinquere, esset repressa, neque
 m litigaret ad hunc vsque diem Λάμδα cum Ρω
 disceptans de voce κίωμας & κεφαλαία. Neque e-
 m Γάμμα cum Κάππα certamen haberet, neque
 m sæpè ad manus propè venissent in fullonia de di-
 nibus κναφείω & γνάφω disceptantes. Quin ces-
 set etiam hoc Γάμμα cum Λάμδα contendere, di-
 onem Μόγης illi surripienti, imò suffuranti. Adeo-
 e reliquæ litteræ quicquid seditiones mouere con-
 leges. Est enim pulchrum vnamquamquæ litteram
 eo ordine, quem primum sortita est, manere:
 ascendere verò ed quo non oportet, eius est, quò
 & equum soluit. Et qui primus vobis has leges fin-
 & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue
 amedes Nauplii filius, quamquam nonnulli hanc pru-
 tiam Simonidi tribuant, non ordinem tantum per
 em sua quibusquæ literis presidentia dignitas firmi-
 ter.

ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμει
 διον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὡς δικαστῇ, τὴν μείζω δεικνύ-
 μεν, ὅτι κατὰ αὐτὰ δυνάσασθαι φθέγγεσθαι. ἡ-
 ροῖς δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι παρορθήκης εἰς τὸ ἀκρό-
 διεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτῃ ἐνόμισαν ἔχειν
 ἓν ἅπαντων, οἷς ἔδιδε φωνὴν πρὸς σε. κα-
 τὰ μὲν ἔν τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τῆς
 τέττας, τὸ δὲ ταῦ τῆτο, (ὃ γὰρ ἔχω αὐτῇ
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὡς καλεῖται) ὃ, μὰ τῆς θεᾶς
 ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ καὶ κατήκοντες
 ναί, τό, τε Αλφα, καὶ τὸ γ, ὅς κ' αὖ ἡ κέρδιον
 ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πᾶσι
 σαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελα-
 πτώων, ἐκδιώξαι δὲ ὅμῃ Σιωδέσμων αὐ-
 Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἐκτοπὴν τῶν
 αὐ. ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ ἱνῶν δέξάμενον ὦρε
 Επεδήμην ποτὲ Κυβέλω, (τὸ δὲ ἐστὶ πολὺ
 αἰηδὲς) ἀποικον, ὡς ἐπέχρει λόγος, Αθλιωαίω
 μέν δὲ καὶ τὸ κρέβισον Ῥῶ, γήτόνων τὸ βέλτε-
 τηγόμην δὲ παρὰ κωμῶδιων ἱνὶ ποιήσῃ. Λού-
 ἐκαλεῖτο, βοιωτὸς μὲν, ὡς ἐφάνετο, τὸ γῆτος
 θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Αθλι-
 ρὰ τέτω δὲ τῷ ξένῳ τὴν τῆ ταῦ τέττα πλε-
 ἐφώρεσα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει
 εἰκόντα λέγει ἀποστρεφῆν με τῶν συγγενῶν

r permanet, definierunt videlicet qua debeat esse pri-
 ma, qua secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas
 debent constituerunt. Et vos quidem, o iudices, bonore
 preceperunt precipuo, propterea quod vestro Marte po-
 tis sonum efficere. Semiuocales vero secundo loco di-
 cati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri neque-
 rent. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium
 premium locum decreuerunt Mutis scilicet & voce
 mutis. Has itaque leges per vos Vocales conseruari
 iussit. Hoc vero Ταυ (neque enim possum ipsum turpio-
 nomine appellare, quam quo nominari solet) per Deos
 duae quaedam bonae ex vobis, & aspectu decenti, Αλφα
 & Ρη, se illi coniunxissent, ne audiretur qui-
 solium. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam
 vnquam littera inferre ausum est. Nam nomini-
 & verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis e-
 Coniunctionibus, & praepositionibus expellere ten-
 adeo ut istam immodicam auaritiam porro ferre
 queam. Verum iam tempus est dicere, vnde & a qui-
 res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in
 bello (id oppidulum non est iniucundum) colonia, si-
 fertur, Atheniensem, adducebam vero mecum for-
 mum Ρω ex vicinis meis optimam. Diuertebam vero
 Comicum quendam poetam, huius nomen erat Lysi-
 cho, & a maioribus, quantum apparebat, genere erat
 solius, sed tamen de se dici volebat quod in media At-
 enatus esset. Apud hunc hospitem ego huius Ταυ
 auaritiam deprehendi. Equidem cum haecenus paucis
 quibus-

μοι, σιωήθῃαν ὥμιον σιωτῆρα μένων, ἔπειτα
 εἰ δὲ Τήμερον ἢ τὰ ὅμοια ὀφισσόμενον, ἢ
 λέγῃν, ἢ οἷον ἰὼ μοι τὸ ἄκρομα, ἢ ἔπειτα
 νόμιον ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ ἢ ἐκ τῶνδε
 τολμήσε Κατήπερον εἰπεῖν, ἢ Κάπυμα, ἢ Π
 τα ἀπερυθρίασαν, ἢ Βασίλιτταν ὀνομάζειν
 δὲ ἔτι τοῖς ἀγονακλῶ, ἢ πύμπραγμα, δεσπότης
 νῶ ἢ τὰ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι
 ἀτυμῶνι, ἢ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων,
 τῆς δικαίας ὀργῆς. ἔγὰρ πῶς τὰ μικρά ἢ
 εἰς ὁ κίνδυνος, ἀφαιρημένῳ τῶν σιωτῆ
 ρα καὶ τῶν μοι χραμμάτων, Κίον μὲν
 γεον, ἐκ μέσων, ὡς ἐπ' εἰπεῖν, τῶν χολπ
 σαν, Κίππον ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ μὲν φ
 Νήσους τε ἢ Κροσύφοις ἀπαγορεύοντος
 πείσασε δὲ ἢ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπὶ
 ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνὴρ παῖσεν ἀνόμ
 τον, ὀρώντων ὑμῶν ἢ τῶν ἄλλων συλλαβῶν
 λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὀλ
 λίαν ἀξίῳ λέγῃν, ἢ πᾶσαν ὀποκεκλει
 θάλασαν, ἔδὲ τῶν κήποις φεισόμενον
 ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μὴ ἢ πᾶσα ἄλλῃ μοι κα
 εἰ δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι χράμμα, μαρτυρεῖ
 αὐτὸ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα, σμα
 ὀποσάσαντι, ἢ πᾶσαν ἀφελόμενον τῶν

quibusdam manus intulisset dicendo τετραῖα ἔχοντα pri-
 us me meis cognatis, existimabam eam esse consuetudi-
 nis litterarum, quæ unā mecum essent educata. Præte-
 rum cum τήμερον, & similes quasdam voces mihi detra-
 heret, diceretq; eas esse suas, audiebam patienter, nec ve-
 hementer admodum me ea res mordebat. Verum cum ab
 initium sumpsisset, atq; postea ausum esset etiam dice-
 re βασιλίτρεον, & γάτλυμα, & πίτλαν, deinceps abiecto o-
 mnino pudore βασίλιτλαν quoque nominare, haud leuiter
 commotus, & ira accensus, timens ne quis temporis
 processu etiam οὔκα, τῦκα appelles. Oro autem vos perlo-
 qui, ut mihi indignāti, & iusta ira commoto, præterea
 mihi opæ & auxilio destituto, ignoscatis. Neq; enim par-
 um hoc aut leue est periculum, in quo versor, cum præ-
 quam quod assuetis & familiaribus literis me spolia-
 ret, etiam κίτταν, id est, picam, auem meam loquacissimā
 ex medio sinu, ut dici solet, abreptam κίτταν appellauit.
 Min & φάσαν, id est, palumbum unā cum νόστας, id
 est, anatibus, & κοσσύφοις, id est, merulis abstulerat.
 Intercedente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes.
 Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμνητῶν
 inter ius rapuit, idquæ vobis ipsis & aliis quibusdam
 vobis videntibus. Verum quid ego ista commemoro,
 cum me tota Thessalia expulerit, velitq; eam Thetta-
 lam dicere? toto insuper mari sum exclusum. Neque
 vobis hortensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet,
 paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod verò litera-
 rum, quæ nulli nocere studeam, vos ipsimet mihi testes e-

μήτε τῷ Εὐπῶσαν παραδάνη σωθήκην, καὶ
 γραφεία τῶν τριῶν ἔχονη Θεκυδίδην συμ-
 τῷ μὲν γὰρ γείτονί με Εὐῶ νοσήσανη, συγγνώ-
 μῃ αὐτῷ φυτεύσανη με τὰς μυρρίνας, καὶ τὴν
 μέν ποτε ὑπὸ μελαγχολίας ὅππῃ κόρρης. καὶ γὰρ
 ἔτον. τὸ δὲ Ταῦτ' ἔρ σκοπῶμεν ὡς φύσις εἶναι
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἐδελῶν ἄλλων ἀπέχετο
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα
 κρῖν δὲ ἵνα πάντα ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα. αὐτὰ μοι
 ἀδίκηθέντα γράμματα. Ἀκέετε φωνήεντα δὲ
 ἔμην Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐνδεῶν
 ἐντελέχσαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ πάντας τὰς
 ἔμην Θῆτα λέγοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας
 τοῦ, ὅππῃ τῆς κολοκυθῆς ἐσερῆσθαι; ἔμην Ζῆτα
 ζῆν, καὶ σαλπίζῆν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ εἶναι μήτ'
 ἵς ἀν' ἑτέων ἀνάχουσι; ἢ ἵς ἐξαρκέσθαι δίκη-
 πονηρότατον τετὶ Ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα ἐπὶ τὸ ὁμόφρον
 σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς
 θρώπων μετέβηκε, τετονὶ τὸν τρόπον. ἐγὼ γὰρ
 πῆγε αὐτῶς κατ' ἑστὸν φέρεσθαι τῆς γλώσσης
 λον δὲ ὡς δικαστὴν, μεταξὺ γὰρ με πάλιν τὰ
 θρώπων πρᾶγματα ἀνέμνησε πρὸς τὴν γλῶσσαν
 τούτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν πρὸς
 γλῶσσαν. ὡς γλῶσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ
 μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις

is, neq, enim vnquam accusauì literam Ζῆτα, quæ mibì
 μαέριον abstulit, & totam σμύρναν surripuit: nec
 ipso etiam Ξῦ, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem
 sciendi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim
 amico meo Ρῶ venia danda quod morbo adfectum sit, &
 meas apud te μυρρίνας, id est, myrtos, plantarit, & quod
 melancholia malo laborans me in faciem percusserit, &
 talis quidem litera sum ego. Hoc verò Ταῦ quàm sit na-
 ra violentum aduersus reliquas omnes literas, & quā
 nullis omninò abstinuerit, consideremus. Sed & Δέλτα,
 Ζῆτα, & Θῆτα, & propè omnia literarum elemēta in-
 ria affecit. Accerere mibi literas, auditis vocales iudices,
 cum Δέλτα dicere, surripuit mibi meam ἐνδελέχειαν,
 qua vult dici ἐντελέχειαν, quod sanè contrarium est
 omnibus legibus? Auditis vociferari Θῆτα, & capiti ca-
 nos euellere, ed quod priuatum est cucurbita? Auditis e-
 um ipsum Ζῆτα vocibus σείζειν & σαλπίζειν spoliari
 adeo, ut ne γεύζειν quidem, id est, mutire illi porro li-
 cet? quis ista, quaeso, ferat? aut qua pœna satis magna e-
 nam scelesto? Verùm hoc non tantùm cognatum sibi
 mentorum genus ledit, sed iam ad homines etiam iis-
 moribus se cōtulit. Neq, enim permittit, ut recta se-
 ur linguis. Imò verò, Iudices, interim enim res huma-
 rursus me admouerūt γλώσσης, id est, linguae, nam ex-
 sum me hac quoq, parte γλώσσαν facit γλώττιαν. O re-
 a linguae perniciosus morbus Ταῦ. Verum rursus me
 nferam ad illud quod ceperam, atq, homines defendam
 ius, in quibus aduersus eos delinquit. Nam conatur illo-
 m voces quibusdam vinculis constringere & discerpere,

παρορῶσθ' ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πολημελεῖ. δε-
 γὰρ ἴσσι σπρεβλῆν ἢ σπαράττειν αὐτὰ. Φωνὴν δὲ
 ρεῖ. ἢ ὁ μὲν ἰ καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται
 παρῆσσετον, τάλον εἰπεῖν ἀναγκάζει, ὥς ἅπαντες
 εὐρίαν ἔχον ἀξίῃ. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος
 λέγειται (τὸ γὰρ τλήμον γάρ ἐστι ἀληθῶς) τλήμα
 ηκε τὸ κλήμα. ἢ ὁ μόνον γε τὰς τυχόντας ἀδικεῖ
 ἤδη ἢ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ὧς ἢ γῆν, ἢ θάλασσαν
 ξαίφασιν, ἢ τὰ αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ
 ἐπεβελούει. ἢ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τῦρόν ἵνα ἀπὸ
 ἔτῳ μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνίῳ ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ὡς
 πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, ἢ τῷ αὐτῷ τύχη
 ταί, ἢ Κάδμῳ κἀπαρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ τῶν
 τῶν σοιχείων γύθῳ παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττατος
 φασὶ τὰς τυράννας ἀκολοθήσαντας μιμησάμεναι
 αὐτῶν τὸ πλάσμα ἔπειτα χήματι τειχέτω ξύλα
 ναῖας, ἀνθρώπους ἀνασκοιοπίζον ἐπ' αὐτὰ
 τέττα ἢ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηράν
 μίαν σινελθεῖν. τέτων ἔν ἅπαντων ἕνεκα πᾶσι
 νάτων τὸ ταῦ ἀξιὸν εἶναι νομίζετ'· ἐγὼ μὲν γὰρ
 δικαίως ἴδ' ὁ μόνον ἐς τὴν τῇ ταῦ ἡμωρίαν ὑπὸ
 αὐτῶν, τὸ τῷ χήματι τῷ αὐτῷ τῷ δίκῳ ὑπὸ
 δὴ σαυρὸς εἶναι, ὑπὸ τέττα μὲν ἐδημιουργη-
 ῖται δὲ ἀνθρώπων ὀνομά-
 ζεται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ut si quis pulchrum quidpiam videret, idq̃ καλὸν ἀρ-
 bellare velit hoc Ταῦ, statim irruens τάλῳ ipsum dicere
 cogit, adeò cupit in omnibus praesidentiam obtinere. Rur-
 sum alius dicit περὶ κλήματῳ, id est, de palmite, hoc
 τερὸ, (est enim reuera τλήμων, id est, miserum) τλήμα
 facit, quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantum
 homines iniuria afficit, sed etiam magno illi regi, cui sa-
 crata est ipsa terra, & mare cecisse, atq; naturas suas
 reliquisse. insidias tendit, & ex ipso cum Κύρῳ sit, τῷ εὖ
 pendam efficit. Atq; in hunc modum vocem hominum
 edidit. Quomodo verò re ipsa & opere eosdem laedat, au-
 te: plorant homines atq; sua fortuna vices deslent, atq;
 ipsum sepe Cadmum execrantur. quod Ταῦ in litera-
 rum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos eius lite-
 ra corpus secutos, atq; figuram imitatos, postea simili fi-
 gura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant. At-
 que ex hoc huic tam perniciose fabricae pessimum nomen
 convenisse. Propter ista omnia quot moribus ipsum Ταῦ
 ignum esse iudicatis? Ego quidem existimo meritò hoc
 ignum ad supplicium illius Ταῦ relinqui, ut poenam in
 sua illa figura sustineat, propterea quod crux ab ipso
 fabricata est, & ab eo nomen illi homines
 imposuerunt.

F I N I S.

THEOGNIDIS MEGARENSIS SENTENTIÆ ELEGIACÆ CVM INTERPRETATIONE
Latina.

INGOLSTADII,
X OFFICINA TYPOGRAPHICA ADAMI SARTORI,
Anno M. D. XCVIII.

ΘΕΟΓΝΙΔΟ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΓΝ
ΜΑΙ ΕΛΕΓΕΙΑ ΚΑΙ Ε

Ω Ανα, λητῆς ἤ, διὸς τέκος, ἔποτε σείο·
λήσομαι δ' ἐχόμεν'·, ἔδ' ἀποπαύομεν·
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, ἔϋστατον, ἐν τε μέσοισι
αἰέσω· σὺ δέ μευ κλυθὶ καὶ ἐσθ' λαδίδα·
φοῖβε ἀνάξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λη
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον ὅππ'ι τροχοῖδεϊ λίμνῃ,
παῖσιν μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπὸ φρεσὶν
ὁδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασε ἢ γαῖα παλαιά,
γῆθησεν ἢ βαθὺς πόντος αἰλὸς πολλῆς,
ἄρτεμι θηροφόνῃ, θύγατρ' διὸς, ἣν ἀγαμέμνων
εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἐπλεε ναυσὶ θοαῖς,
ῥαχόμεν'· μοι κλυθὶ, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας
σοὶ μὲν τῆτο, θεὰ, σμικρὸν, ἐμοὶ ἢ μέγα,
μῦσαι καὶ χάριτες, κῆραι διὸς, αἵ ποτε Κλυ
ἐς γάμον ἐλθῆσαι, καλὸν αἰέσαιτ' ἔπος·
ὅττι καλὸν, φίλον ἐστὶ· τὸ δ' ἔκαλόν, ἔ φίλον
τῆτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ σωματίων
Κύρνε, σοφίζομέν'· μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ὅππ'ι κα
τοῖς δ' ἔπεσι, λήσῃ δ' ἔποτε κλεψήμοι,
ἔδ' ἐτι ἀλλάξῃ κάκιον τῆσθ' ἔσθ' παρ' ἑόντ'·
ᾧδε ἢ παῖς ἐρέει, θεογνίδος ἐστὶν ἔπη

THEOGNIDIS MEGARENSIS SEN- TENTIAE ELEGIAE.

Rex Latone fili, Iouis proles, nunquam tui
 Obliviscar exordiens, neque finiens:
 semper primumq;, & ultimum, inq;, mediis
 Canam: tu autem me audi, & bona da.
 Ube rex, quando equidem te dea peperit venerãda La-
 Palmam teneram manibus amplexata, (tona,
 mortaliū pulcherrimum in rotunda palude,
 Tota quidem impleta est Delus ingens
 re diuino: risit verò terra prodigiosa:
 Gaudisq;, est profundus pontus maris albicantis.
 Diana fericida, filia Iouis, quam Agamemnon
 Placauit, quando in Troiam nauigabat nauibus ve-
 locibus,
 tantem me audi, mala autem fata expelle:
 Tibi quidẽ hoc, Dea, paruū, mihi verò magnum (est.)
 Luse & Gratia filia Iouis, quondam Cadmi
 ad nuptias profecta, pulchrum cecinisset carmen:
 in q; pulchrū est, amicū: q; non est pulchrū, non ami-
 Hoc carmẽ immortalia vênit per ora. (cum est.
 ne, docenti quidem mihi signum imponatur
 His carminibus, latebit enim nunquã, si surripiatur:
 ne quisquam mutabit peius, bonum quod adsit.
 Sic verò quisq; dicet: Theognidis sunt carmina

Mega

Τῷ Μεγαρέως, πάντας ἧ κατ' ἀνθρώπων ὀνομασθέντων
 ἀσπίσιν δ' ἔπω πᾶσιν αἰεὶν δυνάμαϊ.
 ἔδεν θυμῶν Πολυπύδῃ. ἔῃ γὰρ ὁ Ζεὺς
 ἔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, ἔδ' ἀνέχων.
 σοὶ δ' ἐγὼ εὖ Φρονέων ὑποθήσμαι, εἰάπερ αὐτὸς
 κύρ', ὅσοι τῶν ἀγαθῶν, πᾶς ἔτ' ἐὼν, ἐμαῖον.
 πέπνυσσ', μὴδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι, μὴδ' ἀδίκῃ
 τιμᾷ, μὴδ' ἀρετᾷ ἔλκεο, μὴδ' ἀφενθεῖ.
 πῶτα μὲν ἔτως ἴσθι. κακοῖσι ἧ μὴ προσμίλει
 ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο.
 καὶ μετὰ τοῖσιν πίνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
 ἵζε, καὶ ἀνδάνε τοῖς, ὧν μεγάλη δυνάμεις.
 ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἅπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι. ἦν ἧ κακῶν
 συμμιχθῆς, ὅπολεις καὶ τὸν ἐόντα νόον.
 πῶτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὀμίλει, καὶ ποτε φήσῃς
 εὖ συμβαλόντων τοῖσι φίλοισιν ἐμὲ.
 Κύρνε κύει πόλις ἡδε, δέδοικα ἧ, μὴ τέκη ἄνδρα
 ὣς θυωτῆρα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
 ἀσπερ μὲν γὰρ, ἔθ' οἶδε σιὰ Φρονες, ἡγεμόνες δὲ
 τετραάφρατα πολλὰ ἰὺς κακότητα πᾶσαι.
 ἔδεμιν πῶ Κύρ' ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
 ἀλλ' ὅταν ὕβριζεν τοῖσι κακοῖσι δοκῇ,
 δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δίδωσι
 οἰκείων κερδῶν εἵνεκα, καὶ κρατεῖται.
 ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνῳ πόλιν ἀσσεμέεσθαι,
 μήδ' εἰ νῦν κείτῃ πολλῇ ἐν ἡσυχίᾳ,

*Megarensis, omnes quidem inter homines celebris :
 Cuius verò nondum omnibus placere possum.
 Nihil mirum, (ô) Polypeda: neque enim Iuppiter
 Neque pluens omnibus placet, neque abstinens.
 Tibi verò ego beneuolus præcepta dabo, qualia ipse,
 Cyrne, à bonis (viris,) puer adhuc existens, didici.
 Sapito; neque turpibus ex factis, neque iniustis
 Honores, neque potentiam trahere, neque diuitias.
 Hac quidem sic scito. (cum) malis verò ne versare
 Viris, sed semper (cum) bonis conuersare:
 Et cum eis bibe & comede, & cum eis
 Sede: & place illis, quorum magna potestas (est.)
 A bonis enim (viris) bona discas: si verò malis
 Commiscearis, perdes & quam habeas mentem.
 Hac cum didiceris, cum bonis conuersare: & aliquan-
 do dices,
 Bene consulere amicis meo.
 Cyrne, vterum fert ciuitas hæc. timeo autem, ne parias
 virum
 Correctorem male insolentia vestra.
 Cives enim adhuc illi (sunt) modesti: præfecti verò
 Versi sunt multam in nequitiam cadere.
 Nullam vnquã Cyrne boni ciuitatem perdiderunt viri,
 Sed quando contumeliosis esse malis placueris,
 Populumque corruerint, iudiciaque iniustis dederint,
 Propriorum lucrorum causa, & potentia:
 Spera non diu illam ciuitatem quietam fore,
 Et si nunc manet multa inquiete:*

Cum

ὣτ' ἀν' τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα χύηται
 κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
 ἐκ τῶν γὰρ αἵσις ἐστὶ, καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
 μέναρχος δὲ πόλει μὴ ποτε τῇδε ἴδοι.
 Κύρνε πόλις μὲν ἔθ' ἦδε πόλις, λαοὶ δ' ἄλλοι,
 οἱ πρόσθ' ἔτε δίκας ἤδεσαν, ἔτε νόμους.
 ἀλλ' ἄμφι πλάτρησι δοράς αἰγῶν κατέτριβον,
 ἔξω δ', ὥς τ' ἔλαφοι, τῷ δ' ἐνέμοντο πόλιν·
 καὶ νῦν εἰς ἀγαθοὶ Πολυπαῖδη. οἱ δ' ἐπὶν ἑσθλοὶ,
 νῦν δ' ἑσθλοὶ. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
 ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
 ἔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, ἔτ' ἀγαθῶν.
 μηδένα τῶν δὲ φίλον ποιεῦ Πολυπαῖδη ἄσων
 ἐκ θυμῷ, χρεῖης εἵνεκα μηδεμιῆς.
 ἀλλὰ δόκη μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλῳ εἶναι,
 χρεῖμα δ' ἐν συμμίξεσι μηδενὴ μηδοτιοῦ
 σπυδαῖον. γνώση γὰρ οἱ ζυγῶν φρένας ἀνδρῶν,
 ὥς σφιν ἐπ' ἐργοῖσιν πίσις ἔτ' ἐδεμία·
 ἀλλὰ δόλος, ἀπάταις τε, πολυπλοκίας τ' ἐφίλει
 ἔτως, ὥς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
 μὴ ποτε Κύρνε κακῷ πείσω βέλτε σὺν ἀνδρῶν
 ὣτ' ἀν' σπυδαῖον πεῖγ' ἐθέλης τελέσαι·
 ἀλλὰ μετ' ἑσθλὸν ἰὼν, βελεύεο πολλὰ μαθήσας,
 καὶ μακρὴν πρῶτον Κύρν' ἐδὸν ἐκτελέσας.
 πεῖξιν μὴδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακρίνεο πᾶσι·
 παῦροί τοι πολλῶν πρὸς ἔχθρην ἔχθρην γόον.

Cum malis amica viris hac fuerint

Lucra publico cum malo venientia.

Ex his enim seditio est, & intestina cades virorum,

Rex verò civitati nunquam illi placeat.

Cyrne civitas quidem adhuc, hac civitas (est) populū
autem alij,

Qui prius neque iura nouerant, neq; leges:

Sed circum latera pellem caprarum atterebant:

Foris autem, tanquam cerui, hanc depascebantur
civitatem:

Et nūc sunt boni (ō) Polypada. at (qui) prius boni (erāt.)

Nunc mali (sunt.) quis nam hac ferret respiciens?

Se inuicem autem decipiunt, alij alios ridentes,

Neq; malorum rationes cognoscentes, neq; bonorum.

Neminem horum amicum fac (ō) Polypada civium

Ex animo, utilitatis causa alicuius:

Sed videaris quidem omnibus lingua amicus esse,

Rem verò communices nemini vllam.

Seriam. cognosces enim improborum mentes virorum,

Quod ipsis in factis fides est nulla:

Sed doios, deceptionesq; versutiasq; dilexerunt

Sic, ut viri non amplius incolumes.

Nunquam Cyrne improbo fidens consulta cum viro,

Quando seriam rem volueris facere:

Sed ad probum profectus, consulta multum laborans,

Et longum pedibus Cyrne iter peragens.

Rem verò ne amicis omnino communica cum omnibus:

Pauci sanè multis fidelem habent mentem.

PAUCIS

πῶροισιν πίσυρος μέγ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχειρεῖ
 μή ποτ' ἀνέκαστον Κύρνε λάβῃς ἀνίλω.
 πισὸς ἀνὴρ χρυσὸν τε καὶ δ' ἄργυρον ἀντερύσσει
 ἄξι' ὅν χαλεπῇ Κύρνε διχοστατῇ.
 πῶρος εὐρήσας Πολυτάρῃ ἀνδρας ἐταίρους.
 πῖσος ὅν χαλεπαῖς πρῆγμασι γιγνομένους·
 οἵ τινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
 ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχουσιν.
 τὸς δ' ἔχ' εὐρήσας διζήμεν, εἰδ' ὅτι πάντας
 ἀνθρώπους, ὅς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι.
 οἷσιν ὅπ' ἢ γλώσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεισιν
 αἰδῶς, εἰδ' αἰχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδι' ἄγει·
 μή μ' ἔπεισιν μὲν σέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας αἰεὶ
 εἴ με φίλεις, καὶ σοὶ πισὸς ἔνεστι νόος.
 ἢ με φίλεις, καθαρὸν θέμεν νόον, ἢ μ' ἀποφύγει
 ἔχθαιρ', ἀμφασίῳ νείκε' ἀφράμεν.
 ὅς ἢ μὴ γλώσῃ δίχ' ἔχ' νόον, εἴτ' ἐπ' αἶρεται
 δεινὸς Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος.
 εἴ τις ἐπαινέσσει σε πόσον χρόνον, ὅσον ὀρώη,
 νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλώσσῃ ἰήσεται κακῶν,
 τοιῶνός τοι ἐταῖρος ἀνὴρ φίλος, ἔτι μάλ' ἐφίλει
 ὅς κ' εἴπῃ γλώσσα λῶσι, φρονεῖ δ' ἔπειρα.
 ἀλλ' εἴη τοι εἴτ' ἐμοὶ φίλος, ὅς τὸν ἐταῖρον
 γινώσκων, ὀργίῳ καὶ βαρυῶν ὄντα φέρει
 ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι φίλε ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
 φράζεο, καὶ ποτέ με μνήσαιο ἐξοπίσω.

Paucis fidens magnas viris res aggredere :
 Ne fortè insanabilem Cyrne accipias dolorem.
 Fidelis vir auroq; & argento rependi
 Dignus (est) in molesta Cyrne seditione.
 Paucos inuenies (ô) Polypada viros amicos,
 Fideles in difficilibus rebus persistentes:
 Qui ausint, concordem animum habentes,
 Equè bonorum malorumq; participes esse.
 Nos verò non inuenies querens, neq; inter omnes
 Homines, quos naui non vna omnes agit,
 Quibus in lingua & oculis inest
 Pudor : neque ad turpem rem questus agit.
 Me verbis quidem cole : mentem autem habe, & præ-
 cordia alibi,
 Si me amas, & tibi fidelis inest mens.
 Aut me ama, puram asserens mentem : aut me refugies,
 Odio prosequere . manifestè contentionem suscipiens.
 Quis verò vnica lingua dupliciter habet mentem, hic
 amicus
 Grauis Cyrne, inimicus melior quàm amicus existēs.
 Quis laudabit te tanto tempore, quanto viderit (te,)
 Separatus verò (à te) aliò linguam mittit malam :
 Quis profectò sodalis vir, amicus (est) non valde bonus,
 Qui dixerit lingua optima, cogitat autem alia.
 Nisi talis mihi amicus, qui amicum me (ferat
 Cognoscens, iracundiam, ei grauem (me) existentem,
 Fratre. Tu autem mihi amice hac in animo
 Considera, & aliquando mei memineris in posterum.

μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλήσῃ
 κύρνε, τί δ' ἔσ' ὄφελ' ἄν' ἀνὴρ φίλος ὅστις
 ἔτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῖο πόντος ῥύσῃτο καὶ αἵτης,
 ἔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῷ μετὰ τῷ ἐφέλει.
 δόλως δ' αὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστὶ
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἄλως πολλῆς.
 ἔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαρὺ λήϊον ἀμῶς,
 ἔτε κακὸς αὖ δρῶν, αὖ πάλιν ἀντιλάβοις
 ἀπληστον γὰρ ἔχῃς κακὸν νόον, ὡς δ' ἐν ἀμάρτης,
 τῶν περὶ αὖ πάντων ἐκκέχυται φιλότης
 οἱ δ' ἀγαθοὶ το μέγιστον ἔπαιον ὁρᾷσσι παθόντες,
 μνήμα δ' ἔχῃς ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
 μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιῆσθ' ἐπαῖροι,
 ἀλλ' αἰεὶ φεύγῃν, ὥς τε κακὸν λιμένα.
 πολλοὶ τοι πόσι' ἔτι καὶ βρώσι' εἰσὶν ἑταῖροι,
 ἐν ᾧ σπυδαίω πτήγματι παυρότεροι.
 κιβδήλα δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον ἔδει,
 κύρν', ἔδ' αὖ λαβίης ἐστὶ πλεῖον.
 χρυσὸν κιβδήλοιο καὶ δρυῖος ἄσχετ' ἄτη
 κύρνε, καὶ ἐξ αὖρεϊν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
 εἰ γὰρ φίλος νό' ἄνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε
 ψευδὸς ἑὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει
 τῷ το θῆος κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι,
 καὶ γνῶναι πάντων τῷτ' ἀνιηρότατον.
 ἔγὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον, ἔτε γυναικὸς,
 πρὶν περὶ αὖτ' εἶης ὥσπερ ὑπερυγία.

Nullus hominum persuadeat improbum virum amare,
 Cyrne, quæ enim est utilitas, ille vir amicus si sit?
 Neque te ex graui labore liberauerit & detrimento:
 Neque bonum habens, illius (te) participem facere
 voluerit.

Improbis verò beneficienti vanissima gratia est:
 Perinde (est) ac seminare pontum maris albi.
 Neque enim pontum seminās, profundam segetē metas:
 Neq; malis beneficiens, beneficium vicissim accipias
 ab eis.

Implebilem enim habent improbi mentem. si verò (in)
 vno aberratis,

Superiorum omnium effusa periit amicitia.
 At probi plurimum fruuntur beneficio accepto:
 Memoriam aut habent beneficiorum & gratiam postea.
 Nunquam malum virum, amicum fac sodalem:
 Sed semper fuge, tanquam malum portum.

Multi sanè potus & cibi sunt amici:
 In seria autem re pauciores (sunt amici.)
 Cicato verò viro cognitu difficilius nihil (est)
 Cyrne, neque cautionis est maioris.

Auri adulterini & argenti intolerabile detrimentum
 Cyrne, & inuenire facile (est) viro sapienti.
 autem amici mens viri in pectoribus latuerit
 Tenuis existēs, dolosum verò in praeordiis cor habeat:
 Hoc Deus fucatisimum fecit hominibus,
 Et cognitu omnium hoc difficilimum.

Non enim poteris cognoscere viri mentem, neq; samina.
 Priusquam tentaueris ceu iumentum.

ἔδ' ἐκὲν εἰκάσασαι, ὥσπερ ποτ' ἐς ὤνιον ἔλθων·
 πολλάκι γὰρ γνώμῳ ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
 μήτ' ἄρετ' ἔυχ' Πολυπαΐδῃ ἔζοχ' εἶναι,
 μήτ' ἄφενος· μένον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.
 ἔδ' ἐν ἑνὶ ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμφον
 ἔπαλε θ', ὅσοις ὅσῃς Κύρνε μέμηλε δίκης
 ἔδεις Κύρ' αἴτης καὶ κέρδε' αἴτι' αὐτὸς,
 ἀλλὰ θεοὶ τέτων δώτορες ἀμφοτέρων.
 ἔδ' ἐπὶς ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
 ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται, εἴτε κακόν.
 πολλάκι γὰρ δοκέων θῆσεν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκε,
 καὶ τε δοκῶν θῆσεν ἐσθλὸν, ἔθηκε κακόν.
 ἔδ' ἐπὶ ἀνθρώπων παρὰ γίγνεται, ὅσ' ἐθέλησι·
 ἴχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
 ἀνθρώποι δ' ἄντα νομίζομεν, εἰδότες ἔδ' ἐν·
 θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελέσσιν ἔον.
 ἔδεις πωξείνον Πολυπαΐδῃ ἐξαπατήσας,
 ἔδ' ἰκέτ' ἔνθ' ἑνὶ, ἀθανάτης ἔλαφε.
 βέλεο δ' ἄσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκῆν,
 ἢ πλετεῖν, ἀδίκως χρεῖματ' ἀπασάμεν·
 ἐν δ' ὀκνησὶν συλλήθ' ἔνθ' ἑνὶ πᾶσ' ἄρετ' ἔτι·
 πᾶς δ' ἐπὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς Κύρνε, δίκαιος ἑών.
 χρεῖματ' ἀμὲν δαίμων ἢ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσι,
 ἢ δ' ἄρετ' ὀλίγοις ἀνδράσι Κύρ' ἔπετα.
 ἔθριον Κύρνε θεὸς πρῶτον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ,
 ἔμην' ἡρώεω μηδεμίαν θέμεναι.

Neque poteris coniectare, tanquam aliquando tempe-
stiue profectus

Sæpe enim animum fallunt species.

Arg. potentia opta (ô) Polypada (te) eximium esse,

Neque facultatibus: duntaxat autem viro adsit for-
tuna

Nihil in humanis patre & matre melius

Est, quibus sanctum Cyrne cura est ius.

Nemo Cyrne damni & lucri causa ipse (est):

Sed dii horum datores amborum.

Arg. quispiam hominum facit, in præcordiis intuitus.

In finem, an bonum fiat, an malum.

Ipse enim putans (se) facturum malum, bonum fecit:

Et putans (se) facturum bonum, fecit malum.

Arg. cuiquam hominum adueniunt, quæcunq; voluerit:

Impediunt enim grauis fines impossibilitatis.

Ros) homines autem vana existimamus, scientes nihil:

Dij verò secundum suam omnia perficiunt mentem.

Nemo vnquam hospitem (ô) Polypada, qui se sellerit,

Atq; supplicem, mortaliū, immortales latuit.

Malus autem iuste paucis cum facultatibus viuere,

Quàm diues esse, iniuste opes adeptus:

Iustitia autem comprehensim omnis virtus inest:

Omniq; vir bonus (est) Cyrne, iustus qui est.

Fortunas quidem demon etiam improbiſſimo viro dat:

Sed virtus paucos viros Cyrne comitatur.

Curiam Cyrne deus primum malum dedit viro,

Cuius futurus est locum nullum ponere.

πικρὴ τοι κόρος ὕβριν, ὅτεν κακῷ ὄλβος ἔπηται
 ἀνθρώπῳ, καὶ ὦτ' αὖ μὴ νόος ἄρτι Θ^η.
 μή ποτέ τοι πένι' ἔλθῃ θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθῆναι
 μήδ' ἀχρημοσύνην Κύρνε κακὴν πρόσφερε.
 Ζεὺς γάρ τοι τὸ τέλειον ὁππότε πρὸς ἄλλοτε ἄλλῳ,
 ἄλλοτε μὲν πλεῖστον, ἄλλοτε δ' ἐδὲν ἔχῃ.
 μή ποτε Κύρν' ἀγορεύσῃς ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ ἐδὲς
 ἀνθρώπων, ὅ, τι νῦν χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
 πολλοὶ τοι χροῶνται δόλῳ καὶ φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσθλῷ
 οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.
 εἰσὶν δ' οἱ βελήϊ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι φαύλῳ
 μοχθίζουσι· τέλος δ' ἔργμασιν ἔχ' ἔπειτα.
 ἐδὲς ἀνθρώπων ἔτ' ὄλβιος ἔτε πενιχρὸς,
 ἔτε κακὸς νόσφιν δαίμονι Θ^η, ἔτ' ἀγαθὸς.
 ἀλλ' ἄλλῳ κακὸν ἐστὶ τὸ δ' ἀτρεκέες, ὄλβιος ἐδὲς
 ἀνθρώπων, ὅπως εἰς ἡέλι' ἔλθῃ καθερᾶ.
 ὃν ἢ θεοὶ τιμῶσιν, ὃ καὶ μωμεύμεν Θ^η αἰνεῖ,
 ἀνδρὸς ἢ σπασθῇ γίγνεται ἐδεμῖα.
 θεοῖς εὐχῆ, οἷς ἐστὶ μέγα κράτ' ἔτι ἄτερ θεῶν
 γίγνεται ἀνθρώποις, ἔτ' ἀγαθ' ἔτε κακά.
 ἀνδρ' ἀγαθὸν πένι' πάντων δάμνησι μάλιστα,
 καὶ γήρως πολὺ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλῃ.
 ἡ δὲ γῆ Φεύγοντα καὶ ἐς μελακίτεα πόντον
 ῥίπτειν, καὶ περὶ τῶν Κύρνε κατ' ἡλιόδατων.
 πᾶς γὰρ ἀνὴρ πένι' δεδμημέν' ἔτε τι εἰπῆν,
 ἔθ' ἐρξαι δύναται γλῶσσα δέ οἱ δέδετα.

Parit profectò fatietas iniuriam, quando improbum o-
pes secuta sint

Hominem, & cui non mens sana sit.

Unquam paupertatem perniciosam, viro iratus,

Neque egestatem Cyrne malam obiice.

Appiter enim sanè libram inclinat aliàs alij,

Interdum quidē ditescere, interdū verò nihil habere.

Unquam Cyrne vendita verbum magnum: nouit e-
nim nemo

Hominum, quid nox & dies viro perficiat.

Multi quidē vtuntur malis consiliis, numine aut dextro:

Quibus quod malum videbatur, cedit in bonum.

Sunt verò (alij,) qui & consilio bono, & numine sinistro

Res gerunt, finis autem rebus non succedit.

Nemo hominum neq, diues, neq, pauper,

Neque malus sine numine, neque bonus (est.)

Aliud alij malum est. reuera autem beatus nemo (est)

Hominum, quotquot sol intuetur.

quem autem dii amant, & inuidus laudat,

Viri verò studium est nullum.

nos ora, quibus est magna potestas. nihil sine diis

Est hominibus, neque bona, neque mala.

Optum bonū paupertas, quàm alia res oēs, domat magis,

Et (quàm) senectus cana, Cyrne, & (quàm) febris.

Quam quidem (paupertatē) oportet fugere, & in im-
mensum mare

Proiicere, & petras, Cyrne, contra altas.

Omnis. n. vir paupertate domitus, neq, quicquam dicere,

Neque facere potest: lingua verò illi ligata est.

χρὴ γὰρ ὁμῶς ὅππῃ γλυῦ τε καὶ ὀρέαν ὥτα θαλάσσης
 δίξεσθαι χαλεπῆς Κύρνε λύσιν πενίης.
 τεθνᾶναι Φίλε Κύρνε πενίῃ· χρῶ βέλτερον αἰδρὶ,
 ἢ ζῶν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
 κριὸς μὲν, καὶ ὄνυξ διζήμεθα Κύρνε, καὶ ἵππος
 ὀγενέας· καί τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
 βήσεσθαι· γῆμα δὲ κακίῳ κακῷ ἔμελεδαίνει
 ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρήματα πολλά διδῶ
 ἔδεμία κακῷ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἀκοιτις
 πλεῖστος, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται ἀντ' ἀγαθῷ.
 χρήματα μὲν τιμῶσι, καὶ ἔκ κακῷ ἐσθλὸς ἔγρημε,
 καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῷ· πλεῖστος ἔμιξε γῆμα.
 ἔτω μὴ θαύμαζε γῆμα πολυπαῖδη ἀσῶν
 μαυροῦσθαι· σὺ γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.
 αὐτὸς τοι τούτῳ εἰδὼς κακὸ πατρὶν ἔδσαν
 εἰς οἶκον ἄγεται, χρήμασι πειρόμενθα,
 ἔνδοξ' ἔκ κακῷ δοξόν. ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
 ἐντυίει, ἢ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.
 χρήματα δ' ὧ δίοθεν καὶ σὺ δίκη ἀνδρὶ γῆναι,
 καὶ καθαρώς, αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθῃ.
 εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεὶ θυμῷ
 κτήσεται, εἴ θ' ὅρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
 αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδι δοκεῖ, ἐς δὲ τέλος
 αὐθις ἔγρητο κακόν· θεῶν δ' ὑπερέσχε νόον.
 ἀλλὰ τάδ' αἰθρώπων ἀπατᾷ νόον· ἔγάρ ἐπ' αὐτῷ
 γίνονται μακρὰς πρὸς γήματος ἀμωλακίης.

Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris.
 Quærere grauis, Cyrne, liberationem paupertatis.
 Mori (ô) amice Cyrne pauperi melius est viro,
 Quàm viuere dura afflictum paupertate.
 Arietes quidem, & asinos quærimus, Cyrne, & equos
 Generosos, & quisq; vult ex bonis
 Admittere: ducere aut malam (vxorem) mali viri filiam
 non renuit
 Generosus vir, si ei pecunias multas dederit:
 Nulla (fœmina) mali viri recusat esse vxor
 Diuitis, quin diuitem vult (maritum) loco boni.
 Opes quidem æstimant: & ex malo (viro ortam) bonus
 duxit vxorem,
 Et malus ex bono (ortâ:) (cū) diuitiis miscuit genus.
 Itaq; ne mirare genus (ô) Polypæda ciuium
 Labefactari: cum enim miscentur bona malis,
 Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse.
 In ades (suas) ducit, opibus (illius) inductus.
 Nobilis ignobilem, quandoquidē fortis ipsum necessitas
 Cogit, qua viri fecit miseram mentem.
 Opes verò cui à Ioue, & cum iustitia viro fuerint.
 Et integrè, semper quidem stabile est:
 Si verò iniuste præter tempus vir lucri cupido animo
 Acquiret, siue iureiurando præter iustum capiens,
 Statim quidem ferre lucrum videtur, in finem verò
 Rursum est damnū. Decorum enim superior est mens.
 Sed hæc hominum fallunt mentem. non enim super ipsos
 Fiunt beati rei erroris.

ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τίσε κακὸν χρεῖσθαι, ὅς ῥ' φίλοισιν
 ἄτλω ἐξοπίσω παυσὶν ἐπεκρέμασεν.
 αἶλλον δ' ἐκατέμαρψε δίκη· θάνατ' αὖ γὰρ ἀναδύσθαι
 πρὸς αὖ ἐπὶ βλεφάροισι ἔζετο, κῆρυ φέρων.
 εὐδαίμωνι φεύγοντι φίλ' αὖ, καὶ πιστὸς ἐταῖρος,
 τῆς δ' ἐφ' ἧς ἐστὶ τὸτ' ἀνιηρότερον.
 οἶνον γὰρ πίνων περὶ λῶν, κακὸν· ὡς δ' ἐπὶ αὐτὸν
 πίνῃ δ' ἰσχυμένως, εἰ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
 Κύρνε, φίλ' αὖ καὶ πάντας δ' ἰσχυρεφέ ποικίλον ἔχον
 ὀργλῶ συμμίσγων, ὡς ἂν ἕκαστος ἔχῃ.
 περὶ λῶν ὀργλῶ ἴσχε πολυπλόκον, ὅς ποτ' ἐπέτρεψεν
 τῇ περσομιλήσῃ, ῥί' αὖ ἰδεῖν ἐφάνη.
 νῦν μὲν τῇ δ' ἐφέπῃ, ποτὲ δ' ἄλλοι' αὖ χρεὶα γίγνεται
 κραιπνὸν τοι σοφίῃ γίγνεται δ' ἐπὶ τῆς.
 μὴ δ' ἄγαν ἀρχαί τε παλαιά τε πολυητῶν,
 Κύρνε· μέσσω δ' ἔρχῃ τὴν ὁδὸν, ὥσπερ ἐγὼ,
 ὅς τις τοι δοκέῃ τὸν πλοῦσιον ἰδμεναι εἶδεν,
 ἀλλ' αὐτὸς μὲν αὖ ποικίλα δ' αὖ ἔχῃ.
 καὶ νῦν γ' ἀφρων ἐστὶ, νόσ' βεβλαμμέν' αὖ ἐσθλῇ.
 ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἰσχυμένους.
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλῃ κακοκερδείῃσιν ἐπεσθῆναι,
 τῷδε δολοπλοκίῃ μᾶλλον ἀπιστοὶ ἄδον.
 πλῆτ' αὖ εἶδεν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι
 οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλείστον ἔχουσι εἶον,
 διπλάσιον περὶ δ' αὖ τίς αὖ κορέσθην ἀπαντασιν
 χρεὶα τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

*Sed hic quidem ipse soluit malum debitū, ille verò charis
Noxam postea liberis appendit.*

*Aliam verò non apprehendit vindicta. mors enim im-
pudens*

Prius super palpebras sedebat, fatum afferens.

Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis (est.)

Exilio autem est hoc acerbius.

Vinum sanè potare multū, malū (est.) si verò quis ipsum

Potarit prudenter, non malum, sed bonum (est.)

Cyrne amicos secundum omnes commuta varios mores,

Ingenium temperans, quod quisq; habet.

Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,

Cui adhaerit, talis visu apparet.

Nunc quidem hanc sequere, aliquando alius colore fias:

Celeris mutatio quidem sapientia est morum.

Neg; nimis indignare, cum perturbantur ciues,

Cyrne: media autem perge vis, quomodo ego.

Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,

Sed se ipse solum varia consilia habere:

Ille sanè amens est, mente priuatus bona:

Æquè enim omnes varia scimus.

Sed hic quidem non vult turpes questus sequi:

Alteri verò, doli magis infideles placent.

Diuitiarum autem nullus (est) finis certus hominibus.

Qui enim nunc ex nobis plurimas habet facultates,

*Duplo augere (eas) properant. quisnam saturauerit o-
mnes?*

Opes quidem mortalibus sunt amentia.

At te

αἴτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, καὶ ὅποτε Ζεὺς
 πέμψει τέρομένοις, ἄλλοτε ἄλλ. Θ' ἔχῃ.
 εἰκρόπολις καὶ πύργ. Θ' ἐὼν κενεόφρονι δῖήμα
 κύρν', ὀλίγης ἡμῆς ἔμμορεν ἑοῦ λὸς αἰὴρ.
 εἰ δ' ἐπὶ γε πρέπῃ ἡμῖν, αἶτ' ἀνδράσι σωζομένοισι,
 λύφν ὡς πόλεως τείχη ἀλωσμένης.
 σοὶ μὲν ἐγὼ πῆρ' ἔδωκα, σὺ δ' οἷς ἐπ' ἀπείρονα πάντα
 πωτήσῃ, κατὰ γλῶ πᾶσαν ἀειρέμεν. Θ'
 ῥηϊδίως: θοίναις δ' ἐ καὶ εἰλαπίνῃσι παρίσθῃ
 ἐν πύλαις, πολλῶν κείμεν. Θ' ἐν σόμασι.
 καὶ σε σὺ αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 ἐν κόσμῳ ἔρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
 αἶσονται: καὶ ὅταν δνοφεροῖς ὑπὸ κέθμασι γαίης
 βῆς, πολυκώκυττος εἰς αἶδαο δόμους,
 εἰ δ' ἐπὶ εἰ δ' ἐ θανῶν δ' πολεῖς κλέ. Θ', εἰ δέ γε λήσῃ
 ἀφθιτον αἰθρώπαις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 κύρνε, καθ' ἐλλάδα γλῶ σρωφώμενος, καὶ ἀνὰ νῆσους
 ἰχθυόεντα περῶν πάντων ἐπ' ἀτρυγέτον,
 εἰ δ' ἵππων νώτῃσιν ἐφήμεν. Θ': ἀλλά σε πέμψῃ
 ἀγλαὰ μεσσίων δῶρα ἰοσεφάων.
 πᾶσι γὰρ, οἷσι μέμηλε καὶ ἑσσομένοισιν αἰοιδῇ,
 ἔσθῃ ὁμῶς, ὅφρ' αὖ γῆ τε καὶ ἥελι. Θ'.
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σ' ἐ τυγχάω αἰδέσθαι,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατάς,
 κάλλιστον τὸ δεικνύσασθαι, λῶσθαι δ' ὑγαινεῖν.
 πρᾶγμα δ' ἐ περ πνότατον, εἴ τις ἐρεῖ, τὸ τυχεῖν.
 ἵπ. Θ'.

*Arc autem statim emergis, quam cum Iupiter
 Mittes laborantibus, alias alius habet.*
*Arc & turris qui erat stulto populo,
 Cyrne, modicum honorem consequitur bonus vir.*
*Neg, amplius decet nos, nimirum viros saluos,
 Diruere tanquam ciuitatis mœnia expugnanda.*
*Tibi quidē ego alas dedi, cū quibus super immensum mare
 Volabis, per terram omnem sublatus*
*Facile: epulis verò & conuiuiis aderis
 In omnibus, multorum versans in oribus.*
*Et te cum tibiis canoris iuuenes viri
 In mundo amabiles honesta & suauia
 Canent. & postquam tenebrosas sub latebras terra
 Iueris, luctuosas in Ditis domos:*
*Nunquam ne mortuus (quidem) amittes gloriam, neq;
 latebis,*
*Immortale hominibus semper habens nomen
 Cyrne, per Graciam terram versans, & per insulas,
 Piscoso transiens mari in sterili,*
*Non equorum tergis insidens, sed te mittent
 Splendida Musarum dona violis coronatarum.*
*Omnibus enim quibus curæ est & posteris carmen,
 Eris cum, donec terra & sol (erunt.)*
*Ceterum ego modicam à te consequor reuerentiam:
 Quin tanquam pusillum puerum verbis me decipis.*
*Pulcherrimum (est, id quod est) iustissimum optimum
 verò est valere.*
Res verò iucundissima est id quod quis amat, assequi
Equa

ἵπῳ Θ· ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
 ἄνδρα φέρω· καὶ μοι τῶτ' ἀνιηρότατον.
 πολλάκι δὴ μέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
 φεύξην, ὥσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον·
 ἔμοι πίνεταί οἶν Θ·, ἐπεὶ παρὰ παῖδι τερψίνη
 ἄλλ' Θ· ἀνὴρ κατέχῃ, πολλὸν ἐμὲ κακίων.
 ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες.
 ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρὸς, καὶ με γούσα φέρῃ.
 ἔνθα μέσσω παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν ἐφίλησα
 δειρὺν· ἥ ᾗ τέρεν φθέγγετ' εἶματ' Θ·.
 γνωτὴ τοι πενίη, καὶ ἀλλοτρίη περ ἔδσα·
 ἔτε γάρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεταί, ἔτε δίκας.
 πάντα γὰρ τέλασσαν ἔχῃ, πάντα δ' ὀπίμικτ' Θ·.
 πάντα δ' ἐχθρὰ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ἦ.
 ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
 γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ νεότητ' ἔδουσαν·
 τῶν πάντων ᾗ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτῳ τε
 καὶ πασέων νέσων ἐστὶ πονηρότατον,
 παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρμενα πάντα παρὰ χεῖρας
 χεῖματα δ' ἐγκαταθήῃς, πόλλ' ἀνὰ παῖδας
 τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ὀλοέας,
 καὶ συγέσθ', ὥσπερ πλωχὸν ἐπερχόμενον.
 εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζει,
 μηδεμίαν κατόπιν ἄζομενον νέμεσιν.
 δέλω γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῶ πάρα πόλλ' ἀνελείπει
 παρ' ποδός, ἡγεῖσθαι θ', ὥς καλὰ πάντα ἔθαι.

Equa ego (sum) pulchra, & certatrix, sed pessimum.
 Virum fero: & mihi hoc molestissimum.
 Sape profectò cogitavi effringens frenum,
 Fugere, excutiens malum aurigam.
 Non mihi bibitur vinū, postquam ad puellam teneram
 Alius vir habitat, multo me peior.
 Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes,
 Quare simul aquatur, & me lamentans fers.
 Illic mediam (ipsam) puellam amplexus brachio, oscula-
 tus sum.
 Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.
 Cognoscibilis (est) sanè paupertas, & aliena existens:
 Neq̃, enim in forum venis, neq̃, iudicia.
 Vbiq̃, enim deterius habet, vbiq̃, & permista:
 Vbiq̃, verò inimica simul est, ubicunq̃, fuerit.
 Equaliter sanè alia quidem dū mortalibus hominibus
 Senectutemq̃, grauem, & iuuentutem dederunt:
 Omnium vero pessimum inter homines, morteq̃,
 Et omnibus morbis est nequius:
 Liberos postquam educaueris, & necessaria omnia præ-
 bueris,
 Pecuniamq̃, reposueris, multa molesta perpeffus,
 Patrem odio prosequuntur, imprecanturq̃, (illi) interire,
 Et execrantur, veluti mendicum superuenientem.
 Verisimile est malum virum malè iura administrare,
 Nullam in posterum reuerentem deorum iram.
 Improbo enim difficilia homini licet multa suscipere
 Euestigio, cogitareq̃, quomodo recta omnia faciet.
 Cixium.

αἰσῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πῶδα τόνδε πρόβαινε,
 μήθ' ὅρκῳ πίσυρα θεῶν, μήτε στυγερὰ μοῖρα.
 μήσ' εἰ ζωὴ ἐθέλει παρέχεν βασιλῆα μέγιστον
 ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὸν ἱθεὶν ἐθέλων.
 ἐν γάρ τοι πόλιν ὧδε κακοψόγῳ ἀνδάνει ἔδεν,
 ὥς δὲ τὸ σῶσαι, οἳ πολλοὶ ἀνολέστοι.
 νῦν δ' ὅτ' ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἔσθ' ἀκακοῖσι
 ἀνδρῶν, γίγνεται δ' ἐντραπέλοισι νόμος.
 αἰδώς μὲν γάρ ὄλωλεν· ἀναιδείῃ δ' καὶ ὕβρις
 νικῆσαι οἴκῳ, γλῶσσαι παῖσαν ἔχει.
 ἐσθ' ἐλέων αἰεὶ κρέα δαίνυται· ἀλλὰ μιν ἔμπηξ
 καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἰρεῖ ἀμυχανίη.
 κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγῶν χαλεπώτατον ἄχθος
 φεγγόμενον δ' ἀδαιῆς, οἷσι περὶ μέλεσσι.
 ἐχθρὰίεσσι δ' πάντες, ἀναγκάη δ' ὀπίμειξίς
 ἀνδρὸς τριῖς συμποσίῳ τέλει.
 ἐσθ' ἐθέλει φίλον εἶναι, ἐπὶ κακὸν ἀνδρὶ γῆρας
 ἐσθ' ἡδὲ ἔκτατος κύρνε μιᾷ γεγονέναι.
 πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ δαυλίη, καὶ ἀπλοῆς
 λάτρισσι, καὶ δμῶσιν, γείτοσί τ' ἀγχιδύροις.
 ἐχθρὴν κινεῖν ἀρετὴν βίαν, ἀλλ' ἀτρεμίζειν
 τὸν κακὸν κινεῖν, ἐστ' ἀνὴρ ὀρθὰ βάλῃς.
 οἳ κακοὶ ἐπ' ἅντως κακοὶ ἔκτατος γεγονῶσι,
 ἀλλ' ἀνδρεσσὶ κακοῖς συνζέμενοι φιλίῳ.
 ἔρρατε δαίλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβρις,
 ἐλπόμενοι κείνους πάντας λέγειν ἔτυμα.

Ciuium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
 Neg₃ iureiurando credulus, neg₃ pacto:
 Neg₃ si Iouem vult præbere regem maximum
 Sponsorem immortalium, pignora ponere volens.
 Nam in ciuitate ita maledica placet nihil,
 Quàm (se) seruare vulgus infœlicius.
 Nunc verò proborum mala sunt bona improbis
 Virorum, suntq₃ peruersis lex.
 Pudor quidem enim perijt: impudentia autē, & iniuria
 Superans iustitiam, terram totam occupat.
 Neg₃ leo semper carnes comedit, quin imò (ipsum)
 Et fortem etiam existentem capit perplexitas.
 Garrulo homini tacere grauiſſimum onus (eſt):
 Loquens autem imperitus, quibus cum eſt, oneri eſt.
 Oderuntq₃ (eum) omnes: neceſſarius verò congreſſus
 Viri talis, conuiuium eſt.
 Neg₃ vult amicus eſſe, poſtquam malum viro euenerit:
 Neg₃ ſi ex vtero Cyrne vno natus fuerit.
 Aſper & dulcis eſto, & moroſus, & immitis
 Famulis & ſeruis, viciniſq₃ propinquis.
 Non oportet obſtrepere bonæ vitæ, ſed ipſam quietam
 omittere,
 Malam autem mouere, donec in recta conſtitueris.
 Mali non prorsus mali ex vtero nati ſunt:
 Sed (cum) viris malis ineuntes amicitiam.
 Multaq₃ improba didici, & verba maledica, & contu-
 meliam,
 Sperans illos omnia dicere vera.

ἐν μὲν σοσίστησιν ἀνὴρ πεπνυμένος ἔσθ'·
 πάντα δέ μιν λήθω ὥς ἀπένοντε δόκη.
 εἶδε Φέρην τὰ γελοῖα· θύρηφι δ' ἡ καρπερὸς ἔης,
 γιγνώσκων ὀργὴν ἑὸν ἔκαστος ἔχει.
 ἐν μὲν μακρομένοις μέλα μαίνονται, ἐν δ' οἰκείοις
 πάντων ἀνθρώπων εἰρήνη οἰκιστάται.
 πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακοὶ, ἀγαθοὶ δ' ὀλίγοι.
 ἀλλ' ἡμεῖς τέτις εἰς δῖον ἐμψόμεθα
 τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῖστον. ἐπεὶ γὰρ μὲν ἔμπεδον αἶψα
 χρήματα δὴ ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλα ἔχει.
 Κύρην, ἀγαθὸς μὲν αὖτις γνώμῃ ἔχει ἔμπεδον αἶψα,
 πολὺ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμεν ἔντε κακοῖς.
 εἰ δὲ θεὸς κακῶ ἀνδρὶ βίον καὶ πλεῖστον ὀπάσσει,
 ἀφραίνων κακίην εἰς δεινὰ κατέχην.
 μή ποτ' ὅππῃ σμικρὰ παροφάσσει φίλον ἀνδρὶ δαπάνη
 περὶ μέντοι χαλεπῇ Κύρνε διαβολή.
 εἰς ἀμαρτωλῆσι φίλων ὅππῃ παντὶ χολῶται,
 ἐπεὶ αὖ ἀλλήλοισι ἄρθμιοι, εἰ δὲ φίλοι
 εἶεν· ἀμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔπονται.
 θνητοῖς Κύρνε, θεοὶ δὲ σὺν ἐθέλῃσι Φέρην.
 καὶ βροτῶν ὅσους εἴλεν ταχὺ ἀνδρῶν, δῖος
 Κήρνε, σὺν θεῶν δίκη ἀθανάτων.
 ἥσυχ' ὥσπερ ἐγὼ, μέσσω ὁδὸν ἔρχεο παρ',
 μή δ' ἑτέροις διδῷς Κύρνε τὰ τῶν ἑτέρων.
 μή ποτὲ φεύγοντ' ἀνδρῶν ἐπ' ἐλπίδι Κύρνε φίλων
 εἰδὲ γὰρ οἴκαδε βαλὲ, γίγνεται αὐτὸς ἐπ'.

Inter sodales vir prudens esto:

Omnis autem te latere tanquam absentem puta.

Scito ferre ridicula: foris vero fortis sis.

Cognoscens mores, quos quisque habet.

Inter insanos maximè insano, sed inter iustos

Omnium hominum sum iustissimus.

Multi quidem diuites sunt mali, boni autem sunt pauperes:

Sed nos (cum) illis non commutabimus

Virtutem diuitiis: quoniam illud quidem stabile (est) semper.

Opes verò hominum aliàs alius habet.

Cyrne, bonus quidem vir animū habet firmum semper.

Fortis vero (est) inque bonis positus, inque malis.

Verò Deus malo viro facultates & diuitias dabit.

Insipiens malitiam non potest continere.

Nunquam ob parvam causam amicū virum perdideris,

Credens graui Cyrne calumnia.

Quis peccatū amicorum in omni(re) irascatur,

Nunquam inter se concordēs, neque amici

Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur

Mortales Cyrne, dii vero non volunt ferre.

Et lentus consultus cœpit celerem hominem, sequens

Cyrne, cum recta deorum iustitia immortalium.

Quietus, sicut ego, mediam viam ingredi pedibus:

Neque aliis tribuens Cyrne, (ea quæ sunt) aliorum.

Nunquam exulem virum ob spem Cyrne osculaberis:

Neque enim domum regressus, est idem amplius.

μηδὲν ἄγαν σπύδην πά·ντων μέσ' ἄριστα· καὶ ἔτι
 Κύρν' ἐξ ἧς δρετὴν, ὡς τε λαβεῖν χαλεπὸν.
 Ζεὺς μοι τῶν τε Φίλων δόιη τίσιν, οἱ με φιλεῦσι,
 τῶν τ' ἐχθρῶν μείζον Κύρνε διωησόμενον.
 καὶ ἔτιωσ' ἀνδρὸς ἐκείνοι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι
 ἦν ἀποψάμενον μοῖρα κίχη θανάτῃ.
 ἀλλὰ Ζεὺς τέλεσόν μοι ὀλύμπιε καίριον δαχλὺ,
 δῖος δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν ἀγχι
 τεθναίω δέ, εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μερμήνηται
 δούριμιν, δόιης τ' αὐτ' ἀνιῶν αἰΐας.
 αἴσιν γάρ ἔτιωσ' ἐπὶ τίσις δέ καὶ φαίνεται ἡμῖν
 ἀνδρῶν, οἱ πᾶμα χεῖματ' ἔχουσι βίη
 συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησι χαράδρην,
 χερμάρεσσιν ποταμῷ πάντ' ἀποσφύμενον.
 τῶν εἴη μέλαν αἶμα πιεῖν, ὅππῃ τ' ἐσθλὸς ἄρειος
 δαίμων, ὅς κατ' ἐμὸν νῦν τέλεσσε τάδε.
 ὦ δέλη πενίη, τί μένεις περιπύεσσαι παρ' ἄλλου
 ἀνδρὶ ἵεναι; τί δὲ δὴ μὲν ὅτε ἐξέλοντα φίλος
 ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μὴ δὲ μεθ' ἡμῶν
 αἰεὶ δρυσιλώεσσι τῶνδε βίη μέτεχαι.
 ὄλμα Κύρνε κακοῖσιν, ἐπεὶ καὶ ἐσθλοῖσιν ἔχαιρας,
 ὧς τέ σε καὶ τῶν μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχον.
 ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὡς δὲ καὶ ἀπὸ
 ἐκδυῖαι πέρω, θεοῖσιν ἐπιδυχόμενον.
 μὴ δὲ λίαν ὀπίφαινε κακόν δέ τι Κύρν' ὀπίφαινε
 πάρος κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχαιρας,

Ne quid nimis propera, omnium media optima: & sic
Cyrne habebis virtutem, quam quidem accipere diffi-
cile (est).

Iupiter mihi amicorū det remunerationē, qui me amāt:
Et (me quā) inimicos magis Cyrne potentem fore.
sic possim videri inter homines Deus esse,

Si postquā remunerauero, me fors apprehēdat mortis.
Iupiter perfice mihi cœlestis opportunum votum:
Da verò mihi pro malis, & aliquo affici bono.

Prius aut, si nullam malarum sedationem solitudinū
Inuenero, dederisq, pro calamitatibus calamitates.
tum enim sic est: ultio verò non apparet nobis

Virorum, qui meas facultates tenent, vi
prædati: ego autem canis transiui alueum,
Torrente fluuio omnibus spoliatus:

tum liceat nigrum sanguinē bibere, ac bonum attollat
Numen, quod ex mea sententia perficiat hæc.

Improba paupertas, cur cessas (me) relinquens, ad aliū
Virum ire? cur verò quidem me non volentem amas?
in abi, & domum aliam accede, neq, cum nobis

Semper miserabilis huius vitæ sis particeps,
Iti sis animo Cyrne in malis, postquā & in bonis gau-
debas,

Quando te & hæc fatum iubebat habere.

ut autem ex bonis accepisti malum, sic verò & rursus
Emergere tanta, deos precans.

q, nimis ostenta, malum verò Cyrne ostentare.

Paucos sollicitos tui mali habes.

ἀνδρός τ' ἐκκαδίη μινύθη, μέγα πῆμα παθόντ' ὅτε
 κύρ' ἀπολινυμένεσσι αὖξεν ἐξοπίσω.
 ὣς κῶλ' ἔλεγε τὸν ἐχθρὸν· ὅταν δ' ἔσπευ' ἰσχυροῖσι
 τίσασθαι μιν, πρὸ φασιν μηδαμῖαν θέμεν
 ἔχενόν, γλώσση δ' ἐπὶ μέλιχον αἰὲν ἐπέσσω.
 δόλῳ τ' ἐπὶ τέλει καρδίη ὀξύτερη.
 εἰ δὴ δύαμαι γνῶναι νόον ἀνθρώπων, οὐκ ἔν' ἔχουσιν·
 ἔτε γὰρ ὣς ἐρδῶν ἀνδάνω, ἔτε κακῶς.
 μωμεῖνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοί, ἔδ' ἐκ' ἐσθλῶν
 μιμῆσθαι δ' ἔδ' εἰς τῶν ἀσφῶν δύαται.
 μή μ' ἀέχοντα βίη κεντῶν ὕφ' ἁμαξάν' ἔλαυε,
 εἰς φιλότητα λίλυ κύρνε προσελκόμεν' ὅτε.
 Ζεῦ φίλε θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις
 ἡμῶν αὐτὸς ἔχων, καὶ μέγ' ἔλ' ἐν δυνάμει.
 ἀνθρώπων δ' ὣς οἶδα νόον, καὶ θυμὸν ἐκάσθαι,
 σὸν δὲ κράτ' ὅτε πάντων ἔσθ' ὑπατοῦ βασιλῆος.
 πῶς δ' ὅτε σεῦ Κρονίδη τολμᾷ νό' ἄνδρας ἀληθεῖς
 ἐν ταύτῃ μοίρᾳ, τὸν τε δίκαιον ἔχοντα
 λῦτ' ὅτε σωφροσύνην τερφθῇ νόος, λῦτ' ἐπὶ πρὸς
 ἀνθρώπων ἀδίκους ἔργμασι παθόμενων,
 εἰ δέ τι κεκρυμμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
 εἰ δ' ἐσθλὸς, λῦτ' ἐπὶ τῶν ἀθανάτοισιν ἄδοι.
 ἔμπτ' ὅτε ὅλβον ἔχουσιν ἀπύμονα· τί δ' ὅτε
 ἔργων ἔχοντα θυμὸν ὁμῶς πενίης.
 μητέρ' ἀμνηχανίην ἔλαβον τὰ δίκαια Φιλεῦντος,
 ἥτ' ἀνδρῶν πρὸς ἀνδρῶν ἐς ἀμωλακίην,
 βλάπτει

Viri cor minuitur, magnam iniuriam passi,
 Cyrne: vlciscentis verò augetur postea.
 Bene demulce inimicum: postquam verò sub potestatem
 venerit tuam,
 Vlciscere ipsum, excusationem nullam admittens.
 Refrena mentem: linguã verò suauitas semper sequatur,
 Improborum quidem est cor acrius.
 Non possum noscere animum ciuium, quem habent:
 Neq₃ enim benefaciens placeo, neq₃ malè.
 Vituperat autem me multi simul mali, atq₃ etiam boni:
 Imitari verò nemo insipientium potest.
 Ne me inuitum vi pungens sub plaustrum adige,
 In amicitiam nimis Cyrne attrahens.
 (O) Iupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas.
 Honorem ipse habens, & magnam potestatem.
 Hominum verò bene nosti mentem, & animum cuiusq₃:
 Tua verò potentia omnium est summa (ô) Rex.
 Quomodo autem tua (ô) fili Saturni, audeat mens viros
 iniustos
 In eadem sorte, & iustum habere?
 Siue probitate delectetur mens, siue scelere
 Hominum iniustis operibus incumbentium,
 Nihil quicquam discretum à numine est mortalibus,
 Ne via quam ingressus (quis) immortalibus placeat.
 Attamen aut diuitias habent innocuas: alij vero ex malis
 Factis cohibent animum tamen paupertatis.
 Matrem inopiam acceperunt (ij qui) iusta amant,
 Que virorum impellit animum in errorem.

βλάβησ' ἐν σήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκῃ
 πολὺ δ' οὐκ ἐθέλων αἴχρα πολλὰ φέρειν,
 χρημοσύνη εἰκων· ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' ἐλομένας τ' ἐριδας,
 ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ ἔδδεν ἔοικεν·
 ἢ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτε ἀμνηχανίην.
 ἐν πενίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων
 φαίνεται, ἔστ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχη.
 τὸ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονέει νόθος, ἔτε περ αἰεὶ
 ἰθεῖα γνώμη σήθεσιν ἐμπεφύη.
 τὸ δ' αὖ ἔτε κακοῖς ἔπεται νόθος, ἔτ' ἀγαθοῖσι.
 τὸν δ' ἀγαθὸν πολὺν ἄν χρητὰ τε καὶ τὰ φέρει.
 αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φύγεν τ' ὀλεσιώρας ὄρκους·
 ἔντροπε δ' ἀθανάτων μύων ἀλδράμενθαι.
 μηδὲν ἄγαν σπείδδεν· καί τοι δ' ὅππῃ πᾶσιν ἄριστος
 ἔργμασιν ἀνθρώπων, πολλάκι δ' εἰς δρετλὴν
 σπείδδ' ἀνὴρ κέρδιθαι διζήμενθαι, ὅν τινα διαίμας
 πρὸ φρων εἰς μεγάλῳ ἀμπλακίῳ παρήγῃ,
 καὶ οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἢ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθ' εἴηαι
 δαμάρεως· ἃ δ' ἂν ἢ χεῖσιμα, ταῦτε κακὰ.
 φίλτατος ὢν ἡμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴηθαι ἔδδεν·
 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.
 ἔδδεν αἰσῶρον παῖσιν καταθήσῃ ἀμείνων
 αἰδέσθαι, ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρην ἔπεται.
 μηδενὸς ἀνθρώπων κακίας δοκεῖ εἶναι ἐπαῖρος,
 ὃ γνώμη θ' ἔπεται κύρνε, καὶ ὃ δαίμωνις.

Ladens in pectoribus mentes forti præ necessitate:

Audet verò non volens (vir) turpia multa ferre,

Diuitiis cedens: quæ quidem mala multa docent,

Mendaciâq, dolosq, perniciosasq, lites,

Virum etiam inuitum. malum autem ei nihil videtur.

Hæ enim & molestant pariunt anxietatem.

*In paupertate autem quando (est) malus vir, tunc multo
melior*

Apparet, donec quidem diuitiæ (eum) occupant.

Huius quidem iniusta cogitat mens, neq, semper

Recta sententia pectoribus innata est.

Illius autem neque mala sequitur mens, neque bona:

Sed bonum audere oportet hæc & illa ferre.

Reuerere verò amicos, fugeq, perniciosum iusiurandum:

Verere autem immortalium iram deuotans.

Nil nimis festina: tempus autem in omnibus optimum

Factis hominum, sæpe verò ad virtutem.

Festinat vir lucrum quarens, quemcunq, fortuna

Propensa in magnum delictum protrudit.

Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse

Facile: quæ verò sint vitia, ea mala (esse.)

*Amicissimus cum esses (mihi,) peccasti: ego verò tibi
autor nihil (sum:)*

Sed tu mentem non bonam nactus eras.

Nullum thesaurum liberis repones meliorem

Pudore, qui bonos viros Cyrne sequitur.

Nullius hominum vitij videaris esse socius,

Quem consiliūq, sequitur Cyrne, & quem potētia.

πίνων δ' ἔχ' ἔτως θωρήξομαι, ἔδ' ἐμεοῖν
 ἐξάγῃ, ὥς τ' εἰπεῖν δφνὸν ἔπος πέρι σε.
 ἔδ' ἐν' ὁμοῖον ἐμοὶ δυνάμει διζήμεν
 πῖσόν ἐταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλ.
 ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρέβομαι, ὥς τε μολίβδῳ
 χρυσός· ὑπερτερίας δ' ἄμμιν ἔνεστι νό.
 πολλὰ με καὶ σωιέντα παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκῃ
 σιγῶ, γινώσκων ἡμετέρῳ δυνάμει.
 πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι ἐκ ὀπίκωνται
 ἀρμόδια, καὶ σφιν πολλὰ ἀμέλητα μέλη.
 πολλὰ καὶ γὰρ τὸ κακὸν καὶ αἰκείμενον ἔνδον, ἀμείνονα
 ἔσθλόν δ' ἐξελθὸν λώϊον, ἢ τὸ κακόν.
 πάντων μὲν μὴ φηῶαι ὀπιχθονίοισιν ἄριστον,
 μήδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὅξ' ἡελίχ·
 φηῖτα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας αἰδαο περῆσαι,
 καὶ κείσθ' ὀλλυγῶ ἐπαρησάμενον.
 φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾶον βροτὸν, ἢ φρένας ἔσθλας
 ἐνθεμεν. ἔδεις πω τῷ τό γ' ἐπεφράσατο,
 ὅστις σῶφρον ἔθηκε τὸν ἄφρονα, καὶ κακὸν ἔσθλον,
 εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τῷτο ἔδωκε θεός,
 ἰᾶσθ' κακότητα καὶ ἀτηρεῖς φρένας ἀνδρῶν,
 πολλὰς ἀνμιαθῆς καὶ μεγάλας ἔφερον.
 εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνθετον ἀνδρὶ νόημα,
 ἔποτ' ἀν' ἐξ ἀγαθῶ πατρὸς ἐγεντο κακός,
 πηθόμεν μύθοισι σῶφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
 ἔποτε ποιήσῃς τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.

Bibens verò non sic inebriabor, neq³ me vinum

Exagitabit, ut dicam graue verbum de te.

Neminem similem mihi possum quarens inuenire

Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.

Ad indicem verò profectus aterror, tanquam plumbo

Aurum: prestantior verò nobis inest mens.

Multa me & intelligentem pratercunt, sed necessitate

Taceo, cognoscens nostram potentiam.

Multis hominibus lingua ostia non adiacent

Congrua, & ipsis multa non curanda cura sunt.

Crebro enim malum reconditum intus, melius (est:)

Bonum verò foras egressum melius (est,) quam malū.

Omniū quidem non nasci hominibus optimum (est,)

Neque intueri radios celeris solis:

Natum vero quàm citissimè portas Platonis transire,

Et iacere multa terra obrutum.

Procreare & educare facilius hominem, quàm mentem
bonam

Inserero. nemo adhuc hoc perpendit.

Quisquis sapientem fecit insipientem, & malum
bonum.

Si vero Æsculapiadis hoc dedisset Deus

Sanare malitiam, & peruersas mentes virorum.

Multas mercedes, & magnas tulissent.

Si verò procreari (posset) & inseri (in) homine mens,

Nunquam ex bono patre esset malus (filius.)

Parens sermonibus prudentibus. verum docens

Nunquam facies (eum qui) malus (est) virum bonum.

Stultus

νήπιος, ὅς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχεν νόον ἐν φιλακῇσι,
 τὸν δ' αὐτῷ ἴδιον εἰδέν ὀπιστρέφετα.
 εἰδείς τοι πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν εὖθ' ἄλλος
 πολὺ ἔχεν τὸ κακόν, κ' ἐκ ὀπίσθη λυγρόμω.
 ἄλλος δ' ἔτε κακοῖσιν ὀπίσσετα, ἔτ' ἀγαθοῖσι
 θυμὸν ἔχων μίμνεν. ἀθανάτων ἧ δόσος
 παντοῖα θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ὀπιτολμῶν
 χρὴ δῶρ ἀθανάτων, οἷα διδῶσιν, ἔχεν.
 εἴ μ' ἐθέλεις πλυῦν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἀκρῆς
 αἰεὶ λυκὸν ὕδωρ ρεύσεται ἡμετέρης·
 οὐρήσος δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν, ὥσπερ ἀπεφθῆ
 χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασιίνῳ·
 τῷ χρυοῖ κατὰ πύργῳ μέλας εἴχ' ἀπλεταῖος,
 εἰδ' οὐρῶς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχ' καθαρόν.
 ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρϑ', ὥσπερ ἀνοίης,
 καὶ σώφρων ἔτῳς, ὥσπερ ἀφρων, ἐγένε,
 πολλοῖς ἀν' ἡλιωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν
 ἔτῳς, ὥσπερ νυῦ εἰδένος ἀξίος εἶ.
 εἴ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
 εἴ γάρ τῃ δαλίῳ πείθετα, ὥς ἀκατϑ·
 εἰδ' ἀγκυραν ἔχουσιν· ἀπορρήξασα κ' δεσμὰ
 πολλαῖς ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.
 μή ποτ' ἐπ' ἀπρηκτοῖσιν νόον ἔχει, μηδὲ μενοίνα
 χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται εἰδεμία.
 ὁμαρέως τοι χρήμα θεοὶ δόσαν, ἔτε τι ἄλλόν,
 εἴτ' ἀγαθόν· χαλεπῶ δ' ἔργμασι κῦδ' ἔχ'·
 ἀμφ'

*Stultus (est) qui meam quidem habet mentem in cu-
stodiu.*

Suam verò ipsius propriam nihil curat.

*Nemo sanè (in) omnibus est beatus: sed (vir) quidē bonus
Sustinet habere malum, et non manifestus (est) tamē.*

*Improbis verò neq₃ (in) malis nouit, neq₃ (in) bonis
Animum habens manere. Immortalium autē dona*

Varia mortalibus adueniunt: sed sustinere

*Oportet dona deorum, qualiacunq₃ (hi) dant, habere.
Si me vis lauare, capite impolluta à summo*

Semper alba aqua fluet nostro:

Inueniesq₃ me omnibus in rebus, tanquam excoctum

Aurum, rubrum aspectu, quando teritur indice:

Cuius colorem de super nigra non tangit rubigo,

Neque caries, semper verò florem habet purum

*(O) homo, si prudentia sortitus esses partem, ut (es)
stultitia.*

Et prudens sic, ut demens, fuisses:

Multis admirandus videreris ciuium

Sic, ut nunc nihili dignus es.

Nequaquam utile est mulier iuuenis viro seni:

Non enim gubernaculo paret, quomodo acatium:

Neq₃ anchoram habent: abrumpens verò vincula

Sæpe de nocte aliam habet portum.

*Nunquam non faciendis mentem adhibe: neque inten-
das animum*

Rebus, quarum facultas est nulla.

Facile sanè rem dū dederunt, neq₃ quicquam malam,

Neq₃ bonam, difficili autem facto gloriam habet.

Circa

ἀμφ' ὄρετῃ τρίβῃ, καὶ σοὶ τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
 μηδὲ σε νικᾶτω κέρδιον, ὅ, τ' αἰσχρὸν ἔοι.
 μηδένα τῶν δ' αἰέκοντα μένδην κατέρυκε παρ' ἡμῶν,
 μηδὲ θυράζε κέλευ' ἐκ ἐθέλοντ' ἵεναι.
 μηδ' ὅδ' οὐδ' ἐπέγχε Σιμωνίδῃ, ἐν τινα ἡμῶν
 θωρηχθέντ' εἴνα μαλθακὸς ὕπνῳ ἔλοι.
 μηδὲ τὸν ἀργυπνέοντα κέλευ' αἰέκοντα κατάρχεσθαι,
 πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρεῖμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.
 τῷ πίνῃ δ' ἐθέλοντι παρσυσδὸν οἰνοχοεῖτω·
 ἐπ' αἰσας νύκτας γίγνεται αἶερά παθεῖν.
 αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου,
 ὕπνου λυσικάκῃ μνήσσομαι οἴκαδ' ἰών·
 δείξω δ' ὥς οἶνος χαλκόμενος ἀνδρὶ πεπόσθι
 ἔτε τε γὰρ νήφω, ἔτε λίλυ μεθύω.
 ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον ἐκέλῃ κῆινον
 τῆς αὐτῆς γλώσσης κάρτερον, ἔδ' ἐνόη.
 μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφας εἶδεταί αἰσχερόν·
 αἰδεῖται δ' ἐρδων ἔδ' ἐν, ὅταν μεθύῃ·
 τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιον. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
 γινώσκων, μὴ πῶν οἶνον ὑπερβολάδην.
 ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπ' ἀνίστασο, μή σε βιάσθω
 γαστήρ, ὥς τε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.
 ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' ἔχε τὸ ματαῖον·
 τοῦ κοτύλης αἰεὶ τένεκά τοι μεθύεις.
 ἢ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιον, ἢ ᾗ πρόσκειται·
 τίω δὲ θεοῖς ἀπένδεις, τίω δ' ὅππῃ χεῖρὸς ἔχεις.

Circa virtutem conterere, & tibi iusta amica sunt.

Neque te vincat lucrum, quod turpe sit.

Neminem horum inuitum manere coge apud nos,

Neque foras iube non volentem ire.

*Neque dormientem excita (ô) Simonides, quemcun-
que nostrum*

Armatum vino molis somnus corripuerit.

Neque vigilantem iube inuitum dormire:

Omni enim coacta res molesta est.

Bibere verò volenti astando (quis) misceat:

Non omnes noctes contingit suauiâ pati.

At ego, modum enim habeo suavis vini,

*Somni sedatoris malorum memor ero domum pro-
fectus.*

*Ostendam autem quod vinum iucundissimum est viro
potata:*

Neque enim sobrius sum, neque valde ebrius.

*Quisquis aut praterierit potus modum, non amplius ille
Sua ipsius lingua compos est, neq; mentis.*

Loquitur autem infinita, quæ sobrius videntur turpia:

Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit:

Antè qui erat sapiens, tunc stultus. Sed tu hac

Cognoscens, ne bibe vinum supra modum:

Sed aut priusquam potus sis, surge, ne te vrgeat

Venter, ceu malum seruum quotidianum.

At præsens ne bibe: tu verò habe hoc vanum.

Calcis semper causa sanè potus es.

Hic enim fertur amicorum gratia, ille verò proponitur:

illum verò diu libas, hunc in manu habes.

Negare

ἀνείδῃς ἐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι ἔσται,
 ὅς πολλαὶς πίνων μή τι μάταιον ἔρῃ.
 ὑμεῖς δ' Ὀμυθεῖας παρὰ κρητῆρι μένοντες,
 ἀλλήλων ἔριδας δῖον ἀπερυκέμενοι.
 εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ καὶ σὺν ἅπασιν
 χ' ἔτως συμπόσιον γίγνεται ἐκ ἄχαρι.
 ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν
 πίνεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ φονεῦν κε νέον.
 ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἰδρὶες ἄνδρες
 γινώσκουσ'· ἀνδρὸς δ' οἶνον ἔδιδξε νόον.
 καὶ μάλα πῆρ πινυτ' ἔ, τ' ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πῆρ.
 ὥς καταχυνῶσι καὶ πρὶν εὐνέειν σῶφρον.
 οἶνοβαρῶ κεφαλῇ Ὀνομάκρετε, καί με βιάται
 οἶνον· ἀτὰρ γνώμης ἐκ' ἐτ' ἐγὼ τρυμίνης
 ἡμετέρης· τὸ γ' δῶμα περιτρέχει. ἀλλὰ γ' ἀνασῶς
 πείρησάω, μή πως καὶ πόδας οἶνον ἔχη,
 καὶ νόον ἐν σήθεσσι. διέδοικα δὲ μή τι μάταιον
 ἔρξω θωρηχθεὶς, καὶ μέγ' ὄνιδος ἔχω.
 οἶνον πινόμενον πάλυς, κακὸς. ἦν δέ τις αὐτῷ
 πίνῃ ὀπισθαμένως, ἔ κακὸς· ἀλλ' ἀγαθὸς.
 ἦλθες δὲ Κλεάρετε βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσας
 ἐνθάδ' ἐπ' ἐδὲν ἔχοντ', ὦ τάλαν, ἐδὲν ἔχων.
 νηὸς τοι πλωρῆσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
 Κλεάρετ', οἳ ἔχομεν, χ' οἷα διδῶσι θεοὶ.
 τῶν δ' ὄντων τὰ ἄρματα παρέξομεν. ἦν δέ τις ἐλθῇ
 Ζεῦ φίλος ὢν, καὶ τὰ κῆρ', ὥς φιλότητος ὄχρε.

Negare non nosti, inuincibilis verò sanè ille (est,)
 Qui multis bibens nil ineptum dicet.
 Vos verò bene loquimini ad craterem manentes,
 Inuicem iurgia diu prohibentes.
 In medium loquentes simul cum vno, & cum omnibus,
 Et sic conuiuium sit non iucundum.
 Insipientis viri simul & sapientis, vinum, quando sanè
 Potatur supra modum, leuem facit mentem.
 In igne quidem aurum & argentum periti viri
 Cognoscunt: viri verò vinum indicat mentem,
 Et maximè etiam sapientis, quod supra modum hausit
 bibens,
 Ita vt deturpes & (eum qui) prius erat sapiens.
 Vino grauior caput (ò) Onomacrite, & mihi vim infert
 Vinum, & mentis non amplius ego sum custos
 Nostræ: at domus circumcurrit, sed sanè surgens
 Tentabo, num sortè & pedes vinum habeat,
 Et mentem in pectoribus. timeo autem ne quid stultum.
 Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
 Vinum potatum copiosè malum (est:) si verò quis ipsum
 Bibat sapienter, non malum (est,) sed bonum.
 Venisti sanè (ò) Cleariste profundum pontum permensus
 Huc ad nihil habentem, ò miser, nihil habens.
 Naui sanè lateribus sub transira ponemus nos,
 (O) Cleariste, quæ habemus, & quæ tribuunt dii,
 Eorum autem quæ sunt (nobis) optima dabimus: si verò
 quis venerit
 (O) Iupiter, amicus qui sit, (dicam ei) recumbe, vt
 amicitiam habes.

ἔτε τι τῶν ὄντων λυποῖσθαι, ἔτε τι μείζον
 σῆς ἔνεκα ξενίης ἀλλοθὲν οἰσόμεθα.
 ἦν δέ τις ἐρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὃ δέ οἱ εἰπῆν,
 ὥς ἔμιν χαλεπῶς, ὥς χαλεπῶς ἢ μάλ' εἴ,
 ὥθ' ἓνα μὲν ξῆνον πατρῷον ἐκ λυπολείπην,
 ξείνια ἢ πλεον' ἐς ἑδυατὸς παρέχην.
 ἐσὲ μιάτῳ, ὃ πλῆτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα
 ἢ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητά φέρεις.
 καὶ γάρ τοι πλῆτεν μὲν ἔχην ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
 ἢ πενίῃ ἢ κακῶ συμφορῶν ἀνδρὶ φέρεις.
 οἷ μοι ἐγὼν ἥδε καὶ γήραος ἑλομένοιο,
 τῆ μὲν ἐπερχομένης, τῆς δ' ἀπανισταμένης,
 ἔτε τινα πρὸ δῶκα φίλον, καὶ πρὸν ἐταῖρον,
 ἔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δέλιον ἔδεν' ἐνι.
 αἰεὶ μοι φίλον ἦτορ ἀγάλλεται, ὅπως ἂν ἀκῆσω
 αὐλῶν φρεγγυμένων ἡμερόεσσαν ὅππῃ.
 χαίρω δ' ἔμιν πίνων, καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκῆων·
 χαίρω δ' ἔμιν δογγὸν χερσὶ λύριον ὀχέων.
 ἔποτε δελείη κεφαλὴ ἑθεῖα πέφυκεν,
 ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὶ αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 ἔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, ἔθ' ὑάκινθος·
 ἔδε ποτ' ἐκ δάλης τέκνον ἐλευθέριον.
 ἔτις ἀνὴρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
 εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπαλῶσι θεοί.
 δευαίνω μὴ τῷδε πόλιν πολυπαῖδ' ὕβρις,
 ἢ περ κενταύρου ὠμοφάγους ὀλέσει.

Neque quid facultatum mearum celabo (te,) neq; quid
maius

Tui causa hospitij aliunde afferemus.

Si verò quis percontetur (de) mea vita, sic illi dicito:

Quod bene quidem, difficulter: quod difficulter verò,
maximè bene,

Sic ut vnum quidem hospitem patrum non reicere,

Xenia verò plura est non potens præbere.

Non te frustra (ô) Plute mortales colunt maximè:

Reuera enim facile calamitatem fers.

Etenim diuitias quidem habere bonos par est:

Paupertas verò malo commoda viro ferre.

Heu meam pubertatem, & senectutem exitialem:

Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem,

Neque quenquam prodidi amicum, & fidelem socium:

Neque in meo animo dolum nihil inest.

Semper mihi charum cor exultat, quando audiero

Tibias sonantes desiderabilem sonum.

Lator verò bene bibens, & tibicinem audiens:

Lator vero benesonam manibus lyram tenens.

Nunquam seruile caput rectum natum est:

Sed semper obliquum, & cervicem obliquam habet.

Neq; enim ex scylla rosa nascuntur, neque hyacinthus:

Neque vnquam ex ancilla filius ingenuus.

Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi,

Si non meam mentem decipiunt dij.

Timeo ne hanc ciuitatem, (ô) Polypæda, iniuria:

Quæ Centauros crudiuoros, perdat:

χρῆ με περὶ σάθμῳ ἢ γνώμῳ τῷδε δικάσσει·
 κύρνε δίκῳ, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
 μαίνεσιν, οἰωνοῖς τε, καὶ αἰθόμενοις ἱεροῖσιν,
 ὄφρα μὴ ἀμπλακίης ἀγχερὸν ὄνδ' ἔχω
 μηδένα πα καχότηϊ βιάζω, τῷ δ' ἀκαίῳ.
 τῆς δ' ἐργασίης ἔδεν δ' ἐξότερον.

ἄγγελ' ἄφθογγος πόλεμον πολύδοκρον ἐγείρει
 κύρ', ἀπὸ τηλαυγέ' ὀφαινόμεν' ὀσκοπῆς
 ἀλλ' ἵπποισι ἐμβαλλεταυτοπλερύγεσσι χαλινάσσει
 δηίων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσιν δοκέω.
 ἔπολλόν τ' οὐ μεσηγὺ λαπρῆξσι κέλαιον,
 εἰ μὴ ἐμὴν γνώμῳ ἐξαπατῶσι θεοί.

χρῆ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα
 πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

φράζω, κίνδυνός τοι ὅππ' ἔσται ἔσται ἀκμῆς·
 ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε πτωρότερα.

ὥς σε μήτε λίμῳ ἀφνεὸν κηεάτεσσι γνέσθαι,
 μήτε σέγ' ἐς πολλὴν χρημοσιώῳ ἐλάσθαι.

εἴη μοι τὰ μὲν αὖ τὸν ἔχον, τὰ δ' ὅππ' ὀπιδουῶμαι
 χρῆμαί τε τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχον.

κεκλήσθ' δ' ἐς δαΐδα, παρέζεσθ' ἢ παρ' ἐσθλὸν
 ἄνδρα, χρεὼν σοφίῳ πᾶσιν ὀπιζάμενον.

ἔσιωπῆν, ὅππ' ἂν τι λέγῃ σοφὸν· ὄφρα διδάχθῃ
 καὶ τὸτ' εἰς οἶκον κέρδ' ἔχων ἀπίης.

ἤδη περπόμεν' παίζω· δηρὸν γάρ ἐνεργεῖν
 γῆς, ὀλέσας ψυχῇ κείσμεν, ὥς λίθ' ἔχον.

ἄφθογγ.

Oportet me ad amicum, & rectam rationem, hanc iudicare

Cyrne causam: equumque, verisque dare
 Vatis, auiusque, & ardentibus sacrificiis,
 Ut non erroris turpe dedecus habeam.

Neminem unquam malo vrge, sed iusto.

Beneficentia nihil (est) melius.

Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat
 Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.

Quin equis iniice velocibus frana,
 Hostilibus enim ipsos viris occursuros video.

Non multo spacio prae-transibunt semitam,

Nisi meam mentem fallunt dii.

Oportet forti esse animo grauib. in doloribus constitu-
 tum virum,

Aque diis petere liberationem immortalibus.

Considera, periculum quidem in nouacula stat acie:

Aliquando multa habebis, aliquando pauciora:

Ita ut tu neque, valde abundans possessionibus fias,

Neque tu in multam opulentiam euadas.

Sit mihi alia quidem me habere, alia verò multa donare:

Opes hostium amicis habere.

Vocari verò ad conuiuium, sedere autem iuxta bonum

Virum, utilem sapientiam omnem scientem,

(Causa) intelligendi, quando aliquid dixerit sapiens, ut
 docearis,

Et hoc ad domum lucrum habens abeat.

Pubertate oblectans (me) ludo: diu enim sub

Terra, amissa anima, iacebo sicut lapis

ἄφθγγῳ, λείψω δ' ἐρατὸν φάῳ ἡελίοιο.
 ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι εἰδέν' ἐτι.
 δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστα
 πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.
 οὐ ἔρδω, οὐ περὶ τίε τί κ' ἀγγελὸν ἄλλον ἰάλλετο
 τῆς Διερυσίης ῥηδίη ἀγγελίη.
 οἱ με φίλοι προσιδῶσιν, ἐπεὶ τὸν δ' ἐχθρὸν ἀλεῖμα
 ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.
 ῥήδιον ἐξ ἀγαθῶ θείναι κακὸν, ἢ κ' κακῶ ἐσθλόν.
 μὴ με δίδασκ'· ἐπιτηλίσκῃ εἰμὶ μαθεῖν.
 ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένην ᾧ πάρεμ
 μικρῆς ὄρνιθ' κῆφον ἔχουσαν ὄον.
 ἐχθαίρω ᾧ γυναικα περίδρομον, ἄνδρα τε μάστιγι
 ὅς τιν' ἀλοτρίῳ βέλετ' ἄρεσιν δροῦν.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμύχαν' ἐνεσιγέμεν
 ἔργα· τὰ δ' ἐξοπίσω τῇ φυλακῇ μελέτω.
 πᾶσιν τοὶ κίνδυνοι ἐπ' ἔργμασιν· εἰδὲ τις οἶδε
 ποῖ χήσεν μέλφι, πρὸ γματ' ἀρχομένῃ.
 ἀλλ' ὃ μὲν δοκιμαῖν πρῶμεν, εἰ περνοήσας
 εἰς μέγα λυγρὸν καὶ χαλπὸν ἔπεσε.
 τῷ ᾧ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίησι,
 σιωπῇ καὶ ἀγαθῇ, ἐκλυσιν ἀφροσύνης.
 τολμᾶν γὰρ τὰ διδῶσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσι,
 ῥηιδίως ᾧ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχῃ.
 μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπῶ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 περφορῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλ' ἀκρον ἰδεῖν.

Mutus : linguam autem amabilem lucem solis.

Quamvis verò bonus fuerim, videbor nihil amplius.

Opinio quidem hominibus malum magnum (est,) experientia autem optimum.

Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

Bene habeo, benè habe. quid nuncium alium mittis?

Beneficii facile (est) nuncium.

Me amici produnt, quoniam inimicum fugio.

Tanquam gubernator Chæradas marinas.

Facile (magis) ex bono facere malum, quàm ex malo bonum.

Ne me doce : minimè tantus sum, (ut) discam.

Odi malum virum, tacita verò adsum,

Parua avis leuem habens mentem.

Odi verò mulierem circumcursantem : virumque præteritum,

Quicumque alienum vult aruum arare.

Sed quæ quidem præterierunt, impossibilia sunt factu

Opera : quæ autem possunt (erunt,) custodia cura sint.

Omni bus sanè periculum in rebus : neque quis novis

Quò evadere futurus est, re incipiente.

Sed hic quidem celebrari tentans, non providus.

In magnam incommodum & graue cecidit.

Sed beneficienti Deus in omnibus ponit

Succesum bonum, liberationem stultitiæ.

Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,

Facileque ferre utramque sortem.

Neque malis egrotans ange mentem, neque bonis

Oblecteris repente, antè (quam) finem extremum videris.

ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν δ' ἀπὸ προσθεν ὤμεν ἐταῖροι·
 πολλὴν τέττα, παντὸς χρημάτων ἐστὶ κέρδιον.
 δὴ δὲ καὶ φίλοι ὤμεν· ἄλλοι δ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
 ἀνδράσιν, οἱ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασιν νόον.
 ἐμ' ἐλαθες Φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν, ἣν ἄρα καὶ περὶ
 ἡλίας εἶδες, κλέπτων ἡμετέρῳ φιλίῳ.
 ἔρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρὸς, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστος,
 ψυχρὸν ὅς ἐν κέλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
 τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕδρευς,
 οἷα τὰ νυῖ ἱερῶ τῷδε πόλιν κατέχευ.
 πολλῶ τοι πλέονας λιμὲς κέρδιον ὥλεσεν ἤδη
 ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχον ἔφελλον.
 δ' ἔρχῃ ἐπὶ ψεύδους μικρὴ χάρις, ἐς δ' ἡ τελευταία
 αἰσχρὸν δὴ κέρδιον καὶ κακὸν ἀμφοτέρων
 γίγνεται. εἴδε τι καλὸν, ὅτ' ὁ ψεῦδος προσμαρτῇ
 ἀνδρὶ, καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ σώματος.
 ἐχάλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, εἴδεκεν αὐτὸν
 αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
 σιγαῖν δ' ἐκ ἐθέλεις κακοῖ, κακὰ λευγάζοντες·
 οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχον.
 εἴδενα παμπήδιον ἀγαθὸν καὶ μέτριοι ἀνδρες
 τῶν νυῖ ἀνθρώπων ἡέλιον καὶ ἰορᾶ.
 ἐπὶ μάλ' ἀνθρώποις κατὰ τύμια πάντα τελεῖται·
 πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.
 πῶλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρ·
 ἀκρίως γὰρ πενίῃ ἐχ' ὑπερεδράμομεν.

(O) homo, inter nos à longè simus amici:
 Præter hanc, omnis rei est satietas.
 Diu sanè & amici simus: caterùm etiam aliis conuersari
 Viris, qui tuam magis cognoscunt mentem.
 Non me fefellisti iens per viam, quam iam & prius
 Agebas, furans nostram amicitiam.
 Peri(ô)diusq; inimice, & hominibus infidelis,
 Frigidum qui in sinu varium habebas anguem.
 Talia verò & Magnetæ perdiderūt facinora, & iniuria.
 Qualia nunc sacram hanc ciuitatem occupant.
 Multo sanè plures (quàm) fames, satietas perdidit iam.
 Viros, quotquot parte plus habere volebant.
 (In) initio mendaciÿ modica gratia, atq; in fine
 Turpe sanè lucrum, & malum vtrunq;
 Est: neq; quicquam pulchrum (est ei) quem mendacium
 comiterur,
 Viro: & si exierit primùm ex ore.
 Non difficile (est) vituperare propinquum, neq; ipsum
 Laudare: improbis viris hæc curæ sunt.
 Tacere autem non volunt mali, mala garientes,
 Sed boni omnium modum sciunt habere.
 Neminem prorsus bonum, & moderatum virum,
 Eorum (qui) nunc (sunt,) hominum sol aspicit.
 Non admodũ hominibus ex animi sententiâ omnia fiunt,
 Multo enim mortalibus præstantiores (sunt) im-
 mortales,
 Multum in anxietatibus versor, mœrens corde:
 Summam enim paupertatem non prætercurrimus.

πᾶσις πλῆστον ἄνδρα τίς, αἴψ' ἢ πενιχρὸν
 πᾶσιν δ' αἰθρώποις αὐτὸς ἐνεστὶ νόθος.
 παντοῖα κακότητες ἐν αἰθρώποισιν ἔασι,
 παντοῖα δ' ἄρετά, καὶ βίος παλάμη.
 δαχυλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύει,
 καὶ σιγαῖν αἰεὶ· τὸ γὰρ ἔσθ' ὀλιγατόν.
 αἰσχρὸν τὰ μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφουσ' εἶναι,
 αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ' μεθύουσι μένει.
 ἦδη καὶ νεότης ὀπτικὸς φίζει νόον ἀνδρὸς,
 πολλῶν δ' ἐξαίρ' θυμὸν ἐς ἀμωλακίην.
 ὦ περ μὴ θυμὸς κρέσσων νόθος, αἶεν ἐν ἅπας
 κύρνευ, καὶ μεγάλας κῆται ἐν ἀμωλακίᾳ
 βελούκας δὲ καὶ τρίες, ὅ, καὶ ὀπί τὸν νόον ἔλθοι.
 ἀτηρὸς γάρ τοι λάβροισι αὐτὴς τελέθῃ.
 ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπεταὶ γνώμη τε καὶ αἰδώς,
 οἱ νυῦ ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
 ἐλπίς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
 ἔτοι γὰρ χαλεποὶ δ' αἰμονες ἀμφοτέροι.
 πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται ὄρεϊν
 ἔργ' ἀνδρῶν. βελούκας δ' ὅτε ἐπέγρυτο τέλει,
 ἔτρι κήδε' ὅ τις ἔτ' ὄνεν, ἔτε τὸν ἐχθρόν,
 εἰ μὴ σπυδαίης περήγματος ἀνελύχοις.
 πολλοὶ παρ' κρητῆρι φίλοι γίνονται ἐταῖροι·
 ἐν ἢ σπυδαίῳ περήγματι παυρότεροι.
 πῶρος κηδεμόνας πῖς δ' ἄροις κεν ἐτάρχει,
 κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸς ἀμηχανίῃ.

Quilibet diuitem virum colit, contemnit aut pauperem;
 Omnibus verò hominibus ea inest mens.

Omnigena nequitia inter homines sunt,
 Omnigena q̃ virtutes, & vitæ artes.

Difficile (est) sapientem apud insipientes multa loqui,
 Et tacere semper: hoc enim non (est) possibile.

Turpe sanè (est) ebrium apud viros sobrios esse:
 Turpe verò, si sobrius apud ebrios maneat.

Pubertas & adolescentia alleuat mentem viri:

Multorum verò effert animum in errorem.

Cui non animi libidine fortior (est) mens, (ille) semper in
 noxis,

Cyrne, & magnis versatur in erroribus,

Consulta bis & ter, quod tibi in mentem venerit:

Nocuus enim profectò praeceptus vir est.

Viros bonos sequitur consilium & pudor:

Qui nunc inter multos reuera (sunt) pauci.

Spes & periculum inter homines (sunt) similes:

Illa enim grauiasunt numina, vtrumq̃.

Sæpe præter opinionem & spem contingit inuenire

Res virorum: consiliis verò non inest finis.

Non sanè molestia afficit vllus neque amicum, neq̃ ini-
 micum,

Nisi seriam rem consequaris.

Multi apud craterem amici sunt sodales:

In autem seria re pauciores.

Paucos curatores fideles inuenias amicos,

Positus in magna animi anxietate.

Iam.

ἤδη νυῦ αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
 αὐτὰρ ἀναδείη γαῖαν ὄπισσ' ἔφεται.
 αἰδὼς πενίη, τί ἐμοῖσι καθημένη ὤμοις
 σῶμα καταχινύεις, καὶ νόον ἡμέτερον;
 αἶχρ' ἀδὲ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίη, καὶ πολλὰ διδάσκει,
 ἐσθλὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ὄπισσ' αἰέμενον.
 δαίμων εἴλω, καὶ θεοῖς φίλῃ ἀθανάριοι,
 κύρν'· ὄρετῆς δ' ἄλλης ἐδεμίνης ἔργου.
 σὺ δ' οὐκ ἔρνε παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
 ἀλλὰ τί ἀλλότριον κῆδ' ἔφημέριον.
 μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μή σ' ἀγαθοῖσι
 χαῖρ'· ἐπεὶ ἔσ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθῶ.
 εἰ δ' ὁμόσαι χεῖρ' ἐτόλμῃ, μήποτε πεῖγμα τό σ' ἔσται.
 θεοὶ καὶ γὰρ νεμέσσωσ', οἷσιν ἔπεσι τέλῃ.
 καὶ πεῖξαι μέντοι τί· καὶ οὐ κακῶ ἐσθλὸν ἔλμυρ,
 καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθῶ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
 αἴψα μάλ' ἐπώλετ'· ἢ ὅς μ' ἀλά πολλὰ πέπαυται
 ἐξαπίνης, πάντ' ἐν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
 καὶ σώφρων ἤμαρτε, καὶ ἄφρωνι πολλάκι δόξα
 ἔσπετο. καὶ ἡμιῶν, καὶ κακὸς ὢν, ἔλαχεν.
 εἰ μὲν χεῖματ' ἔχοιμι Σιμωνίδῃ, οἷά περ ἦδειν,
 οὐκ ἂν ἀνιώμιω τις ἀγαθοῖσι σκνών.
 νυῦ δέ με γινώσκοντα παρέρχεται· εἰ μὲν δ' ἄφρωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνές περ ἄμφνον ἔει.
 ἔνεκα νυῦ φερόμεθα, καθ' ἰστία λάβκα βαλόντες,
 Μηλίσ' ἐπεὶ πάντες νύκτ' ἀδ' ὀνοφερῶν.

Iam nunc pudor quidem inter homines periit,
 Sed impudentia terram circumit.
 Heu improba paupertas, cur meis decumbens humeris
 Corpus deturpas, & mentem nostram?
 Turpia autem me non volentem vi, & multa doces,
 Bona ab hominibus & honesta edoctum?
 Beatus sim, & diis charus immortalibus,
 Cyrne: virtutem verò aliam nullam amo.
 Tecum Cyrne affecto malè mœremus omnes:
 Sed sanè alienus dolor diem vnum durat tantum.
 Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neq; bonis
 Gaude: quoniam est viri omnia ferre boni.
 Neq; iurare oportet hoc aliquid, nunquam res hac erit:
 Dij etenim oderunt, quibus adest finis.
 Et facere sanè aliquid: & ex malo bonum factum est,
 Et malum ex bono. & pauper vir
 Statim valde ditavit (se:) & qui valde multa acqui-
 siuit
 Derepentè, omnia profectò perdidit nocte vna.
 Et sapiens peccauit, & insipientem saepe gloria
 Secuta est: & honorem, etiā (qui) malus erat, inuenit.
 Si quidem opes haberem (ô) Simonida, quales noui,
 Non possum angere bonis congregiens:
 Nunc autem me cognoscentem praterunt: sum verò
 mutus
 Opibus, multis sciens licet melius adhuc.
 Quare nunc ferimur, velis albis expassis,
 Melio ex ponto noctem per tenebrosam.

Exbau-

αὐτλαῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τρίχων, ἥ μάλα τις χαλεπῶς
 σώζεται, οἳ δ' ἄρ' ἔδρασι κυβερονήτω μὲν ἔπαισαν
 ἐσθλόν γ', ὃς Φυλακίῳ εἶχεν ὀπισθαμένως.
 χεῖματα δ' ἀρπάζουσι βίη· κόσμῳ δ' ἀπόλωλε
 διασμῆς δ' οὐκ ἔτ' ἴσως γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
 Φορτηγὸι δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθε
 δέμεινω μήπως ναυῷ κῆ· κῦλα πῆ.
 ταῦτά μοι λῶι χθῶ κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
 γινώσκουσι δ' αὖ τις καὶ κακὸν, αὐτὸς σοφὸς ἦ.
 πολλοὶ πλῆστον ἔχουσιν αἰδοῖρες· οἳ δὲ τὰ καλὰ
 ζητῶσιν χαλεπῇ τέρόμενοι πενίῃ.
 ἔρδην δ' ἀμφοτέροισιν ἀμνηχανίη παρὰ κῆται·
 εἴργη γὰρ τὰς μὲν χεῖματα, τὰς δὲ νότον.
 οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
 ἔσθ' ἐ δίκλῳ εἰπεῖν. ἔδενι τὸ τοῦ θέμις.
 ἔχρη ποιμαίνην, ὅ,τι μὴ ποιμαντέον εἴη.
 ἔσθ' ἔρδην, ὅ,τι μὴ λῶϊον ἢ τελέσαι.
 χαίρων δὲ τελέσθας ὁδὸν μεγάλην διὰ πόντον,
 καὶ σε Ποσειδάων χάριμα φίλοις ἀγάγοι.
 πολλὰς τοι κόρη· αὐδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας,
 γινῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.
 ἔδωκά μοι σοὶ θυμὲν παραχρὴν ἄρμενα πάντα·
 τέτλαθι. τῶν δὲ καλῶν ἔτι σὺ μεῖν· ἔραῖς.
 δὲ μὲν ἔχοντες ἐμῶ, πολλοὶ φίλοι· λῶ δέ τι δφνὸν
 ἐγκύρση, παῦροι πῖστον ἔχουσι νόον.

Exhaustire aut (sentinam) non volunt : superat aut mare
 Vtrumq₂ navis latus : ubi valde quis difficile
 Servatur. illi verò dormiunt : gubernatorem quidem fecerunt quiescere

Bonum sanè, qui custodiam habebat perire.
 Opes autem rapiunt vi : decor verò periit.

Diuisio autem non amplius fit in medium.
 Baiuli verò imperant, mali autem super bonos:

Timeo ne quo modo nauem fluctus absorbeat.
 Hec mihi enigmaticè dicta sint, occulta probis:

Cognoscere aut potest quis etiam malum, si sapiens sit.
 Multi diuitias habent imperiti : alij autem honesta
 Querunt, graui oppressi paupertate.

Facere autem viriusq₂ difficultas incumbit:
 Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.

Non licet mortalibus aduersus immortales pugnare.
 Neq₂ (in) ius vocare : nemini hoc fas (est.)

Non oportet pascere, quod non pascendum fueris:
 Neq₂ facere, quod non melius sit perficere.

Gaudens benè perficias viam magnum per pontum,
 Et te Neptunus gaudium amicis reducat.

Multos sanè satietas viros perdidit insipientes:
 Cognoscere enim difficile est modū, quādo bona adsunt.

Non possum tibi (ô) anime præbere necessaria omnia:
 Sustine. nam pulchra non tu solus amas.

Benè quidem habente me, multi (sunt) amici. Si verò
 quid sinistrum

Contigerit, pauci fidelem habent mentem.

Turba

πλήρη δ' ἀνθρώπων δρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
 πλετεῖν· τῶν δ' ἄλλων ἔδεν ἄρ' ἰὺ ὄφελ' ἔ.
 ἔδ' εἰ σωφροσύνη μὲν ἔχοις Ραδαμάνθυ' αὐτῶν,
 πλείονα δ' εἰδείης ἀιολίδε Σισύφω·
 ὅτε καὶ ἐξ αἶδαο πολυδρίησιν ἀνῆλθε,
 πείσας Περσεφόνειν αἰμυλίοισι λόγοις,
 ἥτε ἔροτοῖς παρέχε' λήθην, βλάβη σου νόημα·
 ἄλλ' ἔπ' ὧς τὸ γ' ἐπεφράουτο,
 ὅν τινα δὴ θανάτιο μέλαν νέφ' ἀμφικαλύψοι,
 ἔλθοι δ' ἐς κρυερὸν χῶρον δατοφθιμένων,
 κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵ τε θανόντων
 ψυχὰς εἰργασιν, καὶ περ ἀναινομένας.
 ἀλλ' ἄρα καὶ κῆεν Σίσυφ' ἄλιν ἤλυθεν ἥρως
 ἐς Φά' ἥελίε σφῆσι πολυφροσύαις.
 ἔδ' εἰ ψάδεα μὲν ποιεῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
 γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορ' ἀνιθεῖ·
 ὠκύτερος δ' εἴηδ' ἀπόδ' ἰας ταχεῶν Ἀρπυῶν,
 καὶ παίδων Βορέε, τῶν ἄφαρ εἰσι πόδες·
 ἀλλὰ γε χεὶρ πάντας γνώμην τῷ τῶν καταθέσθαι,
 ὥς πλεῖστον πλείεσσιν ἔχ' ἐδύαμιν.
 ἴσόν τι πλεττέσιν, ὅτ' ὧ πολὺς ἄργυρός ἐστι,
 καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυροφόρος πεδία,
 ἱπποῖδ', ἡμίονό τε· καὶ ὧ τὰ δέοντα πάρεστι,
 γαστρί τε καὶ πλεονεξίᾳ, καὶ ποσὶν αἰετὰ παθεῖν.
 παιδός τ' ἡδὲ γυναικὸς, ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
 ὥρη, σὺ δ' ἥδη γίγνεται ἀρμόδι'.

Tarba autem hominum virtus vnica est hac,
 Ditescere : sed aliarum rerum nullus sanè est vsus.
 Neg, si iustitiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius,
 Plura verò sciueris (quàm) Æolides Sisyphus:
 Qui etiam ex inferno peritiis rediit,
 Persuasa Proserpina blandis verbis,
 Qua hominibus prabet obliuionem, ledens sensum:
 Alius verò nondum quis hoc considerauit,
 Quemcunq, sanè mortis nigra nebula obtexerit,
 Veneritq, in horridum locum mortuorum,
 Nigrasq, portas transierit, quæ mortuorum
 Animas cohibent, etsi recusantes.
 Verùm tamen illinc Sisyphus rursus rediit heros,
 Ad lucem solis, sua variarum rerum peritia,
 Neg, si falsa quidem facis veri similia,
 Linguam habens bonam Nestoris diuini:
 Celerior autem fueris pedes velocibus Harpyis,
 Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes:
 At certè oportet omnes sententiam hanc reponere.
 Quod diuitia plurimam (in) omnibus habent po-
 testatem.
 Equaliter diuites sunt, (is) cui multum argen-
 tum est,
 Et aurum, & terra farrifera arua,
 Equiq, muliq, : & cui necessaria adsunt
 Ventriq, & lateribus, & pedibus grata pati,
 Pueri & mulieris, quando verò illorum venerit
 Tempus, & cum pubertate est congruum.

Hec (sunt) diuitia hominibus, nam superfluas omnes
Opes habens nemo venit in infernum:

Neg₃ pretia dans mortem fugerit, neg₃ graues
Morbos, neg₃ malam senectutem instantem.

(O) Iupiter pater, vtinam fiant diis amica, scelestis
quidem

Contumeliam placere, & ipsis hoc sit gratum.
Animo improba facinora: in mentibus autem quisquis
crudelis

Fecerit, deos nihil curans,
Ipsam postea rursus luere mala, neg₃ postea

Patris improbitas liberis sit malum.
Filij verò, qui (cùm sint) iniusti patris, iusta cognoscentes
Faciunt, (ô) Iupiter, tuam iram reuerentes,

Ab initio iusta inter ciues amantes,
Ne quam transgressionem luant parentum.

Hac sint beatis diis grata. nunc verò qui facit (scelus)
(Ille) effugit: pœnam autem alius postea fert.

Et hoc, (ô) immortalium rex, quomodo est iustum,
Facinora qui vir extrà existens iniusta,
Nullam iniquitatem habens, neg₃ iusiurādum impium,
Sed iustus existens, non iusta patiatur?

Quis itaq₃ & homo alius respiciens ad eum, postea
Veneretur deos, & quem animum habens?

Quando vir iniustus & sceleratus, neg₃ cuiusquam viri,
Neg₃ quicquam deorum iram timens;

Contumeliam facit (aliis) diuitis saturatus: iusti verò
Affliguntur graui pressi paupertate?

ταῦτα μάθων φίλ' ἐπαῖρε, δικαίως χρήματα ποιεῖν
 σώφρονα θυμὸν ἔχων ἔκτος ἀτασθαλίας,
 αἰεὶ τῶν δ' ἐπέων μεμνημένῳ. ἐς δ' ἐπὶ τέλος
 αἰνήσεις, μύθῳ σώφροσι πηρόμενῳ.
 Ζεὺς μὲν τῇσδε πόλῃ ὑπὸ φρέχοι αἰθέρι νείων
 αἰεὶ δεξιτερὶ χεὶρ ἐπ' ἀπημοσιῇ,
 ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δὲ θρώσσι γλῶσσαν, καὶ νόον ἡμέτερον.
 φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιτο ἱερὸν μέλος, ἥδ' ἔχ' αὐλῶν
 ἡμεῖς δ' ἀγονδὰς θεοῖσιν δρεοσάμενοι,
 πίνωμεν, χαρμέντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
 μηδὲν τὸν Μήδων δ' ὀδύοιτο πόλεμον.
 ὧ δ' εἶναι, καὶ ἀμείνονα δ' ὦφρονα θυμὸν ἔχοντας,
 νόσφι μερμνάων δ' ὦφροσιώως Διάγαν
 τερπομένους, τηλῆ δ' ἡ κακὰς δ' οὐκ κῆρας ἀμύναι,
 γῆρας τ' ἐλόμενον, καὶ θανάτιο τέλῳ.
 χρὴ μεσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ ἴεσθαι
 εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δ' ὀφκνύειν, ἄλλα δ' ἐπιεῖν.
 ἴσφιν χρῆσθαι μὲν ὅττι πιστάμεν;
 Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρῳ,
 Ἀλκαθῶ Πέλοπ' ἀπαυδὶ χαρίζομεν.
 αὐτὸς δ' ἐρατὸν ὕβρισι Μήδων ἀπέρυκε
 τῇσδε πόλει, ἵνα σοι λαοὶ ἐν δ' ὦφροσιῇ
 ἦεν ἐπερχομένους, κλέτας πέμπωσ' ἐκατόμβας,
 τερπόμενοι κιθάρῃ, καὶ ἐρατῇ θαλίῃ,

*Hac discens (ô) chare sodalis, iuste opes acquire,
 Prudentem animum habens sine peccato,
 Semper horum versuum memor: ad postremum verò
 Probabis verbo frugi obtemperans.
 Iupiter quidem (super) hanc ciuitatem teneat (in) aethere
 manens*

*Semper dexteram manum in illesionem,
 Aliq; immortales beati dñj: sed Apollo
 Continet linguam, & mentem nostram:
 Cithara rursus sonet sacrum melos, sine etiam tibia:
 Nos verò libationibus deos placantes
 Bibamus, iucunda inter nos loquentes,
 Nil Medorum metuentes bellum.
 Hic esse, & meliorem letum animum habentes,
 Sine curis hilariter viuere
 Oblectatos, longè verò malas sortes arcere,
 Senectutemq; exitialem, & mortis finem,
 Oportet Musarū famulum & nuncium, si quid eximiū
 Nouerit sapientia, non inuidum esse:
 Sed alia quidem inquirere, alia verò iudicare, alia verò
 facere.*

*Quid ipsis profuerit solus sciens?
 Phœbe rex, ipse quidem turri ornasti ciuitatem summā,
 Alcathoo Pelopis filio gratificans:
 Ipse verò exercitum contumeliosum Medorum ab arce
 Hac ciuitate, vt tibi populi in latitia
 Vere ineunte claras mittant Hecatombas
 Delectati cithara, & hilarī conuiuio,*

παϊάνων τε χοροῖς, ἰαχᾷσι τε σὺν πει̃ βωμόν.
 ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', αἴφραδ' ἰλὺ ἐσορῶν,
 καὶ πάσιν ἐλλεύων λαοφθόρον. ἀλλὰ σὺ φοῖβε
 ἴλασθ' ἡμετέριον τὴν δὲ φύλασσε πόλιν.
 ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελιῷ ποτε γαῖαν,
 ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
 Σπάρτῃν τ' Εὐρώτῃ δονακτρούφῃ ἀγλαὸν ἄστυ·
 καὶ μὴ ἐφίλειον προφρόνως πάντες ἐπερχόμενοι,
 ἀλλ' ἔκ' μοι τέρψις ὅττι Φρένας ἦλθεν ὀκείνων,
 ἔτ' ὅς μ' ἄρ' ἰὺ φίλτερον ἄλλο πάτρης.
 μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη,
 ἀντ' ἐρετῆς σοφίης· ἀλλὰ τό δ' αἶν' ἔχων,
 τερπόμεν' ὄρμιν γῆ, καὶ ἔρχηθ' ἡμῶ, καὶ αἰοῖσ' ἡμῶ,
 καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον,
 μή τέ μιν αἰεὶ ξείνον δηλώμεν ἔργμασι λυγροῖς,
 μή τέ μιν ἐνδῆμων. ἀλλὰ δίκαι' ἔων,
 πῶ σ' αὖτ' ὅς Φρένα τέρπε' ὀσηλεγέων ἢ πολιτῶν.
 ἀλλ' ὅττι κακῶς, ἀλλ' ὅττι ἀμείνον' ἐρεῖ.
 τὸς ἀγαθὸς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαίνει,
 τῶν ἢ κακῶν μνήμη γίγνεται ἐδεμῖα.
 ἀνθρώπων δ' ἄψεκτ' ὅττι χθονὶ γίγνεται ἐδῆ.
 ἀλλ' ὧ λώιον; ἔ μὴ πλεόνεοσι μέλ'·
 ἐδεῖς ἀνθρώπων ἔτ' ἔσεται, ἔτε πέφυκεν,
 ὅστις πᾶσιν αἰδῶν δ' ὕσσεται εἰς αἶδ'·
 ἐδὲ γὰρ ὅς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει
 Ζεὺς Κρονίδης θνητοῖς πᾶσιν αἰεὶ δύναιται.

*Pæanumq; choris, vociferationibusq; tuum circum al-
tare.*

*Profecto enim ego timeo, stultitiam intuens,
Et seditionem Græcorum populi corruptricem. sed in
Phœbe.*

*Propitius nostram hanc custodi civitatem.
Veni quidē enim ego & in Siculam aliquando terram:
Veniq; in Eubœæ vitiferum solum,
Spartamq; Eurotæ arundiniferi claram urbem:*

*Et me excipiebant alacriter omnes aduenientem;
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit eorum,
Adeò nihil sanè erat charius aliud patria.*

*Nunquam mihi cura recentior alia ostendatur,
Loco amabilis sapientiæ: sed hanc semper habens,
Oblecter cithara, & saltatione, & carmine:*

*Et cum bonis bonam habeam mentem,
Neq; quenquam externum offendens factis improbis,
Neq; quenquam civium, sed iustus existens,
Tuam ipsius mentem oblecta: morosorum verò civium
Alius aliis malè, alius melius dicet.*

*Bonos alius valdè vituperat, alius laudat:
Malorum verò mentio fit nulla.*

*Hominum autem inculpatus super terram est nullus.
Sed cui melius (est?) cuius non pluribus cura est.*

*Nullus hominum neq; erit, neq; fuit,
Qui omnibus placens descendet in (domum) Plutonis.
Neq; enim qui mortalibus & immortalibus imperat,
Iupiter Saturnius hominibus omnibus placere potest.*

τὸρνυ, καὶ εὐθήμες, καὶ γνώμονα ἄνδρα θεωρὸν
 ὠχύτερον, χρὴ μὲν Κύρνε φυλασσέμεναι.
 ὧ πινίκεν Πυθῶνι θεὸς χρῆσας ἱερεία
 ὀμφίῳ σημήνη πίνοντα ἐξ αὐτῆς.
 ἔτε τι γὰρ περθεῖς, ἔδεν κέ τι φάρμακον ἄροισι,
 ἔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίῳ περφύγοις.
 χρῆμ' ἐπαῖον θανάτῳ μὲν ἀφκέει, ἔτι κακόν,
 τῶν δ' ἄλλων πάντων Κύρν' ἀνιηρότατον.
 οἱ με φίλοι περδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι περθεῖς
 εἰδήσω καὶ τῶν, ὃν ἔιν' ἔχουσιν, νόον.
 εἴς μοι ὅτι γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λαῖξ' ὅτι βάνων
 ἰαχὴ κατύλλειν, καὶ περ ὅτι σάμενον.
 Κύρν' ἐμπης δ' ὅ, τι μοῖρα παθεῖν, ἔκ' ἐσθ' ὑπαλύξαι.
 ὅ, τι δὲ μοῖρα παθεῖν, ἔτι δέδοικα παθεῖν.
 ἐς πολὺ ἄρρηκτον κακὸν ἤκομεν, ἔνθα μάλιστα,
 Κύρνε σὺν ἀμφοτέρω μοῖρα λάβοι θανάτῳ.
 οἱ δ' ἀπογηρεύοντες ἀτιμάζουσι γκῆρας,
 τέτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τέλει.
 μή τέ τινα αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίσι κέρδεα εἶναι,
 μῆτε κτεῖνε, θεῶν ὄρκια σωζέμεντα.
 πῶς ἡμῖν τέτληκεν ἔσθ' αὐλητῆρ' αἰεῖδον
 θυμὸς γῆς δ' ἔρ' φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
 ἥτε τρέφει καρποῖσιν, ἐν εἰλαπίνῃ φορέοντας
 ξανθῆσιν τε κόμῃσι περφυρέας σεφάνους.
 εἰ μὴ ἄγε δὴ σκύβα, κῆρε κόμῃ, ἀπόπαυε ἢ κῶμον,
 πένθη δ' ὁδὴν χώρον ἀπολλύμενον.

Torno & amussi, & gnomone virum oracula petentem.

Rectius, oportet quidem Cyrne obseruantem (esse.)

Cuinam (in) Pythone deus respondens sacerdoti

Vaticinium significauerit pingui ex adyto.

*Neque quicquam enim addens, nullum poteris quodquã
remedium inuenire:*

Neque auferens, à diis errorem profugere.

Rem passus sum morte inimici nihil inferiorem.

Sed aliarum omnium (rerum) Cyrne molestissimam.

Me amici prodiderunt; ego verò inimicos accedens,

Videbo & eorum, quamcunque habeant, mentem.

Eos mihi in lingua forti pede calcitrando insiliens,

Prohibet garrere, etiam scientem.

*Cyrne tamen verò, quod fatum (est) pati, non licet ef-
fugere:*

Quod verò fatum (est) pati, non timeo pati.

In valde durum malum venimus, vbi maxime

Cyrne ambos fatum corripiat mortis.

Qui verò senescentes contemnunt parentes,

Horum quidem locus Cyrne modicus est.

Neque quenquam adiuua tyrannum, sub spe lucri, esse:

Nequo occide, deorum fœdera iniens.

Quomodo nobis sustinuit sub tibicine canere

Animus, terra verò rex apparet ex foro.

Quæ nutrit frugibus, in conuiujs gestantes,

Fuluisq; comis purpureas coronas.

*Verum agè quidem (ô) Scythæ, tonde comam, sed a cõ-
messationem:*

Luge verò suaue olentem locum pereuntem.

πῶς εἰ χρήματ' ὄλεσται, ἀπιστὴ δ' ἐσώωσαι·
 γνώμη δ' ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
 πάντα τὰ δ' ἐν κερδαίεσσι καὶ ἐν φθορᾷ, ἔδεταις ἡμῶν
 αἵτι' ὧ ἀθανάτων κύρνε θεῶν μακάρων·
 ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ κέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβρις,
 πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.
 διασάει τοι πόσι' ὧ κῆρες δὴ λοῖσι βροτοῖσι,
 δῆψα λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
 τέτοιον δ' αὖ τὸ μέσον εὐφρόσσομαι· ἔδέ με πείσῃς,
 ἔτε τι μὴ πίνῃν, ἔτε λίαν μεθύειν.
 οἶνος ἐμὲ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζειται, ἐν δ' ἀχάριστος·
 ὧθ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.
 ἀλλ' ὅπταν καθύπερθεν ἑὼν, ὑπένεργε γῆντα,
 τρυφῆς οἶκαδ' ἵμεν παυσάμενοι πόσι' ὧ.
 ὧ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς θέμεν ὧ μαρῆς ἐστίν·
 ὧ ἢ θέμεν, τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.
 λάξ ἐπίθῃ δῆμῳ κενεόφρονι, τύπῃ ἢ κέντρῳ
 ὀξεί, καὶ ζυγλίῳ δύσλοφον ἀμφιτίθῃ.
 καὶ γὰρ ἔθ' ὧρήσῃς δῆμον φιλοδόσσοτον ὧδε
 ἀνθρώπων, ὅποσος ἥελιος καθορᾷ.
 Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσσειν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἐταῖρον
 μαλθικὰ κατώλων ἐξαπατᾷν ἐθέλει.
 ἡδέα μὲν καὶ πρὸς θέν, ἀτὰρ πολὺ λῶνα δὴ νυῖ,
 τένεκα τοῖς δὴλοῖς ἔδεμί' ἐσὶ χάρις.
 πολλαῖσις ἢ πόλις ἡδε δὲ ἡγεμόνων κακότητα,
 ὧπερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γλῶσσαν ἔδραμα.

Fiducia opes perdidì, diffidentia autem seruauì:

Consilium verò difficile est amborum.

*Omnia illa in coruis & in corruptione (sunt.) neque
quis nobis*

*Author immortalium Cyrne deorum beatorum,
Sed virorum vis, & lucra, & iniuria,*

Multis ex bonis in calamitatem protrusit.

Dux sanè (sunt) potus sortes miseris mortalibus:

Sitis membra resoluens & inebratio molesta.

Horum verò per mediũ versabor: neq; mihi persuadebis,

Neque quicquam non potare, neque nimis inebriari.

*Vinum mihi (in) reliquis quidem placet, (in) vna au-
tem (re) displicet,*

*Quãdo (scilicet) armās me, virũ contra inimicũ agit,
Sed quando suprà existens infrà sit,*

Toties domum imus sedantes potum.

Benè quidem constitutũ virũ malè constituere facile est:

*Benè verò constituere (quod) malè constitutum (est,)
difficile (est.)*

Calcibus insulta populo fatuo, percutetq; stimulo

Acuto, & iugum graue circumpone:

Nō enim vnquam inuenies populum, domini studiosum

Hominum quotquot sol aspicit. (adeo,

Iupiter virum perdat cœlestis, qui (suum) sodalem

Mollia garriens fallere vult.

Suauias quidem & prius, sed multò meliora quæ nunc:

Quapropter improbis nulla est gratia.

Sape ciuitas hac per rectorum nequitiam,

Velut nauis inclinata, ad terram cucurrit.

Ami-

τῶν ἢ φίλων εἰ μὲν τις ὄρᾳ μέ τι δῖνόν ἔχοντα,
 αὐχέν' ἀποσρέψας, ἔδ' ἔσορ' αὖν ἐθέλει.
 ἦν δέ γε μοι ποθὲν ἐσθλὸν (ἂν πολλάκι γίγνεται ἀνδρὶ,)
 πολλὰς ἀσπασμὸς καὶ φιλότητας ἔχω.
 οἱ με φίλοι περ διδῶσι, καὶ ἐκ ἐθέλει τί τι δῖνα
 ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
 ἑσπερίη τ' ἔξομι, καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσομι,
 ἄμ' αἰλεκτερυόνων φθόγγ' ἐγέρομένων.
 πολλοῖς ἀχρήστοι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
 ἐσθλόν, ὅς ἔδ' αὐτῷ βέλτερόν ἔδεν ἑὼν,
 ἔτε φίλοις. δρετῆς ἢ μέγα κλέος ἔποτ' ὀλεῖται.
 αἰχμητὴς γάρ ἀνὴρ γλυῶ τε καὶ ἄστυ οὔοι.
 ἐν μοι ἔπ' ἔπεισέ με μέγας ἔρανος Διὸς ὑπερθε
 χάλκεος, ἀνθρώπων δαῖμα παλαιγυρέων,
 εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐταρκέσιω, οἱ με φιλεῦσι,
 τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῶήμ' ἔσομαι.
 οἶνε, ἰὰ μὲν σ' αἰνῶ, πὰρ ἢ μέμφομαι· ἔδ' ἐ σε πάμπαν
 ἔτε ποτ' ἐχθαίρειν, ἔτε φιλεῖν διώαμαι.
 ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐστὶ· τίς αὖ σέ γε μωμήσεται;
 τίς δ' αὖ ἐπαμνήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
 πῶν οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἀπὸ Ταυγέτοιο
 ἄμπελοι λυέγκαν, τὰς ἐφύπευσ' ὁ γέρων
 ἔρε' ἐν βήσῃσι θεοῖσι φίλον θεότιμον,
 ἐκ παλαίανισ' ἔντ' ὑψυχρόν ὕδωρ ἐπάγων.
 ἔπινων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσας μελεδῶνας,
 θωρηχθεὶς δ' ἔσομαι πολλὸν ἐλαφρότερον.
 εἰρήνη

*Amicorum verò siquidem quis videt me aliquid aduer-
si habentem*

Cervicem avertens, neque videre vult.

*Si verò quidpiam mihi alicunde boni, qualia saepe con-
tingunt viro*

Multas salutationes, & amicitias habeo.

Amici me produnt, & non volunt quicquam dare

Viris apparentibus: sed ego vltronea.

Serotinaq; egredior, & matutina rursus ingredior,

Cum gallorum vox (auditur) expergiscentium.

Multas inutilibus Deus dat viris divitias

Bonas: qui neq; sibi melior quicquam existens,

Neq; amicis, virtutis autem magna gloria nunq; peribit.

Bellator enim vit terram & urbem servauerit.

In me deinde cadat magnum caelum, latum superne

Aereum, hominum metus antiquorum,

Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me amant:

Sed inimicis molestia, & magnum nocumentum ero.

*(ô) vinum, partim quidem te laudo partim verò te vitu-
pero neq; te omnino*

Neque vnquam odisse, neque amare possum

Bonum & malum es: quis poterit te quidem vituperare?

Quis verò poterit laudare, mediocrem habens sapien-

Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti (tiam?)

Vites tulerunt, quas plantavit senex

Montis in vallibus, diis carus Theotimus.

Ex plataneto frigidam aquam educens.

(Ex) quo bibens graues quidem dissipabis curas,

Potus verò eris multò alacrior.

εἰρήνῃ καὶ πολλῷ ἔχοι πόλιν, ὅφρα μετ' ἄλλων
 κωμάζοιμι· κακῶ δ' ἐκ ἔργου πολέμῃ.
 μηδὲ λίλυ κήρυκος ἀν' ἔς ἔχε λακρὰ βοῶντ'·
 ἔγὰρ πατρώας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
 αἰὲν αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ὀπιθάντα
 ἵππων, μὴ πόλεμον δακρυόεντ' εἰδῆν.
 οἴμοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν κήρυκ' ὅλωλε,
 Ληλάντ' δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον.
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν ᾗ κακοὶ διέπυσιν,
 ὥς κυψελίζον Ζεὺς ὀλέσσε γῆν.
 γνώμης δ' ἔδεν ἀμφνὸν ἀνὴρ ἔχεν γε ἑαυτῷ,
 ἔδ' ἀγνωμοσύνης Κύρ' ἀνιηρότερον.
 Κύρνε μὴ ἀνδράσι πάντα καὶ αἰθνητοῖς χαλεπαίνῃ,
 γνώσκων ὥς νῦν, οἷον ἕκαστ'· ἔχεις
 αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα· τῷ δὲ δικαίῳ
 τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆ.
 ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἀμφνὸν γ' ἔργον ἕκαστ'·
 ἔδεις δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἀπάντα σοφὴς.
 ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίσιω δρετῶ τοῖς συνειῖσιν ἔχῃ.
 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βίοντα τέλ' ἦν, ὅποσον τις
 ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς αἶδαο περᾶν,
 εἰκὸς αὖ ἦν, ὅς μὲν πλείω χρόνον αἴσαν ἐμμένε,
 φρίδεσθ' μᾶλλον τῷτον, ὃν εἶχε, βίον.
 νυῦ δ' ἐκ ἐστίν, ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθ' ὄρωρε,
 καὶ δάκνομαι ψυχῇ, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.

Pax & diuitia habeant ciuitatem, vt cum aliis
 Commesser: malum enim non amo bellum.
 Neque nimis praconi aurem praebe altè vociferanti:
 Non enim paterna pro terra pugnauimus.
 Sed turpe (est) praesentem, & velocibus qui incedit
 Equis, non bellum lacrymosum intueri.
 Heu meam ignauiam, Cerynthus quidem perijt,
 Lelantiq; bonum tondetur vinetum.
 Boni fugiunt, ciuitatem verò mali administrant:
 Vt Cypselli Zon Iupiter perdat genus.
 Consilio verò nil melius vir habet in seipso,
 Neque imprudentia Cyrne (quicquam) peius.
 Cyrne ne viris, in omnibus rebus mortalibus succense,
 Expendens, quòd mentem, qualem quisque, habes.
 Ipse in pectoribus, & facta: sed iusto
 Et iniusto magnum malum mortalibus inest.
 Est aliud quidem peius, aliud verò melius factū cuiusq;
 Nullus verò hominum ipse in omnibus sapiens.
 Quisquis impensam seruat, pecunias captans,
 Clarissimam virtutem apud prudentes habet.
 Si enim perspicere vitae finem liceret, quantum tem-
 pus quis
 Cunctaretur finiens in domum Plutonis transire,
 Paresset (eum) qui quidem plus temporis fatum expe-
 ctaret,
 Parcere magis huic, quam habebat, vitae.
 Iam verò non licet, quod sanè & mihi magnum luctum
 excitat:
 Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.

ἐν τριόδῳ δ' ἔσηκα· δὴ εἰσὶ ἣ πρόθεν ὁδοί μιν·
 φροντίζω, τέτων λύπῃ ἰὼ περτέρω·
 ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζῶω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα.
 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὅς ἐφείδετο, καὶ ποτε γαστρὶ
 σῖτον ἐλάττερον πλάσσει· ὧν ἐδίδε·
 ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι, κατέβη δόμον αἰδέσθω εἰσὼ,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἐπιτυχῶν ἔλαβεν·
 ὥς ἐς ἀκαιρα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν, ὥς κ' ἐθέλοις.
 εἶδον δ' ἄλλον, ἐς ἣν γαστρὶ χαρίζομενθω,
 χρήματα μὲν διέτριψεν· ἔφη δ' ὑπάγω φρένα πρὸ
 πτωχεύῃ φίλος πάντας, ὅπῃ τὴν ἰδὴ. (ψα)
 ἔτω Δημόκλεις, καὶ ἀχρήματ' ἄριστον πάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτῃ ἐχέμεν.
 ἔτε γὰρ αὖ περκαμὼν ἄλλω καμάτῃ μεταδοίης,
 ἔτ' αὖ πτωχεύων δελοσιύλῃ τελέοις.
 ἐδ' εἰ γῆρας ἴκκοιτο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδράϊν.
 ἐν ἣ τοιῷδε γνέι χρήματ' ἄριστον ἔχῃν.
 εἰ μὲν γὰρ πωλῆτῆς, πολλοὶ φίλοι· ἣν ἣ πένηται,
 πῶροι. καὶ κέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
 φείδεσθαι μὲν ἀμύνον· ἐπ' ἔδῃ θανόντ' ἀποκλαῖν
 ἔδεις, ἣν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.
 πῶροις ἀνθρώπων δρετὴ καὶ κάλλεσσι ὅπη δᾷ·
 ὀλβίος, ὅς τέτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.
 πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
 οἰκῶσιν χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.

In triuio confisto : dua sunt antè viam mihi :

Ambigo, harum vitam ingrediari priorem.

An nihil expendens, teram vitam in miseria :

An viuam iucundè, opera faciens pauca.

Vidi quidem enim ego (virum) qui parceret, & nunquam ventri

Cibum liberum, diues existens, daret :

Verū prius (q̄) perfecisset, descendit domū Plutonis intra,

Opes verò (is) hominum, qui in (eas) incidit, accepit.

Adeo in ut intempestiua laboraret, & non daret, ut vellet

Nouī verò aliū, qui erat ventri obtemperans, (quis,

Facultates quidem dilapidauit: dicebat enim viuo mentem oblectans

Medicat verò (apud) amicos oēs, ubi aliquem viderit.

Sic (ô) Democles, pro facultatibus optimum omnium

Sumptum facere, & curam habere.

Neque enim cum laboraueris, aliū laborem (tuum) impertieris :

Neque medicans, seruitutem finieris.

Neque si senectus venerit, opes omnes effluxerint :

Nam in hoc genere opes optimum (est) habere.

Si enim diues es, multi (sunt tibi) amici: si verò pauper es

Pauci: non iam similiter ipse vir bonus (est,)

Parcere quidem melius est: postquam nec mortuum lu-

Quisquam, si non videt opes relictas. (get

Paucis hominum virtus & pulchritudo obuenit :

Beatus (est,) qui hac ambo sortitus est.

Omnes quidem (se) colunt simul, aequales, quiq̄ in eodem

Habitant loco, quiq̄ seniores (sunt.)

ἔδυνάμεθα φωνῇ λιγύρ' ἀδέμεν, ὥσπερ ἀηδῶν·
 καὶ γὰρ τινὲς προτέρων νύκτ' ὅππῃ κῶμον ἔβλεν,
 ἔδ' ἐπὶ τὸν αὐλητικὸν προφασίζομαι· ἀλλὰ μὲν ἐπαῖρηται
 ὀκλείπῃ, σοφίῃς δ' ἐκ ὀπιδευόμενται.
 ἐγγύθεν αὐλυτῆρα αἰείσομαι, ὧδε κατὰ σάας
 δεξιὸς, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπαύχομαι.
 εἰμι παρὰ σάθμῳ ὀρθλὴν ὁδὸν, ἔδετέρωσσε
 κλινόμενται· χρὴ γάρ μιν ἄρῃα πάντα νοεῖν,
 πατρίδα καὶ σμήσω λιπαρὴν πόλιν, ἔτ' ὅππῃ δῆμος
 τρέψας, ἔτ' ἀδίκῃσι ἀνδράσι πηθόμενται.
 νεβρὸν ὕπ' ἐξ ἐλάφοιο λέων ὥς αἰκὴ πεποιθὼς,
 ποσσὶ κατὰ μάρψας αἵματ' ἐκ ἔπιον.
 τρεχέων δ' ὑψηλῶν ὀπιθεὶς πόλιν ἐκ ἀλάπαξας,
 ξυζάμενται δ' ἵππους ἄρμασιν ἐκ ἐπέβλεν.
 πηξήσας δ' ἐκ ἐπρηξας, καὶ ἐκ ἐτέλεσσα τελέσας·
 δρήσας δ' ἐκ ἔδρησ', λύνουσα δ' ἐκ ἀνύσας.
 δόλῃς δ' οὐκ ἔρδοντι δύω παπᾶ· τῶν τε γὰρ αὐτῶν
 χερσὶ πολλῶν, καὶ χάρμιν ἐδεμία.
 εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάρμιν οἶδας,
 χρῆζων ἡμετέρης αὐτοῖς ἵκειο δόμους.
 ἐσέμεν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρυψῆς μελανύδρου,
 ἥδ' ὅτε μοι ἔδοκ' καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ.
 νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδα·
 ἀλλῆς ἢ κρυψῆς πόμας, ἢ ποταμῶν.
 μή ποτ' ἐπαινέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
 ὀργλῶ, καὶ ῥυθμὸν, τρέπον ὅστις ἂν ᾖ.

Non possum voce suavi canere, velut luscinia:
 Etenim superiori nocte ad commensationem iui.
 Neque tibicinem causor: sed me sodalis
 Deserit, sapientia non indigens.
 Prope tibicinem canam, illi constitutus
 Dexter, immortales deos precans.
 Eo ad amissam rectam viam, neutram in partem
 Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
 Patriam ornabo claram civitatem, neque populo
 Attendens, neque iniquis viris obediens.
 Hinnulum ex ceruo leo ut viribus confidens,
 Pedibus comprehendens, sanguinem non bibi.
 Muros autem altos conscendens civitatem non diripui:
 Iungensq; equos currum non inscendi:
 Agens verò non egi, & non finiui finiens:
 Faciensq; non feci, perfeci q; non perficiens.
 Improbis verò beneficienti duo (sunt) mala: nam (se)
 suis
 Priuabit multis (rebus,) & gratia nulla (habebitur.)
 Si quo affectus à me beneficio magno, nō gratiam habes,
 Egens nostras iterum adeas domos.
 Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,
 Suavis mihi videbatur, & pulchra (esse aqua.)
 Modo verò iam turbatus est: aqua verò commisce-
 tur limo:
 Alio fonte bibam, aut fluuio.
 Ne vnquam laudes, prius (quàm) noueris virum clarè,
 Appetitum, & modum, & mores qualis sit.

πολλοί τοι κίβδηλον ὀπίκλοπον ἦθ' ἔχοντες,
 κρύπτεσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
 τέτων δ' ἐκφαίνει πάντων χερόν' ἦθος ἐκάστω·
 καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
 ἔφθην δ' αἰνήσας, πρίν σε κατὰ πάντα δαΐναι
 ἦθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ', ἐκὰς δέχω.
 τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' Ὀπιοίνιον αἶθλον ἐλέσθ;
 πολλάκι τοινικᾶ καὶ κακὸς ἀνδρ' ἀγαθόν.
 εἰδὲς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεὶ ποτε γαῖα καλύψῃ,
 εἰς τ' ἔρεβ' ἔκαταβῃ, δῶμά τε Περσεφόνης,
 τέρπεται, ἔτε λύρης, ἔτ' αὐλητῆρ' ἀκόντων,
 ἔτε δλωύσας δῶρ' ἐσσεύαμεν.
 ταῦτ' ἐσπρῶν, κραδίην δ' πείσομαι, ὅφρα τ' ἐλαφρὰ
 γέναιτα, καὶ κεφαλῇ ἀτρομέων προσφέρω.
 μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
 χερσὶν τε σπυροῖ, χρήμασί τ' ἀμφοτέρω.
 μή γ' παρὰ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὴν φρένα τέρποι,
 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δυνάειτ' ἀγαθόν.
 ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον κατὰθώμεθα θυμὸν,
 ὅφρ' ἔτι περπωλῆς ἔργ' ἐρατὴνὰ φέρῃ.
 αἶψα γὰρ, ὥς ἐ νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἦθος·
 εἰ δ' ἵππων ὄρμη γίγνεται ὠκυτέρη,
 αἶτε περ ἀνδρᾶ φέρχσι δορυαστόν ἐς πόνον ἀνδρῶν
 λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.
 τῶν, ὅποταν πίνωσιν· ὅταν τοι θυμὸν αἰσηθῆς,
 μηδεὶς ἀνθρώπων γινῶσε βαρυνόμενον.

Multi sanè fucatos fallaces mores habentes

Occultant, induentem animum diurnum.

Horum verò indicat omnium tempus mores cuiusque:

Etenim ego mentem longè iam extra perrexì.

Prauenique laudans, priusquam tuos per omnia cognoscerem

Mores: nunc autem iam nauis velut longè discedo.

Quæ verò virtus (est) bibentē, vini premium reportare?

Sape sanè vincit & malus virum bonum.

Nullus hominum, quē postquam tandem terra texerit,

Inq̃, Erebum descenderit, domumq̃, Proserpina,

Oblectatur, neque lyram, neque tibiam audiens.

Neque Bacchi dona tollens:

Hæc videns, cordi benè persuadebo, vt leuia

Genua, & caput intremulus proferam.

Ne mihi vir sit lingua amicus, sed magis re ipsa

Manibusq̃, properet, opibusq̃, virunque.

Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet:

Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.

Nos verò in conuiuia cbarum declinemus animum,

Vt praterea oblectationis opera amabilia ferat.

Statim enim tanquam cogitatio, præterit splendida pu-

Neque equarum impetus est velocior. (bertas:

Quæ quidem virum ferunt tumultuosum in laborem,
virorum

Impetuosè, farrifero oblectata campo.

Bibe, quando bibunt (aliij) cum quidem animo contri-
stus fueris,

Nemo hominum noscat te grauatum.

ἄλλοτέ τοι πάχων ἀνιήσεται, ἄλλοτέ θ' ἔρδων
 χαίρήσιν διώσασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλ' ἄνῃρ.
 εἰ θείης Ἀκάδημε ἐφήμερον ὕμνον αἰεῖν,
 ἄθλον δ' ἐν μέσσοι παῖς καλὸν αὐθ' ἔχων,
 σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρησάντων,
 γνώης χ' ὅσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.
 ἦ μ' ἔλκε δ' ἡέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
 ἄρ' ἱ παραγγέλλοι, μέσσοι τὸν ἡμᾶρ ἔχων,
 δείπν' ἔδῃ λήγοιμεν, ὅπ' ἔτι νῆα θυμὸς ἀνώγει,
 παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαρίζομενοι.
 χερσὶ βαδ' αἰψὰ θύραζε φέροι, σεφανώματα δ' ἐν
 ὤφθης ῥαδιναῖς χερσὶ λάκκῳ κέρη. (σα
 ἦ δ' ἄρετή τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἀριστον,
 κάλλιστόν τε φέρην γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
 ξυγόν δ' ἐσθλὸν τ' ἔστω πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένοι
 ξυγόν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι· ὄφρα τις ἥθης
 ἀγλαὸν ἀνθ' ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ,
 τῶν αὐτῆς κτεάνων εὖ παχέμεν. ἔγὰρ ἀνηβῶν
 οἷς πέλεται πρὸς θεῶν, ἔδ' ἐλύσις θανάτου
 θνητοῖς ἀνθρώποις· κακὸν δ' ὅππῃ γῆρας ἐλέγχῃ
 ἐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπλεται ἀκροτάτης.
 ὥς μάκαρ, Ὀδάρμων τε καὶ Ὀλβιῶν, ὅστις ἀπὸ
 ἄθλων, εἰς ἄδ' ὀδῶμα μέλαν κατέβη,
 πρὶν τ' ἐχθρὸς πῆξαι, καὶ ὑπερβῶαί περ ἀνάγκη,
 ἐξετάσῃ τε φίλῃς, ὅντιν' ἔχῃσι νόον.

*Interdum quidem patiens contristaberis, interdumq̃,
faciens*

Gaudere potes, aliasq̃, alius vir.

Si ponas (ô) Academie amabilem hymnum caneres,

Premium aut in medio puer pulchrū florem habens

Tibiq̃, sit & mihi de sapientia contendentibus,

Cognoueris, quanto asinis præstantiores (sint) muli.

Cum verò sol quidem, in æthere solidungulos equos

Iam admonuerit, medium diem habens,

Cenamq̃, terminauerimus, quomodo quē animus iubet,

Variis bonis ventri satisfacientes.

Gutturium statim foras ferat, coronas verò intro

Formosa teneris manibus Lacena puella:

Virtus verò præmium inter homines optimum,

Pulcherrimumq̃, reportatu est viro sapienti.

Commune verò bonum hoc ciuitatiq̃, omniq̃, populo,

Quisquis vir transgressus inter principia est.

*Communiter autem hominibus præcepta dabo, vt quis
pubertatis*

Clarum florem habens, & mentibus bona cogitet,

Suis possessionibus benè affici: non enim repubescere

Bis datur à diis: neq̃, fuga mortis

Mortalibus hominibus: grauis autem senectus, coarguit

Perniciosa, caputq̃, apprehendit summum.

*Quàm beatus, fortunatusq̃, & felix (est,) quisquis ex-
pers*

Laborum, in Plutonis domum nigram descendit,

Prius (q̃) inimicos formidare, & superare necesse (est,)

Inuestigareq̃, amicos, quamnam habent mentem.

αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροὶν ῥέει ἄσπετος ὠιδρῶς,
 ποιῶμαι δ' ἐσπεῶν ἀνθρῶς ὀμηλικίης,
 περπνὸν ὁμῶς καὶ καλὸν· ὅππῃ πλέον ὥφελεν εἶναι·
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ,
 ἥβη τιμήεσσα· τόδ' ἐλόμενον καὶ ἀμορφον
 αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέματα,
 ἔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
 δύσλοφον, ἔδ' εἰ μοι Τμῶλ' ἔπεισι κάρη.
 δόλοῖς τοι κακότηρ' ματατότεροι γόοι εἰσὶ,
 τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ περήξεις ἰθύτερα.
 ῥηϊδίη τε περήξεις ἐν ἀνθρώποις κακότητι,
 τῆ δ' ἀγαθῆ χαλεπὴ Κύρνε πέλεις πηλάμην.
 τόλμα θυμὲ κακῶισιν ὁμῶς ἀτλήτῃ πεπονθῶς,
 δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξύτερη.
 μηδὲ σύ γ' ἀπερήκιοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
 ἔχθραι, μηδ' ἄχθαι, μηδὲ φίλῃς ἀνία,
 μηδ' ἐχθρὸς εὐφρανε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
 ἔκ' αὖ ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ παρφυροί,
 ἔτ' αὖ παρφυρέης κατὰ δὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
 ἔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη τάρταρος ἠεροεὶς.
 αὐδραῖ τοι ἐς' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατήται,
 ὥς ἐν ἐμῇ γνώμῃ Κύρνε πάλας κέκερται.
 ἠδέα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λωΐον ἤδη·
 ἔνεκα τοῖς δόλοῖς ἑδεμὶ ἐσὶ χάρεις.
 ἀφρονες ἀνθρώποι καὶ νήπιοι, οἵ τινες οἶνον
 μὴ πίνουσ' ἄσπερ καὶ κυνὸς δέχομένους.

Statim mihi per quidem corpus fluit immensus sudor,

Consternor verò intuens florem iuventutis.

Iucundus simul & pulcher diutius debebat esse:

Verum brevis est, velut somnium

Adolescentia preciosa: sed perniciofa, & deformis

Confestim super caput senectus pendet.

Nunquam inimicis sub iugum ceruicem ponam

Graue, neq; si mihi Tmolus instet capiti.

Improbis sanè malitia vaniores luctus sunt:

Proborum verò semper actiones rectiores.

Facilisq; actio inter homines, malitiæ:

Boni autem difficilis Cyrne est conatus.

Confide (ô) anime malis simul grauissima passus.

Improborum sanè cor est asperius.

Neq; tu infectas ob res dolorem augens

Oderis, neque tristeris, neque amicos molestia affice.

Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona

Non potest facile mortalis vir effugere:

Neq; nigra descendens in fundum paludis,

Neque quando ipsum habuerit Tartarus tenebrosus.

Virum sanè est bonum difficilimum fallere,

Vt in mea mente Cyrne olim iudicatum est.

Iucunda quidem & prius, verum multò melius nunc:

Quare improbis nulla est gratia.

Amentes homines & stulti, qui quidem vinum

Non bibunt astro & cane regnante.

διεῦρο σὺν αὐλητῇ· παραλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνῃς κήδεσι τερπόμενοι.

ἔδωκεν· Φυλακῇ δὲ πόλιν Φυλάκεας μελήσας,
ἃ σὺ Φελῆς ἐρατῆς πατρὶός· ἡμετέρης.

ναὶ μὰ δὴ εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένῳ ἔδῃ,
ἡμέτερον μῶμον δέξεται δὲ γαλέως.

νῦν μὲν πίνοντες τερπόμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἄσασθ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

σοὶ δὲ αὖ οἶά τε παῖδι φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτῆς
ἐοθλὰ· σὺ δὲ ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε.

μή ποτ' ἐπιγόμενῳ περήξης κακόν, ἀλλὰ βαθεῖν
σῇ φρενὶ βέλῃσαι, σῶ ἀγαθῷ τε νόῳ.

τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος·
βελή δὲ εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐοθλὸν ἄγῃ.

ἀλλὰ λόγον μὲν τῆτον ἐάσομεν. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
αὔλει, κῆρυγῶν μνησόμεθ' ἀμφοτέροι.

αὐτὰ γὰρ τάδ' ἔδωκεν ἔχιν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μίῳ, ἀμφιπείκτυοι.

ἡμᾶς γὰρ Ἄπολλων ὀργίῳ· ἀπάτερθεν ὀρώντι
γινώσκῃν χαλεπὸν καὶ περ εὐόντι σοφῷ.

οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
πλεῖστον, τίς δὲ δρετὴν ἐλομένην πενίην.

ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος· αἰείδῃν
τέτων ἔθεν τοι ἄλλ' ἐπὶ τερπνότερον

αἰδράσιν

Age, cum tibicine lugente ridentes

Bibamus, illius doloribus oblectantes (nos)

Dormiamus: custodia verò urbis custodibus cura erit.

Heu littus amabilis patriæ nostræ.

Profectò si quis illorum & occultus dormit,

Nostram reprehensionem accipiet moleste.

Nunc verò bibentes oblectemur, pulchra dicentes:

Quæ verò post erunt, hæc diis cura sint.

Tibi verò veluti puero caro præcepta dabo ipse

Bona: tu verò animo & mentibus hæc immitte,

Nunquam festinans facias malum, sed profunda

Tua mente consulta, tuo bonoq; animo

*(Eorum) enim, (qui) pugnant, pugnat animuq; intel-
lectusq;*

Consilium verò in bonam & mentem probam ducit.

*Sed orationem quidem hanc omitemus. Ceterum mi-
hi tu*

Cane, & Musarum recordabimur, ambo.

Ipsæ enim hæc dederunt habere grata dona

Tibi, & mihi quidem, & vicinis.

Honorat enim Apollo affectum: à longe inspicienti

Cognoscere difficile etiam (ei,) qui est sapiens.

Alij quidem enim vitium tectum habent

Opibus, alij verò virtutem perniciofa paupertate.

Estq; commessantem cum tibicine canere:

His nil sane aliud adest delectabilius

Viris

ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί. ἵ μοι πλεῖστός τε καὶ αἰδώς·
 τερπώλῃ νικᾷ πάντα σὺν Ἐφροσύνῃ.
 ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τε θανόντας
 κλαίουσ', εἰδὶ ἥθεος αὐτοῦ δαπολλύμενον.
 τέρπεό μοι φίλε θυμέ, τάχ' αὖ ἴνες ἄλλοι ἔσονται
 ἄνδρες· ἐγὼ δ' ἢ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.
 Κύρνε φίλῃς πρὸς πάντας ὀπίσσεφ' ποικίλον ἦθος,
 συμμίσγων ὀργυῖν, οἷα ἑκάς αὖ ἔφυ.
 νῦν μὲν τῷ δ' ἐφέπε, ποτὲ δ' ἄλλοιός πέλας ὀργυῖν.
 κρείσσον γὰρ σοφίῃ, καὶ μεγάλης δρετῆς.
 πρὴν γματὶ ἀπρὴν κτε χαλεπώτατόν ἐστι τέλος τι
 γνῶναι, ὅπως μέλλῃ τῷ θεῷ τελέσσει.
 ὀρφνὴ γὰρ τέταται, πρὸς δ' ἢ τῷ μέλλοντι ἔσεσθαι
 ἐξυμετὰ θνητῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
 εἰδέναι τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἔόντα,
 εἰδὲ μὲν ἀνῆσω δειλὸν ἔόντα φίλον.
 ἔτω γρηὶ τὸν γ' ἐσθλὸν ὀπίσσεψαντα νόημα
 ἔμπεδον αἶεν ἔχειν ἐς τέλος αὐτοῖσι φίλῳ.
 δῆμον δὲ ἀξία πολλὰ φέρει βαρὺς· εἰ γὰρ ὀπίσσει
 τῷ εἶναι ἔρδειν, ὅ, ἵ σοι μὴ καταθύμιον ἦ.
 Κάσσερ καὶ Πολύδωκες, οἳ ἐν Λακεδᾶμονι δῖη
 ναίετε Εὐρώτῃ καλλιρόῳ ποταμῷ,
 εἴ ποτε θαλάσσειμι φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμι·
 εἰ δὲ τίς κείνῳ ἐμοῖ, δὴς πόσον αὐτὸς ἔχοι.
 δαδαλέως μοι θυμὸς ἔχει πρὸς σῆς φιλότητος.
 ἔτε γὰρ ἐχθαίρειν, ἔτε φιλεῖν δαΐαμαι.

Viris siue foeminis. quid mihi opes & pudor?

Oblectatio vincit omnia cum laetitia.

Dementes homines & stulti (sunt) qui mortuos

Lugent, non autem adolescentia florem pereuntem.

Oblectare mihi care anime, mox aliqui alij erunt

Viri: ego verò mortuus terra nigra ero.

Cyrne, amicos ad omnes conuerte varios mores,

Commiscens animum, qualis quisq; natus est.

Nunc quidem hunc sequere, aliàs verò alius sis animo:

*Melior res sanè sapientia (est,) quam vel magna
potentia,*

Rei non factæ difficillimum est finem

Cognoscere, quomodo sis hanc Deus perfecturus.

Caligo enim extensa est, ante (id quod) futurum est.

Non intelligibiles (sunt) humane fines infirmitatis.

Neminem inimicorum vituperabo, bonum existentem:

Neq; quidem laudabo, (si) malus sit, amicum.

Sic oportet bonum conuertentem cogitationem

Firmam semper habere in finem viro amico,

*Populum verò rogat multa ferre grauis: non enim
nouit*

Hoc facere, sed quod tibi non gratum sit.

(O) Castor & Pollux, qui in Lacedamone diuina

Habitatis Eurota pulcrifluo fluuio,

Si vnquam consulam amico malum, ipse habeam:

Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.

Molestè mihi animus habet circa tuam amicitiam:

Neq; enim odisse, neq; amare possum,

Cogno-

γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γόηται,
 ἐχθάρειν· χαλεπὸν δ' ὅκ' ἐθέλοντα φιλεῖν.
 σκέπτεο δὴ νυῦ ἄλλον· ἔμοιγε μὲν ἔτις ἀνάγκη
 τῷδ' ἔρδην, τῶν μοι πρόθε χάριν τίθεο.
 ἤδη καὶ πηρύγεσιν ἐπιήρουμαι, ὥς πετὴνὸν
 ἐκ λίμνης μεγάλης, ἀνδρά κακὸν περφυγῶν,
 βρόγχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότης ἀμαρτῶν,
 ὕσερον ἡμετέρῳ γνώσῃ ὅτι φροσύνῳ.
 ὅστις σοι βέλδυσεν ἐμεῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευσεν
 οἴχεσθαι περλιπόνθ' ἡμετέρῳ φιλίῳ·
 ὕβρις καὶ μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
 καὶ Σμύρνῳ· πάντως Κύρνε καὶ ὕμνας ὀλεῖ.
 εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν, παρὰ τριβόμενός τε μόλις δῶ,
 χρυσὸς ἄπεφθονέων, καλὸς ἅπας αὖ ἔσθ.
 οἱ μοι ἐγὼ δέλως, καὶ δὴ κατ' ἄχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
 τοῖς ἤ φίλοισι πόνον, δέναν παθῶν, γρόμῳ.
 Κύρν' οἱ πρόθε ἀγαθοὶ, νυῦ αὖ κακοὶ· οἱ ἤ κακοὶ πρῖν,
 νυῦ ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ'; ἐσθρῶν
 τὰς ἀγαθὰς μὲν αἰμοτέρως, κακίως ἢ λαχόντας
 ἱμῆς; μνησεύει δ' ὅκ' κακῷ ἐσθλὸς ἀνὴρ.
 ἀλλήλως δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
 ἔτ' ἀγαθῶν μνήμῳ εἰδότες, ἔτε κακῶν.
 χρήματ' ἔχων πενίῳ μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
 ἐστὶ, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπ' ὠξάμεν.
 Πλῆτε θεῶν κάλλιψε, καὶ ἡμεροέστατε πάντων,
 σὺ σοι, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνὴρ.

*Cognoscens molestum quidem (esse,) quando amicus vi-
ro fuerit.*

Odisse: molestumq̃, non volentem amare.

Considera sanè nunc aliū: mihi quidē nulla necessitas est

Hoc facere, mihi superiorum (ō) gr̃atia ponere.

Iam & alit̃ extollor, ut volucris

Ex stagno magno, virum malum profugiens,

Guttur effringens. tu verò à mea amicitia peccans

Postea nostram cognosces prudentiam.

Quisquis tibi consuluerit de me, & te iusserit

Abire, relinquentem nostram amicitiam:

Iniuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,

Et Smyrnam: omnino Cyrne & nos perdet.

Ad indicem verò veniens, attritusq̃ plumbo,

Aurum excoctum existens bonus totus eris.

Heu me miserum, etenim ludibrium quidem inimicis,

Amicis verò labor, infelicia passus fui.

*Cyrne qui prius boni (erant,) nunc contra mali (sunt)
mali autem prius*

Nunc boni: quis posset hac sustinere? intuens

Bonos quidem contemptiores esse, peiores verò sortitos

Honorem? uxorem ducit autem ex malo bonus vir.

Se inuicem verò fallentes, se mutuò derident,

Neq̃ bonorum memoriam habentes, neq̃ malorum.

Opes habens paupertatē mihi obiecisti, sed aliqua tamen

Sunt, alia comparabo diis vota faciens. (mihi

(O) Pluto deorū pulcherrime, & desiderabilissime omnium

Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.

Ado-

ἥβης μέτρον ἔχοιμι, Φίλοι δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ληϊΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς,
 ὄφρα βίον ζῶοιμι κακῶν ἑκτροθεν ἀπάντων,
 ἥβη καὶ πλεῖτω θυμὸν ἰαυνόμενον.
 μή με κακῶν μίμνησκε πέπονθ' ἔτι τοι οἶά τ' Οδυσσεύς,
 ὅστ' αἶδ' ἀμέγα δῶμ' ἤλυθεν ἔξαναδύς.
 ὅς δ' ἡ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεὶ χαλκῷ
 πωλελόπης ἑμφρων κερδοῖης ἀλόχῃ.
 ἡ μὲν δ' ἤθ' ὑπέμνε, Φίλω πρὸς παιδὶ μένῃσιν,
 ὄφρα τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέας τε μυχέας.
 εἰ πόμπη, πενίης θυμοφθόρα εἰ μελεδάινω,
 εἰ δ' ἀνδρῶν ἰχθρῶν, οἳ με λέγῃσι κακῶς·
 ἀλλ' ἥβ' ἔρατ' ὅλοφύρομαι, ἥ μ' Ὀπιδείπῃ
 κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.
 Κύρνε παρ' εἰσι Φίλοισι κακῶς καὶ ἀπαύσομεν δ' ἐχλῶ.
 ζητῶμεν δ' ἑλκὸς φάρμακα Φυομένῳ.
 ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐστ' ἀλλ' ἔνεστιν·
 ἄλλοι δ' ἔλνυμπον ἐκ περ λιπόντες ἔβαν.
 ὥχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ὥχετο δ' ἀνδρῶν
 σωφροσύνη, Χάρμης τ', ὣς Φίλε, γλῶ' ἔλιπον.
 ὅρκῳ δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
 εἰδὲ θεὸς εἰδὲς ἄζεται ἀθανάτας.
 Ὀσεβέων δ' ἀνδρῶν γὰρ ἔφθιτο, εἰδὲ θέμιστας
 οὐκ ἔτι γινώσκουσ', εἰδὲ μὲν Ὀσεβείας.
 ἀλλ' ὄφρα τις ζῶη, καὶ ὄρα φάτω ἡελίοιο,
 Ὀσεβέων πρὸς θεὸς ἐλπίδα προσμένέτω.

Ὀχέσθαι

*Adolescentia modum habeam: amet verò me Phœbus
Apollo*

*Latonius, & Iupiter immortalium rex,
Vt vitam viuam mala extra omnia,*

*Adolescentia & diuitiis animam exhilarans,
Ne me malorum cōmonefaciatis, tuli sanè qualia Vlisses*

Qui Ditis magnam domum venit egressus:

Qui sanè & procos interemit indomiti ferro

Penelopes studiosus, puellaris vxoris:

Quæ quidem, diu expectauit carū apud filium manens,

Donecq; terram ingressus est, formidandosq; secessus,

Si bibero, paupertatem animi corruptricem non curo:

Neg; viros inimicos, qui mihi dicunt male:

Sed adolescentiam amabilem lamētor, quæ me relinquit:

Lugeo autem molestem senectutem instantem.

Cyrne presentibus amicis mali sedemus principium:

Queramus autem bulceri remedia nascenti.

Spes apud homines sola Dea bona est:

Alij verò calum relinquentes iuerunt.

Abiit quidem Fides magna dea, abiitq; virorum

Temperantia, Charitesq; (o) amice, terrā reliquerunt.

Iuramenta verò non amplius fidelis inter homines (sunt)

iusta,

Neg; Deos ullus veneratur immortales.

Piorum verò virorum genus periit, neg; iura

Non amplius cognoscunt, neg; quidem pietatem:

Sed dum quis viuat, & videat lumen solis,

Pius existens circa Deos, spem expectet:

Ὀχέομαι ἢ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία κείων,
 ἐλπίδι τε πρῶτη καὶ πυμάτῃ θυέτω.
 Φραζέομαι δὲ ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδ' ἐν ὀπιζόμενοι,
 αἶν' ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσιν νόημα,
 αἰσχρὰ κακῆς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.
 μήποτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον, ἄλλον ἐρώνα,
 δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πηθόμεναι θεοί.
 εἴη μοι πλεῖστοντι κακῶν ἀπάτερθε μερμυῶν
 ζῶειν ἀβλαβέως, μηδ' ἐχόντι κακόν.
 ἔτ' ἔργα μιν πλεῖστον, ἔτ' ὄχομαι. ἀλλὰ μοι εἴη
 ζῶν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδ' ἐχόντι κακόν.
 πλεῖστον καὶ σοφίῃ θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεὶ,
 ἔτε γὰρ αὖ πλεῖστε θυμὸν ὑπερκαρέουσιν·
 ὥς δὲ αὐτῶς σοφίῃ οὐ σοφώτατον οὐκ ἀπὸ φρονήσεως
 ἀλλ' ἔργα μιν, θυμὸν δὲ ἔδιδύαται πλέσσει.
 εὐδέναι θησαυρὸν καταθήσθην πασιὴν ἀμύμον·
 αἵ τ' ἔσιν δὲ ἀγαθοῖς ἀνδράσι κύρνε δίδε.
 εὐδαίς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
 πολυᾶ ἔχων τὸ κακόν, οὐκ ἐπιδήλον ὅμως.
 διδλὸς δὲ ἔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται, ἔτε κακῆς
 θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων ἢ δόσης
 παντοῖα θνητοῖσιν ἐπέρχοντ'· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
 χρὴ δῶρ ἀθανάτων, οἷα διδῶσιν ἔχθην.
 ὀφθαλμοί, καὶ γλῶσσα, καὶ ἔατα, καὶ νότον ἀνδρῶν
 ἐν μέσῳ θηθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.

Precetur verò Deos, & splendoras coxas adolens,

Spei q̃, prima & vltima sacrificet.

*Consideret q̃, iniustorum virorum obliquum sermonem
semper,*

Qui Deos immortales nihil reuerentes,

Semper alienis opibus intendunt cogitationem,

Turpia malis operibus signa ponentes.

Nunquam presentem relinquens amicum, alium quare,

Miserorum hominum verbis persuasus:

Liceat mihi diuiti malis sine curis

Viuerè innoxie, nullum habenti malum.

Neg, amo diues esse, neg, opto, sed mihi liceat

Viuerè ex modicis, nullum habenti malum.

Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilis (res est)

Neg, enim poteris opibus animum saturare: (semper,

Si verò sapientiam sapientissimus non refugit,

Sed amat, animum verò non potest explere.

Nullum thesaurum recondere filiis melius (est:)

Potentibus verò bonis viris Cyrne da.

*Nemo enim ex omni (parte) est omnino beatus: sed bo-
nus quidem*

Patienter fert habens malum, non manifestū tamen,

Improbis verò neg, bonis scit, neg, malis,

Animum simul temperare, immortalium verò dona

Varia mortalibus accidunt. sed pati

Oportet dona immortalium, qualia dant habere.

Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum

In medio pectorum imprudentibus sunt.

τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δ' ἤ μή ποθ' ὁμάρτε,
 εὖ τ' αὖ ὁδὸν τελέης τέρμασι τ' ἐμπορείης.
 τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δ' ἔργα·
 τῶν δ' κακῶν αἶετοι δὴ λάφ' ἐρυσιν ἔπη.
 ὅκ' καχευαρείης κακὰ γίγνεται· εὖ δ' ἡ καὶ αὐτὸς
 γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλας ἤλυθες ἀθανάτης.
 γνώμῃσι κύρνε θεοὶ θεῖοι τοῖσι διδῶσιν δέξις τε.
 ἀνθρώπων γνώμη πείρεται πάντος ἔχ'·
 ὦ μάκαρ, ὅς τις δὴ ἡμῖν ἔχ' φρεσὶν, ἢ πολὺ κρείσσων
 ὕβριος ἐλομένης, λάραλέα τε κέρε.
 ἔστι κακὸν δ' βροτοῖσι κέρ'· τῶν ἔτι κάκ'·
 πᾶσι γάρ ὅκ' τέτων κύρνε πέλ' κακότης.
 εἴθ' εἴης ἔργων ἀίχρ' ἄπαθ' ἡσυχίᾳ, καὶ ἀεργός,
 κύρνε· μέγιστον κεν πῆρ' ἔχοις δρετῆς.
 κύρνε, θεὸς αἰδῶ, καὶ δαίδηθι· τέτο γὰρ ἄνδρα
 εἰργά μ' ἔρδ'· μήτε λέναν ἀσεβῆ.
 δημοφάγον δ' τύραννον ὅπως ἐθέλεις κατακλῖναι,
 ἔνέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται ἔδεμία.
 νῶς ἀγαθός, καὶ γλῶσσα, τίς δ' ἐν πᾶσι πέφυκεν
 ἀνδράσιν, οἱ τέτων ἀμφοτέρων ταμία.
 ἔλεις ἄποινα διδῶς θάνατον φύγει, εἰ δ' ἐβάρειαν
 δυσυχίαν, εἴ μ' ἢ μοῖρ' ὅττι τέρμα βάλοι·
 εἰ δ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ,
 θνητὸς ἀνὴρ δώροισι βελόμενός περφυγεῖν.

Bonis adhere, malos verò nunquam sequere:

Quando vie perficias finesq; negotiationis.

Bonorum bona quidem responsio, bonaq; opera:

Meliorum verò venti misera ferunt verba.

Ex malo consortio mala fiunt: bene verò & tu

Cognosces, quando magnos accesseris immortales.

Mentem Cyrne dñ mortalibus dant bonam:

Hominis mens fines vniuersi habet.

O beatus, quisquis nobis habet mentem, qua multa superior

Insolentia perniciofa, molestaq; satietate (sit.)

Est malum verò mortalibus satietas, illis nil peius:

Omnis enim ex his Cyrne est malitia.

Vtinam sis operum turpium impassibilis, & expers

Cyrne: maximam experientiam haberes virtutis.

Cyrne Deos reuerere, & time: hoc enim virum

Cohibet neq; facere, neq; dicere impia.

Plebiuorum autem tyrannum quomodo vis deturbare,

Non indignatio à diis est vlla.

Mens bona, & lingua, adhuc in paucis sunt

Viris, qui horum viriusq; (sint) dispensatores.

Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neq; grauem

Aduersitatem, nisi fatum ad finem proiciat:

Neque poterit stultitiam, quando sanè Deus dolores mittit,

Mortalis vir donis volens fugere.

οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιλήϊω ἐγκατακείμεν
 τεθνεώς, ἀλλὰ ἴε μοι ζῶντι γήϊοιτ' ἀγαθόν.
 αἰσάλαθ' οἱ τάπησιν ὁμοῖον σπῶμα θανόντι·
 τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται, ἢ μαλακόν.
 μήτε θεὸς ὀπίσκειν ἐπόμενυθι· εἰ γὰρ ἀνεκτὸν
 ἀθανάτους κρύψατο χρεῖα ὀφειλόμενον.
 ὄρνιθ' αὖ φωνῶ πολυπαύδῃ ὅξυ βοῶσιν·
 ἦκυσ', ἦ γε βροτοῖς ἀγγελ' ἦλθ' ἄροτρον
 ὠραίη, καὶ μοι κραδίη ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅττι μοι δ' αὖθις ἄλλοι ἔχουσιν ἀγροί.
 εἰδέ μοι ἡμίονοι κύφων ἔλκυσιν ἄροτρα,
 τῆς ἄλλης μνησθῆς εἵνεκα ναυιλίας.
 οὐκ εἴμ', εἰδ' ἔω' ἐμῷ κεκλήσεται, εἰδ' ὀπί τ' ἔμω
 οἰμωχθεῖς, ὀπί γλῶ εἴσι τύρανν' αἰὲρ.
 εἰδ' ἂν ὀκείν' ἐμῷ τεθνηότ' εἴτ' ἀνιῶτο,
 ἔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα,
 εἴτε σε κωμάζῃ ἀπερίκομαι, εἴτε καλῶμαι.
 δ'εὐχαλέω γὰρ ἑὸν, καὶ φίλω, εὖτ' ἂν αἰπῆς.
 αἴθων μὲν γῆ' εἴμ'· πόλιν δ' ὀτείχεα Θήβη
 οἰκῶ, πατρώας γῆς ἀπερυκόμεν'.
 μή μ' ἀφελῶς πάζουσι, φίλεις δ' εὖναζε τῆρας.
 Ἄργυρε'· σοὶ μὲν γὰρ δάλιον ἡμαρ ἔπι.
 ἡμῖν δ' ἄλλὰ μὲν ἐστὶ γυνῶσι κακὰ πόλλ', ἐπεὶ οὐκ γῆς
 φεύγομεν, δ'εὐχαλέη δ' οὐκ ἔπι δ'εὐλοσιώη.

Non amo solio regio sedere

*Mortuus, sed mihi viuenti contingat bonum,
Tribuli tapetibus simile stratum mortuo:*

*Lignum autem durum est, aut melle.
Neg, Deos peierando iura: non enim tolerabile (est)
Immortales celare rem debitam.*

*Auis vocem, (ô) Polypada, claudē clamantis
Audis, quæ immortalibus nuncia venit arationis*

*Tempestiua, & mihi cor percussit nigrum,
Quod mihi florentes alij habent agros:*

*Neg, mihi muli caudam trahunt aratri,
Alterius promissa causa nauigationis.*

*Non eo, neg, à me vocabitur, neg, ad tumulum
Ploratus, super terram is tyrannus vir.*

*Neg, ille me mortuo neg, doleat,
Neg, ex palpebris calidas miserit lachrymas.*

*Neg, te commessari veto, neg, prouoco:
Molestus enim existens & amicus, quando absueris.*

*Illustris quidem genere sum: urbem autem fortem
Theben*

Habito, patria terra exulans.

*Ne me simpliciter ludens, charos sopito parentes
(O) Argyri: tibi enim seruilis dies instat:*

*Nobis verò alia quidem sunt (ô) mulier mala multa,
postquam ex terra*

Fugimus: molestam verò non propter seruitutem:

ἔθ' ἡμᾶς περναῖσι πόλις ἣ μὲν ἐστὶ καὶ ἡμῖν
καλὴ, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

μή ποτε παρ' κλάυσι καθεζόμενοι γελᾶσωμεν.

τοῖς αὐτῶν ἀγαῖοις Κύρν' ὀπιτερόμενοι,
ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν, καὶ δυσμενῇ ἐξαπατήσῃ
Κύρνε· Φίλον ἣ Φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

SENTENTIA.

404

*Neg, nos vendunt. ciuitas autem quidem est & nobis
Pulchra, Lethæo inclinata campo.*

*Ne vnquam iuxta lugentes (nos) sedentes rideamus,
Ipforum bonis Cyrne letantes.*

*Inimicum quidem difficile (est) & maleuolum decipere
Cyrne: amicum verò, amico facile, decipere.*

FINIS.

IN-

INDEX DIA-

LOGORVM LV-

CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

 Yclopis & Neptuni.	2
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Xanthi & Maris.	14
Iouis, Aesculapij & Herculis.	16
Martis & Mercurij.	18
Diogenis & Pollucis.	22
Pluto seu contra Menippum.	25
Menippi, Amphilochoi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontis.	32
Plutonis & Mercurij.	34
Terpsionis & Platonis.	38
Xenophantæ & Callidemidæ.	42
Cnemonis & Damnippi.	45
Charontis & Mercurij.	47

Crate-

I N D E X.

Cratetis & Diogenis,	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipio- nis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
Menippi & Tantal.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirci, Therſitæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemnonis.	119
Minois & Soſtrati.	121
Menippus ſeu Necyomantia.	125
Charon ſive Contemplant.	139

EX LIBRO SECVN-

D O.

De somnio, seu via Luciani.

202

Deorum Concilium.

220

Timon siue Misanthropus.

283

Iudicium vocalium.

298

Cum facultate Superiorum.

ERRA.

ERRATA GRÆCA.

ΠΑΓ. 1. lege: ἐναυσάμενΘ. 5. πῆρωσίν. 11. κατηνέχθη.
 13. ὕδ'. 17. ἦν. 21. γάρ. 25. δακρύειν. 43. ἔχειν. *ibid.*
 ἑταῖρΘ. 47. ἡϊόνΘ. 49. πλῆθΘ. 55. σοφία. 79. πρίν.
 89. ἔσα. 97. ἀνδρωπΘ. *ibid.* εἰπεῖν. 111. ἡγανάκλει.
 127. μεμνημένον. 139. κερβέρη. 153. τοῖϋτο. 165. αὐτόν.
 167. παρναωός. 169. εἰσιν. 171. ὀρέδυνε. *ibid.* ὅτεπερ.
 173. ἀράμενΘ. 175. ἐλασεῖοντι. *ibid.* εἶναι. 181. ἀσκόν.
 191. χεῖρυν. 193. κηρῶ. *ib.* α. *ib.* εἰσιν. 195. μύρω. *ibid.*
 ὀρύγματα. 197. ἐκλιμέναι. 199. κλήσουνται. 201. φοιτῶν.
 211. ὀρμη. 217. ἡγανάκλει. *ib.* δέ. *ib.* ὧ' γαδέ. 219. ἐκκλη-
 σία. 225. κάμει. 227. ἐπεισεκλήθησαν. *ib.* ξυνήησι. 229.
 καίτοι. *ib.* ὅς. 231. ὅς. *ib.* ὄντων. 237. ἀπιτε. 237. ἐει-
 σμάραγδΘ. 251. πειννοσῶν. 262. οἶδα. 269. ἴν'. 275.
 ἐγώ. 277. χρυσίον. *ibid.* ἐσιν. 279. ἀνωφελη. 313. μηδανί.
 325. τῷδε. 329. φθέγγετ' ἀπὸ. 344. δέ pro καί. 346. ca-
 liciis. 347. μυθεῖσθ. 365. τῦτ'. 171. κείρε. 375. ἐταρκέσω.
 379. ἰκνοῖτο. 349. ὧ.

ERRATA LATINA.

*P*ag. 14. lege: exussit. 28. quæ facere. 32. præterea.
 102. unusq; 112. identidem. 120. alloqui. 187. per-
 iuria. 198. bellè. 246. quodammodo. 253. ingenti. 258.
 perinde. ib. opperiebatur. 280. semel. 292. querulus.

